

Országgyűlési Napló

*dr. Hiller István, Jakab István, dr. Latorcai János,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Mirkóczki Ádám,
Móring József Attila, Schmuck Erzsébet*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása	5695
Megemlékezés a bányásznapi alkalmából	5695
Döntés ülésvezetési kérdésben	5696
„A Magyarországról történő elvándorlás okairól és a folyamat megállításának lehetséges megoldásáról” szülő politikai vita.....	5696
A vita menetének ismertetése:	
Móring József Attila jegyző	5696
A vita időkeretének ismertetése:	
Mirkóczki Ádám jegyző.....	5697
Czunyiné dr. Bertalan Judit emberi erőforrások minisztériumi államtitkár nyilatkozata.....	5697
Felszólalók:	
Bánki Erik (Fidesz).....	5704
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár nyilatkozata.....	5704
Felszólalók:	
Bánki Erik , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5709
Bangóné Borbély Ildikó , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5714
Dr. Hargitai János , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	5717
Vona Gábor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5722
Dr. Schiffer András , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5727
Fodor Gábor (független)	5732
Dr. Mátrai Márta (Fidesz)	5735
Dr. Hiller István (MSZP)	5738
Földi László (KDNP)	5741
Farkas Gergely (Jobbik)	5743
Dr. Pócs János (Fidesz)	5748
Dr. Szél Bernadett (LMP).....	5751
Nyitrai Zsolt (Fidesz).....	5754
Pócs János (Fidesz)	5755
Demeter Márta (MSZP)	5761
Bartos Mónika (Fidesz).....	5763
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	5765
Manninger Jenő (Fidesz).....	5769
Sallai R. Benedek (LMP)	5770
Gyopáros Alpár (Fidesz).....	5773
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	5774
Dr. Schiffer András (LMP).....	5774
L. Simon László , a Miniszterelnökség államtitkára.....	5775
Nyitrai Zsolt (Fidesz).....	5775
Teleki László (MSZP).....	5777
Ander Balázs (Jobbik)	5778
Ikotity István (LMP)	5779
Dr. Zombor Gábor emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	5782
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	5783
Pócs János (Fidesz)	5784
Tukacs István (MSZP).....	5785
Dr. Zombor Gábor emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	5787
Dúró Dóra (Jobbik)	5787
Dr. Répássy Róbert igazságügyi minisztériumi államtitkár	5789
Sallai R. Benedek (LMP)	5789
Gyopáros Alpár (Fidesz).....	5792
Tukacs István (MSZP).....	5793

Dr. Répássy Róbert igazságügyi minisztériumi államtitkár	5793
Ikotity István (LMP)	5793
Dr. Varga László (MSZP)	5794
Egyed Zsolt (Jobbik)	5796
Sallai R. Benedek (LMP)	5797
Tukacs István (MSZP)	5797
Dr. Józsa István (MSZP).....	5798
Szávay István (Jobbik).....	5799
Apáti István (Jobbik).....	5800
Bana Tibor (Jobbik).....	5802
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	5803
Mirkóczki Ádám (Jobbik).....	5805
Kulcsár Gergely (Jobbik)	5806
Hegedűs Lorántné (Jobbik).....	5807
Sneider Tamás (Jobbik).....	5808
Tukacs István (MSZP).....	5810
Nyitrai Zsolt (Fidesz).....	5811
Mirkóczki Ádám (Jobbik).....	5812
Novák Előd (Jobbik).....	5812
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP).....	5813
Dr. Czomba Sándor nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza a vitában elhangzottakra	5814

A magyar zászló és címer napjáról szóló országgyűlési határozati javaslat

általános vitája	5820
Németh Szilárd István (Fidesz), a napirendi pont előadója	5820

Felszólalók:

Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár	5824
Petneházy Attila , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5825
Kiss László , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5826
Szilágyi György (Jobbik).....	5828
Ikotity István , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5828
Szávay István , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5830
Petneházy Attila (Fidesz)	5834
Szilágyi György (Jobbik).....	5835
Kiss László (MSZP)	5838
Ikotity István (LMP)	5839
Szávay István (Jobbik)	5839
Sneider Tamás (Jobbik).....	5840
Novák Előd (Jobbik).....	5842
Kiss László (MSZP)	5845
Szávay István (Jobbik)	5845
Szilágyi György (Jobbik).....	5846
Kiss László (MSZP)	5847
Németh Szilárd István (Fidesz) előterjesztői válasza.....	5848

A húség falvairól szóló törvényjavaslat általános vitája 5848 |

Hende Csaba honvédelmi miniszter, a napirendi pont előadója.....	5849

Felszólalók:

Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár	5851
Bóna Zoltán , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5851
Kiss László , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5852
Novák Előd , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5856
Gyopáros Alpár (Fidesz).....	5860
Bana Tibor (Jobbik)	5863
Gyopáros Alpár (Fidesz).....	5866

Szilágyi György (Jobbik).....	5866
Ágh Péter (Fidesz).....	5867
Sallai R. Benedek (LMP)	5869
Gyopáros Alpár (Fidesz).....	5870
Szávay István (Jobbik)	5871
Sallai R. Benedek (LMP)	5871

A közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények

módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	5872
Dunai Mónika (Fidesz), a napirendi pont előadója.....	5872

Felszólalók:

Petneházy Attila , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5878
Lukács Zoltán , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5880
Novák Előd , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5885
Sallai R. Benedek , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5891
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár.....	5894
Szabó Szabolcs (független)	5896
Sallai R. Benedek (LMP)	5899
Kucsák László (Fidesz).....	5900
Novák Előd (Jobbik).....	5903
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	5907
Sallai R. Benedek (LMP)	5910

Dunai Mónika (Fidesz) előterjesztői válasza	5911

A Magyar Agrár-, Élelmiszergazdasági és Vidékfejlesztési Kamara működésével összefüggő egyes agrártárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat

általános vitája	5915
Gyórfy Balázs (Fidesz), a napirendi pont előadója.....	5915

Felszólalók:

Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	5917
Dankó Béla , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5921
Dr. Legény Zsolt , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5922
Magyar Zoltán , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5925
Sallai R. Benedek , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5930
Földi László (KDNP)	5936
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	5937
Sallai R. Benedek (LMP)	5938
Magyar Zoltán (Jobbik).....	5939

Gyórfy Balázs (Fidesz) előterjesztői válasza	5940

Az üzletek nyitva tartásáról szóló törvényjavaslat általános vitája 5946 |

Harrach Péter (KDNP), a napirendi pont előadója.....	5946

Felszólalók:

Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	5948
Bányai Gábor , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5951
Lukács Zoltán , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	5953
Dr. Rétvári Bence , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5958
Sneider Tamás , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5964
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	5969
Lukács Zoltán (MSZP)	5973
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	5973
Bányai Gábor (Fidesz)	5974
Révész Máriusz (Fidesz)	5975
Heringes Anita (MSZP).....	5978
Sallai R. Benedek (LMP)	5981

Sneider Tamás (Jobbik)	5984
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	5986
Révész Máriusz (Fidesz)	5987
Harrach Péter (KDNP) előterjesztői válasza	5988
Napirenden kívüli felszólalók:	
Bana Tibor (Jobbik)	5989
Sallai R. Benedek (LMP)	5991
Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről	5994
Az ülés bezárása	5994

Az ülésen jelen voltak:

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára, DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi minisztériumi államtitkár, és DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, HENDE CSABA honvédelmi miniszter, VARGHA TAMÁS államtitkár, DR. MIKOLA ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, DR. CZOMBA SÁNDOR és TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkárok, DR. KONTRÁT KÁROLY és POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkárok, CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, DR. RÉTVÁRI BENCE, DR. ZOMBOR GÁBOR és DR. PALKOVICS LÁSZLÓ emberi erőforrások minisztériumi államtitkárok.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
23. ülésnapja
2014. december 3-án, szerdán
(8.58 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyző: Móring József Attila)

ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket s mindazokat, akik figyelemmel kísérik mai munkánkat.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának 23. ülésnapját megnyitom. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Móring József Attila és Mirkóczki Ádám jegyző urak lesznek segítségemre.

Tisztelt Képviselőtársaim! Neves napokat jelez a naptár. Szombaton gyermekeink, unokáink a Mikulást várják, a felnőttek pedig Szent Miklósról, Myra püspökére emlékezhetnek.

Holnap Szent Borbála, a bányászok, kohászok és tüzérek védőszentjének napja lesz. Ebből az alkalmából köszöntöm a bányásztársadalmat, és kérem, hogy rójuk le tiszteletünket a múlt és a jelen bányászainak áldozatvállalása előtt. Holnap **a bányásznap alkalmából** arra emlékezünk, hogy hazánkban hosszú évszázadokon át a bányászat és a kohászat volt a nemzetgazdaság legstabilabb alappillére.

Talán kevesen tudják, hogy már a XIII. században a kontinensen termelt arany őthatodát, az ezüst egynegyedét a mi országunk adta, és még az 1770-es években is az állami bevétel 30 százaléka a felvidéki és az erdélyi bányászatból, kohászatból származott.

Nemcsak a kitermelt mennyiségre, hanem az akkor felhalmozott tudásra is büszkéek lehetünk. Az 1735-ben létrejött Bergschule, a későbbi Bányászati és Erdészeti Akadémia olyan tudásközpontnak számított a XVIII. században, amelyet Európa-szerte elismertek és felkerestek. Selmechánya ezért is válhatott a magyar bányászélet központjává, a XIX. század végi szakmai szerveződések kiindulópontjává.

(9.00)

(Mirkóczki Ádám elfoglalja a jegyzői széket.)

A hazai bányászélet szempontjából kiemelkedő jelentőségű az 1892-ben ugyancsak Selmechányán megalapított Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület, amely a bányászat és a kohászat érdekében számos javaslattal kereste az egymást követő kormányokat, ráirányítva figyelmüket a szakma kihívásaira és a bányászélet nehézségeire, problémáira.

Az egyesület létrejöttének is köszönhető, hogy a bányásztársadalom az elmúlt 100 évben is képes volt megőrizni hagyományait, képes volt összefogni, önszervező egyletet alapítani, kórházat építeni, máig csodált, egyedülálló kulturális értékeket létrehozni akár a művészet, akár azon belül bármelyik ágazat terén.

Az elmúlt több mint egy évszázad alatt azonban Magyarország a trianoni békediktátum következté-

ben elvesztette hagyományos bányaterületeinek javát, az elmúlt néhány évtized világgazdasági változásainak következtében pedig megmaradt bányái túlnyomó többségének bezárására kényszerült.

Ebben az embert próbáló időszakban különösen fontos volt, hogy a bányásztársadalom értékei, hagyományai, szellemi tudása megmaradjon. Az 1992-ben megalakult Magyar Bányászati Szövetség nemcsak a hagyományok túlélését segítette, hanem azáltal, hogy szakmai tudásával hozzájárult a bányászati kutatások új feltételeinek kialakításához, a termálprogramok beindításához, a bányaeerőmű-integrációhoz, a hazai szénbányászat számára komoly segítséget jelentett.

A föld mélyében szunnyadó nyersanyagok még számos helyen nem fogytak ki, a bányászok szaktudása még nem veszett el, csupán a kitermelés vált gazdaságtalanná. Így megmaradt a remény, hogy új technológiák bevezetésével és a felhagyott bányák kapuinak majd újbóli megnyitásával egyszer még érdemes lehet az újramegnyitásra akár mindegyik.

Ebben bízva és ennek hitet adva kívánok a holnapi ünnepi nap alkalmával - bányásköszöntéssel - jó szerencsét.

Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt megkezdjük munkánkat, **ülésvezetési kérdésben** kell döntenie az Országgyűlésnek. Hiller István és Sneider Tamás alelnök urak jelezték, hogy fel kívánnak szólalni a mai politikai vita során. Az alelnökök képviselői felszólalásuk esetén a vita során csak akkor vezethetik az ülést, ha ehhez azt megelőzően az Országgyűlés hozzájárult.

Kérdezem tehát a tisztelt Országgyűlést, hozzájárul-e ahhoz, hogy Hiller István és Sneider Tamás alelnök urak a politikai vita során vezethessék az ülést. Kérem, kézfelemeléssel szavazzanak! (Szavazás.) Köszönöm szépen.

Ez látható többség. Megállapítom, hogy az Országgyűlés látható többsége indítványomat elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik mai 1. napirendi pontunk tárgyalása. Farkas Gergely jobbikos képviselőtársunk és további 49 képviselő **politikai vita** megtartását indítványozták: „**A Magyarország történelmi elvándorlás okairól és a folyamat megállításának lehetséges megoldásairól**” címmel. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítvány V/1925. számon volt valamennyiük számára elérhető.

Most tisztelettel felkérem Móring József Attila jegyző urat, hogy ismertesse a politikai vita menetét.

MÓRING JÓZSEF ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik 15-15 percen belül, majd az elsőként jelentkező független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Végül a

kormány képviselője 20 percen válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít be, vita közben a kétperces felszólalásokat - a személyes érintettségre történő reagálás kivételével - be kell számítani az időkeretbe, az ügyrendi felszólalásokat pedig értelemszerűen nem számítjuk be az időkeretbe. Az üléstermi információs táblákon az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeretek állását, az idő felhasználását. Emlékeztetem önöket, hogy a napirend elfogadása során a Jobbik képviselőcsoportja és az LMP frakciója az időkeret duplázásának lehetőségével élt.

Most felkérem Mirkóczki Ádám jegyző urat, hogy ismertesse az egyes időkereteket.

MIRKÓCZKI ÁDÁM jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Az időkeret megoszlása a következő: a Fidesz képviselőcsoportjának 83 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 46 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 37 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának duplázott időkeretben 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának duplázott időkeretben 50 perc, a független képviselőknek pedig 8 perc áll rendelkezésére. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a kormány vitaindítójára kerül sor, 40 perces időkeretben. Ennek során megadom a szót Czunyiné dr. Bertalan Judit államtitkár asszonynak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárának. Parancsoljon, államtitkár asszony!

CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy ez a vitanap alkalmat ad arra, hogy erről a sajtóban általában ellentétes és nem jó irányban kommunikált kérdésről őszintén és a tények alapján tudjunk beszélni, mintegy megoldást is keresve a vitanap témájául kitűzött közös céljaink és közös problémánk megoldásában.

Általánosságban elmondhatjuk, hogy a migráció alapvetően nem negatív tartalmú szó és nem negatív tartalmú folyamat, ugyanakkor ki kell használni mindazokat a lehetőségeket, amelyek a migrációnak a - mondjuk úgy - jó mederben tartásával és terelésével a nemzetnek, az országnak jó pozíciókat tudnak elérni nemzetközi és európai viszonylatban. Kofi Annan egykori ENSZ-főtitkár egy 2006-os nyilatkozata szerint a migráció jó, mert mindenki nyer vagy nyerhet vele.

Alapvetően az álláspontunk szerint a családi kötelékek, az általános iskolai élmények, a nevelés

nagyban befolyásolják a személyiség alakulását, ezért mi azt valljuk - és ezért az elmúlt esztendőben a köznevelési rendszer megerősítésével, folyamatos fejlesztésével több lépést is tettünk -, a köznevelési rendszer az, ami alkalmas az ország iránti, a nemzet iránti kötődést és azt a fajta szemléletet kialakítani gyermekeinkben, amellyel a migráció alapvetően értékékként és hazahozott értékékként tud a jövő számára eredményt és értéket képviselni, produkálni. Az iskola, ha erős és tudást ad, sikerélményt, örömet és presztízst is kínál a benne tanuló gyermekeknek, és az oktatást mint egy tőkét tudják a jövőben mind itthon, mind pedig Európában kamatoztatni. Az iskolai közösség alkalmas arra is, hogy megerősíti azt a közösséget, amelyben a gyermek tanul, így ezzel az erős közösségérzéssel mintegy jövőképet is tud a saját hazájában és közösségében a gyermek számára kínálni, a gyermeknek lehetőségként adni. A közösséghez tartozás élménye az, ami itthon tartja és visszahozza fiataljainkat az anyagi boldogulás és az önmegvalósítás mellett.

A magyar köznevelési rendszer eredményessége szempontjából számunkra kulcsfontosságú, hogy a pedagógushivatás megfelelő szinten elismert legyen, a legtehetségesebb fiatalok válasszák azt az iskola-rendszert és azt az iskolát, amely a képességeik szempontjából számukra sikert és boldogulást tud a jövőben jelenteni. A pedagógusok számára az eredményes és sikeres munka mindig a jó és sikeres gyermek, a továbbtanuló vagy jó szakmát, jó pályát választó gyermek, mint az ő munkájának az eredménye. Ezért is volt kiemelten fontos, hogy a pedagógusok számára a pedagógus-életpályarendszer bevezetésével nemcsak presztízsszintű, hanem egzisztenciális szintű elismerést is tudunk biztosítani, amelyet 2013. szeptember 1-jétől folyamatosan biztosítunk is a magyar pedagógusok számára.

(9.10)

Az életpályamodell a pedagógusok tekintetében, az egész pályájuk tekintetében ösztönzően hat, garantálja a pedagógusmunka magas minőségét, a foglalkoztatási biztonságot, a megfelelő megélhetést, a szakmai fejlődést, a pedagógusok társadalomban betöltött szerepének elismertségét. Ez pedig esélyt ad arra, hogy az osztálytermekben, az iskolákban az a jövőkép, amely a gyermekek számára fontos, a pedagógusok nevelési attitűdjéből fakadóan ki tudjon alakulni.

Azt mindnyájan tapasztaljuk és tudomásul is kell vennünk, hogy az az interkulturális környezet, amelyben élünk, biztosan ad kihívásokat és feladatokat a jövő számára, amelyeknek ugyanakkor meg kell felelnünk. Már 2006-ban kiadta az Európai Parlament és a Tanács a 962. számú ajánlást, amely az egész életen át tartó tanuláshoz szükséges kulcskompetenciákat gyűjtötte össze. Ebben megfogalmazásra került, hogy a kulcskompetenciák elengedhetetlenek egy tudásalapú társadalomban, és biztosít-

ják a munkaerő nagyobb rugalmasságát, lehetővé téve az állandó változásokhoz való gyorsabb alkalmazkodást egy egyre nagyobb mértékben összefonódó világban. Fontos tényező továbbá az innováció, a termelő- és a versenyképesség, amelyek hozzájárulnak a dolgozók motivációjához és elégedettségéhez, egyben a munka minőségéhez.

Önök is bizonyára tudják, hogy a kulcskompetencia-készlet egyik legfontosabb eleme az idegen nyelven folytatott kommunikáció, amely az anyanyelven folytatott kommunikáció fő készségein felül magába foglalja a közvetítés és az interkulturális megértés készségeit. Ezen készségek leghatékonyabb elsajátítására idegen nyelvű környezetben sokkal nagyobb esély mutatkozik. Ennek érdekében kiemelten támogatjuk a magyar diákok külföldi ösztöndíj-programjait. Az Emberi Erőforrások Minisztériuma két nemzeti irodát is működtet ennek érdekében, amelyek az Európai Unió új programját, az Erasmus Pluszt koordinálják. A program 2014 és 2020 között 14,7 milliárd eurót biztosít az európai oktatás, képzés, ifjúsági szakma és sport megerősítésére, amely a köznevelés, szakképzés, felsőoktatás, felnőtt-tanulás, az ifjúságügy és sport szektoraira egyaránt kiterjed. A magyar kormány által elindított „Campus Hungary” program hatására is sok magyar hallgató vehetett részt a közelmúltban ausztriai részképzéseken.

A hazai sajtóban számos esetben látnak napvilágot olyan cikkek, amelyek szerint a magyar fiatalok tömegesen mennek külföldre egyetemre, és ez természetesen a mindenkori kormány hibája. A modern Európa egyik legnagyobb vívmánya, hogy bárki számára elérhető a hallgatói mobilitás. Diákjaink külföldi országokba mennek tudást, tapasztalatot szerezni, magyar egyetemeinkre pedig külföldről érkeznek szép számban diákok.

De mit is mutatnak ma a statisztikák? Magyarországon felsőoktatási intézményekben 2012 októberéig mintegy 337 ezer hallgató folytatta a tanulmányait. Ez a létszám tartalmazza a Magyarországon ekkor tanuló 20 176 külföldi állampolgárságú hallgatót is. Ha a külföldiek számát az összlétszámból kivonjuk, akkor nagyjából 317 ezer magyar állampolgárságú hallgatóról beszélhetünk, akik itthon, Magyarországon folytatják felsőoktatási tanulmányaikat.

Azt megállapíthatjuk, hogy a külföldi hallgatók aránya Magyarországon 2012 őszén összességében 5,9 százalékos volt. 2013 októberében a teljes hallgatói létszám mintegy 320 ezer főt tett ki, közülük 23 208 fő volt külföldi állampolgár. Érdemes figyelni az egy év alatt bekövetkezett emelkedésre, számnövekedésre. A külföldi hallgatók aránya tehát 7,8 százalékra emelkedett.

A külföldön tanuló magyar diákjainkról 2011-es adatok állnak rendelkezésünkre. Eszerint a legnépszerűbb célországokban tanulók száma, minden híresztelés ellenére, nem változott drasztikusan. 2011-ben Ausztriában a hivatalos osztrák statisztika szerint 1539 magyar állampolgárságú hallgató tanult az egyetemeken, Németországban azonban ugyanek-

kor mindössze 1677 fő tanult, az Egyesült Királyságban 1147 magyar hallgatóról tudnak a statisztikák. Mivel a magyar fiatalok döntő többsége angolul vagy németül beszél, a többi európai országban a tucatnyitól legfeljebb pár százig terjed a magyar állampolgárságú hallgatók száma.

Összehasonlításként a német felsőoktatás 2011-es adatai: a hallgatói összlétszám 2,2 millió, ebből külföldi állampolgár 252 ezer fő, azaz a hallgatók 11,3 százaléka. Ez az arány magasabb a Magyarországon jelenleg mért 7,8 százaléknál, ami egyfelől kijelöl egy fejlődési potenciált a magyar felsőoktatás számára, másfelől világosan jelzi egy világnyelvet beszélő ország minőségi felsőoktatásának a vonzerejét.

Azonban Németország nem csak fogad hallgatókat. A német statisztikai adatok alapján 2010-ben mintegy 127 ezer német állampolgárságú hallgató tanult külföldi felsőoktatási intézményekben, ami a csaknem 2 millió német állampolgárságú, Németországban tanulmányokat folytató hallgatónak a 6,4 százaléka. Ez az arány háromszorosa a 2,2 százalékos magyar adatoknak.

Vajon azt a következtetést kell-e ebből levonnunk, hogy a német felsőoktatás nagy bajban van, mert a gyenge minőség miatt nem vonzza a német hallgatókat, akik a kormányuk hibájából még a magyaroknál is tömegesebben keresik kétségbeesetten a külföldi tanulás lehetőségét? A válasz egyértelműen nem. Összességében elmondhatjuk: a magyar felsőoktatás vonzereje nagy, a Magyarországon tanuló külföldiek aránya a hallgatók körében magas, számuk és arányuk pedig sokkal gyorsabban növekszik, mint ahogy a külföldön tanuló magyarok száma és aránya változik.

A külföldön tanulmányokat folytató magyarok száma és aránya elmarad a környező országokban mért adatoktól, a külföldön felsőfokú tanulmányokat folytatók számának növekedési üteme elmarad a más országokban mért ütemtől. A külföldön tanulók számának az Európai Unióban jellemző növekedése nem írja le egy adott ország felsőoktatásának, oktatásának a minőségét, sem az adott ország felsőoktatás-politikai képét vagy álláspontját. A fiatalok megnövekedett nemzetközi mobilitása ma Európában természetes folyamat, nem menekülés, ezt bizonyítja, hogy arányaiban jóval több német tanul külföldön, mint például magyar. Az érdemi különbség csak az, hogy míg a német sajtó ezt az európai folyamatot örömmel szemléli, addig a magyar sajtó a tények feltárására tett kísérlet helyett csupán elüldözött fiatalokat vizionál.

A magyar kormány a jövőben is prioritásként kezeli a pedagógusok, oktatók, oktatási és képzési szakértők, felsőoktatásban, szakképzésben tanuló diákok, mesterfokú tanulmányokat végző diákok mobilitását. A kulcskompetenciák és készségek fejlesztése - különös tekintettel a munkaerőpiac és a társadalmi kohézió szempontjából fontos készségekre - elsősorban, a leghatékonyabban ezen tanulmányi célú mobilitásokkal segíthető. Oktatási intézmé-

nyeinkben a minőség, az innováció és a nemzetköziesítés erősítése is elsősorban nemzetközi együttműködések segítségével, az oktatás-képzés világán túli szereplők bevonásával teljesíthető.

Mindemellett a magyar kormány azzal is tisztában van, hogy a migráns magyarok - 2013 elején a KSH adatai szerint 350 ezer fő - 25 százaléka 30 év alatti, 63 százaléka pedig 40 év alatti. A kivándorlók átlag feletti iskolai végzettséggel, diplomával rendelkeznek, többségük az Európai Unió államaiban, azon belül is Németországban, Nagy-Britanniában, illetve Ausztriában él.

Európai összehasonlításban azonban még mindig alacsony a külföldön élő magyar állampolgárok száma. 2010-13 között a lakosság 4,9 és 5,3 százalékról beszélünk, ami alig magasabb az olasz 4,7 és 5 százalékos arányhoz vagy mértékhez viszonyítottnak. Romániában ez az arány például 14,9 és 16,6 százalék között változik, a Magyarországhoz képest jóval magasabb GDP-jű Szlovéniában pedig 7,4 és 7,7 százalék.

A vándorlási egyenlegünk is alapvetően pozitív, és hozzánk is jórészt képzett szakemberek érkeznek. A KSH egyik adata szerint ma úgy tűnik, hogy a migráció az életnek egy szakaszára vonatkozik, korábban, ha valaki a külföldi munkavégzés vagy a külföldi tanulás mellett döntött, akkor az alapvetően végleges döntést jelentett. Ez ma már nem általánosítható.

(9.20)

Tehát általános európai tendenciáról van szó, Európában északnyugatról délkeletre haladva egyre nagyobb a migráció, amely szoros összefüggésben van az ország relatív gazdasági teljesítményével. Ezért is fontos, hogy a gazdasági növekedés megmaradjon. Magyarországon a diplomás migráció, az egészségügyi és kisebb mértékben a mérnöki munkakörök kivételével, eddig nem okozott szakemberhiányt, tehát alapvetően rendelkezésre állnak a megfelelő szakemberek a gazdaság és a közszolgáltatások működtetéséhez.

Mivel a statisztikai adatok alapján a kivándorlás legveszélyeztetettebb korosztálya a fiatal felnőttkori korosztályból kerül ki, a magyar kormány legfontosabb feladata ezen korosztály itthoni szociális biztonságának megteremtése. A másik ösztönző tényező pedig a gyermekvállalás segítése. Külföldön ez még nehezebben egyeztethető össze a munkával, mert nincs, aki segítsen. Így gyakran döntenek a hazatérés mellett az éppen babát váró, családot alapító családok, kismamák vagy fiatal felnőttek.

Fontos, hogy a fiatalok számára olyan közeget teremtsünk, ahol örömmel és bátran alapítanak családot, ahol nem tartanak attól, hogy a gyermekvállalás veszélyezteti anyagi biztonságukat, nem tudnak megfelelő lakhatási körülményeket biztosítani, nehéz lesz a munkaerőpiacra történő be- és visszailleszkedés, vagy hiányosak a kisgyermek napközbeni ellátásának feltételei.

A kormány ezért egy öt pontból álló akcióprogramot indít, amelynek első eleme a családi adókedvezmény rendszerének megőrzése. A kétgyermekesek családi adókedvezményét a jelenlegi gyermekenkénti 10 ezer forintról 2019-re 20 ezer forintra növeli. Ez 55-60 milliárd forint többletet jelent a családoknak. Új intézkedés az első házasság adókedvezménye 2015-től. A lakhatási körülmények javítása érdekében az egygyermekes családok részére is igénybe vehető lesz az úgynevezett szocpol, és nemcsak új, de használt lakás vásárlására és meglévő lakás bővítésére is igénybe lehet venni a családi otthonteremtési kedvezményt.

A nők munkába állását azzal segíti és segítené a kormány, hogy a részmunkaidőben dolgozó kisgyermekes szülő után ugyanúgy 100 ezer forint bruttó bérig járna az adókedvezmény a munkáltatóknak, mint a teljes munkaidősök esetében. A három vagy több gyermeket nevelő szülők esetében pedig 3 helyett 5 évig kell kötelezően biztosítani a munkáltatónak a részmunkaidős foglalkoztatást, ha ezt kéri.

A kisgyermek napközbeni elhelyezésével kapcsolatban az a cél, hogy a jelenlegi 42 ezerről 2018-ra 60 ezerre emelkedjék a bölcsődei férőhelyek száma. Az egyetemisták gyermekvállalását könnyíti a diplomás gyed bevezetése, amelyre azok jogosultak, akik a gyermekük születése előtti két évben legalább két féléves aktív hallgatói jogviszonnal rendelkeznek, a gyermekek pedig a hallgatói jogviszony fennállása alatt vagy annak szünetelését, megszűnését követő egy éven belül születnek meg. 2014. január 1. óta a gyed extra keretében a kisgyermekes anyáknak már nem kell lemondaniuk az anyasági juttatásokról, ha a gyermeknevelés mellett a munkát is választják.

Magyarország gazdasági növekedése úgy lehet hosszú távon is tartós, ha a gazdaság kibontakozása, fejlődése érdekében a környezeti és társadalmi struktúrák gazdasági erőforrásokká tudnak válni. E törekvést olyan fejlesztések támogatják, amelyek eredményeképpen a foglalkoztatottság és a társadalmi tőke nő, nőni tud, az eltartottak aránya és a környezeti kockázat csökken, a természeti erőforrások hatékonyan és fenntarthatóan tudnak hasznosulni. Ezért a gazdasági szereplők és a piacok számára juttatott, valamint a gazdasági infrastruktúra-fejlesztésre fordított forrásokat társadalmi és környezeti beruházások is kiegészítik.

Magyarország kilenc operatív programban tervezett fiatalokat érintő beavatkozásokat, amelyek összehatásaiban az elvándorlás ellen hatnak. Ezek közül kiemelkedő fontosságú az emberierőforrás-fejlesztési operatív program.

Az előzőekben említettem az egészségügyben dolgozók elvándorlásának problémáját, amely már a kormányintézkedéseknek köszönhetően stagnál, és reményeink szerint az elkövetkezendő években csökkenni fog. Az első, a jövedelmi helyzetet javító intézkedés 2011-ben, egyszeri juttatás formájában történt meg az egészségügyben dolgozók számára. A nép-egészségügyi termékadóból származó bevétel terhére

került sor a fokozottan vagy fokozottabb kockázattal, nagyobb munkaterheléssel járó munkakörökben dolgozók esetében a munkahelyi pótlékhoz kötődően az illetménypótlék háromhavi összegének megfelelő juttatás kifizetésére. Az egyszeri juttatás a foglalkoztatótól függetlenül összesen közel 70 ezer főt érintett, és 5,5 milliárd forint feletti költséggel járt.

2012-ben és '13-ban két lépcsőben 95 ezer egészségügyi dolgozó részesült béremelésben. Az egészségügyi ágazati bérfelállításához kapcsolódóan a két évben összesen 75,69 milliárd forint többletkifizetés történt az egészségügyi szolgáltatók számára, két év alatt a kórházakban és a szakrendelő intézetekben foglalkoztatottak bruttó keresete átlagosan 27 százalékkal nőtt. A béremeléshez kapcsolódóan kialakítottuk az egészségügyi ágazati előmeneteli rendszert, a közfinanszírozott fekvő- és járóbeteg-ellátásban az egészségügyi dolgozók számára illetménytáblát alakítottunk ki, amely meghatározza a legalacsonyabb kötelező bért. Két év alatt a rezidensek fizetése 75 ezer forinttal, a szakorvosok jelentős részének bére bruttó 105 ezer forinttal, a diplomás szakdolgozók bére bruttó 41 ezer forinttal emelkedett. Az egészségügyi dolgozók foglalkoztatásának elősegítésére és képzettségi szintjének javítására uniós forrásokból több mint 10 milliárd forintot fordítottunk. Ennek a programnak a keretében 18 ezer fő részesült különböző képzésben vagy támogatásban.

Az egészségügyi dolgozók megtartását szolgáló intézkedések eredményeképpen megfordítottuk a vendégmunkásnak állás trendjét. 2013-ban, immár második éve, kevesebb orvos kért külföldi munkavállaláshoz igazolást, mint az azt megelőző évben. A külföldre munkavállaláshoz kérelmet beadó orvosok száma a 2010-es szintnél alacsonyabb. 2013-ban 14 százalékkal kevesebb orvos kért külföldi munkavállaláshoz hatósági bizonyítványt, mint az előző évben. Az elvándorlási szándékot pontosabban jelző és első alkalommal hatósági bizonyítványt kérő orvosok száma még jelentősebben, közel 28 százalékkal csökkent.

A bizonyítványt kérő ápolók száma 2012-ben még jelentős mértékben emelkedett, 2013-ban, köszönhetően a kormány intézkedéseinek, az összes kérelmező esetében kisebb mértékű volt az emelkedés, az első alkalommal kérelmezőket nézve pedig csökkenés mutatható ki az előző évi adatokhoz képest.

Összességében tehát elmondható, hogy mind a családpolitikát, mind az iskolarendszert, a felsőoktatást és az egészségügyi ágazatot érintően az eddigi lépések tekintetében vannak a migráció negatív trendjeit megállító kormányzati intézkedések. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Szórványos taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Tisztelt Képviselőtársaim! Most a képviselői felszólalások következnek, amelyek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 15-15 perces időkeret-

ben. Elsőnek megadom a szót Bánki Erik képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy nagyon fontos kérdéstről vitatkozunk a mai napon a parlamentben. Azt gondolom, hogy bár ellenzéki kezdeményezésre került a tisztelt Ház elé, de számos olyan aspektusa van, amelyet hosszan és tartalmasan kell megvitatnunk, hiszen nem elég és nem lehet... *(L. Simon László: A kormány még nem fejezte be. Elnök úrnak most szólunk. - Czunyiné dr. Bertalan Judit felmegy az elnöki emelvényre.)* Ja, bocsánat. Elnök úr, itt valami ügyrendi probléma mutatkozik.

ELNÖK: Bocsánatot kérek, de az én forgatókönyvem szerint nem. A kormánynak 40 perces időkeret áll rendelkezésére ahhoz, hogy az expozét megtartsa. Számomra nem jelezték, de a 40 perces időkeretbe belefér, bármikor meg lehet osztani, erre a házszabály lehetőséget ad. Akkor levezető elnöki jogkörömben megadom a szót Tállai András államtitkár úrnak, és elnézést kérek Bánki Erik képviselő úrtól. Tisztelettel arra kérem a kormányt, hogy szíveskedjék máskor ezt előre jelezni, mert a forgatókönyv köti a levezető elnököt. Köszönöm.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót és a megértést, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselők! A nemzetközi migráció aktuális és rendkívül összetett kérdéskör, amelyet az érintett szereplők egymástól teljesen eltérően ítélnek meg. A fogadó országok szociális dömpingről beszélnek, attól félve, hogy a beáramló munkaerő szociális feszültséget okoz, mert a vendégmunkások lenyomják a béreket, és kiszorítják a hazai munkaerőt a munkaerőpiacról.

(9.30)

A küldő országok esetében ezzel szemben a fiatalok és a szakképzett munkaerő elvándorlása, valamint az egyes szakterületeken kialakuló, tartós munkaerőhiány okozza a legfőbb problémát. Az Európai Bizottság pedig az Unió világgazdasági versenyképességéért aggódik, és a lehető legnagyobb munkaerő-mobilitás mellett száll síkra.

A Bizottság álláspontja ebben a kérdésben egyértelmű: egyetlen tagállam sem dönthet úgy, hogy az Európai Unió négy szabadságjoga közül a számára kedvezőket betartja, miközben korlátozza azokat, amelyek nemzeti érdekükkel ellentétesek. Ez természetesen érvényes a munkaerő szabad áramlására is. Miközben a migráció hatását eltérően ítélik meg az egyes tagállamok, a közös európai célkitűzést, ami az Unió kevésbé fejlett országainak felzárkóztatására vonatkozik, senki sem vitatja. Magyarország - szakít-

va a korábbi gyakorlattal - ezeknek a forrásoknak a 60 százalékát kívánja közvetlen gazdaságfejlesztésre fordítani, amitől többek között azt reméli, hogy a jelenlegi migrációs nyomás enyhül, és a munkaerő-áramlás iránya fokozatosan megfordul.

Az Európai Unió 2004-es bővítését követően tendenciájában emelkedett azoknak a száma, akik az újonnan csatlakozott országokból a régi tagállamokban vállalnak munkát, erről azonban nem állnak rendelkezésünkre pontos adatok. A különböző felmérések és kutatások szerint - amelyek többnyire korlátozott érvényességgel bírnak - a külföldön történő munkavállalási hajlandóság határozott növekedést jelez. Ez a tendencia egész Európában megfigyelhető, nem tekinthető sajnos magyar jelenségnek.

A nemzetközi migráció erősödése a gazdaság számos szegmensét érinti; nemcsak a munkaerőpiacot, de a megtakarításokat, a költségvetés egyenlegét, a társadalmi kohéziót, a gazdasági növekedést, a növekedési kilátásokat, valamint különböző csatornákon keresztül még az inflációt is.

Mindezek alapján a kormány rendkívül fontosnak tartja, hogy tisztában legyünk a kivándorlás okaival, következményeivel, nagyságrendjével és várható alakulásával. Le kell szögezni, hogy egy olyan problémával állunk szemben, amelynek jellemzőiről nem tudunk eleget. Az egyik legfőbb hiányosság, hogy nem rendelkezünk megbízható statisztikai adatokkal, emiatt a médiában, de itt a parlamentben is a legkülönfélébb számadatok jelennek meg az elvándorlás mértékéről. Mindenki növekvő elvándorlásról beszél, miközben az egyes országokra vonatkozó pontos és megbízható adatokkal senki sem rendelkezik. A több százezres kivándorlástól kezdve egészen milliós nagyságrendig mindenféle számadat megjelent már.

Jól látható, hogy a kérdés megvitatása során sokféle fogalom keveredik, ami tovább nehezíti a tisztánlátást. A fiatalok körében a külföldi munkavállalási hajlandóság felmérése céljából végzett kutatástól kezdve a szezonális okokból ideiglenesen külföldön munkát végző vendégmunkásokon keresztül a végleges külföldre költözőkig bezárólag sokféle megközelítés lehetséges.

Ami a rendszeresen elérhető statisztikai adatfelvételeket illeti, elvileg kétféle forrás áll rendelkezésünkre. Az egyik a többi uniós tagország munkaerő-felméréseiből a magyar foglalkoztatottak számára vonatkozó számítás lehet. Ebben azonban nem szerepelnek azok a vendégmunkások, aki szállókon, felvonulási épületekben, műhelyekben laknak, és azok sem, akik nem vállalják be, hogy az adott országban illegálisan dolgoznak. Ezért a külföldön dolgozók teljes létszáma csak nagyon nagy hibával becsülhető meg. Az Eurostat ilyen adatot nem tesz közzé, de a tagállami munkaerő-felmérésekből elvileg kiszámítható.

Sokszor felmerül az Európai Unió többi tagállamából származó, úgynevezett tükröstatistikák kérdése. Ezek alapvetően azért nem alkalmasak a

migráció mérésére, mert nem azonos fogalmi rendszerben mérnek, így az egyes országok adatai nem összesíthetőek. A legtöbb országban például csak a havonta újonnan belépők számáról tartanak nyilván adatot. Ilyen például a brit tb-regisztráció, ami semmit sem mond arról, hogy az adott időpontban ténylegesen hányan tartózkodnak az országban, és közülük hányan végeznek munkát. Az említett két megközelítés további lényeges korlátja, hogy a migráció nemcsak az Európai Unión belül zajlik, hanem gyakorlatilag az egész világra kiterjed, így az EU-n belüli munkaerőmozgás megfigyelése sem öleli fel a nemzetközi vándorlás egészét, hanem annak csak egy részére vonatkozik.

A legfőbb támpontot a KSH hazai munkaerő-felmérése biztosítja, amely rögzíti a megkérdezett háztartáshoz tartozó 15-74 éves személyek munkavégzésének helyét. Természetesen itt csak azokról jutunk információhoz, akik nem adták fel a magyarországi lakásukat. Eszerint a külföldön dolgozó, itthoni lakhellyel is rendelkező magyarok éves átlagos állománya az ezredfordulón 10 ezer főt, 2010-ben 51 ezer főt, 2014 harmadik negyedévében pedig mintegy 100 ezer főt tett ki. Ennek alapján 2010 óta a munkavállalók számának 360 ezres növekedéséből kevesebb mint 50 ezret jelent a külföldi munkavállalás.

Tény az is, hogy az elmúlt évi gazdasági növekedési fordulat hatására megállt az éven belüli migráció növekedése. Egy nemrég publikált KSH-kutatás keretében kísérlet történt a külföldön dolgozók számának meghatározására. Ez azt mutatta, hogy 2013 elején 350 ezer olyan magyar élt a világban, akik 1989 után és legalább egy évvel a felmérés előtt hagyták el Magyarországot. Ha ehhez hozzáadjuk azokat, akik ideiglenesen, azaz egy évnél rövidebb ideig végeznek külföldön munkát, akkor is maximum 450 ezer olyan magyar állampolgárról van tudomásunk, aki részben Magyarországon kívül él, illetve dolgozik. Ez a népességnek kevesebb mint 5 százaléka. Ők nem 2010 óta hagyták el az országot, hanem a rendszerváltozást követő 25 év alatt.

Ha az Európai Bizottság által az elmúlt 10 évre vonatkozó elvándorlási arányszámokat nézzük, akkor a kelet-közép-európai országok közül Magyarország az utolsó helyen áll; miközben például Romániából a munkaerő-állomány több mint 9 százaléka távozott külföldre, addig Magyarország esetében 2,4 százalékos volt ugyanez az arány. Ez azt is jelzi, hogy a magyar munkaerő az Unióhoz velünk együtt csatlakozott országok között a legkevésbé mobil.

Tisztelt Országgyűlés! Tekintsük át, hogy milyen eszközök állnak rendelkezésünkre az elvándorlás csökkentéséhez. Tudjuk, hogy külföldre leginkább a fiatal, 20 és 39 év közötti korosztály közép- vagy felsőfokú végzettséggel rendelkező tagjai költöznek. Ez azt jelenti, hogy a kormány azzal teheti a legtöbbet, hogy olyan gazdasági környezetet teremtsen, amely megfelelő szakmai életutat és perspektívát biztosít a fiatalok számára. A foglalkoztatáspolitikai területén pedig tennünk kell azért, hogy hazavonzzuk a fiata-

lokot, mégpedig azzal, hogy itthon teremtünk számukra versenyképes kilátásokat, vonzó jövőképet. Ennek megfelelően a kormány kiemelt figyelmet fordít a fiatalok munkaerő-piaci helyzetének javítására.

Intézkedéseink közül ki kell emelnem a 2014. év végén induló ifjúsági garanciaprogramot, amelynek keretében a kormány azt kívánja elérni, hogy 2018-ig valamennyi 25 év alatti fiatal a munkahelye elvesztését vagy tanulmányai befejezését követő négy hónapon belül versenyképes állásajánlatot kapjon, vagy adott esetben további oktatásban, tanulászerződéses gyakorlati, illetve gyakornoki képzésben részesüljön. Ugyanezen korosztály számára rendelkezésre álló lehetőségekkel bővítettük a fiatalok vállalkozóvá válásának támogatását. A szakképzési rendszer átalakításával, a korszerű, naprakész gyakorlati ismeretek megszerzését biztosító duális képzés megerősítésével szintén a fiatalokat segítjük az elhelyezkedésben.

Tisztelt Ház! Amint már említettem, egyértelmű összefüggés van a bérek nagysága és a kivándorlási hajlandóság között. Magyarországon a bérek színvonala lényegében nem tér el a többi visegrádi országtól. Azért érdemes ezt a viszonyítási pontot választanunk, mert itt az eltérések 10-20 százalékon belül maradnak, míg a fejlett országokhoz képest többszörös elmaradásban vagyunk.

(9.40)

Ha vásárlóerő-paritáson számolunk, akkor a különbségek már kisebbek. A bérek vásárlóértékét tekintve a német és angol jövedelmek persze még ebből a szemszögből is két és fél-háromszor magasabban állnak a hazainál a 2013-as adatok szerint. Természetesen a bérek emelésében eddig elért eredményeket is meg kell becsülnünk. Az utóbbi négy évben a reálbérek a családi kedvezmény hatásait figyelembe véve nemzetgazdasági szinten átlagosan mintegy 10 százalékkal emelkedtek. Ez kétszerese a GDP-növekedésünknek.

A versenyszférában a 2012-es év kivételével folyamatos volt a reálbérek növekedése. A közszférában a költségvetés stabilizálását követően, 2013-tól kezdődően lehetett jelentősen emelni a béreket. A minimálbér vásárlóértéke az utóbbi két évben, tehát 2013-ban és 2014-ben együttesen 7,2 százalékkal emelkedett. A magyar minimálbér az elmúlt négy évben az uniós országok közül a harmadik legnagyobb mértékben nőtt. Az Eurostat adatai szerint 2014. január 1-jén a magyar minimálbér összege a PPS-árfolyamon átszámolva 342 euró volt. Ezzel a 21 ország közül, ahol létezik országos minimálbér, a 16. helyen, tehát a többi visegrádi országgal egyetemben az alsó harmadban szerepelünk. Vásárlóerő-paritáson már valamivel jobb a helyzet: az 573 eurós összeggel a rangsor 14. helyén állunk, megelőzve például Csehországot és Szlovákiát.

Tisztelt Országgyűlés! A kormány gazdaság- és társadalompolitikája a jövőbe tekint. Jól tudjuk,

hogy csak a gazdasági teljesítmény javulásával, ezen belül is elsősorban a termelékenység növekedésével érhetjük el a bérek érdemi felzárkózását. Csak így érhető el, hogy a vállalkozási szférában a bérek jelentős növelése ne rontsa a versenyképességet, és ne legyen kedvezőtlen hatással a foglalkoztatásra. A közszférában szintén csak a gazdaság növekedése, az abból származó bővülő adóbevételek biztosíthatnak bővülő forrásokat ahhoz, hogy a bérek a költségvetési egyensúly veszélyeztetése nélkül is jelentősen emelkedhessenek. Közismert, hogy sokat tettünk és sokat értünk el ezen a területen. Magyarország gazdasági kilátásai kedvezőek, amit tovább javít, hogy a jövőben az uniós források 60 százalékát közvetlenül gazdaságfejlesztésre és munkahelyteremtésre fordítjuk. Ezzel teremtünk esélyt arra, hogy egyre többen találjanak munkát itthon, és nálunk is emelkedjenek jelentősen a bérek.

A magyar gazdaságban 2013-ban megindult az elmozdulás egy fenntarthatóbb és kiegyensúlyozottabb növekedési szerkezet irányába. Az elmúlt időszak negyedéves adatai ennek a trendnek a tartóssá válására utalnak. A munkaerő-piaci folyamatok jellemzően egy-két negyedéves késéssel követik a konjunktúra alakulását. Ezt a közelmúltbeli magyar tapasztalatok is alátámasztják. A 2013-as év elején kibontakozó növekedési fordulat a tavalyi év második felében párosult a felívelő munkaerő-piaci trenddel.

Számításaink szerint az elkövetkező években stabil, kiegyensúlyozott és dinamikus GDP-növekedés várható, amit az Európai Bizottság aktuális prognózisa is alátámaszt. Következésképp a foglalkoztatás további bővülésével számolhatunk, ami a bruttó bérek és keresetek növekedésével is párosul. A kedvező dezinflációs folyamatok következtében, amelyeket a kormány rezsicsökkentő intézkedései nagymértékben támogatnak, a reálbérek is dinamikusan bővíthetnek. Következésképp a makrogazdasági kilátások javulása a további kivándorlás ellen hat. A kivándorlás által érzékenyen érintett egészségügyi ágazatban a kormány az elmúlt években béremeléseket hajtott végre. Jövőre pedig a háziorvosok jutnak többletforráshoz. A pedagógusok jövedelmének emelkedése a következő években is folytatódik. Jövőre pedig a fegyveres és rendvédelmi dolgozók, 2016-tól pedig a közszolgálati tisztségviselők életpályamodellje is elindulhat.

Tisztelt Országgyűlés! Összefoglalásul elmondhatom, hogy a kormány minden rendelkezésre álló eszközzel segíti a hazai munkahelyek számának növekedését, a bérek emelkedését és a családok helyzetének javítását. Ezek azok a feltételek, amelyek csökkentik az elvándorlás mértékét. A munkahelyteremtés érdekében az első és legfontosabb a gazdasági növekedés támogatása, a versenyképes termelőágazatok fejlesztése, ezen túlmenően a szabályozási és támogatási rendszer révén közvetetten és közvetlenül is segíteni szükséges az új munkahelyek létrejöttét. A családok támogatásával, a megélhetési költsé-

gek csökkentésével és a náluk maradó jövedelmek emelésével az elvándorlás egyik legfontosabb okát szüntetjük meg.

Bízom abban, hogy a nem túl távoli jövőben már nemcsak a negatív, hanem a pozitív hatásait is érezhetjük annak, hogy sok magyar fiatal munkatapasztalatokat szerzett külföldön. Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! Most már valóban a képviselői felszólalások következnek. Mint ahogy azt már megelőzően is jeleztem, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, ott is elsőnek Bánki Erik képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának adok szót. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Jobb kétszer, mint egyszer sem. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Képviselőtársaim! Egy nagyon fontos vitanap van ma; bár ellenzéki kezdeményezésre, de a Ház elé került kérdést járjuk körül, és annak is kifejezetten örülök, hogy az időkeretet is meg tudtuk nyújtani, így több lehetőségünk lesz arra, hogy érvekkel alátámasztott, valóban tartalmas vitát folytassunk, amelynek a végén egy olyan összegzés szület, ami reményeink szerint az egész magyar társadalom szempontjából jó megoldásokat talál a jövőre nézve.

Előre kell vetítenem, hogy magának a vitanapnak a címével természetesen nem értek egyet, hiszen az csak egy nagyon szűk szeletét fogja át annak a kérdéskörnek, amiről beszélnünk kell, amikor arról vitatkozunk, mi az oka annak, hogy a magyar társadalom egyes rétegei, elsősorban a fiatalok, de azért nyugodtan elmondhatjuk, hogy a középkorosztályba tartozó emberek is nagy számban dolgoznak külföldön. Amikor a fiatalok és a kevésbé fiatalok külföldi tanulása és munkavállalása kapcsán az elvándorlásról beszélünk, akkor ezt a fogalmat általában társadalmi szinten, nyilvánvaló a politikában az ellenzék is tévesen asszociálja. Hiszen a szocializmusban voltak azok a körülmények, amelyek kapcsán a külföldre való távozás egyben az elvándorlást is jelentette, hiszen pontosan emlékezünk még arra, hogy abban az időben a disszidálás, az állam engedélye nélkül való külföldre távozás hosszú időre, a régebbi időkben legalább tíz évre megtiltotta, a lehetőségét is elvette annak, hogy valaki, aki így távozott külföldre, visszatérjen Magyarországra.

Ma már természetesen a rendszerváltozás után nem beszélhetünk erről. Ezért nincs értelme kívándorlásról és elvándorlásról beszélni abban az esetben, ha a fiatalok egyetemi tanulmányaikat végzik külföldön, vagy pedig szakmai gyakorlat szerzése céljából hosszabb-rövidebb időre vállalnak munkát európai országokban, vagy esetleg a családiélet-

kezdés megalapozását segítő néhány évre munkát vállalnak külföldön, aztán hazatelepülnek Magyarországra, hogy a kint félretett jövedelmükből itthon könnyebben kezdjenek pályát, illetve azok a külföldön szerzett szakmai tapasztalatok, amelyekkel gazdagodtak, a munkavállalási lehetőségeiket javítsák Magyarországon. Tehát nagyon széles körrel beszélhetünk ilyenkor, nem érdemes ezt leszűkíteni egyértelműen arra, hogy Magyarországról az emberek azért mennek, azért távoznak külföldre, mert el akarják hagyni az országot, és eszük ágában sincs az, hogy valaha visszatérjenek Magyarországra.

Látnunk kell azt is, hogy a mai Európa egy kitágult, teljesen más dimenzió, mint ami 15 vagy akár 20 évvel ezelőtt is volt, nem is beszélve az 1990 előtti időszakról. A mai fiatal, húszas-harmincas generáció az első, aki számára a külföldre utazás fogalma már nem az emigrációval, a hatalommal szembeni tiltakozással kapcsolódik össze, hanem azzal a lehetőséggel, hogy megismerjen más kultúrákat, és azokban az idegen kultúrákban ki is próbálja magát. A mai fiatalok a rendszerváltozásnak köszönhetően már abban szocializálódtak, hogy nyitottak a határok, és azokon belül - az Európai Unióba való belépésünket, csatlakozásunkat követően aztán pedig különösen - szabadon lehet mozogni, tanulni és dolgozni. 2011 óta pedig minden magyar állampolgár számára megvan a lehetőség arra, hogy az Európai Unió bármely tagországában munkát vállalhasson, ez a szabad munkaerő-áramlás lehetőségének az alapfeltétele.

(9.50)

Ezért azt a tényt, hogy sokan dolgoznak külföldön, bár egyes politikai erők megpróbálják a kormánnyal szembeni elégedetlenségre felhasználni, mégsem beszélünk erről, ezt egyértelműen leszögezhetjük ebben a vitában is.

Szeretném is önöknek bebizonyítani az alábbiakban, hogy miért is mondom ezt, miért gondolom azt, hogy azt, hogy Magyarországról fiatalok, középkorúak vagy akár idősebbek is külföldön dolgoznak, egyáltalán nem a kormánnyal szembeni elégedetlenség vagy a magyarországi életkörülményekkel kapcsolatos elégedetlenség alapozza meg, hanem egyszerűen vagy szakmai tanulmányok, vagy egyszerűen külföldi kihívások, vagy nyilvánvalóan a magyar átlagbérek és a külföldi átlagbérek közötti különbség okozta vonzerő támaszthatja alá.

Nézzük azt, hogy mi a helyzet Európa más országaiban! Azt kell mondanom önöknek, tisztelt hölgyeim és uraim - ahogy Tállai András államtitkár úr is említette -, hogy Közép-Európában még mindig Magyarországon a legjobb a helyzet, amikor azt vesszük figyelembe, hogy a társadalomnak hány százaléka az, aki valóban külföldön él és ott dolgozik.

Az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank, az EBRD 2007-es jelentésében rámutatott arra, hogy a külföldön dolgozó lengyelek jócskán hozzájárulnak a gazdasági fellendüléshez, mert külföldi jövedelmei-

ket nemcsak kinti fogyasztásra költik, hanem hazaküldik a saját országukba, és otthoni családtagjaikat segítik belőle, illetve előkészítik azokat a gazdasági vállalkozásokat, amelyek majd munkát és megélhetést biztosítanak számukra a visszaköltözés után.

2007-ben, tisztelt hölgyeim és uraim, a lengyel vendégmunkások által hazautalt összeg meghaladta a 4 milliárd eurót a Lengyel Nemzeti Bank kimutatása szerint, a 2004-et követő három évben Lengyelországban a hazautalások mennyisége kétszeresére nőtt. A lengyelek a pénz nagyobb részét befektették, így egyes becslések szerint 0,1-0,2 százalékkal járultak hozzá a lengyel GDP növekedéséhez. A számokat tekintve pedig ebben az időszakban, tehát a 2000-es években, közel kétmillió lengyel dolgozott Európában.

Azt látunk kell, hogy nyilván Magyarországon is - ahogy említettem - komoly vonzerőt jelent a külföldi munkavállalás szempontjából az, hogy a magyar fizetések sajnos nem tudják felvenni a versenyt a német, angol vagy esetleg olasz fizetésekkel, így azt gondolom, önmagában egyáltalán nem tekinthető hátránynak az, ha ez a vonzerő azt jelenti, hogy néhány tízezer vagy akár néhány százezer ember időlegesen külföldön vállal munkát.

Azt gondolom, az a tény önmagában, hogy valaki külföldön vállal munkát, még egyáltalán nem kell hogy azt jelentse, hogy ő végleg letelepedett abban az országban. Azt gondolom, a mindenkor magyar kormányoknak éppen az a feladata, hogy olyan gazdasági környezetet, olyan társadalmi környezetet teremtsenek Magyarországon, ami vonzó lehet a visszatérésre, hiszen én magam is tudom a saját korosztályomból ismerőseim és barátaim révén, hogy akik 3-4 évi külföldi munkavállalást követően hazatérnek, ők egész más szemmel vizsgálják a világot, sokkal nagyobb hozzáadott értéket tudnak teremteni akár a gazdasági növekedéshez, akár a tudományos élethez Magyarországon, mint azt kiutazásuk előtt tették.

Nézzük, hogyan néznek ki a számok Magyarországon! A KSH becslései azt mutatják, hogy a külföldön dolgozó, itthon is lakhellyel rendelkező magyarok éves átlagos állománya az ezredfordulón 10 ezer főt tett ki; 2010-ben a számuk meghaladta az 50 ezret; 2014 harmadik negyedévében pedig mintegy 100 ezer főt tett ki. Ez alapján nyugodtan azt mondhatjuk, hogy a 2010-es kormányváltás óta létszámuk növekedése egyáltalán nem meglepő a korábbi adatokhoz képest: 2000 óta évről évre, évtizedről évtizedre jelentősen nőtt a számuk, ami nem feltétlenül az éppen aktuális kormány munkájának az értékelése, hanem ahogy beszéltem róla, az európai határok megnyílása, azaz az európai látótér kitágulásának következménye.

Persze, vannak emlékeinek arról, hogy egyes miniszterek, miniszterelnökök hogyan nyilatkoztak a magyar munkavállalókról vagy egyáltalán a magyar emberekről. Mindannyian emlékeznek még Gyurcsány Ferenc mondására, miszerint el lehet menni Ma-

gyarországról. Azt gondolom, ez egy helytelen és nagyon téves politika, a mai magyar kormány éppen ezzel ellentétes állásponton van, és minálunk a szlogen éppen úgy hangzik, hogy: gyertek haza, hiszen Magyarország is egyre jobb körülményeket tud kínálni, egyre inkább versenyképesek lehetünk az európai gazdasággal is.

Sokatmondó adat, hogy a 360-370 ezer külföldön dolgozó magyar polgárnak csaknem a fele még a Gyurcsány-Bajnai-kormányok idején vállalt munkát külföldön, tehát egyáltalán nem igaz, hogy az Orbán-kormány alatt, a 2010-es kormányváltás után, a nemzeti együttműködés kormánya alatt lett volna nagymértékű változás ebben az elvándorlásban, bár kétségtelen tény, hogy a 2008-ban bekövetkező pénzügyi, gazdasági válság elég jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy megnövekedjen a külföldön munkát vállalók száma, hiszen Magyarországon - jól láthatták valamennyien a tisztelt képviselőtársaim is - 2008-at követően a gazdaság súlyos visszaesése, a munkahelyek megszűnése és sajnos ezzel együttjáróan a családok szétesése is jelentősen felerősödött.

Nézzük a szomszédjainkat! Az elvándorlás - ahogy arról beszéltem az imént is - egy általános közép-európai jelenség. Az Eurostat felmérése szerint népességarányosan a szomszédos országaink közül Romániából vállalnak a legtöbben munkát, számuk meghaladja lakosságszám-arányosan a 9 százalékot. De mondok még néhány érdekes adatot önöknek, tisztelt hölgyeim és uraim: Litvánia és Lettország követi Romániát, ami egyébként, ha megnézzük az adott országokban elérhető általános életszínvonal mértékét, akkor ez igenis meglepő adat Litvánia és Lettország tekintetében, hiszen Litvániából a lakosság több mint 8 százaléka, Lettországból pedig közel 7 százaléka vállal külföldön munkát. Aztán Bulgária követi a sort 4,5 százalékkal, Lengyelország 4,4 százalékkal, Észtország 3,3 százalékkal, és Szlovákiából is 3,3 százaléknyi lakosság dolgozik külföldön, míg Magyarország esetében - ahogy Tállai államtitkár úr is elmondta - ez az arány 2,4 százalék. Tehát még egyszer azt mondom - a számok is ezt bizonyítják -, hogy nem magyar problémáról beszélünk, hanem ez egy közép-európai jelenség, amely jelenség a legkisebb mértékben érinti a közép-európai országok közül Magyarországot.

Természetesen tudjuk azt - nagyon fontos, ahogy szintén említettem már -, hogy olyan feltételeket tudunk a fiataloknak és az idősebbeknek is kínálni Magyarországon, amelyek fenntartják a visszatérés lehetőségét. Azt gondolom, a magyar kormány 2010 óta megtett mindent annak érdekében, hogy a Magyarországról külföldön ideiglenesen vagy hosszabb távon munkát vállaló embereket haza tudja csábítani. Mondok néhány információt és adatot ezzel kapcsolatban.

Azt gondolom, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy kevés olyan ország van Európában, ahol egy fiatal házaspár azzal számolhat, hogy minél több gyereket

vállal, annál nagyobb adókedvezményt kap. A magyar családi adókedvezmény rendszere Európában egyedülálló, és nemcsak nagyvonalúságában, hanem mértékében, szélességében is: minden magyar család igénybe tudja venni azokat a gyermekek után járó kedvezményeket, még akkor is, ha egyébként a jövedelemadójuk szintje nem éri a kedvezmény szintjét; akkor a mostani szabályozás szerint a járulékaikból is lehívhatják a családi adótámogatás mértékét.

A családi adókedvezmény rendszere ebben az évben több mint 230 milliárd forintot hagy a magyar családoknál, és ez a kedvezményrendszer a kormány szándékai szerint a következő években tovább bővül; 2016 és 2019 között, tisztelt hölgyeim és uraim, több lépcsőben ugyan, de kétszeresére fog emelkedni a gyermekek után járó adókedvezmény mértéke. Kevés olyan ország van Európában, ahol a gyed extrához hasonló konstrukció működik. Egy novemberi adatot említenék önöknek: eddig ebben az évben 27 ezer kisgyermekes családnak jelentett segítséget ez a lehetőség.

2012-ben és 2013-ban összesen 75,7 milliárd forint többletforrást fordított a kormány béremelés céljára, így két év alatt a kórházakban és a szakrendelő intézetekben foglalkoztatottak bruttó keresete átlagosan 27 százalékkal nőtt. Hasonlóra ebben az országban az elmúlt évtizedben nem volt példa.

A rezidensek számára új ösztöndíjakat hirdetett a kormány. A szakorvosjelöltek számára elérhető Markusovszky-ösztöndíj és a szakgyógyszerész-jelöltek számára kiírt Than Károly-ösztöndíj havi 100 ezer forint mértéket ér el, a csecsemő- és gyermekgyógyászat szakorvosjelöltjeit célzó Méhes Károly-ösztöndíj pedig 200 ezer pluszjövedelmet jelent a fiatal pályakezdők számára. A rezidenstámogatási program segítségével eddig több mint 1700 fiatal orvost és gyógyszerészt sikerült Magyarországon tartani, hiszen tudjuk jól, hogy a legnagyobb problémát éppen az orvosoknál és az egészségügyi szektorban jelenti a külföldi munkavállalás.

Azt gondolom tehát, hogy a kormány által kijelölt irány jó és követendő. Számos olyan intézkedést tartalmaz a kormány programja a 2014 és 2018 közötti időszakra, ami alapján nyugodtan azt mondhatjuk, hogy egyre jobb feltételeket tudunk biztosítani azok számára, akik ideiglenesen vagy hosszabb távra azt gondolták, hogy számukra biztonságosabb és jobb boldogulást jelent a külföldön való munkavállalás.

(10.00)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az élet három legfontosabb kérdése: honnan jössz, hová mész és mi az utad célja. Ha ebből a szempontból vizsgáljuk az elmúlt időszakot és a jelenlegi helyzetet, akkor azt tudom mondani, hogy a honnan jössz kérdésre egyértelmű a válasz, hogy a teljes összeomlástól, az ország csődjétől indult a magyar kormány 2010-ben. Sikertelen - Európában egyedülálló módon - a leghatékonyabb válságkezeléssel eljutni mára odáig, hogy

Magyarország Európa éltanulója a gazdasági növekedés terén, Európa éltanulója Magyarország a munkahelyteremtések terén, és Európa éltanulója Magyarország egyébként a közbiztonságban tett intézkedések hatékonyságát tekintve.

A hova mész kérdésre a válasz egyértelmű: a célunk az, hogy Magyarország egyre biztonságosabb, a családok számára biztos megélhetést nyújtó ország legyen; egy olyan ország, ahol minden fiatalnak, aki pályát kezd, legyen munkalehetősége; mindenkinek az aktív lakosság köréből, aki szeretne munkát vállalni, legyen lehetősége arra, hogy Magyarországon olyan munkát szerezzen, amivel fenn tudja tartani a családját; és végül minden magyar oktatási rendszerben lévő tanulónak lehetősége legyen arra, hogy a tehetsége alapján és ne pedig az életkörülményei alapján jusson el oda, amire alkalmas és amire rátermett. Azt gondolom, hogy az adottságok erre ma megfelelőek Magyarországon.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Bangóné Borbély Ildikó képviselő aszszony. Parancsoljon!

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Már előre látom, hogy ülünk meg állunk egymással szemben, mi mondunk valamit, önök meg lefestik a tündöklő Magyarország képét.

Az elmúlt öt-hat évben indult meg a fiatalok tömeges kivándorlása Magyarországról. A külföldre távozottak, elvándorlók számának megugrása a Fidesz-KDNP kormányzásának eddigi legszomorúbb, most már lassan kimondható: helyrehozhatatlan következménye. Ez az utóbbi években rohamosan felgyorsult folyamat keresztülhúzhatja minden jövőbeli, Magyarország gazdasági rendbetételével kapcsolatos elképzeléseinket.

Egy szakértő szerint ma már a gyermekvállalási korban lévők 7-8 százaléka - de van, aki már 10 százalékot is mond - külföldön tartózkodik, míg egy évtizede ez az arány 1-2 százalék volt. Ezzel kapcsolatban az utóbbi hónapokban én több kérdést is feltettem Balog miniszter úrnak. Miniszter úr azt állította a „Mit tesz a kormány azért, hogy ne növekedjen tovább a szülőképes korú nők kivándorlása, illetve hogy több gyermek születhesse?” kérdésre: 94,7 ezer magyar dolgozik külföldön. Ehhez képest a kormány honlapján éppen a válasz megküldésének napján jelent meg, hogy Nagy-Britanniában a magyar állampolgárok száma meghaladja a százezret, a nem magyar állampolgárságú magyarokkal együtt pedig a 200 ezer felé közelít. Emlékszünk, hogy korábban Matolcsy György félmillióra becsülte a kivándorlók számát. Mindezek miatt újabb kérdéseket tettem fel, hogy most akkor csökken vagy nő a ki-

vándorlók száma. Akkor azt a választ kaptam Rétvári államtitkár úrtól, hogy a külföldön dolgozó magyar állampolgárok létszámát kutatói becslések - az Európán belüli országokat is figyelembe véve - összességében mintegy 280-300 ezerre teszik. Ilyenkor meg kell kérdezni, hogy akkor mi is pontosan ez a szám. Majd a KSH 2014. október 15-ei sajtótájékoztatóján 350 ezer emberről beszélt. Sajnos látszik, hogy ezt a súlyos kérdést nem veszi komolyan a kormány.

Le kell szögeznünk, hogy ma a Magyarországot elhagyók általában teljesítményorientált fiatalok, a legaktívabb, a legtöbb esetben a legképzettebb társadalmi csoportokból. Ma már nem minden harmadik 30 év alatti fiatal gondolja úgy, hogy külföldre akar távozni, hanem minden második, 50 százaléka a magyar fiataloknak. Nagyon sok kérdést lehet ezzel kapcsolatban feltenni, hogy akkor most hány fiatal akar kimenni, hányan is akarnak kivándorolni, hányan vannak kint ténylegesen külföldön, hány család költözött az elmúlt négy évben külföldre. De egyet mindenkinek tudomásul kell venni: ezek az emberek reményvesztett fiatalok, akik többsége gyermektelen, ami összefügg a születésszám csökkenésével is. És persze vannak azok, akik a családjukat kell hogy itthon hagyják a megélhetés miatt. Ezek a fiatalok a jövő üzletemberei, a jövő orvosai, ápolónói, a jövő szakmunkásai, a jövő adófizetői, ők alkothatnák a jövő Magyarországnak családrait, ők a jövő szülői.

Egy nemrég megjelent felmérés, amely már nem reprezentatív, az alábbiakat állapítja meg a kivándorlók egy csoportjáról: „Az átlagos magyar, aki a szigetországba kivándorolt, iskolázott, fiatal, és alig két éve költözött ki az Egyesült Királyságba.” A kutatás szerint a gazdasági helyzet miatt elvándorlók egyáltalán nem akarnak hazajönni, legalábbis a következő öt évben semmiféleképpen. A magyar gazdaság nem bírja el ezeknek az embereknek a hiányát, nem bírja el a költségvetés, a társadalombiztosítás, a nyugdíjrendszer. A több százezerrel kevesebb adófizető hiányát a magyar gazdaság sýnyli meg a legjobban; kihatással van a GDP-növekedésre, a gazdaság egészére.

2010 óta az elvándorlási hajlandóság nem csökkent, hanem az utóbbi években drasztikusan nőtt. 2012-ben - csak egyetlen adatot mondanék - 46 százalékkal nőtt az előző évihez képest a Németországba érkezők száma. De nemcsak a dolgozni vágyó fiatalok hagyják el hazánkat, hanem a tanulni vágyó, az itthoni oktatási rendszerből kiszorított, ellehetetlenített fiatalok is. Ezek a fiatalok, akiket a saját hazájuk nem becsült meg, ők már külföldön fognak családot alapítani, ott fognak egzisztenciát építeni, ott fognak letelepedni. És képzeljék el, kedves kormánypárti képviselők, ott fognak gyereket szülni.

És most szeretnék egy kicsit bővebben beszélni a gyermekszületésről. Egyfelől tudjuk, hogy a demográfusok szerint ma már a gyermekvállalásra képes korú nők - már az elején említettem - 8-7, de van, aki

már azt mondja, hogy 10 százaléka él külföldön. A sajtóban megjelent - a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal adatai alapján -, hogy 2012-ben 7694, 2013-ban 9141 külföldön született gyereket anyakönyveztek Magyarországon. Tekintve, hogy az adott években mennyi gyermek született a KSH szerint elérhető adatok alapján, ugyebár tudjuk, hogy 2010-ben 90 269, és 2011-ben volt az a 24 éve nem látott legrosszabb születési szám, ami 88 689 főt jelent, 2012-ben a gyermekek 8,5, 2013-ban pedig a gyermekek 10,3 százaléka született külföldön.

A sajtóban megjelentek szerint az előző létszámadatokba beleszámították a külföldön magyarok, kettős állampolgárok gyerekeit is és nem csak az ideiglenesen rövidebb vagy hosszabb időre külföldre költözött újszülöttjeit. A KSH ennél kisebb létszámról adott információt. A sajtó kérdésére, hogy magyarországi lakcímmel rendelkező, de az EU más tagállamaiban élő magyar nőknek mennyi gyereke született 2013-ban, azt a választ adták, hogy tavalyl 1795 ilyen babát anyakönyveztek.

Tekintettel arra, hogy meglehetősen eltérő lehet a statisztika, egy laikus vagy maga a kormány kiket tekint kivándorlónak, nehéz azt is eldönteni, hogy kinek a gyermekeit tekintjük külföldön születettnek vagy akár Magyarországon élőnek. Ráadásul feltehetően nem minden külföldön élő magyar pár anyakönyveztet Magyarországon gyermekét. Tehát a KSH által megadott adat lehet, hogy nem egészen valóságos. Továbbá a kettős állampolgárságú, nem Magyarország területén élő személyek növelik ugyan a magyar állampolgárok számát, de az ország területét nézve ez továbbra sem jelenti az itt élők népesedését.

Mindezeket túl vannak azok a gyerekek, akik ugyan Magyarországon születtek, de nem itt nevelkednek. Márpedig ők sem itt fognak felnőni, dolgozni, adót fizetni, és nem utolsósorban gyermeket vállalni. Elméletileg a különböző állami intézményekben kellene, lehetne arról adat, hogy mennyien vannak azok a gyermekek, akik itthon születtek, de a külföldön dolgozó szüleikkel átmenetileg vagy tartósan kiköltöztek; ha másért nem, az óvoda- és iskolakötelezettség miatt, persze csak akkor, ha bejelentik ezt a tényt a szüleik, és ha egyáltalán készülnek erről összesített országos adatok.

Lényegében tehát nem tudjuk, hogy mennyire segíti az itthon élő családok gyermekvállalási tervét a kormány népesedési programja, itt mondhatjuk: ha egyáltalán segíti bármivel is.

(10.10)

Az idén 3,1 százalékkal nőtt a gyermekvállalás, és itt kell elmondanom, hogy azért soroltam fel ezeket az adatokat, mert nem lehet kimondottan arra hivatkozni, hogy az itthon született gyermekek száma növelte a népesedést.

Összefoglalva fel lehet tenni azt a kérdést, hogy tényleg akkor tudja-e ma Magyarországon valaki,

bárki is, van-e olyan hivatal, aki meg tudná mondani, hogy hány gyermek születik egy évben. A KSH néhány héttel ezelőtti sajtótájékoztatójából idéznék: „A migrációs statisztika rendszerszintű fejlesztéséhez az adminisztratív adatrendszerek integrálására van szükség. Javasoljuk egy olyan, az államigazgatás különféle szereplőiből létrehozott állandó, a migrációval és annak társadalmi hatásaival foglalkozó testület létrehozását, amelyik össze tudja hangolni a szerteágazó államigazgatási és más nyilvántartásokat, valamint támogatni, kezdeményezni képes a statisztikai és egyéb vizsgálatok adatrendszerének folyamatos felülvizsgálatát.” Felvetődik a kérdés, hogy a KSH el tudja-e látni a feladatát, vagy nem tudja ellátni a feladatát, valós adatokat közöl nekünk hónapról hónapra, vagy csak folyamatosan kozmetikázza az adatokat. Reméljük, hogy erre majd valamikor választ fogunk kapni a mostani kormányzattól.

Matolcsy György, az egykori nemzetgazdasági miniszter 2013-ban arról írt, hogy legalább egymillió városlakónk hiányzik itthon, miközben London, néhány osztrák és német város csaknem félmillió magyart vonzott az elmúlt évtizedekben. Szerinte fejleszteni kell a városokat, mert 500 ezer uniós munkavállaló csak dinamikusan fejlődő városokba jön haza. El kell mondani, hogy Matolcsy Györgynek teljesen igaza van. Csak sajnos az elmúlt évek gazdaságpolitikája, szociálpolitikája, oktatáspolitikája és családpolitikája nem ezt erősítette. A kormány gazdaság-, oktatás, szociálpolitikája és családpolitikája megbukott. Tömegeket kényszerít arra, hogy elhagyja a saját hazáját.

A fiatalok, a magyar családok érdekében a magyar kormánynak a következőket kellene tennie. Egy jól fejlődő, vonzó országot kellene építenie, ahol a fiatalok tanulhatnak - itt kiemelném: tanulhatnak -, majd dolgozhatnak, és megfelelő életkörülmények, életszínvonal megteremtésével családot alapíthatnak. Most a 2015-ös költségvetés tárgyalása közben arra kérem a kormányzatot, hogy fogadja el az MSZP által beadott módosító indítványokat, mert ez a költségvetés tovább fogja erősíteni a Magyarországról elvándorlók számát.

Egyetlenegy mondatot mondanék még, amit ajánlok a kormánypárti képviselők figyelmébe: a jövő záloga a gyermek. Ezt vegyék figyelembe! Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Hargitai János képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HARGITAI JÁNOS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Az első kérdés az ilyen vitanapok során mindig az bennem, aki már sokat megéltem ebben a parlamentben, hogy van-e értelme ezeknek a vitanapoknak; mert persze jó lenne, ha lenne. De egy olyan szerepbe belekerülni, hogy az ellenzék erőtle-

nül mondja az okosat és az elvárásokat, a kormánypárti képviselő pedig védekezni akar, vagy ne adj' isten, a teljesítményét feljavítani akarja, ennek, egy ilyen vitának az égvilágon semmi értelme nincs.

Abban, ami itt napirenden van, ha nem is, mondjuk, az elvándorlás kapcsán, ebben már eleve van egy olyan értékítélet, aminek kimondásához semmiféle muníciónk nincs sem nekünk, sem önöknek, akik ezt a címet adják, hogy magyarországi elvándorlásról beszéljünk. Nézzünk szembe a tényekkel: azt sem tudjuk pontosan, hogy hány embert érint ez. Én felelős kormánypárti képviselőként szeretek nagyobb számokban gondolkodni, és azt mondom, akár egy kis megyényi népességet is érinthet, hogy legalább ilyen tekintetben ne vitázzunk egymással. Tehát nem bagatellizálni és kisebbiteni akarom ezt a kérdést.

Azt is tudom egyébként, más országok átmenetileg távol lévő munkavállalóinak számát ismerve, hogy egy ilyen kelet-közép-európai összehasonításban, amit Bánki Erik elmondott, a magyar szám még viszonylag kicsi. Hogy ilyen szempontból ez érték-e vagy kevésbé érték, ezt nem tudom, nem feltétlenül tekintem értéknek, hogy ez nálunk kicsi. A későbbiekben kitérek rá, hogy ezt miért gondolom.

Az első állításom az, hogy elvándorlásról beszélni - hacsak nem politikai szándékok motiválnak minket, és akkor már az egész vita értelmetlen - felesleges, mert azt gondolom, hogy ezeknek az embereknek a jó része kényszerből van ma távol, de ezeknek az embereknek a nagy része vissza akar és vissza is fog jönni. Nekünk azon kell itt a parlamenti patkóban ügyködnünk, hogy ebből tényleg ne egy elvándorlás legyen, hanem ideiglenes külföldi munkavállalás. Hisz ezek a munkavállalók nagyon sokfélék.

Migráció az európai térségben és nem csak az európai térségben mindig volt, és azt gondolom, mindig lesz is, és nemcsak az Európai Unió történetében, hanem régebbi történetekben is. Ha csak ezt a falat és gyönyörű épületet nézem és Steindl Imrére gondolok, akkor meg kell említenem, hogy egy egykori német migráns leszármazói tervezték meg ezt az épületet. Ha az államtitkár úrra tekintek, aki előttem ül, aki mostanában joggal és számomra felemelő módon sűrűn beszél a Hauszmann-tervről mint egy nagyszerű tervről, akkor megint egy olyan egykori német migráns leszármazójáról beszélhetünk, aki sokat tett ezért az országért. Tehát azt is mondhatnám, hogy valamikor a migráció iránya a mai európai centrumból a mi irányunkba is terjedt, amikor mondjuk, a németek tömegesen megtelepednek ebben a törökök által tönkrevetett országban és építik ezt az országot. Ismerjük azokat az évtizedeket is, amikor a magyarok lehetőségeket keresve akár az Újvilág felé tömegesen mentek, és építették az Újvilágot.

Tehát valahol ezt a jelenséget természetesnek is kell tekintenünk, ráadásul az Európai Unió értékrendjét ismerve ezek a mozgások Európában megkérdőjelezhetetlennek tűnének. Éppen Anglia például ma egy olyan ország, amely ezt megkérdőjelezi.

Az ember azt gondolná laikus módon, hogy ha a migrációnak én egy célországom vagyok, tehát felém jönnek a migránsok, beszéljünk Angliáról, a szocialista vezérszónok talán angol számokat, vélt vagy valós angol adatokat idézett legtöbbit, akkor az egy boldog állapot, hisz felénk jönnek; azért jönnek felénk, mert mi vagyunk a lehetőség. Lám, Angliában ez okoz mérhetetlen gondot és politikai viharokat, hogy sokan jönnek, és olyanok jönnek, akiket ők nem kívánának. Anglia azzal fenyegetőzik, hogy kilép az Európai Unióból, ha nem tud ennek az európai szabadságnak, a munkaerő szabad áramlásának, a szabad mozgásnak valamilyen módon gátat vetni. Persze, nem a munkaerő zavarja az angolokat alapvetően, hanem a munkaerővel sokszor együtt járó és a szociális intézményrendszer értékeit igénybe vevő munkaerő vagy kevésbé értékes munkaerő.

Tehát a megítélés ilyen szempontból is lehet sokszínű, hogy ahova mennek, az ott élők nem feltétlenül tekintik ezt olyan pozitívnak, mint ahogy mi ezt esetleg gondolnánk. Ha azt nézzük, a termelés különböző tényezőit vizsgálva, hogy főleg az Európai Unióban milyen mozgások történtek, tudjuk jól, hogy először a termékek mozoghattak szabadon azaz, hogy lebontottuk a vámhatárokat. Ennek ésszerűségét ma már az Európai Unió belül senki nem kérdőjelezi meg. Sőt, azt mondhatom, hogy ha a termelés egy másik tényezőjét, a tőke mozgását nézem, ebben sem látok olyan nagy vitát Európában, mert azt, hogy a tőke jöjjön és a mi irányunkba jöjjön, azt minden ország helyesli. Talán ilyen szempontból nem is vagyunk sikertelenek, a kelet-közép-európai térség és így Magyarország sem, amikor a tőkevonzó képességünket kell felmutatnunk. De ha az egész termelés legfontosabb tényezőjét, a munkaerő mozgását vizsgáljuk, akkor már nagyon ellentmondásos a helyzet. Márpedig az Európai Uniónak egy vívmányáról, egy alapértékéről beszélünk, amikor a munkaerő szabad áramlásának lehetőségét a közösség értékrendje biztosítja.

(10.20)

Sokféle ez a munkaerő, ami ideiglenesen nem az országhatárainkon belül találja meg a lehetőségeit. Más típusú az a mozgás, ami mondjuk, Sopron térségében tapasztalható - képviselőtársamra, Firtl Mátyásra mutatok -, akik úgy hagyják el az országot és vállalnak Burgenlandban, Steiermarkban és nem tudom én, hol munkát, hogy a lehetőség adott számukra: hétvégén újra az országban vannak, vagy akár naponta ingáznak.

Más az a munkaerő, ami mondjuk, az én térségemben már, Baranyában - Baranya olyan térség, amely az országnak nem a legprosperálóbb térsége - ideiglenesen úgy hagyja el az országot, hogy kimondottan idénymunkára mennek nagyon sokan a saját szűk környezetükből, mondjuk, Németországba vagy Ausztriába. Ezek többnyire agrárjellegű munkák.

És persze vannak olyanok is - és valószínű, hogy egyre többen vannak olyanok is -, akik tartósabban, akár évekre berendezkedve hagyják el az országot és vállalnak külföldön munkát. Ezek egy része kényszerből teszi. Tudom jól, hogy kényszerből teszi, mert itt nem talál átmenetileg életheletheletheletet, vagy olyan életheletheletbe került, amely életheletheletből való kitörés akkor sikeres számára vagy akkor nyújt több sikert számára, ha átmenetileg nagyságrendekkel több jövedelemhez jut.

Beszéljünk világosan: devizahitelesek. Tömegeken vannak köztük olyanok, közülük is a legéletheletheletesebbek, akik a munkaerejükkel átmenetileg külföldön hasznosítani tudják, így szereznek többletjövedelmet, hogy abból a csapdahelyzetből, amibe kerültek - hadd ne mondjam, hogy ki lavírozta bele őket -, ki tudjanak törni.

És van persze és mindig lesz ennek a munkaerőnek olyan része, aki a képzettségénél fogva, a nagyon nagy nyelvtudásánál fogva, a szakértelménél fogva egyszerűen keresi a többletheletheleteket. A munkaerő egy része azt is érzi, hogy Németországban, Lisszabonban, a Baltikumban - már bármilyen irányba mehet - többletheletheletekhez jut, mert van olyan kvalifikált, hogy a maga tudását ott is érvényesíteni tudja.

Ezekkel az emberekkel sehol nincs gond. Ezeket az embereket boldogan várják, mert ők nem a szociális intézményrendszert koptatják. Az angoloknak az ilyen típusú munkaerővel nincs gondjuk. Lássuk azt tehát, hogy ez egy nagyon differenciált kép, amit itt valamilyen módon vizsgálnunk kellene.

Megint a baranyai pozícióból adódóan: mi mindig tudtuk ott, a határ mentén azt, még a nem szabad világról beszélnek, hogy amikor mi röghöz kötötten éltünk... - én is ilyen vagyok egyébként, képtelen lennék elhagyni ezt az országot; és itt most nem hazafias buzgalomról beszélek, hanem a saját megkötöttségeimről, ahogy neveltek, ahogy éltünk, az ember még egy bérleménybe sem akar elvonulni, hanem ragaszkodik a sajátjához. Más országok polgárai nem így szocializálódtak. Nekünk még azzal is gondunk van, hogy az országon belül prosperálóbb térségek irányába elmenjünk és munkaleheletheleteket keressünk, nemhogy ezt külföldön tegyük meg. Föltettem a kérdést, hogy érték-e az, hogy a magyar munkaerő kevésbé mobil más európai országokkal összevetve. Nem vagyok benne biztos, hogy ez érték; ebben a mai európai vagy világgazdasági környezetben nem vagyok benne biztos, hogy ez érték.

Lehet, hogy a lengyel munkaerőben vagy a valamikori jugoszlávban volt egyfajta többlettudás, amiért érvényesíteni tudta - még egyszer mondom, a nem szabad világban is - a maga tudását Európa boldogabb felében, és ezzel a hazautalt pénzzel - erről szintén beszélt Bánki Erik képviselőtársam - építették ezt az országot. Az akkori Jugoszláviára mi ott, a déli határ mentén azért néztünk föl, mert azt láttuk, mintha ők többre jutnának, mint mi, mert van egy ilyen többlettudásuk vagy -leheletheletük.

Ettől én még nem mondom azt, hogy egy magyar kormányának nyilvánvalóan a külföldön történő munkavállalást értékékként kellene kezelnie. Mert azt gondolom, hogy a perspektíva mindenki számára az, hogy itt, ezen a 93 ezer négyzetkilométeren találja meg az életlehetőségeit. De mondjuk ki már végre - és engem leginkább ez zavar, hogy ezt nem mondja ki sokszor a politika itt a parlamentben -, hogy amikor ezt a 200-300 ezer embert, pontosan nem tudom, mekkora tömeget, megítéljük, akkor mi csak egy nagy főhajtással beszélhetünk róluk, mert ezek a magyar munkaerőnek nagyon értékes részei, akikben van tudás és van akarat, hogy átmenetileg külföldön is megélhetést teremtsenek maguknak, és a külföldön való életükkel és a külföldön történő jövedelemszerzésükkel, valójában a hazautalt összegekben keresztül a család itthon maradt részének segítségével a magyar fogyasztást, a magyar gazdaságot erősítik.

Ugyanakkor nyilvánvalóan célszerű és meg is kell mindent tenni azért, hogy ezt a folyamatot fékezzük, és előbb-utóbb mi is azzal találkozunk, hogy azzal van gondunk, Magyarországon keresnek más, nem magyar állampolgárok életlehetőséget maguknak. Vajon koptatják-e ők majd egyszer a mi szociális intézményrendszerünket?

Ki kell mondanunk, hogy ebben a szabad európai térben, ami a valamikori vámok eltörléséből, később a Közös Piacból alakult ki - ma már a teljesen egységes belső piacról beszélhetünk -, tehát ezeket a tendenciákat látva, ha a migráció, a mozgás irányát nézzük, akkor egyszerűen kimondhatjuk azt az alapigazságot, hogy a munkaerő mindig a lehetőségek irányába vándorol. A lehetőségek ebben az európai térben mozognak és változnak.

A magyar kormányának, a magyar miniszterelnöknek van egy erős víziója. Ez egy sikeres kelet-közép-európai vízió és azon belül egy Magyarország-vízió. Magyarországon kell tudni megteremteni azokat a lehetőségeket, amely lehetőségek az itteni emberek számára boldogulást biztosítanak, az átmenetileg külföldön dolgozóknak pedig azt a biztatást jelentik, hogy hosszú távon vagy már középtávon itt kell berendezniük az életüket, mert ez egy felemelkedő ország, ez egy felemelkedő térség, és erre minden szempontból lehetőségük van.

Persze, ezt nem tudjuk gombnyomással, szónoklatokkal megteremteni. Jó azt hallani, amikor a szocialista vezérszónok nemzethalált vizionál, csak azt felejt el, hogy az ő pár hónapos parlamenti léte előtt is ismertük ezt a világot, ami itt zajlik, ismertük a szocialista kormányok tevékenységét. Tudtuk jól, hogy mennyire ágyaztak meg ennek a migrációnak, ami ma nem felénk irányul, hanem tőlünk éppen a távolodó mozgást jelenti.

Közös felelősségünk, hogy megteremtsük Magyarországon azt a világot, ami itthon tartja a fiataljainkat. A magyar kormány azon dolgozik - remélem, az önök támogatásával is -, hogy ez minél előbb, ha úgy tetszik, megvalósuljon, hogy ezek az emberek

biztosan gondolhassanak arra, hogy életlehetőségük igazán csak ebben a térben van, vagy sok életlehetőségük ebben a térben van, hisz az identitásuk, a nyelvük, a családjuk, a temető idekötötte őket.

A temető megköt, a közösség megköt, a közös identitás megköt, ezért azt gondolom, hogy ezt a migrációs kérdést értékelhetjük reálisan, és ha így tesszük is, nem csak napi politikai céljainknak szenteljük ezt a vitanapot, akkor talán haladunk is ebben a kérdésben. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Vona Gábor képviselő úr, a Jobbik képviselőcsoportjának frakcióvezetője. Megadom a szót frakcióvezető úr, parancsoljon!

VONA GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Először is engedjék meg, hogy az örömet kifejezzem, hogy a Jobbik-frakció által kezdeményezett vitanapra végre sor kerül. Bár azt is el kell mondjam, hogy az örömünkbe némi ürömként vegyül az, hogy a kormánypártok nem támogatták az aláírásaikkal, hogy ez a vitanap megvalósuljon. Bár ezt is megértem, hiszen jól látható volt az eddigi felszólalásaikból, hogy kellemetlen ez a téma. *(L. Simon László: Van nagykoalíció! - Moraj a Jobbik padsoraiban.)*

Kellemetlen a téma a számukra, hiszen az ország egyik legsúlyosabb problémájáról van szó, és nekik kormányzati szerepkörben - ráadásul második ciklusukat kétharmados többségben töltve - nyilvánvaló és egyértelmű a felelősségük. Lehet bármilyen statisztika, lehet bármilyen makroadat, lehet bármilyen sikerpropaganda, lehet kétharmados kormánytöbbség, lehet új Alaptörvény, az az ország, ahol a fiatal középosztály szinte egésze menekül vagy menekülésre készül, most mondjuk ki, az ilyen ország élhetetlen és sikertelen ország.

Az a politikai garnitúra, amely egy ilyen országban van és kormányoz, az pedig, még ha a szavazatok szintjén nyert is, de lélekben megbukott. Legyünk persze annyiban korrektek - és leszek is annyira korrekt -, hogy azt mondjam: ez nem a jelenlegi kormány felelőssége csupán, hanem az előző kormányoké is. Tehát nem csupán a Fidesz-kormány visel felelősséget az elvándorlás problémája miatt, hanem az előző, nyolcéves szocialista kormányzás is, és abban is, persze legyünk korrektek, hogy maga a probléma nem csupán magyar probléma, nem csupán magyarországi probléma, hanem Kelet-Közép-Európa problémája.

(10.30)

De azt is tegyük hozzá, hogy Kelet-Közép-Európában belül Magyarország a tendenciáit tekintve súlyosabb helyzetben van, mint a környező országok.

És a legrosszabb, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, az, hogyha egy ilyen helyzetben a kor-

mányzati felelősség birtokában a képviselők, a kormány képviselői fel sem ismerik magát a problémát; vagy felismerik, de megpróbálják elkenni vagy struccpolitikát folytatnak. Amikor már a számok önmagukért beszélnek, sőt már nem is beszélnek a számok, hanem ordítanak, akkor úgy tesznek, mintha valójában ez nem is probléma lenne. Sőt, itt hallottunk olyan felszólalást, amely cserediákprogramról beszélt, úgy festette le a problémát, mintha ez egy teljesen természetes dolog volna, amiről talán felesleges is beszélni.

Persze, ne csodálkozzunk ezen, ha magának a miniszterelnöknek az egyik mondata jelentette a mélypontot a nyilatkozatok sorában, amikor a miniszterelnök úr arra vetemedett, hogy azt mondja, ez csupán kalandvágó; a magyar fiatalok elvándorlása, külföldre vándorlása csupán kalandvágó. Nem tudom, hogy a miniszterelnököt vaktság, cinizmus vagy a kettő keveréke, valamiféle vak cinizmus vezette, de mindenestre mondjuk ki, hogy ez egy felháborító mondat volt, és természetesen téves is.

Érdekes ezekkel a fiatalokkal kapcsolatba lépni, érdekes a leveleiket elolvasni. Erre majd lehetőséget is fogunk kínálni a kormánypárti képviselőknek, ugyanis mi bekértünk nagyon sok ilyen levelet ezektől a fiataloktól, hogy megtudjuk, mi az a kalandvágó úgymond, ami őket külföldre űzte-hajtotta. Hát ez nem más, mint a szociális okok, a szociális-egzisztenciális kilátástalanság. Mondjuk ki, ezek a fiatalok, nagyjából fiatalok valójában szociális menekültek. Elhagyták ezt az országot, mert nem láttak itt távlatot, jövőképet maguk előtt. Nem bízhatnak mentek ki, mint a rendszerváltozás után néhány évre nyelvet tanulni, hanem sokukat a végleges letelepedés szándéka vezérelt.

Nézzünk azért számokat is! Elhangzottak itt különféle számok, bár volt olyan is, például a KDNP vezérszónoka, aki azt mondta, hogy hagyjuk a számokat. Ez már a struccpolitikának volt az egyik megnyilvánulása. A KSH adatait vegyük alapul; én is azt mondom, hogy a számokkal legyünk óvatosak és a statisztikát kezeljük megfelelő szinten, de azért ne bújjunk el a számok elől, még ha fájdalmasak is ezek a számok. A KSH adatai szerint 343 ezren élnek egy évnél régebben külföldön magyar állampolgárok. De nyugodtan mondhatjuk azt, hogy a valóság ennél sokkal rosszabb, bőven félmillió fölött van már ez a szám, nincs már olyan család, akit nem érintene ez a probléma. Tudom, hogy szubjektív és itt most nem a számokat akarom előhozni, de a lakossági fórumaimon mindig meg szoktam kérni az embereket, hogy tegye föl a kezét, akik ez a probléma érint, és higgyék el, szinte mindenki fölteszi a kezét. Ajánlom önknek is, hogy próbálják ki. Ha úgy érzik, hogy a számok nem beszélnek önmagukért - bizonyára járják önk is az országot, tartanak lakossági fórumokat -, akkor kérdezzék meg akár a saját szimpatizánsaikat erről a kérdésről.

S hadd mondjak még egy szubjektív dolgot a számsorok folytatása előtt! Bizonyára az itt ülők

számtalanszor átélték már, de legalábbis többször átélték már azt a felemelő érzést, amikor az ember a volt osztálytársaival találkozhat, mondjuk, egy érettségi találkozón. Milyen jó érzés az, amikor az ember azokkal, akikkel a legszebb éveit, a fiatalkori éveit együtt töltötte, újra találkozik, megkérdezzük egymástól, hogy vagy, mint vagy, mi történt veled, hogy állsz, milyen a családi, anyagi helyzeted, beszélgetünk, és jól érezzük magunkat. Milyen jó érzés ez! Szeretném önknek elmondani, hogy az én generációm ezt az érzést nem élheti át, ugyanis nincs lehetőség arra, hogy érettségi találkozót szervezzünk, mert a többség külföldön van. Facebookon lehet maximum megoldani, még ha ez L. Simon László számára úgy tűnik, hogy hihetetlen is. *(Zaj. - L. Simon László: Hihetetlen is!)*

S azt is mondjuk el, hogy ez a probléma ráadásul stratégiai ágazatokat érint, most már folytatva a számok sorát, mert úgy látszik, hogy a szubjektív értékeléssel nem fogok előbbre jutni a kormánypárti képviselők gondolkodásának alakítása tekintetében. Azt azért önk is látják, hiszen több kormánypárti képviselő utalt a számokban az egészségügyre, hogy az egészségügyet egyre kilátástalanabb helyzetbe hozza ez az állapot. 2007 óta 8 ezer orvos, 2500 ápoló- és szülész nő ment el Magyarországról. Ezek a számok a valóságban - szintén azt tudom mondani - valószínűleg még magasabbak. Már napi szintű működési problémákat okoz a magyar egészségügyben, mondhatnám úgy is, hogy a magyar egészségügyet sok esetben már szinte csak a Szentlélek és az ott maradt hivatástudattal rendelkező dolgozók tartják össze.

A Tárki kutatása szerint egyébként a rövid távú elvándorlás célpontjai Ausztria, Németország, az Egyesült Királyság, Írország, Hollandia, a skandináv államok, a hosszú távú, végleges elvándorlás célországai pedig az Egyesült Államok és Kanada. Azért ezzel az adattal kapcsolatban is el kell mondani, hogy a rövid távú elvándorlás célpontjaiból - oda kivándorolva, és visszatekintve az itteni mai Magyarországra, akár meghallgatva itt néhány kormánypárti képviselő felszólalását - könnyen lehet hosszú távú tartózkodás. Megmondom őszintén, nem szeretném, ha az elvándorolt magyarok, mondjuk, az Egyesült Királyságban ezt a vitát megtekintenék. Tállai államtitkár úr vagy a KDNP vezérszónokának a beszédét én nem vetíteném le Londonban ezeknek a fiataloknak, mert nem mondhatnám, hogy ezek hazahívogató beszédek voltak. Ezek a beszédek arról tanúskodtak, hogy a kormánypárti képviselők egyszerűen nem hajlandók, nem akarják ezt a problémát a megfelelő helyén kezelni, bagatellizálják, nyilvánvalóan felelősség tudatuk vagy lelkiismeret-furdalásuk okán.

2013-as adat: az Egyesült Királyság adószám-kérelmi listáján Magyarország Lengyelország, Spanyolország, Olaszország, India és Portugália után a hatodik helyen áll, megelőzve olyan országokat, mint Franciaország vagy Írország, és egyébként az egész kelet-közép-európai régió, Lengyelországot leszámítva.

De hadd mondjam a legsúlyosabb adatot, legalábbis véleményem szerint a legsúlyosabb adatot: a Bridge Budapest nonprofit egyesület 2014-es felmérése szerint a 20 és 35 év közötti fiatalok 48 százaléka végleg elköltözne Magyarországról. Tehát nem pusztán arról van szó, hogy szeretne külföldön munkát vállalni, hanem végleg elköltözne Magyarországról. E felmérés, ezen adatok szerint a magyar fiatalok fele a saját hazáját, Magyarországot a jelen körülmények között nem tekinti a jövője lakhelyének.

És azt is tegyük hozzá - s akkor most egy KSH-adattal fogom folytatni azt a látom, hogy egyre kellemetlenebb adatsort az önök számára, sokan feszengenek már nagyon, de nemsokára vége -, hogy a kivándorlók 80 százaléka 40 éven aluli. Ezen belül a diplomások aránya 30 százalék, míg az országos átlag 18 százalék. Tehát az látható, hogy a kivándorlók közül minden harmadik diplomás. Az ország értelmisége is elmenekül, nem csak a fiatalok. S ha esetleg azt is tudnánk mérni - bár erről nem olvastam, sajnos nem találtam statisztikát -, hogy a kivándorló diplomások vagy szakmunkások, magyar fiatalok közül hányan találnak a képzettségüknek megfelelő munkát külföldön, akkor ez az adat talán még riasztóbb és még sokkalóbb lenne számunkra.

De ne csak ezekről a jelenlegi számokról beszéljünk, hanem próbáljunk meg ezekből a számokból kiolvasni valamiféle jövőképet, távlatot. Szóba került már többször Magyarországon, hogy mi ennek az országnak a rejtett erőforrása. A Jobbik szerint az ország rejtett erőforrása ez a több százezer fiatal, őket kell hazahívunk, hazahozunk, és egy olyan országot kell teremtenünk, amely ezt a hazahívást lehetővé teszi.

Nézzük, hogy milyen középtávú következmények várhatók a jelenlegi tendenciák, a jelenlegi számok ismeretében. Az első, amivel kezdeném, hogy a középosztály el fog tűnni. Mint alapvető társadalompolitikai célban szerintem a Fidesz, az MSZP és a Jobbik is megegyezik abban, hogy széles középosztályra van szükség. De önök egy olyan középosztályt építenek jelen pillanatban, amely a lojalitáselvre épül. Felülről lefelé próbálják nyomni ezt a folyamatot, azt mondják, hogy az lehet a középosztály része, pláne a felső középosztály része, akinek a kormánypárttal lojális kapcsolata van; gondoljunk a trafikügyekre vagy a földügyekre. Ez egy felülről vezérelt középosztály-építési filozófia. A Jobbiké egészen más, mondhatnám azt is, hogy pontosan az ellenkezője. Mi egy érdemelvű középosztály-építésben gondolkodunk, ahol alulról lefelé érdemelve, a lehetőségek kihasználásának elve okán lehet valaki a középosztály része és emelkedhet fel a társadalomban. Azt gondolom, hogy ez persze csak egy filozófiai különbség, de a fiatalok nem akarnak egy olyan országban élni, ahol politikai lojalitás alapján választódnak ki azok, akik előbbre tudnak jutni, és azok, akik nem.

Ez a helyzet ráadásul a demográfiára is kritikusan hat, ezt talán nem kell mondanom, erről már

beszéltek mások is. Egyetlenegy olyan szempontot emelnék ki, amit talán még senki sem. A jelenlegi demográfiai adatok riasztóak, de olyan kutatásról nem tudok, amely azokból a demográfiai jóslatokból, amikről beszélni szoktunk, kivette volna azokat a fiatalokat, akik külföldre mentek, akár 100 százalékban, akár 80 százalékban, akár 50 százalékban, akár 30 százalékban. Tehát optimista és pesszimista jóslatokat vagy kalkulációkat számítva vegyük ki és nézzük meg, hogy akkor mi lesz Magyarország demográfiai jövőképe az elkövetkezendő évtizedekben. Mert sajnos mondjuk ki, megvan a valószínűsége annak, hogy ezen fiatalok egy jelentős része nem fog hazatérni. És mi lesz akkor a társadalombiztosítással, mi lesz a nyugdíjrendszerrel, mi lesz az egészségügyi rendszerrel, mi lesz a szociális rendszerrel, ki fogja finanszírozni az oktatást? Ezek olyan kérdések, tisztelt képviselőtársaim, amikre önök nem tudtak megfelelő és megnyugtató választ adni.

(10.40)

És még egy szempont, amiről szintén nem beszélt talán még senki. Tétélezzük föl azt az optimista verziót, hogy minden fiatal, aki ma külföldre menekült egzisztenciális, szociális okokból, haza tudunk csábítani - tétélezzük föl. Ha ez bekövetkezik, akkor is meggyőződésem, hogy egy olyan lelki, pszichés szindróma érte ezt a nemzetet, amit már nem lehet helyrehozni. És nemcsak egyéni lelki problémákról beszélek, hogy nagyszülők az unokáikkal vagy szülők a gyermekeikkel interneten, Facebookon, Skype-on tudnak csak kapcsolatot tartani, hanem a kollektív pszichénkben is, meggyőződésem, hogy nagyon súlyos sebeket okoz a jelenlegi helyzet. És nagyon nehéz lesz egy olyan társadalmat építeni, amelyet egy ilyen probléma szerteszét szakított, nagyon nehéz lesz nemzeti kohéziót, nemzeti összetartozást építeni.

A család számára, a családok számára nagyon fontos a lakhatás, nagyon fontos a munkahely, az adókedvezmény, és ebben én elismerem az önök igyekezetét, programpontjait, javaslatait, törvényeit. De a legfontosabb egy család számára az együttlét, hogy együtt lehessen a család, és ebben - lássuk be - nem tudtunk előrelépést elérni, és nem tudtak önök sem, kétharmaduk birtokában sem.

A teendőket tekintve a diagnózis felállítása az első. Még eddig sem jutottunk el. Tehát még a diagnózissal kapcsolatban sincsenek egyeztetett álláspontok. Valódi munkahelyteremtés kell. A foglalkoztatáspolitikában ne a közmunka legyen a vonzó. A közmunkaprogram nagyon fontos, megvan a helye, de nem fogunk hazahívni, hazacsalogatni közmunkaprogrammal fiatalokat. Magyar tulajdonú termelőiparra van szükség.

A másik: a lakhatásról nagyon sok szó esett. Itt is elismerem a kormány azon lépéseit, amelyek pozitívumok, de a devizahitel-válságnak azon megoldása, az a piaci forintosítás, amire önök az elmúlt napok-

ban lépéseket tettek, szintén nem a hazahívás és a hazacsalogatás irányába hat.

És van még egy fontos dolog, amiről a hátralévő másfél percben beszélnek. Az átmeneti időben - reméljük azért, hogy sikerül hazahívni ezeket az embereket, az átmeneti időben - az identitást erősíteni kell. Tanuljunk az amerikai példából, sajnos a mostani Amerikában élő generációk már egyre inkább elveszítik az identitásukat. Vagyis: egy folyamatos kommunikáció kell az ittlévők és az odamenekültek között. A kormány részéről nem ilyen felemás, meg sokszor sértegető üzenetek kellene, hanem pozitív üzenetek; közösségépítésben, kultúraépítésben kell segíteni, hogy megőrizték az identitásukat, és ha a helyzet eljön, akkor hazajöjjenek ezek az emberek, ezek a százvezrek.

Ehhez például az egyik fontos dolog az lenne - amiben a MÁÉRT-en már sikerült megállapodnunk, egyébként hála istennek, nekünk itt, politikai pártoknak -, hogy segítjük ezen embereknek a szavazatát, megkönnyítjük azzal, hogy akár levélben, akár interneten részt vehetnek a választáson, ebben itt az Országgyűlésben is végre konkrét lépéseket tegyünk, teszünk, vagyis 2018-ban vagy bármikor is, minél hamarabb, ezek a fiatalok politikai véleményét nyilváníthassanak, mert van nekik, higgyék el. Tudom, hogy esetleg önök félnek ettől, de van politikai véleményük, adjunk nekik lehetőséget, hogy az ország részeivé váljanak, hogy úgy érezzék, idetartoznak, hogy számítnak rájuk, hogy bízunk bennük, hogy ők a mi rejtett erőforrásaink, és akkor van esélyünk arra, hogy Magyarország végre ezeket az embereket újra itthon tudja. Ha nem, ha mellébeszélünk, ha struccpolitikát folytatunk, akkor nem lesz erre lehetőségünk.

Ebben kérem, hogy gondolják át önök is az álláspontjukat. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Schiffer András képviselő úr, az LMP képviselőcsoportjának frakcióvezetője. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

DR. SCHIFFER ANDRÁS, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! „Sok urunk nem volt rest, se kába, / birtokát óvni ellenünk / s kitántorgott Amerikába / másfél millió emberünk” - írta József Attila. Ma az a kérdés, hogy Magyarországból lesz-e egy unokák nélkül ország, ahol a generációk közötti kapcsolat kimerül egy Skype-kapcsolatban.

Ennek a rémképe fenyegeti ma Magyarországot. Idén április 6-án a külképviseleten szavazók körében egyértelmű volt, hogy a kormánypártok mélyen az országos átlag alatt szerepeltek. Ez egyértelmű jele annak, hogy ezek az emberek dühöseks a kormányra, hogy el kellett hagyniuk az országot. Ez természetesen felelősséggel is jár az ellenzéki pártokra. Nem-

csak a Fidesz a hibás abban, nyilván, hogy az elvándorlás így felgyorsult, de igenis, sokaknál itt telt be a pohár. Azt remélték, hogy az álbaldal után jobb lesz, de súlyos pofont kaptak.

A Fidesz tulajdonképpen nyolc évig hitegette az embereket, a fiatalokat, éppen ezért sokkal nagyobb volt a csalódás. Egy tandíjellenes pártra szavaztak 2010-ben, és tandíjat kaptak; munkahely helyett közmunkát, biztonság helyett megszűnő jogbiztonságot, szétvert szociális rendszert. Az emberek minden reményüket elvesztették, és döntöttek a kivándorlás mellett.

A mi feladatunk a remény visszaadása. Majdnem 400 ezer ember vándorolt el. Ez azt jelenti, hogy L. Simon Lászlón *(L. Simon László államtitkártársaival beszélget.)* és képviselőtársain kívül már nincs olyan ember az országban, akit ne érintene közvetlenül a probléma. Ez már most is egy unokák nélkül ország, egy gyerekek, barátok nélküli ország sokak számára. *(L. Simon László képviselőtársaihoz: Nekem négy gyerekem van. Neki mennyi van?)* Ma, ha egy fiatalnak van egy jó ötlete, ha az alkotóképességét ki akarja teljesíteni, ha vállalkozásba akar kezdeni, akkor az a szomorú helyzet, hogy jobb esélyekkel indul Berlinben vagy Londonban. Magyarországon már olyan a helyzet, hogy nem számít hazai pályának, az előnyöket bőven túlnőtték a hátrányok sok fiatal számára. Mi olyan országot szeretnénk, ahová érdemes visszatérni. Egy olyan országot szeretnénk, ahova van miért visszatérni, egy élhető, megújuló Magyarországot.

Orbán Viktor legutóbbi, az elvándorlással kapcsolatban feltett kérdésünkre közvetetten beismerte, hogy meg sem próbálja itthon tartani a reménytelenség miatt külföldön próbálkozó fiatalokat és kisgyermekes családokat, akik egyre nagyobb számban hagyják el az országot. Azt válaszolta Szél Bernadett képviselőtársamnak, hogy nem lehet elvenni az emberektől azt a jogot, hogy ha akarnak, külföldre menjenek, ráadásul milyen sok pénzt utalnak haza. Na, ez az a cinizmus, ami sok embert elkerget ebből az országból.

Nézzük a tényeket! A KSH kutatása szerint 350 ezer magyar él külföldön. Ez egy 2013. év eleji adat, a helyzet azóta rosszabbodott. Ez az a mutató, amivel önök többek között kozmetikázzák a foglalkoztatási adatokat. És érdemes arról is beszélni, hogy a külföldre távozottak nagy része a fiatal korosztályokhoz tartozik, 25 százaléka 30 év alatti, 63 százalékuk nem érte el a 40 éves kort. Érdemes arról is beszélni, hogy a kivándorlók többnyire fiatalok, 30 év körüliek, csupán 10 százalékuk tud határozott időpontot vagy körülbelüli intervallumot megadni, hogy mikor jönne haza; 25 százalékuk egyáltalán nem jönne haza. Magyarország népességmegtartó ereje drámaian romlik.

A Tárki '12-es kutatása szerint minden ötödik magyar tervezi a külföldi letelepedést. A 18-29 évesek fele szeretne külföldre költözni. A GVI szintén 2012-es vizsgálata alapján a külföldre vándorlási

szándék 2010-ről 2012 második felére két és félszeresére ugrott meg. A német statisztikai hivatal szerint 2010 és '12 között több mint 70 ezer, 2008 óta nagyjából 120 ezer magyar telepedett le hivatalosan német területen. London ma az ötödik legnagyobb magyar város. A KSH szintén azt mutatta ki, hogy 2005-ben a hazai népesség 1 százaléka hagyta el az országot, hogy hosszabb-rövidebb ideig éljen külföldön, 2012-re ez a szám 2 százalék lett, azaz 180 ezer fő fölé emelkedett.

A kormány a Nagy-Britanniában élő magyarok számával kapcsolatban elismeri, hogy csak az 100-200 ezer fő lehet. A KSH szakértői szerint külföldön él a gyermekvállalási korban lévő magyarok 7-8 százaléka. Ez az arány 10 éve még csupán 1-2 százalék volt, tehát ezért drámai a növekedés. Kérem, hogy a tényeken ne vitatkozzunk. A Londonban élő magyarok körében készült felmérés szerint 38 százalékuk egyáltalán nem tervez hazaköltözni soha, 35 százalékuk pedig a következő öt évben biztosan nem jönne haza.

A sor folytatható tovább, például azzal, hogy középiskolások között végzett felmérés szerint 70 százalékuk nyilatkozik úgy, hogy külföldön képzelel el a munkavállalást, és közülük - középiskolásokról beszélek - 25 százalék véglegesen külföldön maradna. Na, ez a dráma!

Nézzük meg, hogy mivel jár ez a helyzet! Sokat beszéltek már előttem a nemzetgazdasági következményekről. Azt gondolom, hogy érdemes a tekintetünket viszont a társadalmi hatásra vetni. A XX. században a különböző tragédiák roncsolták a magyar társadalom szövetét, és ne legyen illúzióink, az elvándorlás éppúgy roncsolja egy társadalom szövetét. Azok, akik innen eltávoznak, hiányoznak személyesen, hiányoznak az osztálytársak, hiányoznak a barátok, a szomszédok, de hiányoznak azok az emberek, akik velünk együtt alkotnák a magyar kultúrát, szólnék tovább a magyar hagyományokat.

Ez így egy felbomló társadalmi szövet. És az igazán tragikus az, hogy ha ezekkel az emberekkel, akik elvándorolnak innen, beszélget valaki, akkor nagyon sokszor azt a választ kapja, egy visszakérdést kap, hogy mi tartsa itt. Az igazi tragédia igen, az, hogy az „itt élned, halnod kell” parancsa valamiért nem hat ma már Magyarországon sokak számára.

(10.50)

Az egyébként is súlyos népességfogyás mellett az elvándorlási folyamat olyan mértékű, hogy ha a jelenlegi tendenciák folytatódnak, pár generáción belül hétmillióan is alig leszünk. Ha ez így megy tovább, Magyarország valóban egy unokák nélküli ország lesz. A kivándorlók kétharmada 25-44 éves, a munkavállalás és a családalapítás szempontjából is a legfontosabb korosztályba tartozik. Őket üldözi el a kormányzati politika. Közülük 5-6 százalék már most is külföldön él, és egyre kevésbé valószínű, hogy hazaköltözik.

Beszélnünk kell arról is, hogy Magyarországon sajnos nagy számban vannak olyan falvak, amelyek haláltusájukat vívják. Ezeken a helyeken 80 százalékos a munkanélküliség. A kormány csak közmunkát képes felkínálni, és ezekről a helyekről, ezekről a halálra ítélt térségekről a legnagyobb mértékű az elvándorlás. Az elvándorlás egyik alapvető következménye a nyugdíjrendszer és a közszolgáltatások fenntarthatatlansága. Ha alacsony a foglalkoztatottság, nincs elég legális adót, járulékot fizető munkahely, az sötét jövőt jelent az itthon maradók számára 10-20-30 év múlva. És érdemes természetesen megnézni a nemzetgazdasági hatást is. Ez azt jelenti, hogy egyes számítások szerint, ha 500 ezer kieső munkavállalóval számolunk, az éves szinten több százmilliárd forintot jelentene a GDP-ben adó és fogyasztás formájában. Ha csak minimálbérrel számolunk, az is havonta 31 milliárd forint adó- és járulékbetétet keletkeztetne a félmillió alkalmazott után, ami éves szinten 370 milliárd forint, ez a GDP 1,4 százaléka.

A szakértelem, a fiatalok, a pénz is elhagyja Magyarországot, ami marad, sok esetben a szürke kilátástalanság. Nemcsak a fiatal diplomások, de a szülők harmada külföldi továbbtanulást és közel fele külföldi munkavállalást is elképzelhetőnek tart gyermeke esetében. Az átalakuló munkaerő-piaci kihívások miatt egyre több család mérlegeli a gyerek Magyarországon kívüli továbbtanulásának és munkába állásának a kérdését. Igen, államtitkár úr, az igazi dráma az, hogy ma egyre több olyan szülő van, aki nem tartozik a Fidesz kegyeltjei közé, aki olyan jövőképet szán a gyerekének, hogy minél előbb hagyja el ezt az országot.

A másik tragédia, hogy az utóbbi években erősödött egész Kelet-Közép-Európában - és itt nem vigasztal minket a lett, litván vagy bolgár hasonlat - és ezen belül Magyarországon is az agyelszívás, tehát az, hogy a magországok a szellemi erőforrásokat is kiszippantják az úgynevezett perifériaországokból. Érdemes külön figyelmet szentelni annak, hogy ennek a folyamatnak az eredménye az is, hogy jelenleg kezd kritikussá válni Magyarországon az orvos- és nővérhiány, tehát ami az egészségügyi foglalkoztatáson belüli krízist illeti. Érdemes arra figyelmet fordítani, hogy a nagyon alacsony szakemberhiányos szintnek a 60 százaléka csökken az orvosi létszám 2023-ra, egész egyszerűen az egészségügyi rendszer önmagában emiatt fenntarthatatlan lesz tíz év múlva.

A kivándorlás általános okai között ott van a reménytelenség, ott van az, hogy egy olyan ország, amely gyűlöli a saját közelmúltját, az elmúlt száz évét, nincsen megbékélve magával, egyre kevésbé tud megtartóerőt képezni. És természetesen az általános okok között ott van, hogy egy olyan ország, ahol egy új hűbérúri rendszert építenek ki, ahol kizárólag a politikai lojalitás sokak számára, sokak előtt az egyetlen érvényesülési út, egyébként pedig a közmunka és az összeszerelés jelent perspektívát, nos,

egy ilyen ország kevéssé lesz hívogató az egyébként világra nyitott, felnövekvő generációk számára. Egy olyan ország, ahol nem a kompetencia számít, ott nem gondolják azt a fiatalok, hogy az alkotóképességüket ki tudják itt teljesíteni. És legyünk tisztában azzal is, hogy a szétesésnek van egy multiplikatív hatása: azok a fiatalok, akik azt látják, hogy az ő környezetükben sokan elvándoroltak, a maguk számára is - olyanok is, akik korábban nem így tettek - az elvándorlást tekintik első számú stratégiának.

Az okok között természetesen vannak úgynevezett szektorális okok. Itt elsősorban arra gondolok, hogy az a gazdaságfejlődési pálya, amire Magyarország állt a rendszerváltás után, becsődölt, nyilvánvalóvá vált, hogy így, ezzel a felzárkózási stratégiával a magyar bérek soha nem fogják elérni, soha nem fogják megközelíteni az uniós átlagot. Egyszerűen arról van szó, hogy egy olyan ország, amely keveset költ képzésre, kutatás-fejlesztésre, amely közmunkából, összeszerelésből próbál meg gyarapodni, ott nem fognak a bérek növekedni.

Ma Magyarországon a fiatalok munkanélkülisége 5 százalékkal magasabb az uniós átlagnál, miközben az alapfokú képzettségű fiatalok foglalkoztatási mutatója az uniós átlag egynegyede. A korai iskola-elhagyók aránya Magyarországon 12 százalék, miközben a vállalkozók szerint az egész Unióban 2020-ra ezt 10 százalék alá kellene csökkenteni. A szektorális okok között ott van az is, hogy a magyar vidék sorsa évtizedekre eldőlt akkor, amikor a rendszerváltás első éveiben a nagy befektetéseket kizárólag bizonyos térségekre hívták be. És igen, az elvándorlás okai között ott van a lakhatási válság, ami szintén egy negyedszázados adósság, a rendszerváltó elit egyik nagy adóssága, hiszen Magyarországon a közösségi bérlakásállomány továbbra is egészen minimális. És természetesen a szektorális okok között ott van maga a devizahitel-krízis.

Amikor megfogalmazzuk a kiutakat, akkor egyszerre kell válaszokat adni arra, hogy az oktatás-képzés területén mit kívánunk tenni, mivel kívánjuk a fiatalokat Magyarországon tartani, beszélnünk kell arról, hogy hogyan kívánjuk bővíteni a felsőoktatásra, közoktatásra fordított állami forrásokat, beszélnünk kell arról, hogy hogyan kívánjuk megőrizni a vidéki felsőoktatási intézményeket, beszélnünk kell arról, hogy igenis meg kívánjuk szüntetni a tandíjat, és el akarjuk érni azt, hogy minél előbb minden negyedik fiatal rendelkezzen diplomával Magyarországon. És kulcskérdés az, hogy milyen reményt adunk a vállalkozni vágyó fiataloknak. Az innováció területén az egyetemeknek alapvető feladatává kell tenni a diákok vállalkozó és kreatív attitűdjeinek megerősítését.

A vállalkozni vágyó fiatalokat külön állami támogatási programmal kell segíteni. A megoldási javaslatok között ott van az, hogy a bérlakásszektor fejleszteni kell, ott van egy közösségi lakásügynökség létrehozásának programja, ami az LMP választási programjában is szerepelt.

Tisztelt Országgyűlés! Akkor, amikor a kiutakról beszélünk, beszélni kell arról is, hogy nem igaz az a dogma, hogy a reálbéremelés rontja egy ország versenyképességét. Éppen ellenkezőleg! Egy olyan országban, mint Magyarországon, ahol sok esetben mesterségesen fogták vissza a reálbéreket az elmúlt negyedszázadban, igaza van Pogátsa Zoltán közgazdásznak, amikor azt mondja, hogy a reálbéremelés nemhogy rontja a versenyképességet, hanem javítja. Az LMP több szektorban javaslatokat tett most a költségvetési vitában is a bérfejlesztésre, ilyen az egészségügy, a szociális szféra, a pedagógusok.

Végezetül arról is szólni kell, hogy mit tudunk tenni annak érdekében, hogy azok a fiatalok, akik Magyarországon akarják kiteljesíteni az alkotóképességüket, itt maradjanak. Az állami támogatások mellett leginkább kiszámíthatóságra van szükség, kiszámítható jogszabályi környezetre és egy olyan korupcióellenes csomagra, amelyik hatékonyan fel tudja számolni a most kiépülő hűbérúri rendszert. És természetesen szükség van arra is, amit az előttem szóló már elmondott, hogy biztosítani kell a külföldre menekült, Magyarországot elhagyott fiatalok számára is ugyanazt a politikai választási lehetőséget, mint általában a határon túli magyar állampolgárok számára, egyenlő esélyt kell biztosítani a külföldre vándorolt fiatalok számára, hogy éljenek választójoggal, mint azoknak, akik egyébként állandó lakhellyel Magyarországon nem rendelkeznek.

„Retteg a szegénytől a gazdag / s a gazdagtól fél a szegény. / Fortélyos félelem igazgat / minket s nem csalóka remény.” - írta annak idején József Attila. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* A kiút a hűbéri viszonyok megtörése, a múlt egymás szenvedéstörténeteire nyitott feldolgozása, ez jelenthet kiutat, ez jelentheti azt a reményt, hogy reményvesztett, unokák nélküli ország helyett, egy összeszerelő ország helyett egy élhető, megújuló Magyarországra jöjjenek vissza az elvándorolt fiatalok. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP és az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most az elsőként írásban jelentkezett független képviselői felszólalásra kerül sor. Megadom a szót Fodor Gábor képviselő úrnak. Parancsoljon!

FODOR GÁBOR (független): Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Engedjék meg, képviselőtársaim, hogy a Liberális Párt nevében kifejtsem állásponantomat a mai vitanap kérdéséről, az elvándorlásról.

Nos, hadd kezdjem azzal, hogy Hargitai János, a kereszténydemokraták szónoka, általam tisztelt képviselő úr azzal kezdte a felszólalását, hogy talán ez a mai nap is egy olyan koreográfia szerint folyik, amelyben az ellenzék elmondja a maga kritikáit, a kormány elmondja a maga álláspontját, elbeszélünk egymás mellett, semmi értelme nincs az egésznek.

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Nos, hadd mondjam azt nemcsak Hargitai képviselő úrnak, hanem hadd hívjam föl a figyelmét a jelen lévő államtitkároknak is a kormány képviselőiben, hogy a vitának van értelme, és az elhangzó gondolatok között valójában lehetne konszenzust teremteni.

(11.00)

Én, ahogy elhallgattam a szónokokat, azt látom, hogy nagyon sok elemben hasonlót gondolunk. És ha a demokráciáról való felfogásunk hasonló lenne, akkor meg tudnánk találni a közös alapot arra, hogy valamiféle igazi stratégiát dolgozzunk ki ezzel a nagyon súlyos problémával kapcsolatban, ennek a nagyon súlyos problémának a megoldásával kapcsolatban. A nemzeti együttműködés rendszere szerintem nem azt jelenti, hogy kétharmaddal a Fidesz egyébként eldönt olyan kérdéseket, amelyekhez a társadalom nem akar hozzájárulni, és lényegében azt a látzatot keltjük, mintha valami egyeztetés lenne, hanem például ilyen kérdésekben kellene politikai konszenzust teremteni. Ez nagyon fontos lenne. Egyébként a vitának van értelme, azt gondolom, és ez egy helyes dolog, hogy vitanapot kezdeményeztek, és el kell ismerni a Jobbik részéről, hogy szerintem helyesen tette a vitanap kezdeményezését. Teszem ezt liberálisként még akkor is, ha tudom, hogy egészen más a felfogásunk a demokráciáról, a piacgazdaságról, a jogállamról, az alapvető emberi jogokról vagy az atlanti értékekről, de helyes, hogy ilyen kérdésekről beszélünk.

Nos, továbbmenvé: mi itt - szerintünk, liberálisok szerint - a fő probléma ezzel a kérdéskörrel kapcsolatban? Hangsúlyoznám, hogy szerintem, ha figyelt valaki ezen a vitanapon, azt érzékeli, hogy a lényegi kérdésekben nagyon hasonlóak az álláspontok, a szónokok által elmondott álláspont. És az is szerintem helyes dolog, és én ezt egy fontos és pozitív fejleménynek tartom, hogy lényegében mindenki kimondta azt, hogy ez valójában egy közös ügy, az egész országnak, az egész nemzetnek egy közös ügye, és nem lehet pusztán egy kormány nyakába varrni a felelősséget. Ahogy a mostani kormánynak van komoly felelőssége, de nem lehet önmagában felelőssé tenni a mostani kormányt sem azért, ami történik, mert ez egy sokkal hosszabb folyamat, és lényegében minden politikai erőnek a maga módján megvan a saját felelőssége is ebben a történetben, hogy itt tartunk.

Nos, mi lenne az első számú fontosságú ebben az ügyben, ha tisztán szeretnénk látni? Először is magának a problémának a felmérése. Mindegyik szónok beszélt arról, hogy igazából sötétben tapogatózunk. Tudjuk, hogy van valami, vannak bizonyos felmérések, beszélünk bizonyos számokról, körülbelül félmilliószámokról, de nincs igazi problémafelmé-

rés. Miért nem mer a kormány tenni ebben az ügyben? Miért nem indítanak ezzel kapcsolatban egy pontos, precíz felmérést? Vagy ha van ilyen, miért nem merik nyilvánosságra hozni az adatokat? Miért nem tudjuk pontosan, hogy miről beszélünk? Miért csak becslések vannak? Miért csak néhány intézet próbál különböző kérdések alapján, különböző felmérések, kutatások alapján valamiféle adatot szolgáltatni nekünk, amire mindannyian hivatkozunk? Én is fogok majd ilyen adatokra hivatkozni, de a kormánynak lenne a dolga az, hogy felmérje tisztességesen, hogy miről is beszélünk valójában. Ez az első számú tennivaló szerintem.

Másfelől: azon túlmenően, hogy kimondjuk a közös felelősséget; mint mondtam, természetesen a mostani kormány speciális felelősségét is ki kell mondani, és ezzel szembe kell nézni a jelenlegi kormánypártoknak, főleg azért, mert a kétharmados többségük szerintem a felelősséget nagyobbá teszi az ő vállukon. Mi a felelőssége a mostani kormánynak? Fontos felelősség az, hogy a szegények még szegényebbek lettek az elmúlt időszakban, és lényegében közmunkásoknak a tömegévé silányították a munkavállalási lehetőséget Magyarországon. Fontos felelősség az, hogy az államtól várhatnak az emberek baksist, lehetőséget ahhoz, ha vállalkozni akarnak vagy talpon akarnak maradni ebben az országban, és nem a piactól és nem a szabadságtól és nem az egyenlő bánásmódtól, hanem a kormánypárttal való jó kapcsolatápolástól, és ez nem lelkesíti az embereket, hogy itt, a magyar munkaerőpiacon próbáljanak valamit tenni. És nem utolsósorban nem érzik azt, hogy a jogállami normák is érvényesülnének Magyarországon megfelelő módon.

Ahogy többen is hivatkoztak rá, lényegében az, ami Magyarországon történik, egy tévút. A munkalapú társadalomra való hivatkozása a Fidesznek egy tévút, mert mi, liberálisok, azt mondjuk, hogy tudásalapú társadalmat kell létrehozni Magyarországon, és nem pedig abba az irányba menni, ami a keleti nyitásnak egy fontos része, az ázsiai országokat példaként felsorolni és azt gondolni, hogy valóban az összeszerelő üzemek országává kellene válni Magyarországnak. Nem, ezt látni kell, hogy mi ebben nem leszünk versenyképesek. Fontos ez is természetesen, nem mellékes kérdés, hogy vannak ilyen típusú munkahelyek is Magyarországon, de stratégiai irány ez nem lehet Magyarország számára, csak a tudásalapú társadalom lehet, és a tudásalapú társadalom felépítésével szemben lényegében a mai kormány harcot hirdet.

Harcot hirdet, mert azt látjuk, hogy az oktatásra nem helyez ilyen hangsúlyt, nem fejleszti érdemben a felsőoktatást, ellenkezőleg, az elmúlt hetek hírei is arról szólnak, hogy még jobban be akarják zárni, egy elitklubbá akarják tenni Magyarországon a felsőoktatást, holott a tömeges felsőoktatásnak van jövője. Minden tudásalapú társadalom erre kell, hogy épüljön. Maga az, ami történik egyébként a szakképzés és a gimnáziumi képzés szembeállításával, teljes tévút.

A tudásalapú társadalomnál tudni kell azt, hogy mondjuk, Németországban - akit sokszor szoktak példaként említeni, előfordul még a kormánypártok retorikájában is - a német össztermék megtermelésében az egyébként kiváló és Európában jelentős német ipar körülbelül 20 százalékkal vesz részt, körülbelül 70 százaléka a német összterméknek a szolgáltatásokból tevődik össze egyébként, és ezzel jó szembenézni. És a német ipar egészen más helyzetben van, mint amire Magyarország számíthat és a magyar perspektíva lehet. Tehát egy totális tévedés, amit a kormánypártok csinálnak egyébként, például az úgynevezett, soha nem definiált, de teljesen tévútra vezető munkaalapú társadalomnak a meghirdetésével. Ezzel szemben tudásalapú társadalomra van szükség, és ha ez így van, akkor kedve lesz az embereknek itt maradni. Nem baj természetesen, ha az emberek elmennek munkát vállalni, tanulni, világot látni, ahogy fogalmaztak annak idején elődeink. Ez nem baj. A baj az, ha nem akarnak visszajönni, ha menekülnek.

Ma, tisztelt képviselőtársaim, a felmérések azt mutatják, többek között a professon.hu-nak is egy felmérése, hogy a megkérdezett magyarok 55 százaléka külföldön szeretne élni. Tehát az elvándorlásnak nem az az oka, hogy kalandot keres, hogy tanulni akar, hogy egy kicsit képezni akarja magát és vissza akar jönni, hanem 55 százaléka külföldön akarja leélni az életét. Ez a baj. Tehát nem az a baj, hogy elmennek, nem az a baj, hogy hazahozzák a tudást. Az a baj, hogy ebben az országban nem akarnak élni, mert nincs munkahely, hanem közmunka van, nem fejlesztik az oktatást, nincs perspektíva, nincs tanulási lehetőség, felsőoktatási intézményeink nem olyan színvonalúak, és nem utolsósorban olyan állapotok vannak a mai magyar társadalomban, ahol az urambátyám viszonyok uralkodnak. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*

Emiatt sürgős és radikális változásra van szükség, és ezt egy konszenzussal kellene megteremteni. Most üljenek le a kormánypártok, ültessék le az ellenzéki pártokat, próbáljanak ebből egy olyan ügyet csinálni, ahol meg lehet teremteni a politikai konszenzust. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP és az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Most az egyes képviselői felszólalásokra kerül sor, a frakciók írásban történt előzetes bejelentésének megfelelően.

Ennek értelmében Mátrai Márta háznagy asszonynak adom meg a szót.

DR. MÁTRAI MÁRTA (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! A vita ma legalább olyan időszerű, mint amikor az első világháború előtt fiatal férfiak ezrei vonultak ki az országból, és amikor kellett volna ez a természetes erő, akkor volt védtelen az ország, védtelen a magyar nemzet.

Erről a helyzetről meggyőződésünk szerint beszélni kell. Félre kell azonban tenni az álszent, hamis hangokat, a kormányt bosszantó üres szemrehányásokat, a felesleges ideológiai harcot. Meg kell keresni azokat a szempontokat, amelyek figyelembevételével az anyagi vagy erkölcsi megfontolások nem egymás ellenére szólnak, hanem a közös érdeket segítik. A közös érdek itt a saját jövőnk védelme, a magyarság megmaradása, ezért szükséges, hogy erről a lehető legnagyobb őszinteséggel beszéljünk. Egy kis történelmi rálátással könnyen megérthető, hogy a külföldre távozás és a munkavállalás nem egyetlen kormánynak róható fel önmagában, mert ennek az Európai Unióhoz történt csatlakozás - furcsa módon éppen az elnyert szabadságjogok révén - teremtett kedvező feltételeket. A szabad munkavállalás, a letelepedés szabadsága, a határok átjárhatósága, az állampolgári jogegyenlőség európai méretekben megnyitotta a teret a polgárok vándorlásához és a külföldi munkavállaláshoz egyaránt.

Ennek az elvándorlásnak az okai azonban nem rejtélyesek. Ma már egy gimnazista is fel tudja sorolni elvágyakozásának valóban népszerű indokait. Vannak azonban olyan okok, amelyeket az országon belül a mindenkori vezetés számlájára lehet írni, és vannak azonban olyan okok, amelyeket az ország egymagában nem képes megoldani. Keveset tehetünk az ellen, hogy vannak európai országok, amelyek egyszerűen nem képeznek megfelelő számú szakembert bizonyos szakterületen, egyszerűen nem képesek áldozni erre, hanem magukhoz vonzzák a hátrányosabb helyzetű országok képzett és nagyon jól képzett munkaerőjét.

(11.10)

Bizonyos szempontból még segítjük is ezt a folyamatot, mert a végzettséghez, a kötelezően előírt magas nyelvi képzés elősegíti az elvándorlást. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a nyelvi képzés butítása a cél, de azt legalább látnunk kell, hogy ma már minden feltétel adott az elvándorláshoz, illetőleg az elinduláshoz.

Az sem segíti az itthon maradáshoz, hogy a polgári kormány gyengítésén munkálkodó sajtó szinte élvezettel tudósít az eltávozókról. A távozást csak mint jó és szerencsés tény vagy mint kalandot tünteti fel, megfélemlítve az itt hagyott szülőkről, barátokról, szerető családról, megfélemlítve az oktatókról, a mesterekről és mindazokról, akik fontosak az életben. *(Tukacs István: A sajtó a hibás!)* Ha nem is tudják, de ellenszenvüktől vezérelve közreműködnek abban, hogy a nagyszülők ne láthassák unokáikat, hogy az idős szülők támasz nélkül maradjanak, és csak a számítógépes beszélgetés maradjon a számukra, úgy, ahogy azt az előbb is hallhattuk. Az ilyen újságírók kitörlik emlékezetükből Ady Endre halhatatlan sorait: „Föl-földobott kő, földedre hullva, / Kicsi országom, újra meg újra / Hazajön a fiad.” Szinte remélni sem lehet az ilyen írástudóktól, hogy

a sorsközösség nevében vállalják az ország működésének minden nyújtását.

Nagy kérdés, hogy milyen az az élethelyzet, amikor a távozás elgondolását meg kell hozni, ezt kívülállóként nem tudhatjuk. Jó néhányan azonban akár indok nélkül is eltávoznak a szülőföldről a jólét ígérete, az olykor hamis értékválasztás vagy a kötések hiánya miatt. Ahogy manapság a társas együttlétben is hiány van a türelemből, egymás megértéséből, a távozókról is hiányzik az ország sorskérdései iránti megértés és a türelem.

Egy háborúban letarolt, kifosztott, majd a kommunizmus által elszegényített ország nem tudja egyből ezeket a paradicsomi ígéreteket megadni, mint amit a jóléti államok válság előtti gazdasági eredményei máshol megteremtettek. A polgári kormány az utóbbi években nem mulasztotta el a szembenézést a riasztó helyzettel, ahogy a politikai vita kezdeményezői ezt kifogásolják, de ehhez nem talált a politika mezejében társakat.

Emlékezhettünk rá, az elmúlt ciklusban a magyar kormány kísérletet tett arra, hogy legalább a képzési időre itthon tartsa a végzős diplomásokat, de éppen a vitaindítót aláíró képviselők csoportjai tiltakoztak nagy hangoskodással az ilyen röghöz kötés ellen. Akkor kellett volna, tisztelt képviselőtársaim, összefogni valamilyen tisztességes megoldás érdekében, és nem kiharcolni a fokozódó kivándorlás teremtette szomorú helyzetet. Különösen, ha azt is tudjuk, hogy a távozóknak 50 százaléka magasan képzett diplomás vagy a szakmájának a mestere.

Úgy tűnik, hogy egyeseknek politikai haszonyszerzésből minden eszköz alkalmas a polgári kormány gyengítésére, még akkor is, ha ez a kormány a magyar jövőt védelmezi. Minél rosszabb, annál jobb, gondolják, és amikor már közreműködésük eredményeként itt a gond, itt van a baj, itt kopogtat az ablakon, akkor jön az álságos siránkozás, hogy mit is kellett volna tenni. Tisztelt Képviselőtársaim! Beláthatják, hogy ez így nem működik. A szavak értelmetlenné válnak, csak olyanná, mint az inflációs pénz, olyanná, amivel mindig lehet fizetni, de érte már semmit sem adnak.

Helyes és támogatandó törekvés, hogy megvitassuk az elvándorlás okait, de egyetlen ellenzéki képviselőtársamat sem hallottam még, aki a nyilvánosság előtt azzal érvelne, hogy kedves fiatalok, bármilyen nehéz is, itthon kell maradni. Néha azt gondolom, hogy az ilyen sorskérdések felvetését inkább politikai reklámnak használják, nem egy közös gondolkodás szükséges kiindulópontjaként és megoldására. Mi, itthon maradók, vita nélkül is tudjuk, hogy nekünk erős kötelezettségeink vannak a magyar nemzeti közösség iránt.

Önök előjöhettek azonban azzal az üres sóhaj-tással, hogy fizessünk annyit, mint az Európában szokásos, és akkor itthon maradnak az elköltözők. De ez ma lehetetlen, ezt önök is ugyanúgy tudják, mint bárki más, hiszen nem tudunk közpénzen annyi béremelést végrehajtani, hogy az anyagi igényesség-

ben versenyre kelhessünk a fejlett államok pénzügyi lehetőségeivel. Lényegében ugyanez vonatkozik a versenyszférára is. Ha kizárjuk az állami nyomásgyakorlást, akkor az ösztönzés, a támogatás, illetve a meggyőzés és a hazaszeret becsületes értelmezése marad az eszköztárunkban a távozás elleni érvelés során. Több lépést megtettünk már, de teendőink még sokrétűek, ugyanakkor vannak figyelemre méltó érveink, amelyeket itt és most elmondhatunk.

Azt hiszem, senki sem vitathatja, hogy a polgári kormány alapvetően másként szemléli az elvándorlást, mint az azt megelőző kormányok, mert az „el lehet menni” felfogás helyett a „maradj itthon, gyere haza” elv alapján tekint minden állampolgárára. Magyarország egy új fejlődési szakasz kapujában áll, és ha itthon maradnak és támogatják ezt, akkor ők is részesei lehetnek az eredményeknek. Helyes irányítást jelölt meg a polgári kormány a nemzeti kutatás-fejlesztés és innovációs stratégia keretében az innováció új nemzedékének megteremtésével, amelyek lehetőséget teremtenek, a kutatók és a kreatív szakemberek ezreit tarthatják itthon az országban.

Szeretnénk megkönnyíteni a fiatalok helyzetét, a családalapítást, támogatjuk az otthonteremtést és a hasznos képzettség megszerzését; ezzel kívánunk alternatívát állítani az eltávozóknak. Sorsközösséget azok tudnak vállalni, akik Magyarországot nem csak egy kifizetőhelynek tekintik, akik, ha csökken az ellátás színvonala, egyszerűen más területekre vándorolnak. Vannak azonban, akiknek nehéz kimondani, hogy Magyarország a hazánk, csupa nagybetűvel, idekötnék bennünket emlékeink, örömeink, bánatunk, vállaljuk történelmünket, veszteségeinket, hibáinkat, nyelvünket, kultúránkat, fiataljaink jövőjét és az időskor tisztességét. Nem mondhatjuk vállunkat megvonva, hogy mi közünk az egészhez. Ne gondolja senki, hogy nincs keserűség a szívünkben minden eltávozott, az országot elhagyó polgárunk miatt, de szédelő csodadoktor az, aki azt terjeszti, hogy könnyű, egyszerű megoldásokat tud ajánlani ennek a jelenségnek a megszüntetésére.

Van szavunk azonban a távozókhöz is. Ha nehéz sorsuk miatt kénytelenek is elindulni, Magyarország nagyon fájjalja, hogy nem tudja itthon tartani őket, de soha ne felejtse el, hogy az ország mindenkit visszavár, minden gyermekének a szülőföldje, ahol nem fogják őket idegennek, hazátlannak és jöttmentnek tekinteni. És ha úgy hozza a sors, térjenek vissza, vegyék fel a múlt fonálát, keressék fel régi társaikat, keressék fel barátait, és tapasztalatokkal telve tegyenek hozzá a jövő Magyarországnak építéséhez. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartii padsorokban.)*

ELNÖK: Most Hiller István alelnök úrnak adom meg a szót.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Asszonyok és Képviselő Urak! Tisztelt Országgyűlés! Az a téma, amiről beszélünk, a mi

felfogásunk szerint az egyik legmeghatározóbb kérdés, ugyanakkor, ha csak problémaként értékeljük, ha kizárólag az okokról beszélünk, akkor nem történik más, mint 4 órán keresztül, egy időkeretben, ellenzékiek és kormánypártiak a véleményüket ütköztetik, megoldási lehetőség bemutatása nélkül. Azt gondolom, hogy ezen túl kell lépni, akkor is, hogyha különböző megoldási lehetőségek vannak. Én az elmúlt másfél órában is hallottam a legkülönbözőbb pártoktól olyan véleményt, amelyet érdemes a kormánynak összegezni, és ezt bedolgoznia saját politikájába.

A részletekre kitérve: én az értelmiségi, elsősorban a fiatal értelmiségi kivándorlásról kívánok beszélni. *(L. Simon László dr. Schiffer Andrásnak: Ne sérteggessél!)* Mielőtt azonban ennek az összetevőről szólnék, szeretném fölhívni a figyelmet arra, hogy a Központi Statisztikai Hivatal, tehát a magyar Statisztikai Hivatal által kiadott 2014. október 15-i feldolgozás rögzíti már az elején, hogy mindaz, amit állít, mindaz, amit mond, az 2013 év eleji, 2012 év végi adatokat rögzít. *(L. Simon László dr. Schiffer Andrásnak: Ne sérteggessél! Ne bratjizzál velem! Neked nincs gyereked!)* Érdemes az elmúlt egy évet is ugyanakkor figyelembe venni, nem a 365 nap miatt, hanem a tendenciákat figyelembe véve. *(L. Simon László dr. Schiffer Andrásnak: Nekem családom van, négy gyerekem!)*

(11.20)

Az elmúlt hónapokban a holland statisztikai hivatal *(L. Simon László dr. Schiffer Andrásnak: Ha neked lesz négy gyereked, magyarázhatasz!)*, valamivel korábban a német statisztikai hivatal adta ki azokat a jelentéseket és számokat, amelyek Magyarországra vonatkoztatva is meghatározóan fontosak. A német statisztikai hivatal 2013. évre vonatkozó jelentése, a Statistische Bundesamt Zweitausenddreizehn azt írja, hogy 2013. december 31-én 135 614 magyar állampolgár élt Németországban, ami a 2012. december 31-i adathoz képest - amely 107 398 - 28 százalékos növekedés. Hasonló adatokról számolnak be a magyar kivándorlókat nem ilyen mértékben érintő országok, de Nagy-Britanniában, az előbb említett Hollandiában nagyon hasonló a helyzet. Ezen a körön belül igen jelentős százalékot tesz ki a kimondottan fiatal, ami azt jelenti, hogy 19-25 év közötti magyar állampolgárok kivándorlása, akiknek meghatározó része azért megy Nyugatra, hogy tanuljon, illetve azért dolgozik, hogy fedezhesse tanulmányi költségeit.

Én ebben a kormánypart tisztelt képviselői számára is egy olyan együttgondolkodást ajánlok, amely világossá teszi, hogy oktatási kérdésekben csak ívekben, csak hosszú távon érdemes gondolkodni. Az oktatás nem tőzsde. Nem arról van szó, hogy délelőtt megtesszük a tétet tíz órakor, és fél 11-kor tudjuk, hogy nyertünk vagy buktunk, hanem az oktatásba tett beruházás igenis a magyar választási ciklusokon

túlmutató hatással van. Ezért arra hívom fel a figyelmet, hogy mindaz, igen tisztelt kormánypárti képviselők, ami az elmúlt durván fél évtizedben a magyar felsőoktatásban történt, elsősorban a bizonytalanság, a koncepciók állandó váltakozása négy éven keresztül... - négy év alatt a negyedik felsőoktatási államtitkár fejt ki a véleményeit. Éppen egy éve annak, hogy a legutóbb meghirdetett felsőoktatási koncepciót a kormány nem fogadta el, és a jelenlegi koncepció, amit éppen Palkovics államtitkár úr neve fémjelez, még nem került elfogadásra. A 2015-ös költségvetésben a 2010-eshez képest még mindig 25 százalékkal kevesebb a magyar felsőoktatási intézmények állami támogatása. A néhány évvel ezelőtt meghirdetett röghöz kötés, majd az az keltette bizonytalanság tovább növelte azok számát, akik úgy gondolták, hogy értelmiségi pályára kívánnak lépni, de úgy, hogy nem Magyarországon kívánják felsőoktatási tanulmányaikat folytatni.

Hasonlóképpen fel kell hívni a figyelmet azokra a területekre, ahonnan az értelmiség kivándorlása a legjelentősebb. Többször elhangzott már az egészségügy problémája, bizonyos mérnöki pályák. Az nem vigasztaló, hogy általában az értelmiségi pályák területének mindegyikében nem jelent Magyarországon ez kiemelkedő problémát, mert azokon a területeken pedig, ahol jelent, az a társadalom egészére meghatározó és rossz hatással van.

Tisztelettel kérem, hogy vegyék figyelembe azt, hogy mindaz, amit az oktatás ügyében, az közoktatás... - például nyíltan még sohasem vállalt, de azért valljuk meg, hogy a politikai kijelentések mögötti szakmai tartalom nem más, mint az államilag finanszírozott gimnáziumi férőhelyek folyamatos és egyre gyorsuló ütemű szűkítése, csökkentése, amely értelemszerűen kevesebb diplomás lehetőséget biztosít; a kiszámíthatatlanság, a felsőoktatásban bekövetkezett bizonytalanság, a koncepciók el nem fogadása, meghirdetése, de politikai támogatás nélküli elbukása azon fiatalok számára, akik tehetséggel kívánják vállalni az értelmiségi létet, egyre többük számára a kivándorlás az, amelyik sajnálatos módon meghatározó.

Ugyanakkor fontos elmondani, hogy annak, hogy valaki tapasztalatot szerez, hogy egy külföldi egyetemen, intézményben, egy kutatócsoportban akár éveken keresztül tapasztalatot szerez, majd ezt a tapasztalatot hazahozza, itthon alkalmazza, ez igenis fontos és közös cél. Ebben ostobaság kormánypárti és ellenzéki megkülönböztetést tenni. Ha hosszú távon képesek vagyunk azon társadalmi problémák kezelésének orvoslására, még pontosabban, e koncepció kifejtésére, akkor kell és legyen is olyan politika, amely kontinuus, amely alapkérdésekben egyet tud érteni. Ehhez azonban az értelmiségi kivándorlás megállítására az oktatáspolitikában stabilitásra, a felsőoktatásban pedig elfogadott és támogatható koncepcióra van szükség.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP és az LMP soraiból.)*

ELNÖK: Most Földi László képviselő úrnak adom meg a szót, a KDNP padsorai közül.

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon helyesnek tartom, hogy az Országgyűlés vitát rendez az elvándorlás rendkívül összetett problémájáról és annak lehetőségeiről. (*Novák Előd: Miért nem írtad alá?*) Ez egy aktuális, fontos téma, amely a Fidesz-KDNP és a kormány tagjait is foglalkoztatja. Tisztában vagyunk a helyzet komolyságával és azzal a felelősséggel is, amit az egy év alatt háromszor nekünk ítélt kétharmad jelent. Nincs szó arról, hogy félreugrunk az értelmes vita vagy éppen a nemzet érdekében álló konfliktus elől, mint ahogy azzal sem lehet vádolni bennünket, hogy ne lennének határozott elképzeléseink, konkrét javaslataink minden, az ország sorsát alapvetően érintő kérdésben. Már csak azért sem, mert az idei esztendő három választásának eredménye bebizonyította, hogy az ellenzék a problémát, a kormányoldal pedig a megoldást jelenti. Ez a vitanap azonban csak akkor lesz több, ha a kiindulópontja nem egy feltételezés és nem a látszat, hanem a tényeken alapuló valóság. Az érvek ütköztetése csak akkor jár gyakorlati haszonnal, ha célja nem a hangulatkeltés, a hibáztatás, a bűnbak keresése, a politikai haszonszerzés, hanem egy komplex probléma józan feltérképezésének és közös megoldásának pártokat összekötő és nem szétválasztó igénye.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezért is tartom fontosnak, hogy ne csak a valót mondjuk, hanem az igazat is. Érveink és megoldási javaslataink épületét ne a feltételezések és indulatok ingoványos mocsarára építsük, hanem a számok és tények sziklájára. Nincs olyan fórum az internetes csevegésektől kezdve a kocsmai, családi és munkahelyi beszélgetéseken át a törvényhozásban zajló vitáig, ahol ne azt hallaná az ember, hogy Magyarországról mindenki elmegy, igen így, mindenki. Azt is hallom és olvasom, hogy egy szűk, hangos kisebbség minden otthonba beordítja, hogy nincs remény, Magyarországot gyűlölni kell, és aki innen elmegy, az valójában az Orbán-kormány gazdasági, sőt politikai száműzöttje.

Tisztelt Képviselőtársaim! Eleve olyan problémáról beszélünk, amellyel kapcsolatban sem az Európai Unió, sem bármelyik tagország egyetlen illetékes szervezetének sincs túl sok hitelt érdemlő adata. Senki, és ellenzéki képviselők sem tudják megmondani, hogy valójában pontosan hányan, mióta, miért, hogyan és meddig élnek, illetve dolgoznak idegen országban. Becslésekkel rendelkezünk, amelyek alapján nagyon nehéz megoldási stratégiákat kidolgozni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mint ahogy önök is tudják, nem igaz, hogy csak 2010 óta mennek el az országból az emberek. Az elvándorlás 1989 óta folyamatos, bármelyik párt is volt kormányon. Ez a jelenség sokkal inkább összefügg a kelet-európai blokk rendszerváltásaival és a térség országainak

uniós csatlakozásával, mintsem az egyes kormányok teljesítményével. Persze, az sokat jelent, hogy 2010 óta olyan miniszterelnöke van az országnak, aki nem mondja, hogy el lehet innen menni, ha nem tetszik valami, hanem inkább vissza lehet jönni, és vissza kell jönni. (*Dr. Schiffer András: Örül neki, ha elmegy, mert hazaküldik a pénzt.*) Ha mindenkit, még a néhány hónapra kiutazókat is beleszámítjuk, akkor körülbelül 450 ezer magyar dolgozott vagy dolgozik külföldön a rendszerváltás óta.

(11.30)

Így soknak tűnik, de már a korábbi felszólalók is említették, hogy ez a magyar munkaerő-állomány 2-2,4 százaléka, ugyanakkor Kelet-Közép-Európában, akár Romániában, de más területen is ennél sokkal magasabb az arány.

Azt sem lehet mondani, hogy mindegyikük gazdasági, urambocsá, politikai menekült. A statisztikák szerint a többségük jól képzett ember, akinek itthon is volt vagy lehetett volna munkája, ám meghozta azt a döntést, hogy elvállal egy olyan külföldi munkát is, aminek követelményszintje ugyan jóval alacsonyabb a képzettségénél, de jobban fizet, mint itthon. Azt sem állíthatjuk, hogy ők soha nem akarnak visszatérni.

Az sem igaz talán, hogy mindannyian egy nagy kormányellenes lázadás lábukkal harcoló forradalmárai. Ez a homogenizáló, leegyszerűsítő vélemény egyébként is sértő rájuk nézve, akik éppen olyan sokfélék, mint az itthon maradottak. A statisztikák szerint 90 százalékuk eleve egy közeli európai országba megy azzal a szándékkal, hogy egy-két éven belül mindenképpen hazatér, hogy itthon hasznosíthassa az ott megszerzett anyagi és szellemi javakat. Többségük már kint tartózkodása idején is hozzájárul a magyar fogyasztás növeléséhez azzal, hogy keresménye egy részét hazaküldi. Ez sem éppen egy országot gyűlölő, annak örökre hátat fordító, kormányváltó puccsra vágyó emigráns magatartása, hiába szeretnék ezt többen így látni.

Az sem igaz, hogy mindenki elmegy, aki megfogalmazza ezt a szándékát. Érdekes tény, hogy az Európai Bizottság elvándorlási arányszámai és a vonatkozó felmérések szerint Magyarország az az ország, ahol sokkal többen vágják rá, hogy elvándorolnának, mint ahányan azt komoly gondolják és megteszik. Ez jelez egy közhangulatot, amiért azonban kizárólag egy öt éve, ráadásul történelmi mértékű felhatalmazás alapján kormányzó pártot nem lehet a rendszerváltás óta eltelt 25 év és a gazdasági világválság minden összeadódó történése miatt felelőssé tenni. Nos, ez politikai szűklátókörűség és a cinizmus hasonló csimborasszója, mint 23 millió románnal ijesztgetni annak idején a magyarokat.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz-KDNP-pártszövetség és a kormány támogatja, hogy a magyar diákok és munkavállalók szerezzenek külföldi tapasztalatot, utána pedig térjenek haza, és itthon kamatoztassák azt a saját maguk, családjuk és az

ország üdvére. Nem az elvándorlást kell megállítani, hanem annak kell útját állni, hogy az elvándorlás trendszerűvé váljon. Minden ellenkező retorika, a számokat figyelmen kívül hagyó, indulatokra és pártérdekekre alapozó torzítás ellenére ez még nem történt meg. Az elvándorlás valós probléma, nem is kicsi, de az biztos, hogy az általánosítás és a leegyszerűsítés nem fogja megoldani.

A megoldás egyik alapfeltétele a stabil gazdasági környezet. Ebben mérhető, vitathatatlan eredményei vannak Magyarországnak. A növekedés megindult, az államadósság csökken, a hiányt szinten tartjuk, infláció gyakorlatilag nincs, az emberek által fizetett rezszi és az adók mérséklődnek. *(Dr. Szél Bernadett: Melyik országban?)* Az elkövetkezendő hét évben összesen 7400 milliárd forintos uniós támogatás 60 százalékat gazdaságélénkítésre fordítjuk. Az elvándorlás elleni küzdelem része az ifjúsági garancia-program elindítása, a fiatal vállalkozók és a hátrányos helyzetűek foglalkoztatásának támogatása, a felsőoktatási, illetve a szakképzési rendszer hozzáigazítása a munkaerő-piaci követelményhez. Ezért akarunk termelőüzemeket és teljes foglalkoztatottságot, segély helyett munkát mindenkinek.

Tisztelt Képviselőtársaim! Egy országban jól élni, jól érezni magunkat nem csupán számok kérdése. Én is olvasom az interneten található beszámolókat, és látom, hogy az elvándoroltak közül sokan elsősorban az itthoni közhangulatra, a rendszerváltás kudarcára panaszkodnak, mintsem a munka vagy a méltó fizetés hiányára. Persze arra is, de amikor mélyre ásnak a lelkiükben, és kiutazásuk igazi okát fogalmazzák meg, akkor azt halljuk, hogy elégük van a magyar közélet kicsinyes, önző vitáiból, sehová nem tartó, közérdekeket hazudó, de valójában önérdelkeket szolgáló szócsépléseiből nem 2010, hanem 1989 óta.

Bízom benne, hogy akik hallgatják ezt a vitát, és nem az anyaországban élnek most, azoknak nem kell majd csalódnuk. Bízom abban is, hogy a következő években a Fidesz-KDNP-frakciósövetség és kormányon nem fog múlni az ő sorsuk, az ő jövőjük. Köszönöm figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Most Farkas Gergely képviselő úrnak adom meg a szót.

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Földi László képviselő úr azzal fejezte be, hogy bízunk abban, hogy a közvetítést figyelemmel kísérők majd az önök felszólalása alapján bizakodva tekintenek a jövőbe. Hát, én az önök helyében inkább abban reménykednék, hogy nem nézik ezek a külföldön lévő fiatalok a közvetítést, mert amilyen szinten önök elrugaszkodtak a realitásoktól, az szerintem elég kiábrándító, és erre szeretnék a felszólalásomban is rámutatni.

A vita kezdeményezőjeként ugyanakkor azt is el kell mondanom, hogy itt többen utaltak önök közül arra, hogy mennyire is örülnek, hogy erről a témáról

lehet vitatkozni, és lehet egyáltalán beszélni a Házban. Hát, önök megtehették volna az ebbéli szándékuk kifejezését azzal is, hogy aláírják a vitanapra irányuló kezdeményezésünket. Önök ugye, nem tették ezt meg, pedig én megkerestem önöket, a Házbizottságon is bejelentettem ezt a kezdeményezésünket, napirend előtti felszólalásomban is elmondtam, önöknél is ott volt az aláírásgyűjtő ív. Önök nem tették ezt meg, kérem ezért, hogy egy picit azért itt árnyalják ezen kijelentésüket, vagy pedig, ha tényleg így gondolják, akkor legalább egy kis önkritikát gyakoroljanak, hogy miért is nem írták alá ezt a kezdeményezést.

Hargitai képviselőtársam felvetette a vita értelmét, hogy mi is az értelme ennek a mai vitának. Én is úgy gondolom, hogy kell néhány közös pontot találni, néhány alapvetést, ami alapján el tudunk indulni, és ekkor lesz igazán értelme a mai vitának. Milyen alaptézisekre is gondolok? Az egyik: nagyon fontos lenne, hogy végre leszögezzük, hogy igenis létezik a probléma és súlyos a probléma. Úgy gondolom, az ellenzéki pártok vagy a tévénezők többsége ezt nem vitatja, ugyanakkor az önök előző hozzászólásaiból és a korábbi hozzászólásaikból, amikor erről beszélgettünk itt a parlamentben, mindig vitatható volt, hogy önök egyáltalán elismerik-e ennek a vitának a tényét. Utaltunk már rá, itt hallhattunk olyan magyarázatokat, hogy kalandvágyról van szó, vagy éppen olyanról is hallhattunk itt az államtitkári bevezetőben, aki az elvándorlás kapcsán a cserediákprogramokról beszélt, és az oktatás miatt külföldre távozó, fél évre, egy évre ott tartózkodó magyar fiatalokról beszélt. Ugye, nem erről a kérdéstről szól ez a vitanap?

Mi azokról beszélünk, akik nem önkéntesen, hanem kényszerből, sajnos gazdasági kényszerből mennek külföldre, munkavállalás szempontjából, szociális helyzetük miatt, és az az igazság, hogy az elvándoroltak többsége ebbe a kategóriába tartozik. Csak emlékeztetném önöket a KSH-nak azon felmérésére, miszerint a külföldön lévő magyarok 84 százaléka munkavállalás céljából ment külföldre, ment az adott országba. Tehát itt nem arról a problémáról van szó - és ez nem is probléma, valahol örömteli -, ha valakik más országban töltenek oktatás miatt fél évet vagy egy évet, és tapasztalatokat szerezve, nyelvet tanulva hazajönnek.

Hallottunk arról is - és ez is még az alaptézishez tartozik, amit önök cáfolnak, hogy létezik és súlyos ez a probléma -, hogy nem lehet pontosan megmondani, hogy mennyien is mentek el, bár ebben is azért ellentmondásokat hallhattunk. Valaki itt konkrét KSH-adatokra hivatkozott, utána a következő kormánypárti képviselő pedig azzal kezdte a felszólalását, hogy nem is probléma, mert nem tudjuk a pontos számot. Ettől függetlenül ez egy súlyos probléma, és attól, hogy nem tudunk pontos számot, merthogy ez egy olyan jelenség, amit nem lehet pontos számokkal leírni, ez még egy nagyon súlyos helyzet.

Azzal is védekeztek, hogy más országokban akár még nagyobb, mint nálunk az elvándorlási hajlam,

más országokban ez nagyobb. Az az igazság, megmondom őszintén, hogy mindaddig ez a statisztika - ha ez valóban így van - engem nem érdekel, amíg Magyarországon van olyan fiatal, aki az önök és az előző kormányok működése, tevékenysége miatt ment külföldre. Attól, hogy más országokban is létezik ez a jelenség, még nem tekinthetjük úgy, hogy akkor nem kell nekünk ezzel foglalkozni. Igenis, nálunk is vannak olyan fiatalok, akik az önök konkrét tevékenysége, elmúlt négy és fél éves tevékenysége és a 2010 előtti kormány tevékenysége miatt kényszerült külföldre. Ilyen értelemben az nem lehet ellenérv, hogy más országokban is létezik ez a jelenség, nekünk meg kell ezt oldani ettől függetlenül.

Az első alaptézis, amit tehát szeretnék, hogy önök is elismerjenek, hogy igenis létezik a probléma és súlyos a probléma.

(11.40)

A második az önkritika gyakorlása. Igenis voltak olyan lépések az önök kormányzása alatt is - és mondom még egyszer, 2010 előtti kormányzásra is igaz ez -, ami arra készítetett fiatalokat, hogy inkább abban gondolkodjanak, vagy akár tevőlegesen is tegyenek annak érdekében, hogy más országokba menjenek. Önök se gondolhatják komolyan, hogy például az oktatásban lezajlott folyamatok nem ösztönöztek fiatalokat arra, hogy más országokba menjenek tanulni. Nekem van konkrétan olyan ismerősöm, aki annak hatására adta be egy külföldi egyetemre a jelentkezését, amikor önök be akarták vezetni 2011 telén a tandíjat, majd társadalmi nyomás hatására visszavonulót fújtak. De ő azt mondta, hogy ha ez így működik, hogy ő több éve tervez valamit, több éve elhatározott célja, hogy bizonyos szakra megy, majd pedig a felvételi jelentkezési határidő előtt két hónappal találják ki, hogy neki majd fizetni kell öt éven keresztül, akkor ő - ha ilyet megengedhet magának a kormány, és ilyet egyáltalán fel mer vetni - nem bízik ebben a kormányban, akkor inkább külföldre adja be a jelentkezését.

Ez egy konkrét példa, és sajnos nem egy személyről van szó, csak abban az évben 50 ezer fővel esett vissza a jelentkezések száma a felsőoktatási intézményekben, 142 ezerről kilencven-egynéhány ezerre. Nem mondom, hogy mindenki emiatt és mindenki közülük külföldre ment, de igenis sokan az önök meggondolatlan lépései miatt gondolták úgy akkor is, hogy akkor inkább külföldre adják be a jelentkezésüket. De általánosságban is elmondható, hogy az a jogi környezet, az a törvényhozásbeli mechanizmus, amit önök működtetnek, hogy egyik napról a másikra hoznak döntéseket, vagy tesznek olyan lépéseket, amely megszüntet munkahelyeket, vetnek ki új adókat, ez mind egy olyan bizonytalanságot áraszt, amely a fiatalokat és a kevésbé fiatalokat is a létbizonytalanság helyzetébe sodorja, és eléri azt, hogy inkább egy kiszámíthatóbb külföldi munkavállalásban kezdjenek el gondolkodni.

Általánosságban a fiatal korosztály kezelése is egy olyan jelenség, ami hozzájárul az elvándorlás mértékéhez és ahhoz, hogy ezeknek a fiataloknak a fele... - ugye, tudjuk nagyon jól a statisztikákból, hogy a fiataloknak közel fele gondolkodik külföldi munkavállalásban, és a fiatal korosztálynak az önök általi kezelése is hozzájárul ehhez a hatalmas arányhoz. Mire is gondolok itt? Arra gondolok, hogy önök a fiatalok problémáit egyáltalán nem kezelik a súlyának megfelelően. Hogy ennek mi az oka? Választási szempontból úgy gondolják, hogy úgyis kevésbé mennek el szavazni, kevésbé kell ezáltal velük foglalkozni. Vagy, hogy mi motiválja őket, azt nem tudom, de az biztos, hogy önök a fiatalok problémáit itt a parlamenten belül nem kezelik kiemelten, súlyának megfelelően. A második alaptézis tehát az, hogy igenis önöknek is önkritikát kell gyakorolni, és ennek megfelelően kell változtatni a helyzeten.

És a harmadik olyan dolog, amiben egyet kell értenünk, hogy lehet ezen a helyzeten változtatni, nem lehet hátradőlni és tényleg abba a nyugodt helyzetbe helyezkedni, hogy ez egy nemzetközi tendencia, minden országban ez van, és nincs is ezzel teendők. Ha önök továbbra is így állnak hozzá, akkor az tényleg nagyon súlyos helyzetet fog eredményezni Magyarországon.

Ha ezekben az alaptézisekben meg tudunk egyezni, akkor igenis van értelme ennek a vitának. És én bízom benne, hogy ha kommunikációs szinten önök ezeket sokszor nem is mondhatják ki, de legbelül érzik, és akár ennek a mai vitának köszönhetően is ennek megfelelően fognak cselekedni. Merthogy súlyos a helyzet. Ugye, sokan idéztek már statisztikai adatokat, én nem szeretném ezeket megismételni, inkább csak a tendenciákra hívnám fel a figyelmet. Utaltam már arra, hogy a fiatalok fele gondolkodik külföldi munkavállalásban, és növekvő tendenciáról beszélünk. Nagyon fontos ezt leszögezni, mert ez az önök munkájáról is kiállít egy bizonyítványt.

A másik nagyon fontos dolog - és ezt is felmérések bizonyítják -, hogy nem akarnak ezek a fiatalok hazajönni, nagyon kis részük gondolkodik abban, hogy igen, egy-két éven belül vagy rövid időn belül hazajön. Én értem, hogy önök ezt vizionálják, de a statisztikák nem ezt támasztják alá. És ez azért is egy súlyos bizonyítvány az önök munkájára, mert önök többször azt választották az elvándorlás kapcsán feltett kérdéseinkre, hogy önök olyan országot szeretnének teremteni, azért dolgoznak, hogy ide haza akarjanak jönni ezek a fiatalok és kevésbé fiatalok. Na hát, úgy gondolom, hogy ez a statisztikai adat azért egy nagyon súlyos bizonyítványt állít ki az önök munkájáról, miszerint nem szeretnének az önök által vezetett országba hazajönni ezek a fiatalok.

Az is egy nagyon súlyos tendencia, hogy a legiskolázottabbak nagyobb arányban hagyják el Magyarországot, mint amilyen arányban itthon jelen vannak. Magyarországon mindösszesen a társadalom 18 százaléka diplomás, az elvándoroltak között pedig 32 százalék, ami értelemszerűen logikus is,

hiszen azok mennek külföldre bátrabban, akik tudnak nyelveket beszélni, diplomájuk tükrében könnyebben kapnak munkát. Úgyhogy ez egy logikus dolog, de ugyanakkor Magyarország szempontjából nagyon veszélyes.

És beszéljünk arról is értelemszerűen, hiszen ez a vitanapnak talán a legfontosabb része, hogy mit lehet tenni annak érdekében, hogy ezt a folyamatot első körben lassítsuk, megállítsuk, és esetleg visszajára is tudjuk fordítani, hogy a már elvándorolt magyarok haza tudjanak jönni. Az első dolog, ami ezen fiataloknak fontos lenne, az nem egy konkrét intézkedés, hanem általánosságban annak a reménynek a megadása, hogy itthon lehet jó. Mit is jelent ez a lehet jó? Tudnak olyan helyen tanulni, ahol szeretnének. Ugye, manapság ez is nagyon nagy probléma, hiába vannak államilag finanszírozott férőhelyek a felsőoktatási intézményekben, a fiataloknak egy nagyon nagy része ide nem jut be, és rákényszerül, mondjuk, a diákhitelre. Tehát nagyon fontos lenne, hogy tudjanak jól tanulni, legyen munkahelyük. Ugye, beszélt erről Vona Gábor vezérszónokunk is, a valódi munkahelyteremtés beindítása Magyarországon egy létfonosságú, alapvető dolog lenne. Legyen lakásuk, ez is nagyon sok fiatalnak probléma, egyszerűen manapság akár 30 éves koruk után is nagyon sokan a szüleikkel kényszerülnek élni, ami lehetne pozitív is a társadalmi, a családi összetartozás szempontjából, de azért tudjuk jól, hogy egy bizonyos életkor után alapvető fontosságú az önálló életkezés egy külön lakásban. Nagyon sok fiatalnak ez sem adatik meg.

Mondhatnám, hogy a reményhez hitelesség kell, és ez a hitelesség önöknek már nincs meg. És várjunk egy új kormányra, várjunk arra, hogy majd '18-ban remélhetőleg egy Jobbik-kormány megoldja ezt a problémát, de felelőtlenség lenne, mert itt nem-hogy éveket nem szabad veszítenünk, hanem minden nap számít, mindennap újabb és újabb fiatalok gondolják azt, hogy inkább külföldön próbálnak szerencsét. Ezért én arra biztatom önöket, hogy akármennyire is ez a hitelességük már megkopott, tegyenek lépéseket, tegyenek olyan lépéseket, ami tényleg megadja a reményt a fiataloknak. És a reményt akkor lehet megadni, ha ezt egy átfogó cselekvési program fogja megvalósítani, olyannal, amely beindítja a bérlakásprogramot Magyarországon; olyan cselekvési tervvel, amely például az oktatásban a pénzkivonás helyett több pénz ráfordítását teszi lehetővé; megalkotják végre az ifjúsági törvényt; az ifjúsági garanciaprogramot nem késéssel vezetik be, mint aminek most a tanúi lehetünk, hanem minél előbb; foglalkoznak a szakmai gyakorlatok problémájával, a diákmunkával, a diákmunkát körülölelő problémákkal, hogy a fiatalok érezzék, hogy fontos ez a generáció ennek az országnak, és meglegyen az a reményük, amely itthon tarthatja őket.

Én kérem önöket, hogy ilyen irányba gondolkodjanak, értsünk egyet az alapvetésekben, hogy létezik a probléma, önöknek is van ebben hibája és

lehet mit tenni, és dolgozzanak ki egy olyan átfogó programot, amely tényleg megadhatja a reményt az itthon lévő fiataloknak. És ebben az átfogó programban értelemszerűen a Jobbik is partner, és örülnénk, ha végre önök is partnerként kezelnének minket, megfogadnák a javaslatainkat, az észrevételeinket, a programpontjainkat, és közösen tudnánk tenni azért, hogy ne ilyen szomorú jövő várjon Magyarországra, hanem tényleg, ezek a fiatalok itthon tudjanak maradni, az elvándoroltak pedig haza tudjanak jönni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik sorából.)*

ELNÖK: Most Pósan László képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. PÓSAN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Az elvándorlás, külföldi munkavállalás, hazajövetel, migráció kérdése azon túlmenően, hogy nagyon bonyolult és szerteágazó, világos, hogy számos részterületet külön-külön, eltérő mértékben és módon érint. Úgyhogy engedtessek meg, hogy én ebből a szempontból a felsőoktatásban tanulóakra, illetve a diplomát szerzetekre térjek ki.

Kezdjük először is a felsőoktatásban részt vevőkkel, már csak azért, mert elhangzottak olyan álláspontok, hogy sok magyar diák külföldre adta be a jelentkezését, mert itthon valami szörnyűséges dolgok történtek. Farkas Gergely képviselő úr is erről beszélt. Természetesen az újságok sok mindent írnak, és sok mindent lehet onnan kihalászni is, de a statisztikai adatok... *(Farkas Gergely közbeszól.)* A személyes élmények is természetesen korlátozottak, képviselő úr, mindenkinek az ismeretségi köréhez tartozóan vannak meg. A statisztikai adatok azok, amelyek valamelyest objektívnek mondhatók.

A következő adatokat szeretném önökkel közölni, csak hogy tisztán lássunk. Európai uniós adatokról van szó, tehát még csak azt sem mondhatjuk, hogy a magyar Statisztikai Hivatalnak valamiféle elfogultsága lenne tetten érhető.

(11.50)

A 2002-2003-as tanévben a külföldön felsőfokú tanulmányokat folytató magyar diákok száma 8237 volt, ez az összes, akkor magyarországi állampolgársággal rendelkező, felsőoktatásban tanulónak a 2,18 százaléka. Az akkori magyarországi hallgatói létszám 378 227 fő volt. 2006-2007-ben volt egy újabb felmérése az Uniónak, akkor ez az érték 8551 fő, tehát ennyien tanultak külföldön. Arányaiban ez egy kicsit alacsonyabb, 2,05 százaléka. A következő felmérés 2011-2012-ből származik, akkor az összes magyarországi felsőoktatásban szereplő magyar fiatal 2,2 százaléka tanult külföldön, tehát közel annyian, mint 2002-2003 táján. Úgyhogy összességében itt érdemi nagy elmozdulást nem lehet látni, akármennyire is szeretnék ezt a sajtó alapján úgy beállítani, mintha

az lenne. Tehát szó sincs arról, hogy tömegesen mentek volna külföldre egyetemre tanulni. Az arányok ebből a szempontból kiegyensúlyozott értéket mutatnak. Kisebb-nagyobb éves ingadozások természetesen előfordulnak, de érdemi, százalékosan, létszámban és numerikusan kifejezhető elmozdulás nincs.

Nézzünk viszont néhány nemzetközi példát, csak hogy szintén el tudjuk helyezni a magyar értékeket! 2010-ben Németországban a német hallgatók 6,4 százaléka tanult külföldön, tehát háromszor többen, mint Magyarország esetében. Innentől kezdve adódik az a kérdés, hogy ebből a számértékből, amit a sajtó Magyarországon sokszor úgy fordít le, hogy borzasztóak a magyar felsőoktatási állapotok, borzasztó a színvonal és így tovább, ezért elmennek a hallgatók, akkor ebből logikusan az következik, hogy Németországban háromszor rosszabb, mert az adatokból ez következne. De nyilvánvalóan erről szó sincsen. Tehát nem az következik mindebből, hogy a német felsőoktatás bajban van, vagy az, hogy a magyar bajban van, hanem egész egyszerűen jó, ha azt látjuk, hogy van kifejezetten egy erőteljes migrációs mozgás, a hallgatói világban mindenképpen, és ezt ráadásul az uniós politika kifejezetten szorgalmazza is. Az Erasmus-, a Tempus- és egyéb programok erről szólnak, ezek a hallgatói mobilitásra vonatkoznak.

Ha megnézzük azt, hogy milyen a magyar felsőoktatás színvonala, annak van egy másik mércéje is: milyen a vonzereje a külföldi hallgatók számára, magyarán, mennyien jönnek Magyarországra tanulni? 2012 őszén a Magyarországon tanuló külföldi hallgatók aránya 5,9 százalék volt a hallgatói arány esetében, 2013 őszén pedig 7,8 százalék, tehát egy év alatt is egészen jelentős növekedés mutatható ki. Ha ezt megnézzük néhány országra kivetítve, akkor szintén érdekes adatot látunk. A Magyarországon tanuló britek száma 2002-ben 23 fő volt, 2013-ban pedig 386 fő, az osztrákok száma 2002-ben 28 fő volt, 2012-ben pedig 175 fő. Ebből az következik, hogy a magyar felsőoktatásnak is van elég komoly vonzereje. S tegyük hozzá, ehhez bizony az is hozzátartozik, hogy jó néhány európai ország, többek között inkább az északi, a skandináv országok számára olcsóbb itt megvenni bizonyos képzéseket, mint odahaza fenntartani ilyen infrastruktúrát. Az orvosképzés esetében ezt egyértelműen állíthatjuk is. Következésképpen ez azt mutatja, hogy a magyar felsőoktatásnak van jó néhány olyan szegmense, amely kifejezetten nagy vonzerővel bír, ami azt mutatja, hogy nemzetközileg is elismert. Általában elmondhatjuk, az Unióban jellemző az, hogy a felsőoktatásban tanulók aránya és az ehhez kapcsolódó migráció növekedési arányt mutat. Ez persze természetesen egy más terület, mint az, hogy mennyien fognak külföldön munkát vállalni.

És akkor nézzük most a másik kérdést, hogy a diploma után hogy és mint alakulnak a viszonyok. Kétségtelenül igaz, hogy a fiatal korosztály számára az elvándorlás egy tetten érhető jelenség. Ennek az

arányait - s az nyilván habitus kérdése, hogy ki mit tekint soknak vagy nem soknak, és így tovább - nem szabad lebecsülni. A kérdés az, hogy mi okozza mindezt. Számos okot fel lehet sorolni természetesen a bérektől kezdve a munkahelyeken át és így tovább, de azért néhány dolgot ne felejtsünk el megemlíteni, merthogy a dolgok eredője nem a tegnapi volt vagy a tegnapielőttben, hanem sok esetben régebbre nyúlik vissza.

Kezdjük először is azzal, aki régóta képviselő, az talán emlékszik rá, e Ház falai között Pokorni Zoltán többször elmondta, még az uniós csatlakozásunk, 2004 előtt, hogy Magyarország számára kitágulnak a lehetőségek, megnő a szabad munkaerő-áramlásból fakadó migrációs jelenség, és ennek kivédése érdekében kifejezetten szorgalmazta már 2002-2003-2004-ben is azt, hogy kapjon nagyobb teret az oktatásban, a nevelésben, a képzésben az a fajta szemlélet, amit leegyszerűsítve nevezhetünk hazafias nevelésnek is, nevezhetünk egyfajta patriótaérzet kifejezésének is, és hozzátette, hogy ennek hiányában a kötıdés meg fognak lazulni. És mi történt, tisztelt képviselőtársaim? Az történt, hogy a Magyar Bálint vezette kultusztárca ezt a szemléletet egész egyszerűen kidobta a szemeteskosárba. S látjuk, hogy van egy ilyen következménye.

Aztán nézzük a következő okot: 2002-től a Magyar Bálint vezette kultusztárca a felsőoktatás területén számos olyan változtatást léptetett életbe, ami bizony a diplomák igen széles körében a piacképességet jelentősen visszavetette, vagy fogalmazhatunk úgy is, hogy piacképtelenné tette. Itt a parlamentben is többször megkérdeztük tőle, mondja el, hogy amikor bevezetik a három plusz kettes bolognai rendszerű képzést bizonyos területeken, hároméves alapképzés után egy irodalomtanár, illetve irodalmat tanuló - mert az nem is tanár - mihez tud kezdeni; vagy az, aki biológiát vagy kémiát tanul három évig, és lehetne sorolni. És nem tudott rá válaszolni! Elindult ez a folyamat. Ez a korosztály bekerült leghamarabb 2003-tól, de inkább 2004-től az egyetemekre, számoljuk ki, hogy mikor kerülnek ki onnan, és megvan az is, hogy a statisztikai adatok miért mutatják, hogy 2008-2009-től kezdődik el a nagyobb arányú migráció kifelé. Mert kijönnek az egyetemek és a főiskolák falai közül, és azzal a ténnyel találkoznak, hogy azt hiszik, van egy diplomájuk, de közben a piacon ez meg nem ér semmit.

Ezt a felelősséget bizony nem lehet megkerülni. Nem véletlen az, hogy a német, angol és egyéb felmérések is azt mutatják, hogy a külföldön munkát vállaló magyarok jelentős többsége a papírforma szerinti képzettségéhez mérten jóval az alatti munkakörülményeket és munkafeltételeket kénytelen elvállalni. Magyarán, hároméves BA-diplomával a zsebében valaki például pizzásütő vagy mosogató lesz Londonban vagy Münchenben.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy a gazdaságot mégiscsak 2010 előtt sikerült olyan helyzetbe hozni az MSZP-SZDSZ-kormányzatnak, hogy jelentősen

megnőtt az államadósság, és jelentősen beszűkültek a lehetőségeink, többek között például az IMF-hitelnek köszönhetően is, ami szintén jelentősen beszűkítette azt a mozgásteret, hogy mit lehet a fiatalok számára ajánlatként a magyar politika részéről megtenni.

Ha megnézzük, hogy körülbelül hogy és mint viszonyulnak ehhez a kérdéshez a külföldön lévők, akkor mindenkinek a szíves figyelmébe ajánlom, hogy a Duna Worldön sugározták a „Menjek vagy maradjak” című műsort, amit többek között tegnap este is megismételték 21 óra 35 perckor, amelyben nagyon sok fiatalt szólaltattak meg, akik Londonban élnek. Eltérően viszonyultak a különböző kérdésekhez, de egy szempontból mindenki egyet mondott, nevezetesen: van honvágy, a család nagyon hiányzik, és az egyik fiatalember kifejezetten azt is mondta, hogy ő nem anyagi okokból ment külföldre, ezt hangsúlyozottan elmondta, és úgy fogalmazott, hogy előbb-utóbb hazamegyünk. Ez volt a hozzáállás. Volt egy másik fiatalember, aki nemes egyszerűséggel megmondta, hogy ő 7 ezer fontot össze akar gyűjteni és utána jön haza, és természetesen volt olyan is, aki azt mondta, hogy ő már ott fog maradni. Eltérőek ezek az élethelyzetek. A többségük számára mégiscsak működik a honvágy, és ebből következően én merem állítani, hogy az egyik legnagyobb problémát, vagy ha úgy tetszik bünt ott követte el a magyar politika, amikor 2002 után az uniós csatlakozásra való rákészülés jegyében elfelejtett vagy tudatosan nem akart azzal a ténnyel szembenézni, hogy a kötődések megerősítése fontosabb, mint az, hogy valamilyen doktriner liberalizmus címszavával a nemzeti érzület kiirtására törekedjünk, mert sajnos ez történt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ennek a levét valahol most isszuk. Keressük meg a jó megoldásokat! Bizonyos mozgások elindultak, de látszik, hogy ezek még kevesek. Szerintem a jövőben sikerül még jobb és még szélesebb körű megoldásokat találni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

(12.00)

ELNÖK: Most Szél Bernadett képviselőnőnek adom meg a szót.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Örülnék, ha a Duna TV most is kiemelt érdeklődést mutatna a téma iránt, de találják ki, tisztelt képviselőtársaim, hogy mégis mi megy a Duna Televízió most, hogy mi erről a jelenségről vitatkozunk, ami véleményem szerint, és talán ebben van némi összhang itt a Házban, Magyarország jövőjét tartósan befolyásolja úgy társadalmilag, mind gazdaságilag. Én megnéztem. 9 órakor kezdődött a mai vitanap. Egy ismeretterjesztő sorozattal kezdte a Duna Televízió, az a címe, hogy Magyar első. Folytatta ezt egy másik sorozattal: Család csak egy van.

10 óra 15-kor váltottunk Don Matteóra, most pedig éppen a Rex felügyelő megy.

Én azt gondolom, hogy a közszolgálati televízió esetén, amennyiben egy olyan kérdésről van szó, ami Magyarország jövőjét ilyen mértékben befolyásolja, akkor annak lenne a helye, hogy ezt a vitanapot közvetítse és nem Rex felügyelőt és Don Matteót. Azt remélem, hogy a hamarosan kezdődő híradóban pár szóban azért megemlékeznek arról, hogy ma az Országgyűlés egy vitanapot rendezett az elvándorlásról, az okokról, a következményekről és a lehetséges megoldásokról.

Most rátérek arra, hogy önöket itt hallgatva milyen benyomásom van a Fidesz hozzáállásáról. Nagyjából azt látom, hogy önök szerint hibás itt minden és mindenki, hibás az elmúlt 25 év, hibás a világváltság, hibás a sajtó, mert rosszul értelmez, a statisztikák se megfelelőek, mindenki hibás a jelenséggel kapcsolatban, csak a kormánynak nincs önök szerint felelőssége.

Azért álljunk meg egy pillanatra ezzel kapcsolatban! Mert bár most nincs itt a miniszterelnök úr, amit őszintén sajnállok, hogy egy ilyen témánál nem teszi tiszteletét a parlamentben, de azért szerencsére kapott egy azonnali kérdést ezzel kapcsolatban, én kérdeztem miniszterelnök urat arról, hogy mégis hány százezer fiatalnak kell elhagyni az országot, mire a magyar kormány észbe kap és azt mondja, hogy ezekre a fiatalokra itthon van szükség és itthon van a helyük. Orbán Viktor egy nagyon előkelő visszacsapással nagyjából arra hegyezte ki a hangsúlyt, hogy itt Cameronnal pendülnék egy húron, ami egyébként totálisan nem igaz, ezért visszatámadott, és így eltolta magától az egész ügyet.

Mit mondott miniszterelnök úr? És ezt figyeljük, mert ez a Fidesz gondolkodása. Elkezdett évente 2 milliárd euróról beszélni. Arról a 2 milliárd euróról beszélt Magyarország miniszterelnöke, amit azok az emberek, akik elmennek külföldre és ott megkeresnek pénzt, hazaküldenek Magyarországra. Tudjuk, miniszterelnök úr egyáltalán nem utálja a gazdagokat, sőt biztatja a szegényeket, hogy utánozzák a gazdagokat. De mégis, mit gondol vajon Magyarország miniszterelnöke arról, nem lenne-e jobb, ha ezt az évi 2 milliárd eurót itthon állítanánk elő, ha már csak így pénzről kell beszélni ezen a téren.

De, tudja, én nem csak a pénzt látom. Én látom az embert is, látom azt a nagymamát, aki az én vállamon sír azért, mert az unokája nincs otthon, mert nem arra készült öregkorára, hogy utána se a lánya, se az unokája, senki ne legyen körülötte. Hazajön pár hétre. Ezek az emberek ezt várják. Nem erre készültek. Egy unokák nélküli országot akarnak?

És ezt nagyon komolyan kérdezem önöktől, mert én tudok beszélni úgy is, hogy igen, Magyarország hosszú távú jövőjét, gazdaságát, társadalmát alapvetően befolyásolja az, hogy mi lesz, milyen döntéseket hozunk. Tudok arról beszélni, hogy mi lesz Magyarország versenyképességével. Tudunk mindenről beszélni. De mégis, Magyarország miniszter-

elnöke egy ilyen helyzetben csak 2 milliárd eurót lát? Erre vagyunk képesek? Mert akkor viszont megértem, hogy önök miért nem írták alá ezt a vitanapkezdeményezést, mert önöknek igazából nem emberekre van szükségük, hanem 2 milliárd euróra. Szeretném arra is ráirányítani a figyelmet, elhangzott Földi László képviselőtársamtól egy olyan szó, hogy szerinte itt nem valós problémáról van szó, egy csomó ember csak rávágja, hogy el akar menni külföldre.

Nézzük akkor a számokat! Jelenleg a 25 évesnél fiatalabb fiatalok közül minden ötödiknek nincs munkája. Kimegyünk az utcára, jön velünk szembe öt, abból látjuk, hogy mi a helyzet. Nem dolgoznak és nem tanulnak százból tizenöt. Tehát ha van száz fiatal, abból tizenötnek se munkájuk nincs, se nem tanulnak. Ha arról beszélek, hogy mi történik itt a 25-29 éves korosztályban, ott már 25 százalék. Tehát minden negyedik kallódik, ezt a kifejezést kell hogy használjam, nincs perspektívája. Önök mit csinálnának egy ilyen helyzetben? Kérdezzék meg magukat!

Van egyébként megoldás, ez a szomorú, és nem csak itthon van megoldás, mert egyébként arról is fogok beszélni, hogy mit lehetne tenni, de ott van az ifjúsági garanciaprogram, ezt kifejezetten az Unió arra dolgozta ki, tekintve, hogy egy Unióban is ismert problémáról van szó, egyébként pont az európai zöldek kezdeményezése volt, próbáljunk meg itt a Közösségen belül lépni ennek érdekében. Magyarországon erre kiemelt hangsúlyt kell helyezni. Mit csinál a magyar kormány? Húzza az időt.

Én már jó ideje levelezgetek meg beszélgetek Czomba államtitkár úrtól kezdve sok mindenkivel arról, hogy mi a helyzet az ifjúsági garanciaprogrammal. Szerintem most már ott kellene tartani, és bármit fognak önök mondani, én továbbra is fenntartom azt a véleményemet, hogy most már ott kellene tartanunk, hogy ez a program működik. Erre meg lenne a lehetőség, csak erre nem adtak pénzt. Mondják ezt önök, az a kormány, amely a jövő évi költségvetésben 150 milliárd forintot eltapcsolna mindenféle fölösleges dologra. Azt mondják, hogy az ifjúsági garanciaprogram elmege a pénzen. Egyébként ugyanezt gondolják a családon belüli erőszak áldozatait védő és a helyzetet megelőző isztambuli egyezményről is. Önök ilyen helyzetekben arra hivatkoznak, hogy nincs pénz. Értsék meg, amióta önök ezt a költségvetést letették az asztalra, önöknek nincs erkölcsi alapja, hogy pénzhányra hivatkozzanak.

Ez az ifjúsági garanciaprogram négy hónapon belül a 25 évesnél fiatalabb magyar embereknek valamit garantálna, vagy munkát, vagy képzést, vagy vállalkozni tudnának. Önök mit csinálnak ezzel a programmal? Húzzák az időt. Én értem, hogy önök egyeztetnek jobbra-balra, nem tudom pontosan, hogy mikor lesz ebből valami, de értsék meg, ez az egyik kiút ebből a helyzetből, hogy bevezetik végre az ifjúsági garanciaprogramot.

A másik, ami fontos lenne, és ami 25 év válsága, én ebben teljesen egyetértek azzal, aki így gondolja, hogy nem volt ebben az országban egy koncepció

arról, hogy mégis a lakáshelyzettel mit csinálunk. Egy olyan országban élünk, ahol körülbelül 400 ezer lakás üresen áll, és még egyik kormánynak sem volt arra se fantáziája, nem tudom, se... - azt nem mondom, hogy lehetősége, lehetősége lett volna, nem volt egyszerűen fantáziája meg tettekeszsége, hogy ezen változtasson. Gyakorlatilag tízből egy lakásban nem lakik senki.

Mi azt mondjuk, hogy itt egy radikális váltásra van szükség, egy innovatív állami, önkormányzati beavatkozásra, és olyan embereken kell segíteni, akinek nincs önereje, hogy tudjon vásárolni lakást, olyan, aki a piaci albérletet nem tudja megfizetni, és aki kiszorul az önkormányzati bérlakásprogramból. Azért az önkormányzatoknak nyilván van felelőssége, nagyon szűk egyébként a mozgástere és még szűkebbek a forrásai. De tényleg úgy gondolják önök, hogy teljesen az önkormányzatokra lehet ezt az egész kérdést hagyni? Én nem úgy gondolom.

Azt gondolom, hogy konzultálniuk kellene azokkal a mértékadó civil szakmai szervezetekkel, amelyek letettek egy koncepciót, csak meg kellene csinálniuk, és abban a helyzetben, ha ez sikerülne, akkor tízezer család lakhatását lehetne ilyen módon kapásból garantálni. Azt se mondhatják, ha úgy mond tanácstalanok, hogy nincs kivel konzultálni. Egyrészt ott vannak a szakértő civilek, másrészt egy csomó EU-s országban ez működik. Tehát más országok nem nézték tétlenül ezt a helyzetet, kidolgozták ezt a programot.

Egyébként a Lehet Más a Politika is kidolgozta, a választási programunkban benne is volt. Mi azt gondoljuk, hogy itt egy radikális átalakításra van szükség, és mi leginkább a családoknak és a fiataloknak biztosítanánk elsőbbséget egy ilyen területen, mert tarthatatlan az a helyzet, hogy édesanyák négy gyerekkel lakásról lakásra mennek, és nem tudnak egy állandó bejelentett lakcímet garantálni a gyermeküknek. Tarthatatlan az, hogy fiatalok százezrei mennek el külföldre azért, mert itthon nincs munkájuk, nem kapnak oktatást, nincs lakásuk, nincsenek kilátásaik.

Úgyhogy legyenek kedvesek, gondolják végig azt, amiket itt elmondtam a közszolgálati televízió érdeklődésétől elkezdve odáig, hogy az ifjúsági garanciaprogramot be kellene vezetni és működtetni kellene, és arra is koncentráljanak, hogy a lakáshelyzet ilyen megoldatlanul nem maradhat. Köszönöm. *(Taps az LMP és az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most kétperces hozzászólásokra lesz lehetőség. Megadom a szót Nyitrai Zsolt képviselő úrnak két percre.

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm szépen a szót és a lehetőséget. Kétperces hozzászólásomat Vona Gábor képviselő úr felszólalása inspirálta, aki szociális menekülteknek nevezte azokat a magyar állampolgárokat, akik külföldön dolgoznak.

Én azt gondolom, hogy ez nincs így, ezek nagyon erős szavak. Tisztelet és köszönet illeti azokat az embereket, akik külföldön vállalnak munkát, és azt gondolom, hogy minden külföldön dolgozó magyar állampolgár kikérné magának, hogy őt szociális menekültnek nevezzék.

A témakör, amiről tárgyal most az Országgyűlés, azonban egy nagyon fontos dolog, és örülök, hogy erről országgyűlési keretek között tudunk érdemi vitát folytatni. *(Dúró Dóra: Miért nem írtad alá?)* Azért örülök, mert ebben a kérdéskörben, nevezetesen... *(Z. Kárpát Dániel: Miért nem írtad alá?)* Itt vagyunk az Országgyűlésben *(Novák Előd: Ez a munkahelyed! - Dr. Apáti István: Itt dolgozol!)*, és erről a témakörrel beszélünk, tehát nevezetesen ebben a témakörben, hogy a fiatalok egy része külföldön vállal munkát, nagyon sok a csúsztatás, torzítás és a politikai alapú, nem jóindulatú hangulatkéltés.

Az alapvetés, amit, azt gondolom, hogy ki kell mondanunk, az az, hogy ma sok magyar fiatal dolgozik külföldön. Ez azonban önmagában nem probléma, hiszen elmondhatjuk azt is, hogy nagyon sok francia, lengyel, spanyol dolgozik más országban, és azt gondolom, hogy valahol erről is szól az Európai Unió, a szabad munkavállalásról, ez is egy alapvetése kell hogy legyen a mai vitának. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartí sorokból.)*

(12.10)

ELNÖK: Most visszatérünk a normál felszólalók köréhez. Pócs János képviselő úrnak adom meg a szót.

PÓCS JÁNOS (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt képviselőtársaim, kérem, engedjék meg, hogy hozzászólásomat egy, véleményem szerint „Az elvándorlás okai és folyamata” című vitanaphoz illő idézettel kezdjem. Jókai Mór szerint „csak az tudja, hogy hová jutottunk, aki tudja, hogy honnan indultunk el”.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt mára tudjuk, hogy odajutottunk, hogy az ellenzéki politikusok a parlamenti patkó szegletétől függetlenül és függetlenül attól, hogy az elmúlt évtizedekben ki kinek a szekerét tolta, Horn Gyuláét, Medgyessy Péterét, Kovács Lászlóét, Kunczét, Gyurcsányét, Kókaét, Bajnaiét, Demszky Gáborét, azoknak ma mind egy a céljuk és egy az elvük: minél rosszabb Magyarországnak, minél rosszabb ennek a kormánynak, annál jobb az ellenzéki politikusoknak. *(Moraj az ellenzéki padsorokból.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Teszi ezt egyébként a legalattomosabb és a legveszélyesebb módon Schiffer András képviselőtársunk, akit sajnálok, hogy most nincs benn a parlamentben. Ha akár ebben az ügyben, akár más kérdésben Schiffer András képviselőtársunkat hallgatjuk, akkor kicsit úgy érzi az ember, mint amikor egy drogpreevenziót tartott az egyik szekta, és eljuttatták hozzám azokat az anyagokat, hogy hogyan is tiltakozott ez a szekta a drogpreeven-

ció ellen; elmondta, hogy ez egy rossz dolog és kiosztott olyan füzetet, amelyben minden egyes drognak a jellemző tulajdonságai és a pozitív hatásai fel voltak tüntetve. Schiffer András fantasztikus előadást tudott tartani a fiataloknak, a gyermekeknek, hogy milyen nagy számban vannak külföldön, milyen jó ott élni külföldön és talán csodálkozunk rajta, ha vannak, akik ezt el is hiszik és sokan elmennek.

Kedves képviselőtársaink, de nézzük, honnan indultunk el! Az EU-csatlakozáskor Kovács László azzal kampányolt, hogy hurrá, mehetnek a fiatalok Ausztriába cukrászdát nyitni és még mákos gubát is lehet enni. Most ők minősítik a külföldön munkát vállalókat. Bajnai offshore céget nyitott Cipruson, Simon Gábor Afrikában számlán százmilliókat tartott *(Dr. Szél Bernadett: Nektek is van, ne aggódj!)*, és most önök kérik számon *(Z. Kárpát Dániel: Öt éve kormányoztok! Arról beszélj!)*, ha valakinek csábító a külföldi munka, a külföldi életforma.

Tisztelt Képviselőtársaim! Gyurcsány, az önök miniszterelnöke pályafutása csúcán megüzente, hogy el lehet menni ebből az országból. Nemcsak a fiatalok mentek el, nemcsak a munkavállalók mentek el, elmentek a munkahelyteremtő cégek is, a vállalkozások, a gazdasági egységek mentek, és akkor ők Szlovákiában és Romániában nyitottak. Ma ezek a képviselők kérik tőlünk számon, hogy az általuk elkergetett munkavállalók, akik akkor regisztrálták magukat, azok most miért nincsenek itt, és miért az elvándorolt munkavállalók számát gyarapítják?!

Tisztelt Képviselőtársaim! Ma már a történelem, a választások igazolták, hogy a Gyurcsány-Bajnai-kormány ennek az országnak több kárt okozott, mint az 50 éves kommunizmus. Sajnálom, hogy Bangóné Borbély Ildikó is kiment a teremből. *(Z. Kárpát Dániel közbeszól.)* Néhány képviselő elmondja a gyűlöletkeltő vezérszónoki beszédét, azután itt hagy csapat-papot. Értem *(Felzúdulás az ellenzéki padsorokból. - Z. Kárpát Dániel: A kivándorlásról van szó!)*, csak megértem, amikor Bangóné Borbély Ildikó *(Demeter Márta: Ne személyeskedj! - Apáti István közbeszól. - Z. Kárpát Dániel: Fejezd már be! - L. Simon László: Hallgassátok már végig!)*, amikor Bangóné Borbély Ildikó fel van háborodva a mostani kormány ellen. Persze, amikor ezek az intézkedések születtek *(Z. Kárpát Dániel: Mit fogtok csinálni? Arról beszélj!)*, amikor ezek az intézkedések születtek *(Dr. Szél Bernadett: Ti mit csináltok?)*, akkor ő egy LEADER-irodát vezetett. Megértem, hogy akkor ő jobban élt. És tisztelt képviselőtársaim, az önök párttársától, aki a vezérszónoki előadást mondta, Bangóné Borbély Ildikótól tessenek már megkérdezni, hogy ha annyira zavarja, vagy ő úgy gondolja, hogy az elvándorlás oka a munkahelyek hiánya, akkor az ő férje mikor lett munkanélküli. *(Demeter Márta: Mi van?)* A Gyurcsány-kormány idején, amikor a kabai cukorgyár bezárt. *(Nagy zaj az ellenzéki padsorokból. - Apáti István: Ez a színvonal!)* És meg kellene kérdezni a képviselő asszony férjét *(Dr. Hiller István: Meg a nagymamáját, déd-*

nagymamáját!), hogy ők, akik akkor mentek el, amikor a cukorgyár bezárt, azok közül hányan kötöttek ki külföldre. *(Folyamatos zaj. - Apáti István: Most kell abbahagynod! A csúcson! - Közbekiáltások, köztük: Ül le!)*

Tisztelt Képviselőtársaim! A Gyurcsány- és a Bajnai-kormány, igen, több kárt okozott, mint az 50 éves kommunizmus. Az államadósság az ő idejükben megduplázódott. A gazdaság összeomlott. Az IMF súlyos terheket rótt a családokra. Elvették a 13. havi fizetést, elvették a 13. havi nyugdíjat. *(Dr. Varga László: Elvették a magán-nyugdíjpénztári megtakarításokat! Miről beszélés?)* Ezek mind hozzájárultak ahhoz, hogy megindult akkor az elvándorlás. Bevezették a receptfelírási díjat, a kórházi napidíjat, és igen, önök voltak azok, akik megüzenték, hogy el lehet menni ebből az országból. Tudják, képviselőtársaim, olyan ez, mint amikor a szomszéd kivágja a szomszéd fáját, és számon kéri, hogy se termés, se fa, se árnyék. Önök kivágták a fát, mi pedig nagyon sok fát ültettünk, ami a megoldás része. Igen, annak a megoldásnak a része, hogy a fiatalok elvándorlását meg tudjuk állítani. Ebben az értelemben nagyon sok fát ültettünk, ami nekünk, a gyermekeinknek és az unokáinknak is termést és biztos árnyékot fog adni.

Önök, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, a külföldön munkát vállalókat és ennek a kormánynak a munkahelyteremtő programját szeretnék minősíteni, és ezt szeretnék lejártni. Önök, ellenzéki képviselőtársaim, három választási vereség után a mai napon is meg akarják üzenni a magyar embereknek, hogy rossz Magyarországon élni. De akkor a mai napirend kapcsán mondjuk ki a szavakat, mert a gondolatokra nem fog emlékezni senki: a megoldásért, ha valaki tett, akkor ez a kormány tett. *(Közbeszólás a Fidesz padsoraiból: Így van!)* Az pedig különösen felhőborító... *(Bangóné Borbély Ildikó belép az ülésterembe.)* Üdvözlöm újra a sorunkban Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonyt. *(Bangóné Borbély Ildikó: Borbély!)* Schiffer András még mindig nem tért vissza. *(Dr. Szél Bernadett: Mert most veszi át...)* És az különösen felhőborító, tisztelt képviselőtársaim, amikor női képviselők, bekiabáló Szél Bernadett női képviselő *(Dr. Szél Bernadett: Be is fog!)* és anya képviselők arra buzdítanak *(Dr. Szél Bernadett: Anya képviselők?)* és azt reklámozzák a gyermekeink számára, hogy mennyivel jobb külföldön élni. *(Dr. Szél Bernadett: Anya képviselő!)* Mi ezzel szemben megoldást tettünk az asztalra, tisztelt képviselőtársaim.

Az előző kormány csökkentette a minimálbért és az elvándorlással szemben, igen, a megoldás része volt, hogy ez a kormány emelte több alkalommal a minimálbért. Az előző kormány felszámolta a családtámogatási adórendszert. A megoldás része, hogy ez a kormány pedig bevezette a családi adókedvezményt, és ezzel mintegy 234 milliárd forint támogatást biztosított több mint egymillió családnak. Az elvándorlást segítette az előző kormány szocialista programja, amikor elvették az egyévi gyeset. Az el-

vándorlás megállítását szolgálta, amikor ez a kormány visszaadta és bevezette a gyed extrát. Ez a kormány épített 3200 új bölcsődét. *(Dúró Dóra: Most szigorítottátok, nem lehet 60 nap után...)* Ingyenessé tettük a tankönyvet. Az, hogy ingyenessé tettük a tankönyvet, valószínűleg hozzájárult ahhoz, hogy az emberek, a családok, a fiatal családok úgy érzék, hogy jó ebben az országban élni. Addig, amíg a szocialisták a pedagógusoktól is elvették az egyhavi bért, addig ez a kormány 2017-ig 60 százalékkal emeli a pedagógusok fizetését. Az előző kormány azt mondta, hogy nem lesz gázaremlés és tizenötös lett. Ez a kormány pedig a rezsicsökkentés által 250 milliárd forintot adott vissza a magyar családoknak. Valószínűleg ez a program is hozzájárult ahhoz, hogy a magyar családok úgy érzék, hogy az előző kormányhoz képest jobb ebben az országban élni *(Dr. Hiller István: Sokkal jobb!)*, és nem kell ebből az országból elmenni.

És, igen tisztelt képviselőtársaim, amíg az előző kormány azt üzent a munkáltatóknak és a munkavállalóknak, hogy el lehet menni, és bezáratta a munkahelyeket, kedves Ildikó, az ön férjének a munkahelyét is, a kabai cukorgyárat, ahol az ön férje is munkanélküli lett, és megduplázták a munkanélküliséget, addig ez a kormány 300 milliárd forintot tett a munkahelyvédelmi akcióprogramba. 2013-ig közel 800 ezer dolgozó után kapták meg az adókedvezményt a munkavállalók.

Gyurcsány mondta annak idején, hogy a gazdasági válság szelét sem érezzük. Az MSZP kormánya a túlzottdeficit-eljárás folyamán mégis a szegénypadra ültette Magyarországot, és a soha nem látott 3 százalékos hiánycél közelében sem tudta tartani Magyarországot. Az IMF kénye-kedvének kiszolgáltatta az országot. Az Orbán-kormány 19-ről 10 százalékra csökkentette a társasági adót. A magyar cégeknél több tízmilliárd forintot ott hagyott, ezzel is versenyképesé téve a magyar cégeket, a magyar munkaadók számára generálva a gazdasági növekedést, ezzel is hozzájárulva ahhoz, hogy minél több cég legyen Magyarországon.

(12.20)

Tisztelt Képviselőtársaim! Akik a vészharangot kongatják, azok elfelejtik, hogy a munkanélküliség 2010 előtt 12 százalék volt. Most, tisztelt képviselőtársaim, 7 százalék. Annyi, mint a tőlünk sokkal fejlettebb Belgiumban vagy Svédországban. 2010 előtt 3,8 millió ember dolgozott, tisztelt képviselőtársaim, most 4,2 millió ember dolgozik. Ez is a megoldás része, hogy minél kevesebb legyen az elvándorlás.

Több mint 400 ezerrel többen dolgoznak, tisztelt képviselőtársaim, mint 2010-ben. Csökkentettük a családok terheit. Segíti a kormány az otthonteremtést. Tíz év után nő a foglalkoztatás, nőnek a bérek, könnyebb a családalapítás, a gyermeknevelés. A kormány a rendszerváltás óta először meg tudta állítani, sőt megfordította az orvosok és az ápolók

külföldre vándorlását. Igen, tisztelt képviselőtársaim, ezek is tények, hogy tett a kormány és tesz folyamatosan az elvándorlás megállításáért.

Az előző kormány a családokra szabadította a devizahittel a külföldi tulajdonban lévő bankokat. A szocialista kormányok a bankok hasznát garantálták, sőt gerjesztették azt. Ez a kormány a devizahitelek megsegítése érdekében, olykor még a világ haragját is magára vállalva, 1000 milliárd forintot adott vissza a magyar családoknak. *(Z. Kárpát Dániel: Nem igaz!)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Amikor ebben a Házban az ellenzék úgy próbál önös politikai érdekeket kovácsolni, hogy a tényeket elferdíti, akkor több, mint hibát követ el.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ma az ország legnagyobb foglalkoztatóinak nem az a problémája, hogy a kormány gazdasági, munkahelyteremtő programja lehetne-e még jobb, hanem az a legnagyobb probléma, hogy nincs elég munkavállaló.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Jászságban, Jászberényben, ahol az ország egyes legnagyobb cégei vannak, az a meghatározó probléma, hogy 100-130 kilométerről buszokkal szállítják a dolgozókat. Szűkebb hazámban, a Jászságban egy hegesztő 300 ezer forintot keres manapság, és szolgálati lakást kap mellé.

Kérem, engedjék meg, hogy elmeséljem önöknek: a múlt héten a Jászságban, Jászberényben egy menedzserklub-rendezvényen vettem részt, ahol a legnagyobb jázsági vállalkozók voltak ott. Egy kötetlen beszélgetés folyamán számos témát vetettünk föl és beszélgettünk meg. Ebben a többórás beszélgetésben a beszélgetés 80 százaléka arról szólt, hogy a vállalkozóknak, a foglalkoztatóknak nem lesz elég munkavállalójuk a jövőben a további működéshez, a további fejlesztéshez.

Azt kérném a tisztelt képviselőtársaimtól, hogy ha az önök környezetében olyan problémával találkozunk, hogy a fiataloknak nincs megélhetése, nem tudnak hova menni dolgozni, akkor ne külföldre küldjék őket. Küldjék őket a Jászságba, ott a vállalkozók tárt karokkal várják őket! *(Apáti István: Mindenkít a Jászságba!)*

Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek a tények. Ha van kormány, amely mindent megtett és mindent megtesz azért, hogy ebben az országban legyen megélhetés és minél kisebb legyen az elvándorlás, akkor ez a kormány ezért mindent megtett.

Tisztelt Képviselőtársaim! Talán azon is el lehetne gondolkodni, hogy mennyivel jobb lenne, ha az önök önös politikai érdekeivel szemben a pártok, az országgyűlési képviselők nem azt reklámoznák, hogy mennyien vannak külföldön, ezzel sugallva azt, hogy biztosan mennyivel jobb ott az élet *(Közbeszólások a Jobbik padsoraiból: Mennyivel rosszabb?)*, hanem a tényekről beszélnének.

Mennyivel jobb lenne, ha felülemelkednének az önös érdekeken, és engednék, hogy az ország érdeke, az egyén érdeke mindenektől fontosabb legyen; ha hirdetnék a magyar fiataloknak, hogy jobb és bizton-

ságosabb itthon az élet, mint régen volt; hogy jobb ott élni, ahol a szüleik éltek *(Dr. Szél Bernadett közbeszól.)*; ha arra hívnák fel a gyermekek figyelmét, hogy lehet, hogy jól hangzik, ha itthon meghallják, hogy mennyi Angliában vagy bárhol egy kereset, de tudják-e, hogy öten-hatan vannak összezárva egy-egy ideiglenes épületben vagy egy munkásszállón, és tudják-e, hogy a vasárnapi ebéd helyett jó, ha a McDonald's maradékát tudják elfogyasztani *(Derűtség az MSZP és a Jobbik padsoraiban. - Z. Kárpát Dániel közbeszól.)*; és tudják-e, hogy ha kiszámolják, hogy ott mennyit kerestek - év végén vagy hó végén -, akkor sokkal kevesebb marad a zsebükben, mint ha Magyarországon maradtak volna? *(Felzúdulás a Jobbik padsoraiban.)*

Tisztelt Elnök Úr! A képviselőtársaim a bekiabálásaikkal is csak azt gerjesztik, hogy megüzenjék a fiataloknak, hogy mennyivel jobb külföldön élni, mennyivel többet lehet keresni, és ha már ilyen sokan kimentek, akkor menjenek ki többen is - mert e megjegyzéseikkel és a bekiabálásaikkal csak ezt gerjesztik. *(Apáti István: Parlamenti műfaj!)*

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kérem, engedjék meg, hogy a közelmúltból két levél tartalmát ismertessem a képviselőtársaimmal. A nyáron egyetemisták egy csapata jól hangzó fizetés reményében a nyarat Angliában töltötte. Az ígéretekkel szemben a szállásköltséget nekik kellett kifizetni, az ígéretekkel szemben messze rangon aluli munkát kaptak, a hátukra akasztott táblákon cégeket és rendezvényeket reklámoztak, nem volt pénzüik váltóruhára, betegen, lefogyva, üres zsebbel jöttek haza, és őket idézve csak azért nem mondhatták még azt sem el, hogy ez egy jó buli volt, mert olyan megálázó munkát kaptak, amit már az ottaniak nem vállaltak volna el, és ahogy ők fogalmazták, itthon ők sem csinálták volna meg. *(Korózs Lajos: Beszélj csak, János! Beszélj még!)*

Pár nappal ezelőtt egy másik levelet kaptam, aminek a tanulsága miatt szeretném a tisztelt képviselőtársaimmal és a nyilvánossággal ismertetni a levél tartalmát. Kérem, engedjék meg, hogy a személyes adatok tiszteletben tartása mellett fölolvassam ezt a levelet: „2013-ban kerültem ki dolgozni Ausztriába mint házvezetőnő. 1000 eurót ígértek és teljes ellátást. Ebből csak 700 eurót kaptam kézhez és semmilyen ellátást, a szállást is nekem kellett fizetni. 2013 augusztusában tudtam meg, hogy terhes lettem. A gyermekem édesapja egyben a munkáltatóm is. El akartam menni a kórházba, de közölték velem, hogy a párom feketén dolgoztatott náluk, és ha fel merem jelenteni, kitiltanak az országból, és dupla annyi büntetést fogok kapni, mint ők. Majd ápolónak bejelentettek 4 órás munkaidőben. Elfogadtam az ajánlatot, de nem beszéltem a nyelvet. Nehéz helyzetben vagyok. Nekem öt emberre kellett főznöm, mosnom, takarítanom, kapálnom, hús szarvasmarhát kellett etetni, dolgozni, bár nem ezt ígérték.

2014 májusában itt megszületett a gyermekem. Mivel itt voltam bejelentve, itt kellett megszülnöm. A

szülést követően a párom agresszív módon kezdett el velem bánni: rugdosott, pofozott rendszeresen. Augusztus közepén kihívtam a rendőrséget, segítséget kértem. Mondtam nekik, hogy rendszeresen bántalmaznak. Felvették az adatokat, de nem történt semmi; bár nem is értették, hogy mit mondtam, hogy hiszen nem tudok tökéletesen beszélni.

Augusztusban anyakönyveztettem a gyermekeimet, és csak most jöttek meg a papírjaim. Most, októberben megvert a párom, a cuccaimat kipakolta a kocsiba, a lakásba bezárva tartotta előttem a gyermekemet. A szemem láttára csinált egy önsérülést a kezén, majd rám hívta a rendőrséget, hogy őt megvertem. Kilitottak a házból, majd bírósági végzéssel az utcára kerültem, a kocsiban aludtam, nem adtak helyet az otthonomban, mindenholon kiutasítottak, azt mondták, hogy menjek Magyarországra. Én csak jobban szerettem volna élni, és tönkrement az életem.”

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek a példák is alátámasszák, hogy az élet külföldön (*Apáti István: Alátámasztják! - Zaj a Jobbik soraiban.*) nem olyan rózsaszín, amilyenek a képviselőtársaim azt felvezetik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Bizonyára talán valahol vannak más, jó példák is, de higgyék el, hogy ilyen példák is vannak - nem kevesek - a külföldi munkavállalás kapcsán.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek a példák és azok a gazdasági számok, amiket ismertettem önökkel, amit a kormány megtett annak érdekében, hogy jobb legyen Magyarországon élni, hogy minél kisebb legyen az elvándorlás, ezek tények annak érdekében, hogy üzenjünk. Üzenjünk azoknak a fiataloknak, akik kimentek az országból, hogy bár volt kormány és volt miniszterelnök, aki azt üzenté, hogy el lehet menni, mi azt üzenjük, hogy gyertek haza, ne menjetek el, mert a nagyvilágban e kívül nincsen számotokra hely.

Elnök úr, köszönöm, hogy meghallgattak. (*Taps a kormánypárti padsorokban. - Apáti István: Köszönjük mi is!*)

ELNÖK: Tisztelt Ellenzéki Képviselőtársaim! Kérem, hogy majd a választókra bízzuk a beszédek értékelését, és ne kiabáljunk be. (*Az MSZP-frakció felé fordulva:*) Illetve szeretném kérni azt is, hogy Bangóné Borbély Ildikó és Pócs János személyes konfliktusát ne itt a Házban fejtsék ki, mert figyelem egy ideje az Országgyűlés működését innen fentről, és már többször láttam; szerintem ez nem hat jól az Országgyűlés működésére (*Bangóné Borbély Ildikó karjait széttárva: Elnök úr, mi van?! - Közbeszólások az MSZP padsoraiból, a Fidesz-frakcióra mutatva: Oda kellene mondani!*) Köszönöm.

Most Demeter Márta képviselő asszonynak adom meg a szót.

(12.30)

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ami nem hat jól

az Országgyűlés működésére, az az, amit Pócs képviselő úr művel. Azt mondta, hogy üzen a fiataloknak. Gratulálok ehhez az üzenethez, amit itt a felszólalása elején tett, ezt biztos, hogy mindenki értette egyébként.

Az biztos, hogy maga nem járt etikaórára. Most azonnal kövesse meg Bangóné Borbély Ildikó képviselőtársamat, és azonnal kérjen tőle bocsánatot a személyeskedésért! Megvárom. (*Közbeszólás az MSZP soraiban: Így van! Így van! - Taps az MSZP és az LMP soraiban.*) Az MSZP-frakciónak 26,5 perce van. Mivel gondolom, most elnök úr nem tud szót adni Pócs képviselő úrnak technikai okokból, egy hangos bocsánatkérést legyen kedves. Én megvárom. Utána tudjuk folytatni a vitát. (*Közbeszólások az ellenzéki pártok soraiban, köztük: Így neveltek, ez van! - Halljuk! Halljuk! - Pócs János közbeszól.*) Tessék? (*Pócs János: Akkor még tessék várni egy órát! - Apáti István: Igazi úriember vagy! - Derűtség a Jobbik soraiban.*) Azt gondolom, hogy ez mindent elárul, képviselő úr.

ELNÖK: Kérem, térjen a tárgyra, képviselő asszony. Folytassuk tovább a munkát!

DEMETER MÁRTA (MSZP): Ez mindent elárul.

Tehát ilyen üzenetek után is, azt gondolom, hogy egyébként szégyen, ami itt történt az elmúlt percekben a Ház falai között. Azt gondolom, hogy egyébként a Fidesz-frakció nagy része remélhetőleg nem így közelíti meg a dolgokat, és azért ilyen durva tapasztalatok szerencsére ritkán fordulnak elő. Viszont az a baj, hogy ez a fajta hozzáállás vagy ennek egy finomabb verziója, pont ezek azok a felsőbbrendűségi cselekedetek, lenéző magatartás, amik egyébként nagyon hozzájárulnak sok minden más intézkedés mellett ahhoz, hogy a fiatalok tömegesen hagyják el Magyarországot.

Gyakorlatilag mára nincsen olyan család az országban, ahol ne lenne legalább egy vagy két ember, aki külföldön folytatja az életét, és arra kényszerülnek, hogy ott vállaljanak munkát egyrészt a saját boldogulásukért, másrészt a családjuk csak úgy tud Magyarországon fennmaradni, csak úgy tud élelmisszert vásárolni, gyógyszereket vásárolni, tanulni, dolgozni, ha hazaküldik a pénzt azok, akik külföldön dolgoznak a családtagok közül. Ez egyébként felháborító, és ezt tartják egy kalandváagnak a fideszes képviselők.

Nem tudom egyébként, hogy hová tették a szemüket, és hová tették a lelküket és egyébként az emberséges hozzáállást. Merthogy a fiatalok nem rabszolgaközmunkára vágnak, hanem tisztességes munkahelyekre, azokra a munkahelyekre, amelyeket ígértek, ha jól emlékszem még, egymillió volt, amit említettek. Egyébként a közmunkások 15 százaléka jelenleg 25 év alatti fiatal. Kérdezem, hogy egyébként ez-e a perspektíva önök szerint, vagy pedig az, hogy van egy álláskeresési járadék, ami mindössze három hónapra szól, és nagyon helyes a neve, hogy álláskeresési járadék, hiszen ennyi idő alatt biztos, hogy

nem talál senki munkát. Jelenleg 15 hónap, hogy valaki érdemi munkát találhasson Magyarországon. Tehát megoldásokban kellene gondolkodni.

És igazából én kérdeznék, de csak költői kérdés, mert nagyjából tudjuk rá a választ, tudjuk, hogy a vetítés megy, a sikertörténet, csak nem tudom, kinek akarnak még hazudni. Azért sem várok választ a kérdésekre, mert a magyar kormány teljesen hiteltelen, mára kormányzati válságban van, abban a válságban, amit saját maga okozott, csak az a baj, hogy nemcsak kormányzati válságot idézett elő, hanem társadalmi válságot is.

Megoldás lehet az ifjúsági garanciaprogram. Hol van? - költői kérdés. Lenne rá EU-s támogatás, segíthetne a fiatalokon. Nem foglalkozik vele a kormány, mindenféle előkészítő munkával próbálja elodáztatni. És a valódi munkahelyek...

Talán most már egy érdemi gazdaságpolitikában, külpolitikában kellene gondolkodni, és nem mindig az intézményesített korrupcióval foglalkozni, és azzal, hogy éppen melyik cégre, melyik személyre hogyan szabjanak törvényeket azért, hogy ezt a hihetetlenül súlyos, csak hatalomról szóló, végtelenül rossz politikát fenntartsák. Ezen gondolkodjanak el! (Taps az MSZP soraiban.)

ELNÖK: Most Bartos Mónika képviselő aszszonyának adom meg a szót.

BARTOS MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagyon sok vélemény és nagyon sok szám elhangzott már képviselőtársaimtól a mai nap folyamán. Amikor a vitanap témáján gondolkoztam, felidéződtek bennem azok a történetek, amelyekkel a gyermekeinket tanítjuk, és ezek a történetek nem mások, mint a népmesék, azok a történetek, amelyek az életbölcsekre tanítják a fiatalokat. Ezek a népmesék abban megegyeznek - szinte mindegyik -, hogy a főhős ezekben elhagyja az otthonát, elmegy egy idegen vidékre, ahol próbákat áll ki, és általában a család szokta is őket támogatni abban, hogy menjenek el, tanuljanak, gyűjtsenek tapasztalatot, ismerjék meg a világot, és végezzék el azokat a feladatokat, azt a küldetést, amire rendeltettek.

Ez azt mutatja, a népmesék ezzel arra tanítanak, hogy igenis az új megismerése és a próbák kiállása a jellemfejlődés egyik nagyon fontos eleme. Azt mondják, hogy az ember akkor tud fejlődni és egy minőségibb életet élni, ha az új megismerése által megismeri saját magát, a környezetét, az embereket, és hogy különböző élethelyzetekben helyesen tud dönteni.

A másik gondolat ebből fakad, merthogy az ember személyes életében és az emberiség egészének történetében is az egyik leginkább előmozdító erő a kíváncsiság, az a hajtóerő, ami arra ösztökél bennünket, hogy megismerjük a körülöttünk lévő világot. Tudom, hogy a kíváncsiságnak vannak árnyoldalai is, de nagyon sok áldás származik ebből, hiszen ha a tudományos életet nézzük, az egészségügy, az

orvostudomány, a gyógyítás fejlődését, akkor egyszerűen nem értük volna el enélkül azokat az eredményeket, amikből a jóllét és az emberi élet fakad.

Tehát az idegen világ megismerése, az útra lépés, a megszokottból való kiszakadás a fejlődés egyik szükséges feltétele. Ha ezt tekintjük, akkor mi, magyarok, nem vagyunk elég mobilak, mert igaz, hogy nem könnyű ezt mérni - és képviselőtársaim is nagyon sok számra és adatra hivatkoztak -, de ha az Európai Bizottság által az elmúlt tíz évre vonatkozó elvándorlási arányszámokat nézzük, akkor a kelet-közép-európai országok közül Magyarország áll az utolsó helyen. Igaz, hogy sokakban felmerül az a gondolat, hogy esetleg elmennének, de jóval kevesebben tervezik konkrétan az elvándorlást, erre Pósnán képviselőtársam is utalt. Miközben például Romániából a munkaerő-állomány több mint 9 százaléka távozott külföldre, addig Magyarország esetében 2,4 százalékos volt ugyanez az arány. Ez azt is jelzi, hogy a magyar munkaerő - ahogy már korábban is mondtam - az Unióhoz velünk együtt csatlakozott országok között a legkevésbé mobil.

Még néhány adat képviselőtársaimnak, 2012-es Eurostat-adatokot idézek az elvándorlók száma tekintetében. Észtországban ez 6321 fő, Írországban 89 436 fő, Lettországban 25 163 fő, Litvániában 41 100 fő, Magyarországon 22 880 fő, Lengyelországban 275 603 fő, Portugáliában pedig 51 958 fő. Ha az országok népességét és az országok méretét tekintjük, akkor is láthatjuk, hogy ezek a számok elég alacsonyak. Valóban, ahogy Pósnán képviselőtársam is említette, a felmérések alapján a 2009 után kiköltözők hazatérési szándékait tekintve csupán 10 százalék mondja azt, hogy nem tervezi a hazatérést, mindenki más azt tervezi, hogy hazatér.

Képviselőtársaim említették a fiatalokat, és teljesen egyetértek önökkel ebben, hiszen ők a jövő, és az adatok valóban azt mutatják, hogy a 2009 után kiköltöző magyarok 40 százaléka 20-29 év közötti, 37 százaléka pedig 30-39 év közötti volt, ezért is fontos valóban, hogy olyan környezetet teremtsünk, ami azt biztosítja, hogy a fiatalok visszatérjenek a tapasztalatszerzés után.

Néhány programot említenék képviselőtársaimnak, amivel ezt a kormány igyekszik segíteni. A fiatalok elhelyezkedésének elősegítése érdekében a középtávú cél minden 25 év alatti álláskereső részére segítség nyújtása uniós források bevonásával. Az ifjúsági garanciaprogram keretében 2018-ig valamennyi 25 év alatti fiatal a munkahelye elvesztését vagy a formális tanulás befejezését követő négy hónapos időszakon belül színvonalas állásajánlatot kell hogy kapjon, illetve további oktatásban, tanulószervezéses gyakorlati képzésben vagy gyakornoki képzésben kell hogy részesüljön.

(12.40)

A program 2014 decemberében indul, ez az első szakasz. A tartósan állást kereső fiatalok elhelyezke-

désére koncentrál, amelyre 40 milliárd forint összegű forrás áll rendelkezésre.

A másik program a fiatalok perspektíváinak bővítése között a fiatalok vállalkozóvá válásának támogatása, többek között a vállalkozással kapcsolatos ismeretek, vállalkozói kompetenciákat fejlesztő képzések, a vállalkozások indításához szükséges pénzügyi támogatás, továbbá mentorálás, tanácsadás, inkubátorszolgáltatások nyújtása. A program 2014 decemberében indul szintén, a megvalósításra rendelkezésre álló forrás 4 milliárd forint.

A harmadik program a hátrányos helyzetűek foglalkoztathatóságának javítását célzó, jelenleg is futó uniós program, amelynek célja a hátrányos helyzetű álláskereső munkaezőpiacra való belépésének segítése, foglalkoztathatóságának javítása komplex, személyre szabott, a helyi munkaerő-piaci lehetőségekhez és igényekhez igazodó szolgáltatásokkal és támogatásokkal. 2011 és 2015 között az e célra rendelkezésre álló 113 milliárd forint legalább 117 ezer hátrányos helyzetű programba vonását teszi lehetővé. 2014 októberéig mintegy 44,2 ezer, tehát közelítőleg 44 ezer fiatal pályakezdő került bevonásra.

A negyedik program, amit említenék, a középfokú szakképzéssel rendelkező fiatalok kilenc hónapon keresztül gyakornokként történő foglalkoztatásához támogatást nyújtó uniós pályázat. Ennek a gyakornoki programnak a célja azon mikro-, kis- és középvállalkozások projektjeinek támogatása, amelyek vállalják, hogy 25 év alatti fiatal, középfokú szakképzéssel rendelkező pályakezdőt alkalmaznak. A gyakornoki program lényege új státusz betöltését eredményező foglalkoztatás támogatása, kilenc hónapon keresztül járó teljes vagy részleges bér- és járuléktámogatással. A program forrása 8,5 milliárd forint.

Abban bízom, hogy képviselőtársaim látják azokat az erőfeszítéseket, amelyeket a kormány tenni akar a fiatalok itthon tartása, hazatérése érdekében, és abban bízom, hogy ez ügyben közösen fogunk tudni tenni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az esztendő egyik legfontosabb vitáján vagyunk jelen, amikor én csak egy kérést fogyanatosítanék kormánypárti képviselőtársaim felé: keveredjenek már ki a kómából valahogy. Az, amit itt Magyarország kapcsán előadtak az utóbbi órák során, valami egészen elképesztő. Elhangzott az, hogy az ellenzék hangulatot kelt, amikor a kivándorlás felfutó mivoltáról beszél, hogy kíváncsiságból mennek el innen emberek, hogy kalandvágyból, ez korábban is idézett volt, és elhangzott az is, hogy Magyar Bálint a felelős például azért, hogy különböző oktatási problémákból kifolyólag 2008-ra felpörgette a kivándorlást.

Tehát mindenki hibáztat itt mindent, egy dologról nem hallottunk, hogy ötödik éve egy kormányzat regnál Magyarországon, amelynek az eszközrendszeréből szinte tökéletesen hiányzik bármiféle megoldási javaslat ez ügyben. Nem azt akarom mondani, hogy nincsen szándék. Elképzelhető, hogy van, de a kulcsterületeken egész egyszerűen a számok nem önmagukat igazolják. És mi a reakció az ezzel kapcsolatos ellenzéki felvetésekre? Az, hogy például Pócs János képviselő úr elkezd egy ellenzéki képviselő asszony családjával, családtagjaival foglalkozni. Egészen szálnalmas, megalázó, arcátlan, férfiatlan viselkedés ez! *(Taps a Jobbik, az MSZP és az LMP soraiban.)* El kell hogy mondjuk: önök teljes mértékben kényeszeresek. Miért magyarázzkodnak minden felszólalásukban? Hát hibáztatta itt önöket bárki is? Azzal kezdtek, hogy a mostani kormányzatot kritizáljuk kizárólagosan a helyzet kialakulásáért? Szó sincs ilyesmiről. De érzik önök, hogy felelőségük van ezen a területen, ezért minden egyes felszólalásban magyarázzkodnak, létező vagy nem létező statisztikai adatokat hoznak fel, és próbálják igazolni azt, hogy ötödik éve teszik, nem azt mondom, hogy a semmit, mert ez sem lenne igaz, de a számok tekintetében látszik, hogy nagyon rossz irányba indultak el.

Látszik, hogy a népesedési katasztrófa - ami megalapozza az egész problémakört - 2,1 vagy 2,2 gyermeket követelne családonként, hogy ugyanannyian maradjunk, ahányan vagyunk. 1,3 körényékén áll Magyarország, és bár látszólag van néminemű visszaesés a visszaesésben, de akkor sem mondhatjuk azt, hogy megfordult volna az a katasztrófális trend, amit látunk. El kell hogy mondjuk, hogy egy olyan helyzetben állunk, ahol a kormányzat is tudja, a költségvetést megalapozó háttéranyagok is tudják, a Magyar Nemzeti Bank tanulmányai is tudják, hogy 2050 felé európai szinten a társadalombiztosítás rendszere - legkésőbb akkor - nagyon komoly összeomlással kell hogy szembenézzen. A fogyás miatt zsugorodó költségvetési bevételek ugyanis lehetetlenné teszik majd például az időskori ellátások kitermelését. Ha ezt megfejelem egy elképesztő mértékű kivándorlás, amit Magyarország regionális szinten is egyre súlyosabban él át, akkor nyilvánvaló, hogy ez a dátum akár 5-10-15 éves közelségbe kerülhet. Én értem, hogy nem önök lesznek akkor kormányon. Értem, hogy ennek a felelőségével még nem akarnak foglalkozni, hiszen majd megoldja az akkori kormányzó párt vagy pártok, de azt látni kell, hogy aki ennek felelőségét elhárítja magáról, és ilyen egészen elképesztő indoklásokkal, mások családtagjaival, kalandvágygal, kíváncsisággal, örületekkel próbálja magyarázni azt az elképesztő gazdasági trendet, ami előttünk kibontakozik, egy gazdasági fogyatkozó trendet, az minősített áruulást követel.

Látni kell azt is, hogy az egyik legdurvább ellenzéki kiszólás, pontosabban kormánypárti kiszólás, ha jól emlékszem, Nyitrai Zsolt képviselő úr részéről az volt, hogy így működik az Európai Unió,

kérem szépen. A világ legtermészetesebb dolga, hogy 300, 500 vagy 600 ezer ember - most ne menjünk bele a számháborúba - eltávozik Magyarországról, a többségük nem tervezi a visszatérést. Látható ugyanakkor, hogy mivel Nyugat-Európát is sújtják a népesedési problémák, évente átlagosan kétmilliónyi munkaerő-szükséglete keletkezik Európa nyugati felének oly módon, hogy ha azt nem elégíti ki, akkor bizony szinte azonnali gazdasági recesszióval számolhatna.

Milyen megoldást választottak? Az látszik, hogy a korábbi afrikai és egyéb ázsiai térségekből történő bevándoroltatás olyan társadalmi feszültségeket kelt, hogy fenntarthatatlan. Azt a megoldást választották, hogy Kelet-Közép-Európa tekintetében nemcsak egy agyelszívást foganatosítanak, hiszen nemcsak a legeslegjobban képzettek mennek el, hanem egy olyan munkaerő-szivattyút, ami által ezt a kétmillió szükségletet igenis, évről évre lehet pótolni Kelet-Közép-Európából, egy olyan régióból, ahol még mindig vannak 93 millióan itt, a környező országokban. Egységes fellépéssel még mindig meg lehetne akadályozni ennek a régióknak a kiszivattyúzását, kiürítését. De önök erről nem beszélnek. Önök arról beszélnek, hogy kalandvágyból és kíváncsiságból mennek el az emberek. Egészen elképesztő megkerülése ez a problémának.

Azt mondják, hogy csak becslések vannak, önök ezek alapján nem tudnak dolgozni - mondják ezt azután, hogy KSH-adatokat is idéznek. A becslések tekintetében annyit hadd mondjak el, hogy kérdezzék meg az ápolókat, orvosokat vagy akár most már az informatikusokat, a henteseket vagy a kőművesek szakszervezetét, egész pontos ágazati számokat tudnak önöknek negyedévről negyedévre változó és frissített módon mondani arról, hogy mégis mi történik.

Látható, hogy ha úgy gondolják, hogy a magyar fiatalok csak kalandvágyók, tanulni mennek, a legtöbben visszatérnek, nem látják a világfolyamatokat. Románia példája szóba került. Itt elmondhatjuk, hogy igen, nagyjából 3 millió ember kiment, és ott tartanak, hogy a nyugdíjkasszát nagyon komolyan ki kell pótolni. Hazafias programokat indítanak a kintlévők hazahívására - sikertelenül, teszem hozzá. Azt is látni kell, hogy a románokból kialakult diaszpórák egész városrészeket felölelő módon léteznek román televízióval, román rádióval. Jellemzően Spanyolországban, Olaszországban van jelen ez most, de a magyar kiáramlók számának növekedésével nehogy egy hasonló magyar modell alakuljon ki, hiszen az tovább gyorsítja azt az elképesztő szivattyút, amit Magyarország át kell hogy éljen.

Látható, hogy itt meg kellene oldani egy hosszú távú gazdasági stratégiai kérdést, és önök nem méltók erre a vitára az eddigi felszólalásaik alapján. Elgondolásaik sincsenek róla, miszerint a kőműves továbbra is kimegy Olaszországba, Spanyolországba négyszeres bérért dolgozni - de ha itthon annyira emelnék fel a bérét, akkor hogy hívnák be önök a

stratégiai partnereket, a multikat az olcsóbb bérszínvonal ígéretével? Tehát az egész gazdaságpolitikai irányvonal, amit követnek, kudarcos, zsákutcára ítéltetett, és magába kódolja az összeomlást.

Beszélt vezérszónokunk, Vona Gábor frakcióvezetőnk a munkahelyteremtés fontosságáról, ami az egyik ága lenne a megoldásnak, ezért én most csak a másiktól beszélek, ami az otthonteremtés kérdésköre. Elhangzott, hogy a kormányzat támogatja az otthonteremtést, szocpol mellett most már ilyen félszocpol jellegű megoldást is bevezet, de nem észleli a problémát, hogy akinek nincsen 16 milliója arra a lakásra, annak lehet, hogy 13,5 sem lesz. Tehát lehet adni kedvezményeket, de nem mutatkozik meg a statisztikában annak a hatása, hogy itt a kormányzat - még egyszer mondom, ötödik éve - bármilyen otthonteremtési sikert érne el.

Az, hogy önök az árfolyamgát 2.0-át támogatják a költségvetésből, egyrészt hozzájárul a károsultak kifosztásához, másrészt elmondható róla, hogy egyetlen új bérlakás sem épül általa. Tehát a Jobbik egy állami háttérű otthonteremtési és bérlakásépítési programot szorgalmaz, ahol minden magyar fiatal és középkorú, de idősebb is, ha érdeklí, akkor hozzájuthat a piaci ár, a piaci bérleti ár maximum harmadán a lakásához.

(12.50)

Pár év után ez a részlet egy önkéntes törlesztőrészlétté, tulajdonjogszerző részlétté válhat, tehát hozzá is juthat ahhoz az ingatlanhoz. Ezáltal adnánk egy tőkeinjekciót a magyar építőipar mellett 4-5 további ágazatnak, központi beszerzéssel, magyar kivitelezőkkel, a lehető legmagasabb arányban magyar beszállítókkal. Országos programot lehetne létrehozni, tudják önök, mennyiből? 60 milliárd forintból elindítható egy ilyen program az első évben. Az úgynevezett integrációs célokra félretett, 2020-ig félretett 120 milliárdnak a feléből, ezt kéne elkölteni a magyar fiatalokra, a magyar jövőre.

Egészen egyszerűen nem is mondhatok mást az itthon maradtak tekintetében, majdnem minden magyar karácsonyfa mellett felmerülhet az a gond, hogy egy családtag nem lesz ott vagy hiányzik, advent idején tehát én csak annyit kérhetnék, hogy nézzenek önök is magukba, dolgozzák fel végre ezt a problémát, ismerjék el, hogy létezik, és ereszkedjenek annyira alá, hogy képesek legyenek közös megoldási formulákat is kidolgozni, hiszen ez nem lehet pártkérdés, ez nem lehet az önök egójának a kérdése. Igenis a magyar parlament kutyá kötelessége pártszínektől függetlenül megoldást találni Magyarországot leg súlyosabb problémájára.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most Manninger Jenő képviselő úrnak adom meg a szót.

MANNINGER JENŐ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! *(Leesik a mikrofonja.)* Engedjék meg, tekintettel arra, hogy az idő elment, csak röviden, néhány gondolatot elmondjak ebben a kérdésben.

Először is arra reagálnék, hogy valóban egy súlyos problémáról van szó, habár én azt gondolom, az országot nem ismeri, aki azt gondolja, hogy ez a leg-súlyosabb probléma, de kétségtelen, hogy súlyos problémáról van szó, de ha higgadtan akarunk erről beszélni, és keressük a megoldást, akkor az első, amit le kell szögezni, hogy nem magyar, hanem kelet-európai problémáról van szó. Itt képviselőtársaim ismertették már a statisztikákat előtte, az összehasonlító adatokat, tehát egyértelműen lehet látni, hogy Kelet-Európában a Magyarországról..., én inkább nem elvándorlókat mondanék, hanem külföldi munkavállalókat, hiszen itt elhangzott az a statisztika, és ezt nem cáfolták, hogy 84 százaléka a kérdések alapján is egyértelműen munkavállalás céljából megy el, tehát aki munkavállalás céljából megy el, az gyaníthatóan haza is fog jönni. Tehát amíg erről a problémáról beszélünk, addig megállják a helyüket az összehasonlítások.

Láthatjuk, hogy egyes országokban, például Romániában ez sokkal súlyosabb. Csak úgy megjegyzem, hogy például Erdélyben is ez súlyos probléma, és már nemcsak az asszimiláció kérdése merül föl, hanem valóban az erdélyi magyarság megmaradásának is problémája az ott élő fiatalok ott maradása, amit egyébként a magyar kormány az oktatáson keresztül különböző eszközökkel segít.

Kétségtelen az is, hogy helyben is találkozunk ezekkel a problémákkal, az én választókerületemben is együtt élnek ezek a problémák, de egyrészt jelentős számú betelepülés tapasztalható - igaz, ezek idősebbek -, több ezer német, akár orosz nemzetiségű telepszik le hazánkban, tehát mégiscsak megtalálja a lehetőségeket. Kétségtelen ugyanakkor, hogy a fiatal diplomások elvándorlása, ha úgy nézzük, időleges elvándorlása jelen van akár a kisvárosokban, a nagyvárosokban - ez szerintem legalább olyan probléma - és a nagyvárosokból a külföld felé is. De azt tudom mondani, hogy ha összehasonlítjuk és látjuk az adatokat, akkor egyet biztosan megállapíthatunk, hogy ha a Fidesz-kormányzás a gazdasági életünk terén nem ért volna el eredményeket, akkor sokkal rosszabb lett volna a helyzet.

Itt igazából én az elmúlt időszakban, azonkívül természetesen, hogy számos programot meg kell valósítani a fiatalokat illetően - akár a lakásépítés terén, akár a fiatalok munkavállalása területén be kell kapcsolódni az európai programokba, azt gondolom, hogy ebben mindannyian egyetértünk, ezek a javaslatok léteznek -, azt azért el kell mondjam, és úgy gondolom, hogy mindenképpen uniós problémának tekinthető, és ha mondjuk, a Jobbiknak azt a politikáját folytatná Magyarország, hogy ki kell lépni az Unióból, akkor nemcsak azt tapasztalhatnák meg, hogy elvándorolnak a fiatalok, mert akkor is elmen-

nének külföldi munkavégzésre, legfeljebb más módon és máshogy találnák meg az eszközöket, csak akkor haza sem térnének, ez lenne a különbség.

A lényeg az végül is, hogy szemben az előző kormányokkal mi azt mondjuk, hogy nem el lehet menni, hanem haza lehet jönni, sőt haza kell jönni, és az egész politikánkat erre alapozzuk. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: A monitoromon Schmuck Erzsébet asszony szerepel *(Jelzésre:)*, de akkor Sallai R. Benedek képviselő úrnak adom meg a szót.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Z. Kárpát Dániel felszólalása nagyon üdítő volt számomra, mióta itt bent ülök, az egyik legérdekesebb. A vitanap címe: „A Magyarországról történő elvándorlás okairól és a folyamat megállításának lehetséges megoldásáról”. A megoldásokról még alig esett szó, ellenben volt itt ez a politikai vita, ami a parlamenttől szerintem méltóságon aluli szintű egymásra mutogatás.

Egyvalamit kell tudomásul venni, és ez a saját véleményem, mégpedig azt, hogy szerintem hazugság tagadni a tényt - ez olyan, mint a klímaváltozás vagy valami más -, szembe kell néznünk ezzel a ténnyel. Én nem állítom azt, hogy az elmúlt öt évben indult be, sőt lehet, hogy egy 2004-től kezdve beindult folyamatnak járunk valamilyen szakaszán, és nem állítom azt, hogy ebben kizárólagosan a Fidesz-kormányzás lenne a felelős, de maga a tény, az, hogy ez zajlik jelen pillanatban is, és jelen pillanatban komoly társadalmi problémákat okoz, ez az, amiről beszélnünk kell.

(Az elnöki széket dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Manninger képviselő úrnak azon mondatai, miszerint munkavállalói kivándorlás van, és hazajönnék, ez az, amit népmesének tekinthetünk, sajnos ez az, ami nem annyira jellemző. A hazavándorlás jelentős része egy stabil nyugdíjaskorban következik be, és a munkavállalói kor, az aktív kor, ami az egyetemi végzettségűeket és a szakmunkásokat jelenti, jelen pillanatban sajnos ellentétes hatást tapasztalunk. Azt tapasztaljuk, hogy valaki kimegy három hónapra, hogy rendbe tegye a pénzügyi helyzetét, utána azt mondja, hogy kint maradok még hat hónapra, hogy kifizessem a hitelemet, utána azt mondja, hogy megvárom az első gyereket, mert akkor jobb körülmények közé fog születni. Családok sokaságát látjuk, aki így marad kint tartósan, hogy valóban haza akar jönni, valóban keresi az alkalmat, de nem látja itthon a táptalajt arra, hogy mire jöjjön haza. És sajnos az egy mítosz, hogy ennek meglesz majd később a gyökere. Nem, nem lesz meg, és ezzel a problémával kell szembenéznünk, ezt a problémát kell kezelnünk, és az lenne jó, ha a párbeszéd is ebbe az irányba menne, hogy ezt hogyan oldjuk meg.

Nyilvánvalóan - Pócs képviselő úr szavaira reagálva - nem értek azzal egyet, hogy Jászberény egy reprezentatív példa lenne, vagy Kecskemét vagy Győr, vagy Szentgotthárd, mert pont az a magyar vidékfejlesztés legnagyobb nyűgje, hogy centrálisan egy-egy helyen teremt munkahelyet, és megszünteti annak a lehetőségét, hogy szerte az országban, minden egyes település, sok-sok kistelepülés és kisgazdaság erősödjön meg, hazai kis- és középvállalkozók tudjanak megerősödni. Az az irány, amit Jászberény képvisel, sok más stratégiai partnerséggel megvalósult nagyberuházással szemben, az egy zsákutca, nem lehet így fenntartani, és erre példa az elmúlt időszak. Ez egy kényszerhelyzet szülte megoldásként elmegy, ugyanakkor meg azt látjuk, hogy ez nyilvánvalóan nem működőképes, mert a vidék népességének egy jó részét nem tudja kezelni.

És az, amire a képviselő úr utal, hogy 100 kilométerről hordják oda az embereket, hát, ez a baj, ez nem egy pozitív példa, hanem egy negatív példa, hogy 130 kilométeres sugarú körön belül egy helyen teremtettek új munkahelyet, ahol van felvevőpiac. Ez az, amivel foglalkoznunk kell, hogy hogyan valósítsunk meg olyan vidékfejlesztést, hogy helyben minden ember találjon munkát, hogy reggel, mikor iskolába kell vinni a gyereket, otthon legyen az iskolaedzéskor, és mikor el kell hozni a napköziből, akkor is otthon legyen, és ne 130 kilométerrel arrébb. Hány széthullott családot látunk, ahol az apuka Győrben dolgozik, meg elmegy a Dunántúlra, különböző helyekre, pont ezen okok miatt?! Amennyiben a polgári kormánynak fontos az, amiről beszél, a családi értékek és a hagyományos keresztény értékek, arról kellene beszélni, hogy hogyan legyen olyan vidékfejlesztési irány, ami egyben tudja tartani a családokat, egy lakóhelyen, egy településen; hogyan lehet azt elérni, hogy a gyermekek otthon legyenek, és ki tudjanak menni a nagypajuk sírjához, mert nem kell elvándorolniuk, és erre kell a megoldást keresni.

Sokkal jobb és biztonságosabb itthon az élet - tetszett volt leveleket olvasni nagyon negatív példákról, amelyek nyilvánvalóan valós problémák, és sok helyen tapasztalhatók. De azt is tudni kell, olyan levél is érkezik, mikor ugyanilyen családi bánatalmazások miatt írja azt az anyuka, hogy elhagyja az országot, mert nem érzi azt, hogy Magyarországon megvédené a hatóság, nem érzi azt, hogy a rendőrség mellette áll. Kistelepüléseken és falvakban vannak, akik ugyanilyen biztonsági okokból elhagyják a falvakat, mert már nem érzik úgy, hogy mellettük állna az állam. És ezek azok a megoldások, amikről beszélünk kell. Mindenre van példa, és mindennek az ellentettjére is van példa.

Összességében, nyilvánvalóan az önök felelősségét ellenzékként mindössze azért kérjük számon, vagy én azért keresem önökön ebben a felelősséget, mert a kétharmad pont arra teremtene lehetőséget, hogy bármit megtehesse, ami jó irányba mutat. A kétharmad megteremtene a lehetőséget, hogy nemcsak jogszabályalkotásban, hanem a forráselosztás-

ban lehetőség legyen arra, hogy olyan vidéki fejlesztések valósuljanak meg, amelyek lehetőséget teremtenek arra, hogy helyben tudjanak maradni az emberek, és ehhez most, a költségvetés tárgyalása során nagyon-nagyon konkrét példákat látunk. Hozzuk sorra be azokat a módosító indítványokat, amelyek vidéki fejlesztéseket szolgálnának, vidéki közutak járhatóságát teremtenék meg, hogy a központosított közigazgatás, a központosított egészségügyi ellátási rendszer meg mindez elérhető legyen a falvakban élő embereknek, és látjuk azt, hogy ezek hogy véreznek el sorra bizottsági szinteken, mert esélyük nincs arra, hogy egy stadionépítéssel szemben meg lehessen teremteni ennek a finánciális háttérét.

(13.00)

Nem a teljes folyamat felelősségét akarom az önök nyakába varrni, hanem azt, hogy jelen pillanatban ennek a folyamatnak a megállítására nem elégséges a kormányzati törekvés, nem elégséges az a forrás, amit arra szánunk, hogy helyben tudjanak maradni emberek. Ebből adódóan nyilvánvalóan a kormányzat felelőssége azért kiemelkedő, mert amikor az európai mezőgazdasági és vidékfejlesztési alap forrásairól beszélünk vagy a strukturális alapokról beszélünk, hogy mennyi fejlesztés jön majd az országba a következő öt évben, akkor arról kell beszélünk, hogy ezek mindezt a folyamatot hogyan tudják szolgálni. De jelen pillanatban sajnos nem tudják szolgálni, azért, mert már lassan a közigazgatás is a strukturális alapokból akar működni, és közigazgatási egységek vannak, amelyeknek a felelősségük működik, hogy projektgazdaként meg menedzserként, mert nincs meg a finánciális háttér a közigazgatás működésének a biztosítására, és ezek a források, amelyeknek a régiók felemelkedését kellene szolgálniuk, amelyekkel a helyben maradást kellene elősegíteni, ezek sokszor teljesen ellentétes célokat szolgálnak.

Az önök kommunikációjában rendszeresen felrémlik ez a munkaalapú társadalom. Ugye, volt szó itt az elhangzottak között arról is, hogyan növekedett a foglalkoztatás aránya, és ebben nyilvánvalóan a közmunka szerepéről is esett szó. De hadd mondjam el újra: az a közmunkaprogram, amely a magasabb szintű foglalkoztatást elérte, pont azt mutatja, azt a csődöt mutatja, amiről Pócs képviselő úr beszélt, hogy bizonyos területeken majd megjelenik a munkaerőigény. Számos kis- és középvállalkozó küzd azzal, hogy nincs megfelelő háttérű munkavállaló, akit fel tudna venni, nem tudnak a gazdaságok ezért előrelépni. Ez azt jelenti, hogy a közmunkaprogram, ami kiépült az elmúlt években, ez egy foglalkoztatási zsákutca, nincs átlépés a közmunkából a gazdasági szektorba. Nyilvánvalóan a számok ezt mutatják, és a statisztika ezt mutatja, mert különben nem lenne újra nagyobb forrásra szükség a közmunka finanszírozására. Tehát ez az az irány, ami nem kellően vonzó, és ez az, amin változtatni kell.

Arra kérem önöket, hogy a megoldást keressük, ne pedig a korábbi kormányok felelősségét hánytorgassuk fel, mert erről egyszer már a választók - ezt elmondták önök - mondtak véleményt, most arra lenne szükség, hogy a megoldást most keressük, amikor önök kormányoznak.

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzék soraiban.)*

ELNÖK: Üdvözlöm önöket. Kétperces hozzászólásokkal folytatjuk a munkánkat. Elsőként megadom a szót Gyopáros Alpár képviselő úrnak, Fidesz. Parancsoljon!

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Előre kell bocsátanom, hogy ritka alkalom van, mégpedig azért, mert Bangóné Borbély Ildikó szavaival, legalábbis a vezérszónokiban elmondott első mondatával teljes mértékben egyetértek.

Az ön első mondata ugyanis így hangzott, hogy a tömeges kivándorlás Magyarországról öt-hat évvel ezelőtt indult el. Bocsánat, de muszáj erre reagálnom, merthogy a címben az okokról és nemcsak a megoldásokról, az okokról is szó van. Önnek valóban igaza van, hiszen hét évvel ezelőtt, 2007-ben, egészen pontosan 2007-ben volt az első olyan év, amikor lényegesen emelkedett azoknak a száma, azoknak a magyaroknak a száma, akik külföldön vállaltak munkát, onnantól kezdődően valóban évről évre, 2007-ben, 2008-ban és 2009-ben is 8-10 ezer fővel emelkedett évente a külföldön munkát vállalók száma. Emlékeztetnem kell a képviselő asszonyt arra, hogy 2008-ban Gyurcsány Ferencnek, 2009-ben pedig Bajnai Gordonnak hívták Magyarország miniszterelnökét. *(Dúró Dóra közbeszólására:)* Egy pillanat, ha megengedi, Dúró képviselő asszony, akkor befejezem.

A következő nagyobb ugrás a külföldi munkavállalásban valóban 2011-2012 fordulóján volt. Ennek egyetlen oka van, képviselő asszony: Németország és Ausztria esetében a munkavállalási derogáció abban az évben ért véget. Azok a munkavállalók, akik ekkor léptek be a német és osztrák munkaerőpiacra, hogyha egy évvel korábban vagy egy évvel később történik meg a derogációs időszak utolsó éve, akkor mindenképpen beléptek volna ezekre a munkaerőpiacokra. Teljesen mindegy, hogy a Bajnai Gordont követő kormány fejét Fodor Gábornak hívták volna vagy éppen - hogy egy másik szélsőséget említsek - Lenhardt Balázsnak, teljesen mindegy, ezek a munkavállalók 2011-2012-ben mindenképpen megjelentek volna a német és az osztrák munkaerőpiacon.

A megoldási javaslatokról esetleg egy következő kétpercesben. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Arról kívánom tájékoztatni a tisztelt Országgyűlést, hogy a KDNP frakcióvezetője tájékoztatott, hogy teljes időkeretét, mármint a KDNP teljes időkeretét átadja a Fidesz-frakciónak. *(Taps, derült-*

ség az ellenzék soraiban.) Ennek a bejelentése elnöki kötelezettség, innentől kezdődően kérem átállítani az órát és a Fidesz időkeretét megnövelni.

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a munkánkat. Kétperces hozzászólásra megadom a szót Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak, MSZP. Parancsoljon!

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Pócs képviselő úrnak mondanám: kikérem a férjem, a magam és a családom nevében azt, ahogy maga viselkedett, és szeretném magával közölni, tartsa már tiszteletben, hogy nem közszereplő a férjem. Jó? Ha kérhetem, ezt tartsa tiszteletben ezek között a falak között.

A másik. Valamivel nagyon felbosszanhattam magukat, és ez a valami lehet, hogy az, hogy fáj, ha az igazságot az ember elmondja. Tessék tudomásul venni, az igazságnak nem kell, hogy fájjon, el kell viselni, mindenkinek el kell viselni, és erre kérném önöket, hogy ha a saját frakciójukban így viselkednek a képviselőtársaik, legyenek szívesek már, szólnak rájuk, hogy ez nem illik, ezt nem lehet csinálni a parlament falai között!

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP és az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Kétperces felszólalásra soron következik Nyitrai Zsolt képviselő úr. *(Jelzésre:)* Bocsánat, elnézést kérek, váltás kell, ezért később kap a képviselő úr szót. Most Schiffer András képviselő urat illeti a szó. Nyitrai képviselő úrtól elnézést kérek, meg fogja kapni időben.

Parancsoljon!

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Azt már megszoktam, hogy Pócs János általában nem képes az érdemi, ésszerű vitára, úgyhogy ilyen elvárásaim nincsenek is. *(Zaj a kormánypártok soraiban.)* Az a helyzet, képviselő úr, hallottam, hogy ön hiányolt engem. Én azért nem voltam itt, mert itt volt a Mozdonyvezetők Szakszervezete, akik azért tiltakoznak, mert önök kisémmizték azokat az embereket, akik egyébként jogszerűen 2012-ig megszerezték a korkedvezményes nyugdíj jogosultságot. Sajnálatos módon két párt tartotta fontosnak, hogy ott legyen és átvegye a petíciót; a Fidesz nem volt közöttük.

Azonkívül, Pócs képviselő úr, megkérném még egyszer arra, hogy másokat itt ne sértegesen, és ne hazudozzon! Ön itt arról beszél, hogy én nem tudom, milyen dropprevenciók előadásokat tartottam. Szeretném felhívni a figyelmét, hogy én soha ilyen témával nem foglalkoztam, úgyhogy nagyon megkérem, ne hazudozzon! Jó? Foglalkozzon talán a dinnyekartellel, hogyha az elvándorlás problémájához nem tud hozzászólni; foglalkozzon azzal, hogy mondjuk, a dinnyekartell hány fiatal gazdát tesz tönkre a Jászságban! Ez sokkal izgalmasabb, önhöz méltó téma lenne. Látom, nagyon virul; úgy látszik, újabb

bizniszre készül. *(Derűltség az ellenzék soraiban.)* Nagyon megkérném, hogy a hazudozást, más képviselők alázását hagyja abba, és kövesse meg Bangóné képviselő asszonyt!

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzék soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében L. Simon László államtitkár úr kért szót. Parancsoljon!

L. SIMON LÁSZLÓ, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Azt mondani, hogy nem képes az érdemi véleménycserére, hogy az elvándorlás problémájához nem tud hozzászólni, hogy újabb bizniszre készül, tisztelt Schiffer képviselőtársam, ezek sértegetések! Most látom, nem ér rá a Józsa képviselő úrral való beszélgetés során, csak szeretném jelezni, hogy ön is folyamatosan sértegeti képviselőtársait. Most például kioktatta Pócs képviselő urat, és sértegette Pócs képviselő urat. *(Zaj az ellenzék soraiban.)* Tehát ha ön úgy gondolja, tisztelt képviselő úr, ha ön úgy gondolja, hogy ez méltó viselkedés, amit ön itt elkövet, akkor valószínűleg teljesen másképpen gondolkodunk kulturált viselkedésről és parlamentarizmusról. *(Dr. Schiffer András: Majd te fogod megmondani!)* Hát hadd legyen nekem is véleményem! *(Dr. Schiffer András: Mást sem csinálsz, mint állandóan bele-szólás mások dolgába!)* Nem szólok bele, képviselő úr, másnak! *(Az elnök csenget.)* Most azt veszem észre, hogy most is nálam van a szó, és ön szól bele abba, amit én mondom! Bekiabál, hogy ezt te fogod megmondani! *(Zaj, közbeszólások az ellenzék soraiban.)* Hadd mondjam el végre! *(Tukacs István: Pócs képviselő úr nyomjon gombot! - Az elnök csenget.)* Utána a képviselő úr gombot nyom, és majd ha akar, reagál rá.

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Fel kell hívnom a figyelmüket, hogy a jelen vitanap témája van annyira fontos minden képviselő asszony és képviselő úr számára, hogy a témához kapcsolódó felszólalásokat tegyenek, elismerve és megengedve, hogy a vitát az elnök más tekintetben nem korlátozza, nem is fogom, de a téma fontosságára való tekintettel kérem, térjenek arra vissza, amiről maga a vitanap szól.

Megadom a szót a Fidesz képviselőjének, Nyitrai Zsolt képviselő úrnak.

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm szépen a szót és a lehetőséget. Azt javaslom mindenkinek, hogy maradjunk a napirendi pontunknál, mert ez egy eléggé fontos dolog.

(13.10)

Az LMP képviselőjének hozzászólása készített arra, hogy én is szót kérjek, mert a képviselőtársunk

azt mondta, próbálta nem helyesen idézni a miniszterelnököt, miszerint a külföldön dolgozó magyarok eddig több milliárd eurónyi pénzt utaltak haza. Ezt nehezményezte, ezt tette szóvá az egyik LMP-s képviselő, hogy hogyan lehet ilyet mondani.

Szeretném felhívni az ő figyelmét, hogy ez nem egyfajta fiskális megközelítés vagy fiskális szempont. Az, hogy a külföldön dolgozó magyarok eddig több milliárd eurónak megfelelő pénzt utaltak haza, pont azt jelzi, hogy Magyarországon gondolkodnak, hosszú távon magyarok kívánnak maradni, igenis támogatják külföldről is a családjukat. *(Közbeszólások az ellenzék soraiból.)* Ez a gondolkodás érzelmi kérdés elsősorban, és azt javaslom mindenkinek, hogy ezt így közelítse meg.

Aki pedig külföldre megy dolgozni, azt gondolom, annak mindenképpen köszönettel tartozunk, hogy anno nem a munkanélküli-segélyt választották, hanem vállalták a versenyt és a sokszor nehéz helyzetben a küzdelmet: külföldre mentek munkát vállalni; megteszik ezt egyébként Európa más országainak polgárai is. Azt gondolom, ezért mindenképpen köszönet és tisztelet jár nekik.

Volt, aki azt mondta az ellenzéki képviselőtársak közül, hogy ez egyfajta menekülés. Én pedig azt mondom, hogy ebben van egy nagyon komoly szintű lehetőség is, hiszen aki külföldre megy munkát vállalni, az egészen biztos, hogy profi szinten el fog sajátítani egy nyelvet, legalább egy külföldi nyelv tudását, megismer egy új kultúrát, szerez külföldi munkatapasztalatot. És mindegyik felmérés azt mutatja egyébként, hogy a külföldön dolgozó magyarok részéről, az ő 80-90 százaléknál ez egyértelműen időleges külföldi munkavállalás, tehát haza akarnak és haza is fognak jönni Magyarországra, mi pedig várjuk őket. Mutatja ezt egyébként az is, hogy hogyan élnek ők az életüket külföldön.

Amennyire én ismerem ezt a kérdést, és amennyire beszélgettem külföldön dolgozó magyar honfitársainkkal, a magyar közösségeiket egyértelműen fenntartják a külföldi munkavállalás alatt is, szerveznek ilyen jellegű programokat, találkozókat, megőrzik az identitásukat, és részt vesznek a döntésekben; mutatja ezt az is, hogy például az országgyűlési választáson is igen nagy arányban vettek részt külföldön élő, külföldön dolgozó magyar állampolgárok. Ez is azt mutatja, hogy Magyarországon gondolkodnak, de jelen pillanatban külföldön élnek az életüket, és adott esetben ott dolgoznak.

Felszólalásom végén azt szeretném még egyszer nyomatékosítani, hogy voltak bizony olyan kormányok, akik azt mondták, hogy el lehet menni Magyarországról. Mi azt mondjuk, hogy nincs azzal semmi probléma, ha világot látnak a fiatalok és külföldön vállalnak munkát. Mindenképpen visszavárjuk őket, és azt mondjuk nekik, hogy menjenek nyugodtan, lássanak világot, szerezzenek külföldi, nemzetközi tapasztalatokat, aztán jöjjenek haza, visszavárjuk őket ide, hazánkba. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Soron következik Teleki László képviselő úr, MSZP.

Tessék!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Be kell valanom, hogy naiv voltam az elmúlt napokban, amikor megkerestek többen külföldről, akik kint dolgoznak magyar emberek, hogy vajon mond-e valamit ma a kormány, amikor meghallották, hogy lesz ez a politikai vitanap. Én azt mondtam, hogy mindenképpen várható, hogy valami olyan bejelentést tesz ma, ami rendezheti az ő sorsukat vagy a családjuk sorsát. Ezért tehát azt gondolom, naiv voltam, mert biztattam őket, hogy figyeljék a közvetítést, figyeljék azt a hírt, ami meg fog jelenni, és talán konkrétakat fognak hallani.

Mert lehet itt azt mondani, hogy az elmúlt időszakban mikor kezdődött el a kivándorlás, és természetesen lehet megfogalmazni és meg is kell fogalmazni, hogy milyen okok vezettek oda, viszont önköt éve kormányoznak, és öt év alatt rengeteg olyan törvényt hozhattak volna, ami a családok összetartozását szolgálhatta volna, akár szociális, akár oktatási, akár egészségügyi, akár egyéb más problémák kezelésére. Önök az elmúlt öt évben nem tették meg azt, amit vár önöktől az a társadalmi réteg, amelyik kint vállal munkát, és egyre többen kint vannak. Mert akik kimentek, azok nem akarnak visszajönni, azért, mert még mindig az elszegényedést látják, még mindig a kilátástalanságot látják, és még mindig nem látják azt a kormányban, hogy meg tudja a családokat védeni.

Ezért én azt gondolom, hogy ha ma arról beszélünk, hogy hogyan lehet visszahozni ezeket a fiatalokat, idősebbeket, akik kimentek, akkor nem kaptak ma sem önöktől semmilyen választ arra, hogy akár a foglalkoztatásban az egészségügyi dolgozóknak kívánnak-e olyan alternatívát nyújtani, amivel itthon tudnak dolgozni és itthon tudnak munkát vállalni. De nem tudnak és nem is akartak, gondolom, semmilyen alternatívát nyújtani azoknak, akik egyébként szellemi kapacitásuknak köszönhetően itthon is tudnának dolgozni, mondjuk, a tudomány vagy a kultúra területén, és olyan alternatívát felajánlani, hogy akkor gyertek haza, ezt és ezt tudjuk biztosítani számotokra. Nem kaptak azok a fiatal értelmiségiek, diplomások semmilyen lehetőséget önöktől.

De továbbmennék. Említettem az egészségügyet. Lehetett látni az elmúlt időszakban - az elmúlt napokban is lehetett hallani -, hogy orvosok közül többen otthagynak megyei kórházakat és egyéb más egészségügyi intézményeket. Ők bizonyára külföldön fognak munkát találni és munkát keresni, mert nem találnak itt ebben a helyzetben most munkát. A kérdés az, hogy az orvosoknak, az orvos elvándorlóknak kívánnak-e valamilyen alternatívát nyújtani. És azt gondolom, nem lehet azt mondani, hogy azok az életpályamodellek, amelyeket önök beharangoztak - akár a pedagógus-életpályamodel, akár bármi-

lyen más -, valamilyen szinten is hoztak volna és alternatívát nyújtottak volna az itt élőknek.

Ebből adódóan azt gondolom, van felelőssége a mostani kormánynak, mégpedig az a felelőssége, hogy ma a vitanap végén, amikor összegzi a kormány a hozzászólásokat, akkor mond-e olyan alternatívákat a kint élőknek, amelyekkel lehetőséget biztosítanak az itteni munkavállalásra. És nagyon fontos szó az én értékrendemben, hogy a családok összetartozását megpróbálják-e erősíteni azokkal a kormányintézkedésekkel, amelyeket be szeretnének a következő időszakban vezetni. Igaz, hogy én nem látom a 2015-ös költségvetésben ennek a pénzügyi vonzatát, de bizonyára megadják azokat a válaszokat, amelyekre azok a fiatalok, kint dolgozók kíváncsiak, és amelyek visszahozzák őket Magyarország valóságába.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Soron következik Ander Balázs képviselő úr, a Jobbik képviselője. Parancsoljon!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Sajnos mindennapos történet, hogy: „Mikor jössz már haza, bátyus?” - kérdezi két kisfiam feleségem öccsétől, amikor Skype-on beszélgetnek. Sógorom megpróbálja elviccelni a választ, de amikor nem a gyerekekkel beszél, akkor nem köntörfalaz, keserűen kérdezi, hogy miért is telepedne haza. Valószínűleg ezt a lépést nem fogja megtenni. Miért nem? Mert 80-90 ezer forintért - amit itt keresett szakmunkásként, amiből megélni, tervezni, családot alapítani nem lehet - egészen egyszerűen nem éri meg hazajönni.

És az a nagy szörnyűség, tisztelt képviselőtársaim, hogy ezzel a Dél-Dunántúl régiójából még 50-100 ezer, zömmel fiatal, képzett, nagyon agilis gazdasági menekültünk is így van, akik a rendszerváltást kisiklató kormánypártok jóvoltából ragadtak vándorbotot, azért, hogy elkerüljék azt a gazdasági, szociális ellehetetlenülést, ami bizony egzisztenciális vágóhidat jelentene a számukra. Tehát szó sincsen arról, tisztelt képviselőtársaim, hogy a somogyi, a tolnai vagy éppen a baranyai fiatalok a miniszterelnök szerinti kalandvagyuk kiélése után hazajönnének.

Felháborító, hogy állandóan a humán erőforrásról beszélő állam mulasztása okán nem vagyunk tisztában olyan alapvető dolgokkal, mint a kivándorlás pontos számai, a kivándorlás intenzitása, annak tendenciája vagy éppen a régiós sajátossága. Ráadásul nincsen jól körvonalazható stratégia az egész folyamat lassítására, megállítására, valamint a kint született magyar gyerekek asszimilációjának csökkentésére. Márpedig, ha ezek a káros folyamatok így mennek tovább, akkor a maradék 93 ezer négyzetkilométernyi ország a képzetlenek, a betegek, az idősek, a munkanélküliek államává válik, ami fenntartatlan és törvénytelenül összeomláshoz fog vezetni.

Még hangsúlyosabban igaz lesz egyébként ez a sok tekintetben az északkelet-magyarországi régióra emlékeztető dél-dunántúli megyékben is, tehát Somogyban, Tolnában, Baranyában, ugyanis a magas hozzáadott értékű gyártás illúzióvá válik, az elmaradott gazdaság konzerválódik, és kidolgozott cselekvési stratégia nélkül megvalósul a Világbank hiénáinak a terve, jóslata, ami szerint elég ide 5-6 millió magyar, nyilvánvalóan az is csak cselédnek. Somogy megye tízévente a lakosságából elveszít egy síófoknyi tömeget. A 246 településből most már száznál is több a kihalás útjára lépett, és mindezt tetézi fiataljaink elvándorlása. Minden születésre három-négy halálozás jut, amiről már nagyon sokat beszéltem itt a Ház falai között.

(13.20)

Miért is van így? Csak azért, mert Koppány földjén lassan pannon-palesztinná válik az őshonos lakosság a sok ezer hektáros idegen vagy hazai kft.-döbrögik által birtokolt nagybirtokrendszer szorításában. Választókerületem 80 ezer lakójából körülbelül 70 százalék falusi, de a foglalkoztatási és fizetési rangsorok végén kullogó térségünkben nyomát sem látni a népességmegtartó agrárpolitikának. A Jobbik jobbító szándékú javaslatait durván lesöprik, jogos panaszainkra pedig pökhendi arroganciával szoktak válaszolni.

Ideje lenne már ébredni, mert nemzeti sorskérdésről van szó! Köszönöm szépen. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Ikotity István képviselő urat illeti a szó, LMP. Parancsoljon!

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A mai napon a Magyarországról történő elvándorlás okairól és a folyamat megállításának lehetséges megoldásairól beszélünk. Azzal szeretném kezdeni, hogy elsősorban képviselő vagyok, és a megdöbbenésem szeretném kifejezni. Előttünk van egy óriási probléma, Magyarországnak talán a legsúlyosabb problémája, és egy vitanapon vagyunk, ahol e probléma megállításának a lehetséges megoldásait szeretnénk megtalálni, erről beszélünk, de ehelyett azt látom, hogy az alapproblémában sem értünk egyet.

A kétharmados többség, legalábbis a megszólalásaiából az derül ki, hogy gyakorlatilag tagadja az elvándorlás és főként annak jelentőségét. Képviselőtársaim hosszasan soroltak számokat, LMP-s képviselők, de más képviselők is, többek között azt, hogy a 18-29 évesek fele külföldön képzelel el a jövőjét, oda szeretne költözni. A harmaduk diplomás, és ez az arány lényegesen magasabb, mint az itthon lévő diplomások aránya. Tehát az értelmiség aránya túlreprezentált itt.

De ha a számokon vitatkozunk - amiben, azt gondolom, mindannyian egyetértünk -, legalább Tállai államtitkár úr kimondta ezt a 350 ezres, a Statisztikai Hivatal által hozott számot; amire aztán azt mondta, hogy 450 ezernél többet nem tud elképzelni. Akkor induljunk ki ebből a 450 ezerből! Aztán különböző képviselőktől folyamatosan azt hallottam, főleg a kormánypártiaktól egyértelműen, hogy ez tulajdonképpen egy bagatell probléma. Kezdődött Hargitai János KDNP-s képviselő úrral, aki azt mondta, hogy ő szeretne a nagyobb számokkal mit kezdeni, aztán abban maradt, hogy legyen egy kisebb magyarországi megyényi az a szám, akik elvándoroltak. Hát Magyarországon a kisebb megyék 200-230 ezer körül vannak, ezért azt gondolom, hogy vagy két kisebb megyéről beszéljen, vagy egy nagyobbról, ha tényleg nem szeretnénk elbagatellizálni ezt.

Manninger Jenő képviselő úr meg akként diagnosztizált, hogy ez egy kelet-európai probléma. Szeretnék egy kis helyreigazítást, mert - énszerintem legalábbis - mi nem Kelet-Európában élünk, és szeretném remélni, hogy nem is abba az irányba tartunk. Kelet-Közép-Európának nevezzük ezt a térséget, és teljesen egyetértünk, ez valóban kiterjed... Vagy ön szerint Kelet-Európa? Bocsánat, csak mert rázza a fejét. (*Manninger Jenő: Nem.*) Jó, örülök. Tehát teljes egészében egyetértünk abban, hogy ez valóban nemcsak Magyarország problémája. A diagnózisba ez is beletartozik, ezt figyelembe kell vennünk. Ez egy nagyobb probléma. És valóban igaz az, hogy más országokat, más kelet-közép-európai országokat ez még nálunk is jobban érint, de ez nem mentesít bennünket. Lehet, hogy néhány év múlva mi is pontosan oda fogunk jutni. Erre fel kell készülni, erre meg kell találni a megoldásokat.

Nagyon rossznak tartom azt a visszamutogatást, hogy itt az előző kormányzatokra mutatnak vissza, hiszen látható az, hogy valóban elkezdődött ez a folyamat akkor, és az is látható, hogy ez egy összetársadalmi folyamat, és az is látható, hogy ez a folyamat felgyorsult. Azt gondolom, hogy legalább a diagnózisban értsünk egyet, mert ez után tudunk a közös megoldás felé lépni.

A Lehet Más a Politika nem a problémák hangsúlyozásáról szeretne beszélni, hanem a megoldás lehetőségeiről, ugyanis azt gondoljuk, hogy az elvándorlás nem maga a betegség, hanem csak egy tünet. Azt gondoljuk, hogy a betegség az elmúlt évtizedek elhibázott társadalom- és gazdaságpolitikája, amire a megoldást közösen kellene megtalálnunk. Ez abból is látszik, hogy leginkább a fiatalokat érinti, és ez emeli ki a probléma súlyát. Ahogy említettem, ez a folyamat 2010-ben sajnos felgyorsult. Ezt is mindenképpen le kell szögezni. 2010 és 2012 között ez a két és félszeresére ugrott. Nagyon fontos ezt is tisztázni.

A Lehet Más a Politika jó néhány javaslatot vett fel, hiszen javaslatokról beszélünk. Szél Bernadett frakciótársam olyan lakásprogramról beszélt, amely a fiatalokat itthon próbálja tartani, és egy nagyon egyszerű dologgal, ami tulajdonképpen igazán sok

pénzbe sem kerül az országnak. Az üresen álló óriási számú lakást, úgy, hogy a tulajdonosaik is jól járnak, egy állami garanciával javasolta bérbe adni. Ifjúsági garanciaprogramról beszélt. Sallai képviselőtársam a helyi gazdaságfejlesztésről, az élelmiszerfeldolgozásról, és sorolhatnám; tehát mind-mind olyan programokról, olyan javaslatokról, amelyek előrevívők lennének abban, hogy ezek a problémák megoldódjanak.

Amiről én szeretnék beszélni, az nem más, mint az egyetlen megoldás, ami a mi erőforrásunk. Hiszen mi itt Európa közepén, azt gondoljuk, körbenézünk bárhol, milyen erőforrásaink vannak: a földünk mélye nem rejt olyan erőforrásokat; az iparunk - bár volt olyan időszak, amikor a vas és acél országának neveztek ezt az országot, vagy szerették volna annak nevezni, ne térjünk ide vissza -, nyilván az iparunk se az, amivel ki tudunk ugrani, nincsenek olyan versenyelőnyeink ezen a területen. Amiben nekünk óriási lehetőségünk van, az a tudás. Az, hogy a magyar oktatás nagy múltra tekint vissza, és nagyon nagy sikereket ért el, a magyar koponyák nagyon nagyot lendítettek ezen az országon, erre kellene építenünk, a tudás fejlesztésére, az oktatás fejlesztésére, hiszen ez a mi kitörési pontunk, ez az, aminél fogva ki tudjuk magunkat húzni abból a mocsárból, amiben egyre inkább elmerülünk.

Néhány javaslatot én is szeretnék tenni, anélkül, hogy egészen konkrétan kitérnék erre, hiszen ez a vitanap nem erről szól. Ilyenek például, amit már számos alkalommal javasoltunk, a források növelése. A Lehet Más a Politika másfél-kétszeresére növelné az oktatásra fordított kiadások összegét. Hiszen ebben az első lépés az, hogy ráfordítás történjen erre. Jelen pillanatban ez sajnos ellenkező tendenciát mutat, egyre inkább csökken az oktatásra fordított összeg. Ez nagyon nem előrevívő, ez visszafelé mozdít bennünket.

Nagyon fontos lenne a diplomások arányának növelése. Az EU 2020 stratégia 40 százalékot ír elő. Még nagyon-nagyon messze vagyunk attól, hogy ezt elérjük. Ez egy kulcsfeladat lenne ahhoz, hogy megvalósuljon a saját előremozdulásunk. A tandíj megszüntetéséről beszéltünk, ami lehetővé tenné azt, hogy egyre többen kerüljenek be felsőoktatási intézményekbe. Ez nyilván az előző ponttal szorosan összefügg.

A vidéki felsőoktatás fejlesztését említjük gyakran, hiszen ez az, ami helyben segít tartani a fiatalokat. Nagyon fontos, ami már elhangzott itt - és ezt fideszes képviselő említette -, hogy a kistéleplésekről a nagyobb városok felé, onnan pedig a főváros felé mozog az értelmiség. Ezt valamilyen módon meg kell állítani. Ennek egyik lehetősége az, hogy a vidéki főiskolák, és nemcsak gazdasággal, hanem társadalomtudománnyal foglalkozó főiskolák is meg tudjanak maradni vidéken, hiszen a helyi értelmiség alapját és bázisát tudják képezni, aminek aztán nyilván gazdasági hatásai is lesznek. Nyilván azok az emberek, akik a felsőoktatásban megszerzik a tudást, fog-

nak tudni vállalkozni, azok fognak tudni annak a másfél millió embernek, aki a rendszerváltás után munka nélkül maradt, munkahelyeket teremteni. Ezek lesznek azok, akik haza tudják csábítani majd azokat a fiatalokat, akik külföldre mentek.

Háznagy asszony azzal élt, azzal róttá meg az ellenzéket, nemhogy azzal foglalkoznánk, hogy ráparancsoljunk a fiatalokra, hogy jöjjenek haza. Nyilván nem ráparancsolni kell, ez nem működőképes dolog, hanem olyan perspektívát kínálni itthon, amire ők hazajönnek, és erre mondtam épp az imént javaslatot. Nyilván nagyon fontos lenne mindehhez, hogy az oktatás előremozduljon, a pedagógusok béremelése, hiszen a pedagógusszakma elismeréséhez kell az is, hogy valós béremelés történjen, és valós életpálya-program valósuljon meg, s nemcsak a közoktatásban, hanem a felsőoktatásban is, hiszen ennek alapján fognak tudni a fiatalok olyan jövőt maguk elé képzelni, ami alapján érdemes itthon maradni. Erre is utaltam az elmúlt napokban, de sajnos ennek is az ellenkezője történik, az ígéretek ellenére éppen csökken a pedagógusok béregért béremelése azzal, hogy elszakítják egy fix minimálbértől az illetményalapot.

Végül pedig, a röghöz kötés nem megoldás ezekre a problémákra, annak az eltörlését javasoljuk. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány két államtitkára is szót kért. Elsőként megadom a szót Zombor Gábor államtitkár úrnak. Parancsoljon!

(13.30)

DR. ZOMBOR GÁBOR, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Csak a tények kedvéért, először Ander Balázs képviselő úrnak. Azt mondta, hogy egy szülésre három-négy halálozás jut. *(Dúró Dóra: Somogy megyében.)* Szeretném önnek mondani, több születés, kevesebb halálozás, mérsékeltebb természetes fogyás... *(Ander Balázs: Somogy megyében a magyarság körében. - Dr. Répássy Róbert: Ilyen statisztikát mi nem ismerünk. - Ander Balázs: Mi meg igen.)* - bocsánat, hadd mondjam el, mert fontos, hogy azért ténszerűek legyünk -, és ez örvendetes, csak azért, hogy talán valamiben egyetértsünk.

2014 első kilenc hónapjában 68 119 gyermek született, 3 százalékkal több, mint az előző év azonos időszakában. A regisztrált halálozási szám pedig 92 464 volt, ami 2,4 százalékos csökkenést jelent. Tehát 4242-vel kisebb a természetes fogyás ma Magyarországon ebben a periódusban, mint az elmúlt évben volt.

Itt az egészségügyről is szó volt, és ma volt szerencsém az egészségügyi bizottságban már erről a kérdéstről beszélni, ezért engedjenek meg néhány gondolatot ezzel kapcsolatban. A probléma fennáll, és komoly probléma, ahogy képviselőtársaim is elmondták, hiszen az Európai Unióhoz való csatlako-

zásunk óta folyamatosan emelkedik az egészségügyi dolgozók száma, akik külföldön kívánják munkájukat végezni. Ehhez érdemes hozzátenni azt, hogy az Európai Unió hivatalos előrejelzése szerint 2020-ra egymillió egészségügyi dolgozó hiányzik majd az Európai Unió országaiból. Tehát nem csak Magyarországon, az Európai Unió minden országában ezzel a problémával küzdenek.

Csak egy érzékletes tény, hogy az Egyesült Királyságban dolgozó orvosok 40 százaléka nem angol diplomával rendelkezik, hanem külföldi diplomával, mint az egyik legnagyobb felszívó erő. És azt is érdemes tudni, hogy az egész világon jellemző ez a folyamat, hiszen Ázsiából Kelet-Európa irányába, Oroszország irányába, Kelet-Európából Nyugat-Európa, Nyugat-Európából Észak-Európa és a leggazdagabb országokból pedig az Egyesült Államok irányába van egy ilyen migrációs tendencia, amit, mint ahogy a bizottsági meghallgatáson is elmondtam, nagyon komolyan kell vennünk, mert néhány kelet-európai országban már előrejelzik az ellátás biztonságának problémáját.

Ezért is nagyon fontos az, hogy amikor azt kérdezik képviselőtársaim, hogy mit lehet tenni, mit tesz a kormány és a parlament milyen döntéseket hoz, először 2012-ben fordult meg a tendencia, és az egyértelműen kormányzati intézkedésnek köszönhető volt, hiszen csökkent a hatósági bizonyítványt kérők száma, ez pedig a rezidensöztöndíjak beindulásához köthető, amely nettó 100 ezer, illetve nettó 200 ezer forintos pluszjövedelmet biztosít a fiatal orvosoknak.

Számunkra az a legfontosabb, hogy őket próbáljuk itthon tartani, hiszen erre van olyan kormányzati lehetőség, amely már működőképes, ezért a kormány elé kerül a rezidensöztöndíj-rendszer kiterjesztéséről szóló jogszabálytervezet, amely minden, Magyarországon orvosi diplomát szerző számára biztosítja az ösztöndíj lehetőségét. Ez gyakorlatilag 100 százalékos lefedettséget jelenthet. Csak szeretném megjegyezni, hogy jelenleg 1700 fiatal orvos kap ilyen ösztöndíjat, ami nagyjából hasonló nagyságrendű, mint ahány orvos hiányzik a magyar rendszerből jelenleg.

Úgyhogy kérem, hogy ezt támogassák, és azt is, hogy ezen jogszabályok megszavazásra kerüljenek majd, hiszen azért látszik, hogy a rendszer kiterjesztése, az egészségügyben dolgozók bérrendezése hozza azokat a jelenleg még kezdeti, de biztató eredményeket ebben a fontos problémában.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Én is köszönöm. Most a kormány egy másik államtitkára, Nagy István államtitkár úr következik. Parancsoljon!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi miniszteri államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr, és igyekszem nagyon gyorsan elmondani, amit szeretnék, hiszen időkorlátunk van.

Azt hiszem, az nyilvánvaló, hogy nagyon fontos problémáról beszélünk ma. Hibáztatni egyik vagy a másik felet, az lenne a legkönnyebb, de akkor nagyon tévútra mennénk. Azt hiszem, hogy mindnyájan, akik mi képviselők vagyunk, felelősek vagyunk azért, hogy mi történik ma Magyarországon, azért is, hogy tegnap mi történt, és azért is, hogy holnap mi fog történni.

Engedjék meg nekem azt, hogy Teleki László szavait visszautasítsam, hogy semmit sem tesz a kormány, mondta képviselő úr, és sorolt néhány példát. Hadd mondjam ennek ellenkezőjét, hiszen pont a Magyar Tudományos Akadémiának vannak olyan programjai, amelyek tudós kutatókat hoznak haza, teameket hoznak haza azért, hogy a kutatási programjaikat itt Magyarországon fejzthessék be. Számos olyan siker van, amely a tudományos élet területéről a kutatóink, tudósaink hazahozataláról szól, és megbecsült jövedelemmel a tudományos eredményeiket itt tudják letenni.

Ander Balázs képviselőtársam pedig arról szólt, hogy semmilyen vidékmeztartó erőt és vidékmeztartó szerepet segítő programja nincs a kormánynak. Én azt hiszem, hogy számos részintézkedés van, akár a birtokpolitikai rendszer átalakításával, azzal, hogy nem a nagybirtokrendszert támogatjuk, nem az alkalmazotti státust támogatjuk a mezőgazdaságban, hanem a tulajdonosi státust támogatjuk. Pontosan a kisbirtokok létrejötte, azok a földterületek, amelyeket állami haszonbérbe tudunk adni, azok is mindmind azt szolgálják, hogy vidéken ott maradhassanak, tulajdonosává válhassanak annak a területnek, gazdaszemlélettel dolgozhassanak, hogy értelmes jövőt, értelmes célt találjanak maguknak.

Ezek az intézkedések mind-mind egy-egy kicsi szelet ahhoz, hogy hogy egy-egy ember megtalálja a boldogulását Magyarországon, és legyen értelme maradni, hogy tudjuk csökkenteni a külföldön munkavállalók arányát, és tudjunk aztán alternatívát jelenteni, ami szintén közös felelősség, hogy haza tudjanak jönni, megtalálják itthon a lehetőségeiket. A magyar kormány ezért dolgozik, és nem igaz, és szeretném visszautasítani, hogy semmit sem tesz a kormány. Tesz, de még nem tud teljesen eleget tenni ahhoz, hogy mindenkit haza tudjanak hozni, külön-külön programokkal, de elindult, részletekben, folyamatában zajlanak ezek az események.

Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Kétperces körrel folytatjuk. Először megadom a szót Pócs János képviselő úrnak, Fidesz. Parancsoljon!

PÓCS JÁNOS (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Bár nehéz úgy reagálni valamire, hogyha azok, akik megszólítottak, kimentek a helyiségből.

Sallai R. Benedek képviselő úr legalább itt van. Neki szeretném azt visszautasítani, remélem, hogy csak elszólás volt részéről, hogy a jázsági példa egy

zsákutca. Én ismerem a jázsági példákat a munkahelyteremtés területén, az egy példa, és ezúton is azt szeretném mondani, hogy ha valaki nem talál munkát a maga térségében, inkább a Jázságba jöjjön, mint külföldre.

Schiffer képviselő úr nagyon sok mindenben félreértett. Egyáltalán nem mondtam azt, hogy ő kábítószeres-előadást tartott. Azt mondtam, hogy minden megnyilvánulása ebben az ügyben olyan, mint aki úgy csinál, mint aki hirdeti a kábítószert, de közben terjeszti. Hirdeti, reklámozza, gerjeszti felszólalásában a külföldön élők lehetőségeit, és ez ebben a tekintetben veszélyes, úgy gondolom.

Tisztelt Képviselőtársaim! Bangóné Borbély Ildikó a honlapján, képviselő úr, a honlapján hirdeti, hogy a férjének addig volt munkahelye, amíg a Kabai Cukorgyárban dolgozott. Amikor itt a parlamentben nekiesik az Országgyűlésnek, nekiesik a magyar kormánynak, az Orbán-kormánynak, hogy a foglalkoztatás és a munkahelyteremtés hiánya miatt mennek a gyermekeink külföldre (*Dúró Dóra: Hány cukorgyárat nyitottatok újra?*), akkor legelőször a saját családjában, aki munkanélküli lett a Gyurcsány-kormánynak köszönhetően, ott kellene esetleg neki interpellálni. Ennyit szerettem volna mondani.

Schiffer képviselő úr bocsánatkérésre szólított fel. Rómeó bocsánatot szokott kérni Júliától. Én nem vagyok Rómeó, itt meg nincsenek Júliák.

Elnök úr, köszönöm a szót. (*Derűltség és közbeszólások az ellenzéki padosorokból.*)

ELNÖK: Az a minimum, képviselő úr, hogy az irodalmi ismereteinek felelevenítését számon kérem öntől.

Most viszont folytatjuk az előre bejelentett felszólalók hozzászólását, és elsőként Tukacs István képviselő úrnak adom meg a szót, MSZP.

Parancsoljon!

(13.40)

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Elnök úr, köszönöm szépen a szót. Előre szeretném bocsátani, hogy Júliák természetesen vannak, képviselő úr, legyünk udvariasak a parlament hölgy képviselő tagjaival!

A vitában az ellenzék azt képviseli, hogy ez a baj óriási. A kormányoldalon, úgy látom, azt képviselik, hogy nem annyira baj, de mégis azt követelik tőlünk, hogy mondjunk megoldásokat, ha már nagyon nagy bajnak tartjuk azt, hogy sokan vannak, akik kívánatosabbnak tartották távolabb dolgozni hazánktól. Én szeretnék két dologgal foglalkozni ebben a tárgykörben, részben az egészségüggyel, részben pedig egy nagyon sajátos problémával. Tiszteletben tartva államtitkár úr mondatait, amelyek arra utalnak, hogy kiterjesztenek egy bizonyos ösztöndíjat, hogy itthon tartsák mindazokat, akik távozni akarnak orvosként az egészségügyből, mégiscsak azt kell hogy mondjam, hogy elégtelen a megoldás.

A máshol dolgozó orvosaink, szakdolgozóink három ügyet említenek, ami miatt ők ott vannak. Ez a három ügy így szól, hogy pénz, kiszámítható munkafeltételek és jó gyógyítási körülmények. Ami eddig történt bérezésügyben az egészségügyben, úgy látszik, hogy nem megoldás, hiszen változatlanul mennek vagy nem jönnek haza az orvosaink, a szakdolgozóink sem. Ráadásul van egy nagyon sajátos probléma, és én ezt megoldandónak tartanám, annál is inkább, mert a tárca, úgy tudom, hogy párbeszédben van az ügyességgel ebben a kérdésben. A beteg és orvos és az orvos és orvos viszonyát megmérgező hálapénzről van szó. Az nem tartható fenn, és most kifejezetten a bérezésről beszélek és a pálya vonzásáról, hogy a hálapénz torzítja azt a helyzetet, amiben orvos és orvos van, mert hiszen attól függ, hogy ki jut hozzá, hogy hol foglal helyet a táplálékláncban, és milyen szakterületen dolgozik. Ezért tehát, tisztelt államtitkár úr, erről a problémáról beszélni kell, ha azt gondoljuk, hogy a bérezés ügyében lépni akarunk. A munkafeltételekről nem beszélnek; bár az EU-s beruházásokról szívesen emlékeznek meg, a kórházakban, gyógyító intézményekben nem az a tapasztalatunk, hogy a munkafeltételek jók.

Végül harmadjára a kiszámíthatóság. Hadd idézzek egy újsághírt! Nyugdíjasokat csábítana a munkaerőpiacra a Fidesz, főként a hiányszakmákban - mondta az önök szóvivője. Emlékeznek még arra, amikor az orvosokat zrikálták és székírozták azzal, hogy menjenek el kötelezően nyugdíjba, vagy ha nem mennek, akkor nem kapnak nyugdíjat? Ez kiszámíthatóság? Önök kénytelenek voltak mindenféle varázslatokra kényszerülni ebben az ügyben, amikor rájöttek, hogy ez bizony nagy bajokat okozna, ezért azt gondolom, hogy meggondoltabban és óvatosabban kellene hozzájárulni ezekhez az ügyekhez.

Tallai államtitkár úr önfelelt örömmel emlékezett meg arról, hogy lám, a házi orvosoknak is mennyivel jobb lesz majd 2015-től. Államtitkár úr, ez mellé, vagy legalábbis kapufa. Zombor államtitkár úr szívesen tart majd önnek kettesben foglalkozást arról, hogy pont a házi orvosok nem azok, akik menni akarnak, a praxishoz kötődő igen sajátos viszonyuk és a szakmai feltételek miatt. Erről tehát ne beszéljünk, ha az egészségügyben akarunk megoldani dolgokat.

Végül szeretném azt mondani, hogy ha hívószavakat mondunk, akkor mondjuk azt a kint dolgozóknak és élőknek, hogy ugyanolyan jogokat biztosítunk nektek, mint másoknak. Az nem megoldás, hogy a frissen honosított állampolgár, polgártársunk a lehető legkönnyebb körülmények között szavazhat egy országgyűlési választáson, nekik meg a végtelenségig neheztelték meg, hogy egyáltalán véleményt nyilváníthassanak arról az országról, ahová haza akarjuk hívni őket. Ha nem félnek tőlük, mert azt mondta a képviselő asszony a hozzászólásában, hogy nem a kormány ellen nyilvánítanak véleményt, amikor kimennek, hát ne féljenek, adják meg nekik is a lehetőséget!

Végül az utolsó mondatom: ha ez a téma annyira fontos, sorsdöntő, mondjuk úgy, hogy nemzeti ügy, akkor a nemzeti közszolgálati média miatt nem szentelt a mai napon arra időt, hogy megtudják az emberek, mi történik ebben az ügyben a magyar parlamentben? Ez gyalázat!

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: A kormány nevében Zombor Gábor államtitkár úr kért szót. Tessék!

DR. ZOMBOR GÁBOR, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Örülök, hogy szóba kerül a téma, mert én azzal kezdtem a mondanivalómat, hogy ez egy nagyon komoly probléma, és összefogást igényel és sok-sok teendőt. Néhány pontosítás, csak hogy a tények megint tisztában legyenek.

A legtöbb hatósági engedélyt kérő az alapellátás rezidense, tehát államtitkár úr azért jó információkból dolgozik.

A másik pedig az, hogy én nem kezdtem ilyen „elmúltnyolc éves” bevezetéssel a mondanivalómat. Én azt mondtam, hogy látszik, hogy ez egy európai tendencia, ami sújtja a kelet-európai, közép-európai országokat, és sújtani fogja a jövőben is, és ez ellen milyen kormányzati lépéseket lehet tenni, és én azt mondtam, hogy ennek eredménye, hogy 2012-ben az a tendencia, ami 2004 óta folyamatosan emelkedő volt, megállt, megtört, és egy minimális csökkenés van. Én azt mondtam, hogy ezt kell folytatni, mert látszik, hogy a bérrendezés és az ösztöndíjrendszer ilyen pozitív hatásokat tud elérni.

Hogy ebbe milyen politikai háttérrel szövünk bele, az a képviselő úrék szíve joga, de ezeket a jó tendenciákat érdemes támogatni és folytatni. Én erre szeretném továbbra is biztatni önöket is és magunkat is. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dúró Dóra képviselő asszony a következő felszólaló, Jobbik.

Parancsoljon!

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Úgy gondolom, hogy felelőtlen a kormánypártok hozzáállása ehhez a kérdéshez. Folyamatosan azt hallhattuk itt a felszólalóktól, hogy ez a probléma vagy nem létezik, vagy az ellenzék kizárólag az, amelyik felelős ezért, és hergeljük az embereket, sőt egyenesen odáig vetemedett néhány felszólalójuk, hogy azt mondjuk mi, ellenzékiek, hogy milyen jó külföldön élni, és még biztatjuk is rá az embereket, hogy menjenek el innen Magyarországról.

Úgy gondolom, hogy egy felelős kormánypárt részéről az lenne a helyes magatartás, ha szembenéznének ezzel a tendenciával, és a felelősség megállapítása mellett elkezdenék a megoldási javaslatokról beszélni. Ezeknek a problémáknak a jelentős része emberi probléma. Egy családnak, egy ember-

nek az élete egyik legnehezebb döntése az, hogy ő külföldre megy hosszabb-rövidebb ideig, lehet, elképzelhető nagyon sokak esetében, hogy akár véglegesen, és ott fogja berendezni az életét, ott vállal munkát, és egyre többen vannak azok, akik ott szülik meg gyermekeiket, ott alapítanak családot, vagy az itt élő családjuk követi őket, és elviszik a gyermekeiket is Magyarországról. Ez egy nagyon súlyos probléma, amit komolyan kell vennünk, hiszen ahogy a választási programunkban is egyébként hitet tettünk amellett, hogy a demográfiai tendenciák Magyarország legfontosabb problémái, ez súlyosbítja ezt a problémát.

Olyan dolgokról szeretnék beszélni, amelyek nem az anyagi részét érintik ennek a kérdéskörnek. Beszéltek itt többen arról a szavak szintjén, hogy hogyan tudjuk Magyarországhoz kapcsolni ezeket az embereket. Úgy gondolom, az egyik legfontosabb ilyen kapocs lehet a választójog érdemi biztosítása azoknak az embereknek, akik kényszerből, nem saját jó szándékukból, nem a kíváncsiságtól hajtva elhagyják Magyarországot. Ezzel szemben azt látjuk, hogy adminisztratív eszközökkel nagyon alacsonyra szorították a választásokon való részvétel lehetőségét azoknak az embereknek, akik Nyugat-Európában vagy az amerikai kontinensen élnek. Úgy gondolom, hogy ez hiba, és meg kell tennünk azt, hogy ezt korrigáljuk, leghamarabb a következő, 2018-as választásokon. Ha azt mondjuk, hogy ez egy össznemzeti parlament, akkor nemcsak a határon túli magyarokra kell gondolnunk, hanem azokra a gazdasági menekültekre is, akik kényszerből elhagyták hazájukat.

Egy másik nagyon fontos kapocs lehet, úgy gondolom, a kultúránk összetartó ereje, és ezen belül is abban reménykedem, hogy utolsó mentsvárunk lesz a nyelv, a magyar nyelv, amely generációkon átívelően is idekapcsolhatja ezeket az embereket. Ezzel szemben mit látunk? A kormányzat ugyan a Miniszterelnökség égisze alatt létrehozta a Magyar Nyelvstratégiai Intézetet, azonban ennek körülbelül egy hónappal ezelőtt megrendezett konferenciáján az egyik felszólaló azt ecsetelte, hogy olyan, hogy anyanyelv, nem is létezik. Ez az ember egy korábbi írásában azt írta le, hogy a nyelv, az anyanyelv gyakorlatilag a rasszizmus melegágya.

(13.50)

És úgy gondolom, nem pénzkérdés, hogy a Magyar Nyelvstratégiai Intézet keretein belül nem ez az a szemlélet, amit a kormánynak támogatni kellene. Nem pénzkérdés, hogy valódi anyanyelv-művelőket engedjenek ezekre a konferenciákra, és az ő lehetőségeiket, az anyanyelv összetartó erejét hangsúlyozzák. Ez lenne az a nyelvpolitika, kultúrpolitika, ami ezeket az embereket is Magyarországhoz kapcsolná, és a nemzeti büszkeségünket, amelynek része, úgy gondolom, a magyar nyelvünk is, az összetartozás jelképévé emeljük fel.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik sorai-
ból. - Sallai R. Benedek tapsol.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Répássy Róbert ál-
lamtitkár úr, parancsoljon!

DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi minisztéri-
umi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Csak
azért szeretnék nagyon röviden szót kérni, mert
Tukacs képviselő úr figyelmét szeretném felhívni egy
közkeletű tévedésre, amit most itt elmondott. A kül-
földön tartózkodó magyar állampolgárok szavazásá-
nak feltételei nem változtak, pontosan úgy szavaz-
hatnak, ahogy korábban is, amióta a külképviseleti
szavazás létezik Magyarországon.

A honosítással magyar állampolgárságot szer-
zett személyek szavazására is pontosan ugyanazok a
szabályok: amennyiben külföldön tartózkodnak,
akkor a külképviseleten szavazhatnak.

Akikről ön beszél, azok a személyek, akiknek
nincs Magyarországon állandó lakóhelye, de ők nem
a kivándorolt magyarok, mert ők sosem vándoroltak
be Magyarországra. Ők olyan magyar állampolgárok,
akiknek nem volt Magyarországon állandó lakóhelye,
ezért szavaznak külföldön. Tehát ennek az egész
problémának az idekeverése teljesen téves alapon áll.

Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Soron következik Sallai R. Benedek
képviseelő úr, LMP.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szé-
pen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Néhány dologra
szeretnék reagálni a szűkös időkeretünkből. Elsőként
is Pócs képviselő úr, ha megengedi, annyit monda-
nék, hogy igen, részben félreértésből adódik, amit
tetszett volt érteni. Én nagyon szeretem a jász embe-
reket, nagyon sok pozitív példát látok; a gond az,
hogy majd akkor leszek boldog, és akkor tekintem
teljesen pozitív példának azt az irányt, hogyha a Le-
hel gépgyár újra magyar kézben lesz; hogyha az ipari
termelésünk meg a nagyberuházások és a nagyfog-
lalkoztatók újra magyar kézben lesznek kizárólagos-
an, akkor tudunk erről beszélni, hogy ez teljes mér-
tékben pozitív legyen.

Nyitrai Zsolt képviselő úr felszólalásakor szeret-
tem volna reagálni pár dologra, mert néhány dolog
szerintem egyszerűen abból adódik, hogy másképp
látunk, tehát más szögből nézzük, és teljesen a
konstruktív párbeszéd talaján.

Megőrzik az identitásukat emberek. Nemrég
volt szerencsém lenni az egyik külföldi ilyen magyar
házban, ahol kizárólag azok az emberek vannak, akik
azért csinálnak magyar házat és vesznek közösen,
hogy megőrizzék, mert tudják, hogy nem akarnak
már hazaköltözni.

Ez nem feltétlenül annak a jele, hogyha magyar
házat csinálnak valahol, hogy majd haza szeretnének
valamikor jönni.

Pozitív példaként tetszett volt említeni, hogy
pénzt küldenek haza, ez egy jó lehetőség. Kérem
szépen, nem tudják Magyarországon a rokonaik
finanszírozni az életüket, nem tudják fizetni a hitele-
iket! Ezt hogy lehet pozitívumként bemutatni, hogy
ez egy jó dolog? Elnézést, másik szögből nézzük ezt a
dolgot! Tehát ez sajnálatos tény, hogy a magyar ál-
lampolgárok, itthon dolgozók nem tudnak bérből,
fizetésből megélni, és rászorulnak azon rokonaikra,
akik elmennek. És már-már lassan az a természetes,
hogy vidéken egy családtagot ki kell küldeni külföld-
re, hogy a család megéljen. És erről a tendenciáról
beszélünk.

Ugyanígy el tetszett volt mondani, hogy milyen
jó, köszönjük meg nekik, mert nyelvet tanulnak.
Kérem szépen, nem kell a két tannyelvű iskolákat
csesztetni, mint amit most csinálnak! *(Az elnök
csenget.)* Nem kell a gimnáziumokat bezárni, mint
amit most csinálnak! Meg kell teremteni...

ELNÖK: Képviselő úr, válogassa meg a szavait!
*(Közbeszólások az MSZP és a Jobbik soraiból: Ez
megengedett! - Így mondják!)* Úgy fejezze ki a véle-
ményét, hogy az megfeleljen a házszabálynak és a
tiszteletnek.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Elnézést kérek,
elnök úr, bocsánatot kérek, figyelmetlen voltam.

Tehát gyakorlatilag, ha a magyar közoktatás le-
hetőséget teremtene arra, hogy mindenki nyelveket
tanuljon, akkor nem lenne arra szükség, hogy kint
tanuljanak nyelvet.

És még egy dologra, amit teljesen másként lá-
tunk, hadd hívjam fel a figyelmet. Azt is el tetszett
volt mondani, hogy nem a munkanélküliséget vá-
lasztják. A szomorú tény az, hogy a nagy része azok-
nak, aki kimegy, nem a munkanélküliségből megy ki,
hanem magasan képzett, magasan kvalifikált mun-
kahelyekről mennek ki, mert jobb feltételeket terem-
tenek.

Szó nincs arról, hogy a két éve munkanélküli
szakmunkás próbálkozna, hanem arról van szó, hogy
nem tudjuk vidéken betölteni a háziorsói praxiso-
kat; az, hogy vidéki térségekben nyugdíjaskorú em-
berek látnak el ilyeneket, mert nincs már fiatal, aki el
akarjon jönni egy tízezer alatti településre ilyen pra-
xisist gyakorolni.

Tehát ezeket teljesen másképp látjuk. És nem
abból adódik ez, hogy mi ellenzékiek vagyunk, ha-
nem hogy más szemszögből nézzük ezt az országot.

Azok a szavak, amelyek elhangzanak legtöbbször,
amelyeket tudomásul kell venni, a csalódottság,
reménytelenség, kilátástalanság, az emberek túl-
nyomó többségét ez viszi külföldre, és nem a kaland-
vágy, és nem az az igény, hogy nyelvet tanuljanak,
hanem az, hogy nem látják a lehetőségét.

Nem érzem azt, hogy száz százalékban a Fidesz-
kormányzás ezért a felelős, de azt igenis érzem, hogy
önöknek most van történelmi szerepük abban, hogy

ezzel a felelősséggel szembenézzenek, és tegyenek ez ellen.

Ander Balázs képviselő úrnak nagyon sok gondolatával egyetértettem, amit elmondott. Ugye említette, hogy 80-90 ezer forint bérből nem lehet megélni, és azért mennek ki, hogy több bér legyen. A döbbenetes az, hogy még a vállalkozói szektorban, a vállalkozások létrehozásával kapcsolatban is könnyebb kint minden. Egy ausztriai vállalkozás beindítása, egy kis- és középvállalkozás lehetőségének megteremtése is könnyebb. Nemcsak a vállalkozói szektor, hanem az a kezdeményező szektor, amely a motorja lehetne a magyar gazdaságnak, az is kimegy, mert könnyebb feltételeket talál kinn, és ez egy komoly probléma.

Ikotity István képviselőtársam reagált részben Manninger Jenő képviselő úr gondolataira. Igen, én is teljes mértékben azzal értek egyet, hogy nagyon-nagyon gyenge érvrendszer az, hogy másutt még rosszabb, tehát hogy Romániából még nagyobb a kivándorlás, vagy hogy vannak olyan európai országok. Tehát nyilvánvalóan nem ebből kellene kiindulnunk, hanem abból, hogy hová tartunk, hová szeretnénk tartozni, és milyen társadalmat képzelünk el.

Annak idején, aki Jókait olvasott kötelező olvasmányként, ismeri azt az időszakot, ami a reformkorban volt jellemző, amikor Magyarország vagyonos arisztokráciája, tőkései, gondolkozók kimentek Párizsba és Londonba, és valóban hazatértek, mert itthon volt a birtok, itthon volt az, ami a háttérüket megteremtette. Most, akik kimentek, azok jelentős részének már nincs semmije, nincs termőföldje, nem jutott soha családi házhoz, nem teremtették meg neki azt a munkahelyet, ahová hazajönne. Nagy részük már azt nézi, hogy a családot hogy tudja kivinni. Ez az a felelősség, amivel szembe kell nézni, és ez az, amire a megoldást kell keresni. És mikor a megoldást keressük, abban az esetben a költségvetés egy tipikus példája annak, hogy azt kell néznünk, hogy amennyiben fontos lenne önöknek ez a probléma, a költségvetésben mely tételek azok, amelyek ezt a célt szolgálják. Ha építünk még két stadiont, hány ember fog hazajönni? Ha tőkésítjük valamelyik bankot, hány ember fog hazajönni? Mi az az intézkedés, ami azt a célt fogja szolgálni, hogy hazavonzunk embereket? Mert ez az, amit hiányolunk, és ez az, amit keresünk mind az önök mondandójában, mind a költségvetésben, mind pedig a jogszabály-alkotási munkában.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

*(A jegyzői székben Móring József Attilát
Földi László váltja fel.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kétperces kör következik. Elsőként megadom a szót Gyopáros Alpár képviselő úrnak, Fidesz. Parancsoljon!

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Teleki képviselő úr szavaira reagálva annyit még az okok kapcsán engedjenek meg nekem, hogy elmondjam, hogy - a 2011-es évet, illetve a 2011-2012-es évfordulót leszámítva az előbb említettek miatt - nem emelkedett éves szinten a külföldön munkát vállaló magyarok száma az azt megelőző évekhez viszonyítva. Ez igaz az elmúlt évekre is. Ennek nyilván oka mindaz, amit például Pócs János képviselő úr a felszólalásában szerintem nagyon szépen összefoglalt.

De ha már a megoldásoknál tapogatózunk kicsit, akkor szerintem Sallai képviselő úr jó helyen keresgél. Egyetértek azzal, hogy valóban a foglalkoztatás az első számú megoldás, és nemcsak a munkahelyek számának az emelkedéséről beszélek, hanem az ezzel párhuzamosan járó bérszínvonal-emelkedésről is, vagyis hát reménybeli párhuzamosan járó bérszínvonal-emelkedésről.

Éppen ezért történik az, amiről önök már hónapok óta értesülhettek, itt a Ház falai között is számtalanszor elhangzott, a sajtóban számtalanszor elmondtuk, hogy a következő programozási időszakban több mint 4000 milliárd forint kerül be a magyar gazdaságba, jellemzően munkahelyteremtésre, illetve járulékos programokra. *(Dúró Dóra közbeszólása.)* 4000 milliárd forint. Elsősorban kis- és középvállalkozásokról beszélünk, kedves Dúró képviselő asszony.

Még ennek kapcsán annyit engedjenek meg nekem, hogy hadd utasítsam vissza Demeter képviselő asszony kifejezését, aki azt mondta a közmunkaprogramra, hogy ez rabszolgamunka volna. Kedves Képviselő Asszony! Ön vagy nem tájékozódott, vagy pont a rossz példánál tájékozódott kizárólag. Hadd mondjam el önnek, hogy a közmunkaprogram nem pusztán hasznos, a közmunkaprogram - ezt többször is elmondtam, és el fogom mondani ezután is, akárhányszor ezt el lehet. *(Dúró Dóra közbeszólása.)* Nemcsak a csornaiakról beszélek, kedves Dúró képviselő asszony. Nagyon jól elbeszélgetünk egyébként így egymással, csak az a helyzet, hogy csak én kaptam szót az elnök úrtól, ön nem. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét. – Közbeszólások az MSZP soraiból: Idő! - Csüccs!)* Megengedi, elnök úr, hogy befejezzem ezt a mondatot, ugye, mert muszáj volt reagálnom. A közmunkaprogramban foglalkoztatottak értéket teremtenek, és nem igaz, hogy nincsen átmenet a piaci világba. Ez egy létező folyamat...

ELNÖK: Ennyi volt a mondat, köszönjük szépen, képviselő úr.

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Tukacs István képviselő úr következik. Két perc áll rendelkezésére.

(A jegyzői székben Mirkóczki Ádámot
Schmuck Erzsébet váltja fel.)

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Répássy államtitkár úr nem kevesebbet állít, mint hogy magyar és magyar állampolgár között, a lehetőségei és jogai között lehet különbséget tenni (Dr. Répássy Róbert: *Nem, azt mondtam, hogy nincs különbség!*) aszerint, hogy külföldön van, Magyarországon van, van-e állandó lakhelye vagy nincs. Államtitkár úr, én a következőről beszélek. Az nem egyenlő jog és lehetőség, hogy valaki szavazhat egy levélben, másvalaki, aki szintén magyar állampolgár, elfáradhat Cardiffból Londonba, ha van hozzá elég ideje, ha elengedik, és ha van hozzá pénze. Én erről beszéltem, államtitkár úr.

Köszönöm. (Taps az MSZP soraiból.)

(14.00)

ELNÖK: Répássy államtitkár úr, tessék!

DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi miniszteri-
umi államtitkár: Tukacs képviselő úr, nagyszerű,
amit mondott. Kár, hogy akkor is így volt, amikor
önök kormányoztak. Köszönöm szépen. (Tukacs
István: *Nem így volt!* - Taps a kormánypártok pad-
soraiból.)

ELNÖK: Folytatjuk a kétperces kört. Ikotity István
képviselő urat illeti a szó, LMP.

Parancsoljon!

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Elnök úr, köszönöm a
szót. Egy kiegészítéssel szeretnék élni. Szememre
vetették, hogy az, hogy az oktatás szerepét ilyen fon-
tosra vettem, az kétértelmű így.

Nagyon fontosnak tartom, most egy példával él-
ve, hogy semmiképpen nem, mivel az egész jelenlegi
elvándorlásproblémát egy tünetnek tekintjük, nem
pedig betegségnek, azt gondoljuk, hogy megoldás-
ként éppen ezért nem a tünetet kell kezelni, hanem
magát a betegséget. Az oktatás nem egy gyógyszer
egy betegnek, hanem nyilvánvalóan az, hogy elkezd-
dünk egészségesen táplálkozni, egy példával szemlél-
tetve ezt. Ez tulajdonképpen nem elégséges, de min-
denképpen szükséges. Hiszen hiába fogyasztana
bárki bármilyen gyógyszert, az nem helyettesítené az
egészséges és alapvetően teljes táplálkozást. Tehát
ezért gondoljuk azt, hogy az oktatásnak itt nélkülöz-
hetetlen és megkerülhetetlen szerepe van.

Ezzel teljes egészében ellentétes, amit a minisz-
terelnök szájából hallottunk, amikor nem volt képes
értelmezni azt, hogy mi is a tudásalapú társadalom.
Azt gondolta, és visszakérdezett, hogy valamiféle
fehér köpenyes, szemüveges emberekre gondolunk-e
ilyenkor, amikor erről beszélünk. Nagyon fontos
lenne, hogy a miniszterelnök úr tisztában legyen
ezzel, és nagyon fontos lenne az is, hogy lássa, vala-

milyen módon a munkaalapú társadalom ellentéte a
tudásalapú társadalom. Hiszen vagy a fejünkkel, a
tudásunkkal szeretnénk előrelépést, vagy pedig a két
kezünk olyan jellegű munkájával, ami egy végrehajtó
munka egy szalag mellett, amely egy termelési fo-
lyamat legkevesebb értéket teremtő része a mai vi-
lágban.

Köszönöm a figyelmüket. (Taps az LMP padso-
raiból.)

ELNÖK: Visszatérünk az előre bejelentett felszó-
lálókhoz. Soron következik Varga László képviselő úr,
MSZP. Tessék!

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót,
elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselő-
társaim! Nem szerettem volna beszélni Répássy
államtitkár úr és Tukacs István vitájába, de mégis
megteszem egy nagyon rövid idő erejéig. Nagyon
fontos, amit önök elmondtak. Annnyira sok minden
kapcsán szoktak nagyon gyorsan jogszabályt alkotni,
nagyon sok mindent vernek át a parlamenten két-
harmados többséggel. Fel szeretném hívni az állam-
titkár úr figyelmét, hogy pont arról szól ez a vitanap,
hogy van egy társadalmi probléma, egy nagyon ko-
moly társadalmi probléma Magyarországon. Egyre
többben vállalnak külföldön munkát, olyan emberek
is, akik nem önszántukból teszik ezt, hanem a meg-
élhetésük érdekében. Több százezren vannak. Sokan
nem is jelzik ezt hivatalosan, nagyon sokan nincse-
nek a magyar állam látókörében. Viszont azt el sze-
retném mondani, hogy véleményük van arról, ami az
elmúlt öt évben történt, Tukacs képviselőtársam
azért mondta azt, amit mondott. Tegyük lehetővé
számukra is, könnyítsék meg a választás jogát, te-
gyük egyszerűbbé számukra is, akár levélben a szavazás
lehetőségét. Ezt nem tették meg, ezt kifogásolta ő.

Ugyan néhány kormánytag, többek között Nagy
István államtitkár úr is próbált higgadtan nyilatkozni
az adott témáról, mégis azt érzékelem, hogy a kor-
mánypárti képviselők néhány dologgal nem szembe-
sültek. Egyrészt önök kormányoznak öt éve, számta-
lan eszközük lett volna e probléma kezelésére, visz-
szafordítására. Másrészt arra hívnám fel a figyelmü-
ket, hogy október 12-e, az önkormányzati választás
után egyre többen szembesülnek az önök politikájá-
nak valós tartalmával. Nem kis közfelháborodás van
ennek kapcsán, és sokan még jobban kiábrándulnak
abból, hogy milyen kilátásaik lehetnek ma Magyar-
országon.

Bangóné Borbély Ildikó, a vezérszónokunk is
kritikusan nyilatkozott az előző kormány utolsó éveiről
is. Ezt megteszem én is, hiszen nyilván a 2008-as
világ gazdasági válság okán és más okokból is, való-
ban, a külföldön munkát vállalók számának növeke-
dése megindult. De közel sem volt ekkora nagyság-
rendileg, mint most. Ez a folyamat felgyorsult, elké-
pesztő méreteket öltött. Erről egyébként maga
Matolcsy György is beszélt, tehát önök sem titkolták

ezt a kérdést. Matolcsy György félmillióra tette a külföldön dolgozó magyarok számát.

Én Miskolc országgyűlési képviselőjeként azt tudom önöknek mondani, hogy valóban, ez a jelenleg nem tegnapi, nem néhány éve indult, de eleinte egy családból többnyire az egyik szülő volt rákényszerülve arra sajnos, hogy ilyen módon tartsa fenn a családját és külföldön vállaljon munkát. Adott esetben egyedülálló fiatalok próbálták szerencsét önszántukból vagy kényszerből ilyen módon külföldön, de ez a folyamat mélyült és felgyorsult. Sokan már kinn alapítottak családot, vagy maguk után vitték a gyerekeiket az elmúlt években. Megjelent Miskolcon, Borsod megyében, és gondolom, az ország más megyéiben is egy olyan jelenség, hogy a nagyszülők kimennek a családok után, amelyek már nem is tervezik, hogy hazajöjjenek.

Nyilván a gyerekek miatt mennek, vigyázni rájuk, vagy egyszerűen azért, hogy a családjukkal lehessenek. Ők nem is tervezik a visszajövetelt többnyire. Ezen kéne változtatni.

Mín kellene változtatni, hogy ez a folyamat ne így menjen? Azt mondják sokszor, hogy tegyünk javaslatokat is. A foglalkoztatáspolitikával kapcsolatban nagyon sok minden elhangzott. A közmunkások 15 százaléka 25 év alatti, 3 hónapra csökkentették az álláskereső támogatást, a minimálbér vásárlóértéke drasztikusan csökkent az elmúlt 4 évben. Önök létrehozta egy olyan munka törvénykönyvet, amely csorbította a munkavállalói jogokat, gyakorlatilag olcsón kizsákmányolhatóvá tették a magyar munkaerőt.

A béreknek egy olyan sajátos rendszerét hozták létre, hogy drasztikusan nőtt azok száma, akik napi 8 órai munkából nem képesek a létminimumhoz szükséges jövedelmet sem előteremteni. Ez elfogadhatatlan, tisztelt kormányparti képviselők!

Azt szeretném javasolni, hogy e ciklusban érjük el, hogy aki 8 órában dolgozik ebben az országban, legalább a létminimumot érje el, a jövedelme érje el legalább a létminimumot. Ne legyen olyan helyzet ebben az országban, hogy a minimálbér a közelében sincs ennek. Ez egy fontos politikai cél lenne. Ennek a szolgáltatásba kellene állítani az adórendszert, járulérendszer; azt gondolom, ezzel mindenképpen előreléphetnénk.

Nyilván fontos volna a közszféra átfogó bérrendezése végre. Valódi munkahelyteremtés és valóban a kis- és középvállalkozások támogatása. Az meg egyébként fontos volna, pláne ebben a közéleti kérdésben, hogy legyen ebben a témában közéleti béke, ne állandóan visszautogassanak a korábbi kormányokra, hanem szembesüljünk végre ezzel a helyzettel, és valóban az érintettek érdekében próbáljunk közös döntéseket hozni. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Egyed Zsolt képviselő úr következik, Jobbik.

EGYED ZSOLT (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A fideszes képviselőtársaimtól hallottam mindenféle adatokat, mindenféle számokat, mindenféle hivatkozásokat. Volt szerencsém múlt hét végén Nyugat-Ausztriában járni, jelesül a testvéreimet látogattam meg, aki szintén gazdasági menekültként évek óta Ausztriában él. Találkoztam ott élő magyarokkal. Meg kell mondani, hogy nagyon jól összetartó magyar közösség van Innsbruck környékén. Egy dologban egyetért mindenki: sajnos egyikük sem akar hazajönni, ez a beszélgetés folyamán kiderült. Nem azon gondolkodnak, hogy hazajöjjenek, hanem azon, hogy az ottani bérlakásuk helyett ingatlant szeretnének vásárolni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azon el kell gondolkodni, és az mindenki számára nyilvánvaló, hogy ezek az emberek, a 30-40-es korosztály kisgyereket vagy kicsit nagyobb gyerekeket nevelnek. Ezek a gyerekek ott járnak iskolába, ezek a gyerekek ott kötöttek barátságokat, ezek a szülők beépültek az ottani életbe, ezeket az embereket nem lehet hazahozni jelen pillanatban, jelen állás szerint.

A másik nagyon fontos, amit a gazdasági kérdések és a megélhetés kérdése mellett kiemelték például a Kelet-Magyarországról odatelepült emberek, az, hogy élhetetlenné vált Északkelet-Magyarország, nincs létbiztonság, nincs közbiztonság. Pedig ők nem vágnak nagy dologra, élhető életet szeretnének élni, amit ott megtaláltak. Ezek a dolgok szorosan egy cipőben járnak olyan szempontból, hogy ahol nincs munkahely, ott előbb-utóbb nem lesz közbiztonság, nem lesz semmi. Most felhozhatnám Ózd példáját, ahol a 20 és 35 év közötti korosztály, azok az emberek, akik szeretnének dolgozni és érvényesülni, gyakorlatilag eltűntek a városból, mert nincs számukra megfelelő megélhetés. Az, hogy elmennek egy multi összeszerelő üzemébe robotolni 80 ezer forintért, az nem perspektíva. Még a falvakra nem is beszéltem egyébként, mert onnan aztán a fiataloknak végképp egy útjuk maradt, ha nem közmunkások szeretnének lenni, az, hogy jobb esetben elmennek egy nagyobb magyar városba, rosszabb esetben pedig megtalálják a számításukat külföldön.

(14.10)

És én ajánlanám, tisztelt képviselőtársaim, megfontolásra azt is, hogy Orbán Viktor miniszterelnök úrnak volt egy olyan kijelentése a múltban, hogy a cigányság Magyarország rejtett erőforrása.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek az emberek a rejtett erőforrások, akik jól képzettek, adott esetben egyetemet végzettek, külföldön élnek, és nem tervezik azt, hogy hazatelepülnek.

Arra kérném a kormányt és arra kérném minden tisztelt képviselőtársamat, hogy ezen kezdjünk el gondolkodni, és ezen kezdjünk el dolgozni, hogy ezek

az emberek itt, Magyarországon találják meg a számításukat, különben egy olyan jövőkép lesz Magyarország előtt, ahol lesz egy olyan réteg, aki nem is akar dolgozni, meg lesz egy olyan réteg, aki már rég nyugdíjban kellene hogy legyen, csak nem lesz, aki megkeresse a nyugdíját.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Én is köszönöm. Kétperces kör következik. Sallai R. Benedek képviselő urat illeti a szó, tessék!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen. Nagyon szerencsés, hogy rögtön most tudok szólni, hiszen Egyed képviselő úr gondolatait akarom továbbfűzni.

Ha már a napirend címe az, hogy a folyamat megállításának lehetséges megoldásairól lenne szó, akkor a kormányzatnak tulajdonképpen össze lehetne foglalni nagyon röviden. Hiszen semmi mást nem kell csinálni, mint oda, ahova kivándorolnak, Nyugat-Európába, ugyanazt a közbiztonságot megteremteni, azt az egészségügyi ellátási színvonalat megteremteni, meg egy kicsivel keressenek többet itthon, mint amit ott keresnek. És ha olyan gazdaságot fejleszt a kormány, ami megteremti ennek a hátterét, haza fognak tudni jönni, és haza lehet hívni az embereket. Mindössze ennyit kell tenni.

Ennek az érdekében kell rendelkezésre bocsátani az adótörvényeket, a jogszabályalkotást meg a támogatáspolitikát. *(Zaj.)* Mindaddig, ameddig ez a három legfontosabb eszköz, ami a kormány kezében van, nem ezt a célt szolgálja, addig azt fogjuk tapasztalni, amit a képviselő úr is elmondott: nem akarnak hazajönni. *(Zaj.)* Az ember alapvetően - természetéből adódóan - saját érdekei alapján kell hogy döntsön, amelyek egyben értékek is lehetnek, és ezeknek az értékeknek a képviselőre akkor van esélye, ha itthon minden egyes életfeltétel kedvezőbb és jobb lesz. Ez az, ami a kormányzashoz kell: adópolitika, támogatáspolitikai és jogszabályi háttér. Mindössze ennyit kell változtatni, és haza fognak jönni. Ehhez kívánok önöknek jó munkát.

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Tukacs István képviselő úr, MSZP!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Ház! Szeretnék újfent reagálni egy államtitkár úr véleményére, Zombor Gáboréra, aki sajnos már nincs itt, Répássy úrral való beszélgetésük fontosabb témának bizonyult.

Azt mondja, hogy nem kell beszélnie Tállai úrral, mert a háziiorvosi rezidensek azok, akik arányukat tekintve legtöbbször kérik azt, hogy külföldön dolgozhassanak, ezért az állítása nem helytálló, amely

szertint a háziiorvosi praxisok feltételeinek esetleges javítása megoldást jelentene.

Államtitkár úr elfelejtett valamit. Legkevesebben a háziiorvosi rezidensek vannak. Ők vannak a legkevesebben. A legtöbbször szakorvosok, mert nem vonzó a háziiorvosi pálya, de ez egy másik történet.

Azért szerettem volna ezt elmondani, mert az állításomat helytállóan tartom, háziiorvos nem akar elmenni külföldre dolgozni, ezért tehát az nem érv, hogy ha őket segítjük, ez valamiféle megoldást jelenthet.

Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Visszatérünk az előre bejelentett felszólalóhoz. Ezek sorában Józsa István képviselő úrnak adom meg a szót, MSZP.

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Amikor a Magyarországról történő elvándorlás okairól és a folyamat megállításának lehetséges megoldásáról kívánunk szólni a magyar parlamentben, akkor alapvető követelmény, amit miniszterelnök úr is mondott valamelyik vitában, hogy legyünk őszinték.

Azzal a propagandával szemben, amit önök itt a választás előtt nyomtak, ötezer óriásplakát hirdette, hogy Magyarország jobban teljesít, ez az ékes bizonyíték, hogy több százezer magyar, aktív, leginkább alkotóképes munkavállaló a lábával szavazott, és elment Európa más részére dolgozni.

Tehát jó lenne, ha önök a propagandakormányzás, a kommunikációs kormányzás helyett valóban szembenéznenek azokkal a javaslatokkal, amiket itt a Házban az ellenzék tesz, fogékonyabbak lennének azokra a kritikákra, amelyek nem csak tőlünk jönnek, a tüntetőktől jönnek, mi csak hangot adunk nekik itt a parlamentben. Az egyik úgy szól az egyik táblán, hogy „nem tudunk annyit adózni, mint amennyit loptok”.

Tehát ha egyensúlyba akarják hozni a gazdasági kilátásokat az önök statisztikáival, akkor figyelemmel kell lenni arra, hogy mi a közvélekedés azok között az emberek között, akik ma már Európa fejlettebb felén dolgoznak.

Ha csak beletekintenek a Duna TV dokumentarista sorozatába - mondjuk, éjszaka van, este 11 után lehet látni -, ahol megszólaltatnak olyan embereket, akik kénytelenek Nyugaton dolgozni, ők elmondják, hogy még olyan is volt, hogy két év kint dolgozás után hazajött, fél évet adott magának, közel ezer e-mailt küldött el különböző álláshirdetésekre, és fél év alatt nem tudott elhelyezkedni.

Tehát az a gazdasági környezet, amit önök teremtenek, jelenleg a közmunkát preferálja, és azt is igazából csak egy olyan szűk körben, amit önök a statisztika kedvéért mozgatnak. Valójában a gazdaság nem tudja azt a környezetet produkálni, hogy a munkavállalók optimistán tekintsenek a jövőbe,

hogy egyáltalán a mindennapjaikat, a holnapjaikat biztonságban tudják.

Tehát amikor önök a három választási győzelem eredményét hangoztatják itt a parlamentben, mert nincs más érvük, akkor legyenek sokkal szerényebbek! Ez a közel félmillió ember a lábával szavazott, hallják meg az ő hangjukat is, és figyeljenek arra, amit itt a parlamentben mondtunk!

Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szávay István képviselő úr jön, Jobbik, tessék!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Többször elhangzott, hogy ez a helyzet, ami kialakult, nem az önök felelőssége, ez az eddig regnáló kormányok közös felelőssége. Az önök felelőssége az vagy abban sokkal nagyobb, hogy erre a helyzetre megoldást tudjanak találni.

Kár, hogy Pócs képviselő úr nincs itt, aki levelet olvasott fel sanyarú sorsban tengődő, külföldön dolgozóktól. Hadd olvassak fel én is egy levelet, amit a vitanap kapcsán kaptunk. László írta nekünk Olaszországból: „Honvágó? Mindennap eszembe jut, milyen jó lenne otthon élni, a szüleimet látni és a barátokat. Amikor hazamegyek egy hétre, nem szégyellem bevallani, hogy visszaúton könnybe lábad a szemem. Nekem minden álmom az lenne, hogy otthon élhessek. Hogy mi kéne, hogy hazamenjek? Egy élhető Magyarország. Szerintem nem nagy kérdés, hogy aki akar, az dolgozhasson, és ebből el is tudja tartani a családját.”

Ezt ugyanúgy az önök szívére rakom, képviselőtársaim, mint ahogy azt Pócs képviselő úr megtette más témában.

Még egy dolgról hadd beszéljek! Vita bontakozott ki azzal kapcsolatban, hogy mennyire könnyű a külföldre szakadt magyaroknak a szavazáson való részvétel. Semmivel sem könnyebb, mint az önök idejében volt, vagy semmivel sem nehezebb, Tukacs képviselő úr, ezt szeretném elmondani, mert az MSZP-kormányok alatt ugyanúgy nem lehetett más-hogy szavazni. Két dolog változott. Egyrészt az, hogy többszörösére nőtt az érintettek száma, másrészt az - és ezt szeretném örömmel üdvözölni -, hogy ezt a problémát most már önök is fontosnak tartják, és foglalkozni szeretnének vele.

Van egy rossz hírem Répássy államtitkár úr számára, aki szerint ez nem ide való kérdés, és ezzel nincs mit tenni. Kedves államtitkár úr, hadd hívjam fel a szíves figyelmét arra, hogy a Magyar Állandó Értekezlet két héttel ezelőtti ülésén az Állandó Értekezlet zárónyilatkozatába a Jobbik javaslatára beke-reült egy olyan passzus, amely kimondja, hogy a résztvevők felkérlik a kormányt, pontosabban nem a kormányt kérik meg, de olyan lépések megtételét kérik, amelyek megkönnyítik a Magyarországtól tartósan távol lévők választójogának gyakorlását.

(Dr. Répássy Róbert: Igaz.) Ezt a kormánypártok egyébként és a kormány - Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr is - támogatta, hogy ezzel kapcsolatban történjenek lépések. Angliában, egész Nagy-Britanniában csak Londonban lehet szavazni, több száz kilométert kell utaznia egy magyarnak ahhoz, hogy a szavazatát leadhassa. Franciaországban, Ausztriában sem jobb a helyzet: ott is egy-egy helyen; de még a 80 milliós Németországban, ahol most már 100 ezer fölött van bőven az ott élő magyarok száma, ott is csak két helyen lehet szavazni.

Beadtunk a képviselőtársaimmal egy országgyűlési határozati javaslatot, amely a Magyar Állandó Értekezlet zárónyilatkozatában megfogalmazottak szerint kéri azt, hogy az Országgyűlés felkéri a kormányt, hogy kezdeményezzen törvénymódosítási javaslatot annak érdekében, hogy a magyarországi állandó lakóhellyel rendelkező, de a szavazás napján külföldön tartózkodó magyar állampolgárok választójogukat a jelenlegi szabályozáshoz képest egyszerűbb módon is gyakorolhassák.

Miután Semjén miniszterelnök-helyettes úr nagyon büszke volt arra, hogy a Magyar Állandó Értekezleten milyen nagy összhang alakult ki, és mindenki elfogadta a zárónyilatkozatot, így bízunk benne, hogy mihamarabb a Ház elé kerülhet ez a javaslat, és abban is, hogy a kormánypártok ezt támogatni fogják.

Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Én is köszönöm. Tukacs képviselő úr visszavonta a kétperces kérését, így aztán folytatjuk az előre bejelentett felszólalók sorát. Apáti István képviselő úr a következő, Jobbik, tessék!

(14.20)

APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Úgy gondolom, mindennek a zsinórmértéke az életszerűség, és alapvető elvárás, hogy egy országgyűlési képviselő se rugaszkodjon el a valóságtól, és ne távolodjon el a választóitól; legyen tisztában az ország valós helyzetével, és ne egy mesterségesen generált álmvilágot, egy nem létező álmvilágot vetítsen ki, és arról semmitmondó felszólalásokat tegyen.

Sokkal szimpatikusabb lenne az ellenzék képviselői számára is, meg szerintem a közvélemény számára is, ha önök keményen szembenéznének ezzel a valóban egyik legsúlyosabb problémájával az országnak és a magyar társadalomnak, ha azt mondanák, hogy az elmúlt közel öt esztendő kétharmados kormányzása ellenére nem tudtak átütő sikert elérni. Lehet, hogy akarták volna, szerették volna, lehet, hogy a szándék nem mindig volt rossz, lehet, hogy nem mindig a hanyagság vezérelte önöket, de sajnos nem sikerült komoly trendfordulókat elérni, még csak az elvándorlás, a kivándorlás megállítása sem volt sikeres. Holott, mondjuk, ha futballstadionok

építésének meg egy csomó feleslegesen túlköltéselt, korrupciógyanus beruházásnak csak a töredékét erre a nemes célra fordították volna, az már most érzékeltené a hatását.

Hadd mondjak néhány példát szűkebb környezetből, a szatmári térségből. Körülbelül húsz esztendővel ezelőtt szülővárosom körülbelül 5500 lakossal büszkélkedhetett, most Csengerben talán 5 ezren ha élnek. Mátészalka 20-25 évvel ezelőtt 20 ezer fölötti lakosságszámmal rendelkezett, most 17 200 körül van a lélekszám. Mondok egy másik példát. Amikor 2001-ben a Miskolci Egyetemen befejeztem jogi tanulmányaimat, körülbelül 210 ezren lakták a várost, 200-210 ezer fő, most jó esetben 167 ezren élnek ebben a városban, papíron; de az is lehet, hogy a ténylegesen ott-tartózkodók száma inkább a 140 ezerhez van közel. Nem települt oda be senki, legfeljebb csak a fészekrakók. De ezt a témát hagyjuk, nem akarom feszegetni; mindannyian ismerjük az ezzel kapcsolatos tényeket.

És mi a fő oka ennek a helyzetnek? Nem az, ami szintén egy másik probléma, hogy többen halunk meg, mint ahányan születünk, ez nem ilyen jellegű probléma. Az óriási különbség, a 20-25 év alatt beállt drámai változás döntő oka az elvándorlás. És míg a 90-es évek második felében, a 2000-es évek elején azt láttuk, hogy míg a szatmári térségből elvándorlók Nyíregyháza, Debrecen, esetleg Budapest vonalánál megálltak, maximum a nyugati határ felé vették az irányt, addig még istenes volt a helyzet, hiszen ugyan elvándoroltak a szatmári térségből, elvándoroltak szülőhelyükről, de legalább az ország határain belül maradtak. Most azt látjuk, hogy nem állnak már meg Debrecennél, Budapestnél vagy a nyugati határnál, hanem Nyugat-Európa felé vagy éppen az amerikai kontinens felé veszik többségben az irányt.

Két fő oka van ennek az elvándorlásnak, ezzel is tisztában kellene lenniük. Az egyik a munkahelyi probléma. Nincs munkahely, vagy ha van, akkor abból nem lehet normálisan megélni. Nemhogy megtakarítani nem lehet és jövőt építeni, hanem még lassan jóllakni sem lehet abból a fizetésből, amit a szatmári térségben többségében lehet keresni. Mi a helyzet a falvakban? Az a helyzet, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy ha valaki nem tud elhelyezkedni az önkormányzatnál vagy az önkormányzat valamelyik intézményénél, és nincs olyan családi vállalkozás, amiben érdemes dolgoznia, érdemes elhelyezkednie, akkor gyakorlatilag munkanélküli lesz vagy egészen megalázó bérekért kell munkát vállalnia.

A másik problémára javasolnék önöknek megoldást, az pedig ugye az otthonteremtés, a lakásteremtés problémája. Hiszen a munkanélküliség, az alacsony jövedelmek mellett a kilátástalan otthonteremtés jelenti a másik nagy okát az elvándorlásnak. Z. Kárpát Dániel képviselőtársam utalt arra, hogy bérlakás-építési, lakásépítési programban is gondolkodik a Jobbik, de gondolkodunk egy olyan szocpol-

rendszer kialakításában is, amely pontosan a legalább 500 ezer üresen lévő ingatlan hasznosítására hajaz. Ez egyébként több szempontból komoly felhajtó erőt jelentene.

Önök ezt az első kormányzásuk idején a kedvezményes lakáshitelekkel még valahogy tudták, valahogy érzékelték, hogy adóbevételek, illetékbevételek és akár az építőipar fellendülését is eredményezheti az, ha kicsit fölpörgetjük a használtlakáspiacot. Éppen ezért a használt lakások megvásárlására, felújítására, bővítésére már az első gyermek után is többmillió nagyságrendű szocpoltámogatásra lenne szükség. Mert egyébként a 450 ezer meg 700 ezer forintos támogatások még a mostani nyomott ingatlanpiaci árak mellett is nevetségesen alacsonyak. Ebből sem venni, sem felújítani, sem bővíteni nem lehet.

Ha erre, mondjuk, egy-két stadion árát rászánánk minden évben, akkor több eséllyel maradnának itt a fiatalok. Mert bár hirtelen nem lehet arra számítani, hogy nyugat-európai béreket keresnek, de ha nem kell eladósodniuk 30 évre egy 50 négyzetméteres panellakásért vagy egy kisebb, 10-szer 10-es keretes családi házért, hanem ezt egy normális szocpol keretében, ami ráadásul a népszaporulatot is megdobja, meg tudnak vásárolni akár egy lakást, akár egy házat, akkor nagyobb eséllyel fognak itt maradni. Hiszen nem kell attól tartani, nem kell attól görcsölniük, hogy majd a bank elviszi a fejük felől a saját ingatlanjukat.

Ha ezen a ponton sikerülne előrelépni, az már önmagában is egy óriási jelentőségű lépés lenne. Sokkal több, mint amit az elmúlt 25 év összes kormánya fel tud ebben a kérdésben mutatni. Ezt ajánlom szíves figyelmükbe, ezt ajánlom önöknek megfontolásra. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Bana Tibor képviselő úr, Jobbik!

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A statisztikai adatok alapján láthatjuk, hogy az elmúlt évek során jelentős mértékben emelkedett a hosszú távú külföldi munkavállalást tervezők aránya, és ha a gyakorlatban megnézzük, hogy hogyan alakult a helyzet, akkor azt láthatjuk, figyelembe véve az adott országok lakosságát, lélekszámát, hogy akár Nagy-Britannia, akár Németország esetében sajnos vezető pozícióban vagyunk a munkavállalás tekintetében. Ehhez még hozzátartozik az is, hogy túlnyomórészt nem a végzettségüknek megfelelően tudnak elhelyezkedni azok a fiatal és középkorú elvándoroltak, akik ezt az utat, ezt a lehetőséget választják.

Önök, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, arról beszélnek folyamatosan, hogy egy családbarát kormánya van ennek az országnak. Ezzel szemben 2011 végén egy olyan új munka törvénykönyvét fo-

gadtattak el, amely tovább növelte a munkavállalók kiszolgáltatottságát, például a munkaidőkeret vonatkozásában. Ha egy fiatal pár, adott esetben egy férj és feleség ugyanannál a multinacionális cégnél vagy hasonló vállalatnál dolgozik, akkor egyáltalán nem mondható, hogy megfelelő és harmonikus családi életet tudnak élni.

Vas megyei multinacionális vállalatoknál dolgozók közül többen kerestek meg, elmondták, hogy milyen körülmények között és mennyi pénzért kell dolgozniuk. Ők valóban hónapról hónapra élnek, nem tudnak tervezni. Ezért aztán nem véletlen, hogy az elmúlt évek során felgyorsult az a folyamat, hogy Ausztria irányába tájékozódnak, jobb esetben csak ingáznak, rosszabb esetben hosszú távon is ott kívánnak letelepedni, de ez egyébként a felsőfokú végzettséggel rendelkezők esetében is így van.

Gazdasági menekültek tehát ők is, és egyáltalán nem kalandvágyból hagyják el az országot, ahogy azt Orbán Viktor mondta. Kiszámíthatóságra, tervezhetőségre lenne szükségük a gazdasági élet szereplőinek, a magyaroknak pedig emberhez méltó munkakörülményeket kellene biztosítani. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő felszólaló Lukács László György képviselő úr. Tessék!

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Végre a Jobbik által kezdeményezett vitanapon lehet beszélni részletesebben a Ház falai között olyanról, amit eddig rejtgettünk, titkolgattunk. A kérdés az egészségügyi dolgozók elvándorlása, ugyanis ez bénítja a kórházi, szakrendelői, háziorvosi, de már a fogászati, sőt lassan a gyógyszerészeti rendszert is. Az elvándorlás az alulfinanszírozás után az egészségügy legégetőbb top hármaskérdése, azok közül is talán az első.

Az egészségügy eddigi működését már semmi más nem szavatolja, mint ahogy Vona Gábor elnök úr elmondta, mint az egészségügyben dolgozók lelkiismerete, szakmai elhivatottsága, mert a pénzihiány és az elvándorlás olyan fojtogató, hogy nem túlzás azt állítani, az ellátás kritikus pontjánál tartunk. Az elvándorlásra nehéz rálátni és nagyon pontos számokat mondani. Az egyik mutatóként emlegetett, az Egészségügyi Engedélyezési és Közigazgatási Hivatal által vezetett statisztikákról szóló, leegyszerűsítő cikkekkel és lebutított adatokkal szemben pontosan azt érdemes látni, hogy hány fő orvos, fogorvos és szakdolgozó kér képesítéséről hatósági bizonyítványt.

Természetesen a statisztikákban benne vannak azok is, akik már külföldön élnek, de országot váltanak, vagy már korábban meglévő szakvizsgájukat akarják szintén elismertetni. Tehát ez torzítja a meglévő képet. Másrészt a statisztikák azért sem helyesen szoktak megjelenni az újságokban, mert elfelejtenek levonni belőle külföldi állampolgárokat, akik

eleve ugródeszkaként használják országunkat, így helyesen az ő számukat ki kell vonni az elvándorlók közül, bár távozásuk szintén azt támasztja alá, hogy nem vonzó a magyar egészségügyben dolgozni, még olyanok számára sem, akik szegényebb országokból érkeznek.

Helyes értelmezése tehát a statisztikáknak, például 2012-ben 1708 magyar állampolgár kérte hatósági bizonyítványát, míg 353 külföldi kérte hasonló kiadását. Így hát egy bizonyos szám csökkentésével megállapítható, hogy a helyes szám hozzávetőleg 950 körül kellene hogy legyen. Egyébként is érdekes tünet, és erre is fontos felhívni a figyelmet, hogy a külföldi gyógyítók magyarországi munkavállalási hajlandósága is romlik. Míg 2006-ban 169 külföldi orvos honosította magyarországi munkavégzéséhez diplomáját, addig 2010-ben már csak 35.

Természetesen a statisztikák így is rémes trendet vázolnak. A legutolsó statisztikai adatok négy évre vetítve, 2010-es adatokból nézve, ugyanazokat vázolják föl, amiket már korábban lehetett hallani, általánosságban 2010-ben az összkérelmezők száma 1777 fő volt, ami folyamatos emelkedést mutatott 2012-ig, majd a 2013-as évre egy picit mérséklődött. A trendeket nézve az orvosok száma ingadozó volt, de a 2010. évi 1111-hez képest 1200-ig emelkedett, majd utána csökkent 955-re. A fogorvosok száma folyamatosan, apránként nőtt, az ápolóké pedig 2012-ben egy kiugró nagy emelkedéssel állt be az 536 fős arányra.

(14.30)

Még szörnyűbb a statisztikák közül azokat látni, amelyek a nemek szerinti megoszlásra vonatkoznak, ugyanis itt azt láthatjuk, hogy összességében a nők élnek többségében azzal a lehetőséggel, hogy bizonyítványaikat kikérik, ezzel szemben viszont az általános orvosok területén a férfiak vannak túlsúlyban. Tehát megállapítható, hogy összességében több férfi orvos kérelmező van, így több férfi orvos hagyhatja el Magyarországot.

De mi állhat a háttérben, és milyen megoldások vannak rá? Természetesen másként érinti az elvándorlás az egészségügyi szakmákban a nagyobb klinikai központokat, nagyvárosi kórházakat és a kis kórházakat. Úgy látjuk, hogy ezen a szinten is az elvándorlás során a vidék Magyarországa a vesztes, főként kis- és középméretű városokban.

Az elvándorlás okairól tisztán és érthetően írnak az orvosmigrációs kutatások. Ilyen okok lehetnek: alacsony fizetés, rossz megbecsülés, nehéz előrejutás a szakmán belül, ápolói téren alacsony bérek, túlhajszoltság, de sajnos előkelő ok a szakképzés színvonalának romlása is. Korábbi személyes tapasztalataimból szűrtem le, hogy mindegyik megjelölt indok valószínűleg, a megoldás éppen ezek rendezésével érhető el. Tehát a megoldási javaslatok röviden annyiban állnak, hogy a kormánynak feltétlenül be kell indítania

az életpályamodelt, illetve megfelelően kell a szakképzést megoldania. Így hát a megoldási javaslatokra azt tudjuk mondani: ha értik, tudják, mire várnak még? Hány vitanapot kell még a cselekvéshez tenni?

Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Soron következik Mirkóczki Ádám képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon!

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon sok minden elhangzott már, ezért én nem szeretném vagy megpróbálom nem ismételné azokat, amelyeket képviselőtársaim már elmondtak. Ellenben azzal szeretném kezdeni, és javasolni a kormányparti képviselők zömének - tisztelet a kivételnek, természetesen, mert hála istennek, voltak ilyenek -, hogy több szerénységet. Az, amit egyes képviselők a mai napon a vitában megengedtek maguknak, az több a soknál!

Kezdeném L. Simon László államtitkár úrral, aki hovatovább addig a gusztustalanságig is elment - lehet, hogy sokaknak nem tűnt föl -, hogy azzal kezdte el idézőjelben döngötni a mellét, és beszélni más képviselőknek, hogy „nekem négy gyermekem van”. Én erre azt tudom mondani, hogy gratulálok, örülök neki, hogy a Jóisten kegyelméből négy gyermeke lett, és kívánok nekik sok erőt, egészséget és nagyon sok unokát. De azért fejezzük már be ezt az arrogáns, nagyképi, cinikus stílust, hogy ezt érvként hozzávágom egy másik képviselőhöz, akinek egyébként lehet, hogy egészségügyi okból vagy teljesen más okból nem lehet! Amikor elvándorlásról és demográfiai problémákról beszélünk, akkor azt gondolom, hogy a kormány álláspontját tökéletesen tükrözi ez a minta, ez a viselkedés, ez a beszólás, amelyet egyes, államtitkári rangot betöltő képviselők maguknak megengednek.

Arra, hogy önök a hozzászólásaik döntő többségében sikerpropagandáról, bagatellizálásról és felelősség áthárításáról beszélnek, azért azt hadd jegyezem meg halkán, hogy túl azon, hogy öt éve vannak kétharmados többségben itt az Országgyűlésben, 25 éve az ország politikájának aktív részesei. És ne arra legyenek büszkék - mint ahogy egyesek elmondták -, hogy hú, de jó, hogy van ez a vitanap, és mi aktívan részt veszünk benne! Önöknek nem részt kellene venni egy ilyen vitán, hanem akár eseti bizottságot kellett volna már öt évvel ezelőtt létrehozni, konkrét programokat kidolgozni, és mindazt megvalósítani. Ugyanis azt önöknek nem kell elmondanom - és ha valaki végignézi a költségvetést, látja -, hogy ebben az országban mindenre van pénz, amire a kormány egyes tagjai azt mondják, hogy legyen, amire meg azt mondják, hogy nem lesz, arra nem lesz. Úgyhogy én egy picit több alázatot, főleg egy ilyen súlyos kérdésben több alázatot kérnék önöktől.

Az, hogy mi dühösen mondjuk mindezt, engedjék meg nekünk! Én azt hiszem, hogy a mi gene-

rációnk az, aki ennek leginkább áldozata, és egyáltalán nem kalandvágyból mennek, hanem igen, menekültek. Ha státust kellene adni ezeknek az elvándorolt tömegeknek, akkor akár gazdasági, akár szociális, de ők menekültek, ugyanis - ahogy nagyon sokszor elmondtuk már -, ha munka van, minden van, ha nincs munka, semmi nincs.

Ez az ország nem attól nem élhető, hogy ilyen vagy olyan szakpolitikai kérdésekben nem értünk egyet, hanem alapvetések hiányoznak. Többek között a vidék megtartó erejére is célok, amikor azt mondom, hogy nincs munka. És közben lehet hangoztatni a sikerpropagandát, hogy hány és hány milliárdot fejlesztünk, és milyen és milyen beruházások történtek - na de mire? Ipari mennyiségű díszkövet meg térkövet fektettek le országszerte kampányidőszakban, ipari mennyiségű szökőkút jött létre sok száz milliós, sőt lehet, hogy országos szinten milliárdos tételekből. És mindez hány munkahelyet hozott létre? Vagy hány lakóhelyet létesített? Nullát! Viszont kampányban nagyon jól hangzik, és nagyon szépen összefoglalható mindez. Mert jó esetben csak belső migráció valósul meg, de rosszabb esetben mennek külföldre, sőt, ha én csak a gimnáziumi osztálytársaimra gondolok, egy jelentős részük már nem is ezen a kontinensen él, és eszük ágában nincs hazajönni.

Ha arról beszélünk, hogy mekkora az elvándorlás, és mindenki visszamutogat az előző kormányokra, akkor én csak szűk pátriámról, csak Egerről hadd beszéljek! A dátum 2011 és 2013. Tudják, mennyit veszített Eger lakossága? Több mint kétezer főt. Egy megyeszékhely két év alatt a lakossága 4 százalékát veszítette el, és ez nem a természetes előregedés. Ez az élhetetlenség. És ha azt mondjuk, hogy élhetetlen egy város, akkor nem Eger jut eszünkbe, és én is azt gondolom, hogy nem Eger van az élbolyban az élhetetlen városok soraiban, mégis kétezer főt veszített. Ennek oka van. Persze hogy van oka! Nincs egzisztenciális biztonság, sőt létbizonytalanság van, a közbiztonság romokban, az infrastruktúra romokban, a lakhatás kilátástalan. És ezek a fiatalok nem azért mennek ki, mert megtetszik nekik Párizs, London vagy München. Azért mennek, mert egyszerűen nincs más választásuk. És higgyék el, ha a feltételek adottak lennének, hazajönnének.

Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő felszólaló képviselő Kulcsár Gergely úr, Jobbik. Parancsoljon!

KULCSÁR GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A magam részéről én is örülök, hogy létrejöhett ez a vitanap, és végre komolyabban foglalkozik a Ház a magyar gazdasági menekültekkel, azzal a több százezer honfitársunkkal, akik anyagi-megélhetési okok miatt külföldre kényszerültek és hagyták el hazájukat.

Frakciótársaim már nagyon sok témát érintettek, nem szeretnék ismétlésekbe bocsátkozni, ezért csak egy káros jelenségről szeretnék beszélni nagyon röviden. Nem mondom, hogy hiányoznak számomra a vitáról a Gyurcsány-párt képviselői, és meg se lep, hogy nincsenek jelen, nekik nem fontos ez a kérdés; kinyilvánították már többször, hogy nekik az idegen a szép, a magyar pedig a gyűlöletes. Ezt bizonyítja az a sajtótájékoztató is, amit a közelmúltban tartott a DK EP-képviselője Debrecenben, és érintette az elvándorlás kérdését is, és itt is a magyar- és nemzetellenesség húrjait pengette. Erre szeretném felhívni a figyelmet. Ez az a szemlélet, amit számúzni kell a magyar politikából.

Az említett EP-képviselő a következőt mondta az elvándorlás kérdésében mint a DK megoldása: segíteni kell a legális migrációt, az illegálisat pedig legálissá kell tenni. Az egy dolog, hogy a bevándorlók mennyi problémát okoznak bizonyos helyeken, akár Debrecenben, akár Balassagyarmaton, és ezt figyelmen kívül hagyja ez a politikai tákolmány, viszont az, hogy az elvándorlás kérdésében nem az a fontos egy magyar politikai pártnak, hogy az elvándorolt magyarok százazrei hazajöjjenek, hanem inkább idegenek jöjjenek Magyarországra, és még az illegális migrációt is legálissá kell tenni, ez teljességgel elfogadhatatlan. A népeségfogyásról, elvándorlásról ez a véleménye a DK-nak. Úgy gondolom, hogy ezt minden józan politikai erőnek el kell utasítania, és ezzel nem szabad azonosulni.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Soron következik Hegedűs Lorántné képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője. Tessék!

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A kormányzati megjegyzések kapcsán nekem egyetlen mondatom volna, hogy a legégetőbb magyar sorskérdésről szerintem csak őszintén és felelősen volna szabad beszélni, tisztelt államtitkár úr, ezt ajánlom figyelmébe.

Amiről szeretnék beszélni, az az elvándorlás egy negatív hatása, egy jelentős társadalmi költsége, amiről kevésbé szoktunk beszélni, ez a rurális térségek elnéptelenedése. Vidékfejlesztésről, területfejlesztésről annyit hallunk most az európai uniós programok kapcsán, olyan sok szép szó elhangzik, valójában azonban a tettek ezzel ellentétes dolgokat mutatnak.

Azzal kapcsolatban, hogy mi is a területfejlesztés fogalma, egy idézetet engedjenek meg nekem Illés Iván professzoromtól. Így hangzik: a területfejlesztés egy olyan tudomány, amely beavatkozó jellegű, a gazdaság és a társadalom térbeli szerkezetének megváltoztatása bizonyos célok elérése érdekében. Ez röviden tehát ezen tudományágnak a fogalma, a definíciója. Nézzük meg, hogy e tekintetben Magyarország mi történt!

(14.40)

Azt kell lássuk, ha csak a településszerkezetet vizsgáljuk, hogy gyakorlatilag a történelmi viharok ellenére ezer évig Magyarországon ez a településszerkezet azonos maradt. Azt kell mondjuk, hogy Trianonhoz mérhető tragédiát már csak a kommunizmus okozott a magyar településállományban, a településszerkezetben, és nagyon érdekes összehasonlítani a kommunizmus ténykedéseit e tekintetben, és a Fidesz, a jelenlegi kormányzat ténykedését. Meglepő párhuzamosságot tapasztalhatunk.

Engedjenek meg egypár példát e tekintetben! Például: a kommunizmus idején erőszakos kolhozosítás; a Fidesz alatt NFA-mutyik, oligarchák támogatása, zsebszerződések ki nem vizsgálása. És ez mit okoz? A magyar nép föld nélkül maradását. Menjünk tovább! A kommunizmus alatt körzetesítés, közös tanácsok létrejötte; a Fidesz alatt pedig azt látjuk, hogy közös önkormányzati hivatalokat hoznak létre, hasonló elgondolásból. Mit okoz? A közfeladatellátás minél messzebb kerül a magyar kisembertől, a falvakból az elvándorlás megindul a városok felé. A kommunizmus esetén szocialista nagyvárosok építése mellett egyes térségek tudatos kiüresítése és halálra ítétele, így például a tanyás térségeké vagy pedig a határ menti térségeké. Mit látunk a Fidesz esetében? Azt látjuk, hogy míg stadionépítésre döggivel van pénz, addig a kistelepüléseket pénzügyileg teljesen ellehetetlenítik.

Ezt a párhuzamos felsorolást azért is mondtam el, mert mind a kettő ugyanazt okozza. A kommunizmus alapvetően egy belső elvándorlást, egy belső migrációt okozott nyilván a vasfüggönyből és egyéb politikai okokból kifolyólag, míg a jelenlegi Magyarországon ugyanúgy tapasztaljuk a belső migrációt, tehát a falvakból a városokba költözést, de már tapasztaljuk azt is, hogy jelentős számú a külföldre való elvándorlás.

Tudatossággal kezdtem. Ez a fajta politika tudatosságot kíván. Nyilvánvalóan az is van a háttérben. Ezért tehát most azt kérném, valljon szint a Fidesz: mi a célja a magyar falvak kiüresítésével?

Mi a megoldásokat abban tudjuk összefoglalni, hogy megélhetést biztosító munkahelyeket kell teremteni, megélhetést biztosító földet kell adni a magyar embernek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Sneider Tamás képviselő úr, az Országgyűlés alelnöke következik. Parancsoljon, képviselő úr!

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Nehéz indulatok nélkül beszélni erről a mai napirendről, erről a mai vitanapról nekem, hiszen én megmondom őszintén és büszkén, ha már így kell lennie, kétszer is voltam gazdasági menekült az elmúlt időszakban: 1996-ban, ami-

kor a Bokros-csomag megérkezett hazánkba Bokros Lajossal, akkor volt az első olyan alkalom, amikor külföldre kényszerültem, és úgy, hogy két gyermekem volt itthon, az egyik kétéves, a másik mindössze néhány hónapos.

Az eddigi beszélgetésekből, eddigi vitából az látszódott, hogy nyilván képviselőtársaim közül kevesen élték azt át, vagy talán inkább senki sem, amit én személyesen is át tudtam élni, ezért nem esett szó arról, hogy akkor, amikor kimegy rengeteg családos ember - hiszen én most talán a családos emberekről beszélnék, akik a jelenlegi migránsoknak, külföldi munkavállalóknak legalább a felét teszik ki, ha nem többet, lehet, a kétharmadát, hiszen devizahiteles tömegei, valószínűleg százezres nagyságrendben vannak kint, és devizahitelt általában azok a fiatalok vagy fiatal családok vettek fel, akik szerettek volna Magyarországon megélhetést találni, itt dolgozni és rendes adófizető állampolgárai lenni ennek az országnak -, nos, kérem szépen, ennek a folyamatnak a családok isszák meg leginkább a levét. Családok szakadnak széjjel, hiszen adott esetben több évig távol kell lenni, és ez igencsak megviseli ezeket a családokat. Erről senki nem beszélt, pedig szerintem ez az egyik legnagyobb lelki teher a migránsok esetében, azoknál a családos embereknél, akiknek kint kell lenni, távol a családjuktól. És mindenki gondolja el, akinek vannak gyermekei, hogy milyen érzés hónapokig nem látni aranyos, kedves gyermekeinket.

Nos, a végén már nehéz újdonságokat mondani, de én azt hiszem, talán fel tudok vetni még egy gondolatot. Először is mindenképp szeretném megfogalmazni, hogy országon belül is nagyon különböző az, hogy honnan milyen mértékben távoznak külföldre a magyar fiatalok vagy éppen családos emberek. Itt már erről volt szó éppen Szabolcs megyével kapcsolatban. Engedjenek meg csak egyetlenegy adatot még így utóljára. Egy felmérés szerint 2012-ben a magyar középiskolás fiatalok 27 százaléka válaszolta azt, hogy csak és kizárólag Magyarországon képzelel el a jövőjét.

Ez Heves városában az ottani szakközépiskolában egy nagy felmérés szerint 8 százalékot jelentett. Értik? Tehát egy leszakadó, nehéz helyzetben lévő térség esetében a középiskolásoknak mindössze 8 százaléka gondolta úgy, hogy csak és kizárólag a saját lakókörnyezetében, a saját lakhelyén képzelel el a jövőjét, és nem külföldön. Tehát ezek önmagukért beszélnek. Ezt még külön meg kellene szerintem majd vizsgálni, hogy miért van így.

Mi is a fő probléma? Alapvetően a devizahitel - ezért vannak kint százezrek -, a munkanélküliség és az alacsony keresetek. Alapvetően ezt a három kérdést kell megoldani. A devizahitel kérdésével a jelenlegi kormány nem sok mindent tett, sőt most ezzel a forintosítással valószínűleg betette a kaput nagyon sok mindenki számára. Én abban bízom, hogy ezen lesz újabb változtatás, és nem fognak ezek a devizahitelesek teljes mértékben koldusbotra jutni.

Az alacsony bérek tekintetében már volt szó arról, hogy új gazdaságpolitika kell, ami a magyar fogyasztás növekedésére alapoz, és például áfacsökkentés, és sorolhatnám még tovább, a járulékok csökkentése, mert igenis a nettó béreknek kell nagymértékben változniuk.

A munkanélküliség esetében mit lehet tenni? Nyilvánvalóan itt is a gazdaságpolitikai eszközöket kell használni, de itt most mindenképp felvetném azt, amit el szerettem volna mondani, mégpedig azt, hogy rossz lépésnek tartjuk - és ezt már százszor elmondtuk -, hogy idősebbeket és minél idősebbeket próbálunk munkára ösztönözni, akiknek az egészségi állapota adott esetben sokkal rosszabb, ugyanakkor viszont fiatalok tömegei nem tudnak munkát vállalni Magyarországon. Kérem szépen, Nyugat-Európában a hetvenes években, pontosabban a nyolcvanas években szinte majdnem minden országban bevezették a korai nyugdíjaztatást, hogy minél hamarabb menjenek nyugdíjba, és a fiatalok munkába tudjanak állni. Egyébként épp most, a gazdasági válság idején maga Angela Merkel vetette fel ugyanazt a gondolatot.

Tehát nem ok nélkül volt a Jobbiknak az a programpontja már a 2010-es választásokkor, hogy ahogy önök megadták a nőknek a 40 év munkával eltöltött időszak után a nyugdíjba vonulás lehetőségét, kapják meg ezt a férfiak is, és ezáltal a fiatalok el tudnak helyezkedni Magyarországon. Higgyék el, hogy ez egy fontos eszköz lenne annak érdekében, hogy a fiatalokat itthon lehessen tartani, és ezt a problémát részben meg lehessen oldani.

Én azt kérem önöktől, hogy gondolják tovább ezt, amiről én most itt szinte egyetlenegy percben tudtam beszélni és fel tudtam vetni önöknek, mert hiába a gazdasági helyzet, lehet egy kicsit javítani rajta, lehet rosszabb adott esetben, de biztos, hogy olyan gyorsan nem fog változni, hogy ne kelljen újabb tízezreknek kimenni, vagy éppen a jelenleg kint lévő százezreknek továbbra is kint maradni. Úgyhogy úgy gondolom, hogy ez a felvetés teljes mértékben jogos a Jobbik részéről.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces kör kezdődik. Tukacs István képviselő úr az első, MSZP. Tessék!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Az első gondolatom az lenne, hogy amikor képviselőtársaim menekülteket, különösen gazdasági menekülteket emlegetnek, akkor válik nagyon kiáltóvá az ellentét a kormány és az ellenzék álláspontja között a külföldön, máshol dolgozó honfitársaink ügyében. Azért mondom, hogy kiáltó az ellentét, mert hadd utaljak vissza a majdnem hat órával ezelőtt elhangzott államtitkári expozéra, ahol az államtitkár úr a nagy ívű történelmi áttekintés keretében volt szíves azt mondani, hogy bizony, hát

nem egyedi ez a dolog, mert volt már ilyen a magyar történelemben, amikor honfitársaink százezrével mentek ki, idézem, „építeni az új világot”, mármint hogy Amerikába. Ez az „építeni az új világot”, tisztelt képviselőtársaim, nem ezt jelentette, hanem József Attila sorait jelentette, hogy kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk, nemcsak Magyarországról, de innen is, és nem azért, mert építeni óhajtotta az új világot, hanem mert egész egyszerűen nem akart éhen halni.

Ezért tehát én azt gondolom, hogy lássák meg azt az ellentétet, ami feszül az ellenzék álláspontja és nézőpontja között, meg az önké között, akik úgy gondolják, hogy azért mégis kint építeni egy újabb világot nem is akkora tragédia. Pedig az.

(14.50)

De amiért szót kértem, az a következő. Felszólítanám tisztelt államtitkár urakat arra, hogy a záróbeszédükben legyenek szívesek reflektálni az elhangzott javaslatokra, magyarul arra, hogy mit akarnak ezekből beépíteni, törvénné emelni, a kormányzati munka részévé tenni, meg mit nem. Mert ha ezt nem teszik, akkor ma azt csináltuk, hogy beszélgettünk egy jót. Ami persze egy jó foglalatosság így szerdán délelőtt 9-től délután 3-ig, de nem ez a magyar parlament célja. Ezért azt kérem önöktől, hogy jelezzék legalább, az elhangzott javaslatokból mi beépíthető és mi nem. Természetesen azoktól az államtitkár uraktól kérem ezt, akik követték a vita menetét a nap teljes egészében, és tudják is, hogy mik hangzottak el.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Nyitrai Zsolt képviselő úr, Fidesz. Parancsoljon!

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Előrebocsátom, hogy picit el fogok térni a napirendi pontunktól, ezért elnézést kérek, de röviden teszem, ezért kértem két percben szót. S mindössze azért, mert elhangzott olyan itt az üléssteremben, amit Eger városának országgyűlési képviselőjeként nem hagyhatok szó nélkül. Mirkóczki Ádám képviselőtársunk úgy nyilatkozott, hogy Eger egy élhető város - ebben teljes mértékben egyetértünk -, de azt is mondta képviselőtársunk, hogy Eger egy olyan város, ahol a közbiztonság romokban van. Ez egyáltalán nem fedí a valóságot, hiszen jelentősen javult Eger közbiztonsági helyzete, városunkban fokozott rendőri jelenlét tapasztalhatunk, és az elmúlt időszakban is új térfelügyelő kamerákat helyeztünk el a városban. Heves megye egyébként a megyék bűnügyi fertőzöttsége szempontjából a 16. helyen van országosan, és amikor önök az önkormányzati választási kampányban elkezdtek mondogatni, hogy a város közbiztonsági

helyzete rossz, akkor azt hibás mutatók alapján tették, hibás mutatókat vettek figyelembe.

Én azt gondolom, hogy Eger egy békés, szerethető történelmi város. Köszönöm szépen a figyelmet, és elnézést, hogy eltértem a napirendi ponttól, de azt gondolom, hogy ezt mindenképpen fontos volt hangsúlyozni. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselő Úr! A kétszeri elnézés-kérés méltányos, de nem szeretném, hogy a mindannyiunk által kedvelt csodálatos városunkról kezdenénk most vitát. Ez egyben felszólítás Mirkóczki képviselő úrnak, aki jelezte, hogy két percben kíván szólni.

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Természetesen az idő rövideje miatt nem térek ki mindenre. Annyiban szeretnék reagálni, hogy Nyitrai képviselőtársam félreértett. Én nem pontosan így fogalmaztam, és nem egészen arra gondoltam, hogy Egerben a közbiztonság romokban van. Viszont folyamatosan romlik, elég a hétvégét megnézni, egyetlen éjszaka alatt három fiatal hölgyet próbáltak meg megerősokolni és kirabolni. Ugyanakkor fölhívnám a figyelmet arra is, hogy amíg a Készenléti Rendőrség az önkormányzati választási kampányban két héten keresztül nagy létszámban ott volt Eger közbiztonságát a legjobban sújtó lakótelepeinken, a választás napja után azonnal eltűntek.

Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Visszatérünk az előre bejelentett felszólalók sorához. Megadom a szót Novák Előd képviselő úrnak, Jobbik. Parancsoljon!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Engedjék meg, hogy az Országgyűlés Népesedéspolitikai albizottságának elnökeként próbáljak rávilágítani arra, hogy az országunkat gazdasági-szociális menekültként elhagyó magyarok is milyen komoly mértékben járulnak hozzá ahhoz a szerintünk igenis legnagyobb problémához, ami hazánk katasztrofális demográfiai helyzetét illeti. Sokan dobálóznak itt különféle, akár rendkívül nagy problémákkal, lehet válogatni bőven, mi a programunkban mégis ki mertük mondani azt, hogy szerintünk mi Magyarország legnagyobb problémája, ez pedig hazánk népességfogyása.

A KSH Népeségtudományi Kutató Intézet tavaly decemberben közzétett tanulmánya szerint a 18-39 éves korosztály több mint fele gondolkodik rövid vagy hosszú távú elvándorlásban, ami nagyon súlyos kijelentés, hiszen nyilván nem a 10 éves gyermekekben vagy a 70 éves nyugdíjasokban merül ez fel, hanem azokban, akik reálisan még tehetnének így, elvándorolhatnának, azoknak a többsége így gondolkodik. Élhetetlennek tartják jelenleg Magyarországot. És ez bizony az elmúlt 24 év kormányainak a felelőssége.

Ezért nagyon örülök, hogy a Jobbik - konkrétan Farkas Gergely szakpolitikuskunk - kezdeményezésére egy vitanap alakulhatott ki. Azonban egy kicsit álságos, amikor a Fidesz is azt mondja, hogy nagyon örülnek, hogy erről itt beszélhetnek, hiszen önök ezt nem támogatták. De van egy olyan házszabályi lehetőség, hogy bár korlátozott mértékben, korlátozott időkeretben, korlátozott alkalommal, de lehet ellenzéki kezdeményezésre is vitanapot tartani. Ezt eddig még nem gyomlázták ki a házszabályból. Nem akarok ötletet adni, hogy még egy jogot megfosszanak tőlünk, de csak ennek köszönhető - ezt azért tegyük egyértelművé mindenki számára -, hogy most itt egy vitanap lehet. Az önök nem támogatásának inkább az köszönhető, hogy a közszolgálati televízió ezt a vitát sajnos nem közvetíti, egy percet sem közvetített belőle, még azokat a fideszes felszólalásokat sem, amelyek egyébként lehet, hogy beszédesebbek, mint a mieink, mert elképesztő, hogy mennyire fényévek-re távol vannak a valóságtól. Úgyhogy gondolkozom is, hogy a saját Facebook-oldalamon most leginkább nem is a saját mondandókat osztanám meg, hanem azt, amit például Mátrai Márta vagy itt sokan elmondtak, mert azok tényleg magukért beszélnek, hogy önök mennyire nem a magyar valóságban élnek.

Fájó persze, hogy nemhogy a miniszterelnök, de egyetlenegy kormánytag sem vett részt ezen a vitán, pedig ha ennyire fontosnak tartják, akkor ezt bizony megtehették volna.

Komoly probléma tehát a népességfogyás, hiszen fontos volna, hogy családok jöhessenek létre itthon a külföldre való menekülés helyett. Ezért kellene például a Z. Kárpát Dániel szakpolitikuskunk által oly sokszor szorgalmazott, államilag támogatott otthon- és bérlakás-építési, illetve -vásárlási programot kialakítani. Rendkívül fontos volna a nyugdíjrendszerhez hasonlóan inflációkövetővé tenni a családtámogatásokat, hiszen akkor válnának kiszámíthatóvá ezek a támogatási rendszerek. Azonban amíg még inflációkövetésről sem beszélhetünk, például az idén sem és jövőre sem - tehát kimondhatjuk, hogy reálértéken csökkennek a családtámogatások -, addig ne csodálkozzunk azon, hogy a magyar emberek nem kívánnak, nem mernek itthon családalapításba kezdeni, hanem sajnos egyre nagyobb mértékben hagyják el Magyarországot, ami az elmúlt 24 év kormányainak a felelőssége. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Soron következik Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszony, MSZP.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Én tudom, hogy a kormánypárti képviselőket nem lehet semmiről meggyőzni, amit mi itt ellenzékben mondunk. Én csak arra kérem önöket, hogy néhanapján jöjjenek el velem Hajdú-Bihar megyébe, hétfő hajnalban üljenek fel a vonatra, és azzal jöjjenek el Ferihegyig, a másodosztályon. Na-

gyon tanulságos lesz, amikor két óra hosszát eltöltünk a másodosztályon a vonaton, és beszélgetünk azokkal az emberekkel, akik nagy bőrönddel felszállnak, és az úti céljuk Ferihegy. Tanulságos. Én erre kérem önöket.

És persze megjegyzem, amikor Tukacs képviselőtársam azt mondta, hogy a kormány reagáljon arra, ami itt ma elhangzott, és tegyen javaslatokat, vagy mondjon valamit arra, amit az ellenzék felajánlott a kormánypárt részére, akkor mutogattak egymásra az államtitkár urak, hogy na, akkor ki is fog most erre reagálni. Ez mutatja, hogy mennyire veszik maguk komolyan ezeket a vitanapokat, vagy ahogy a felszólalásomban elmondtam, hogy magát a témát nem veszik komolyan. És ez a legborzasztóbb ebben az egészben, hogy a témát nem veszik komolyan. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki szólni, már olyan valaki, aki olyan frakcióhoz tartozik, ahol még van keretidő. *(Nincs jelentkező.)* Ilyen jelentkezőt nem látok.

Megkérdezem, hogy a kormány képviselőjében kíván-e valaki szólni. Czomba államtitkár úr jelzi, hogy igen.

Parancsoljon!

DR. CZOMBA SÁNDOR nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy egy nagyon fontos témát hozott a magyar parlament a mai napon elénk. Azért mondom így, hogy nagyon fontos témát hozott elénk, mert Novák Előd képviselőtársamnak valóban igaza van abban, hogy a Jobbik kezdeményezése volt, de ez a vitanap nem jöhetett volna létre, ha a kormánypárti képviselők ezt a vitanapot nem támogatják, és nem dupla annyi időkeret állt volna a Jobbik rendelkezésére, ha ezt a képviselők meg nem szavazzák. *(Novák Előd: A házszabályban benne van!)*

A következő: azt gondolom, hogy nagyon sok témát érintettünk a mai napon, szinte minden területet, foglalkoztatást, oktatáspolitikát, egészségügyet, és ez így van rendjén, hiszen az a téma, amiről ma beszélünk, gyakorlatilag az élet minden területét érinti, méghozzá nem kicsi mértékben. Azt kellene először is tisztáznunk, ahogy Farkas Gergely képviselőtársunk is jelezte, hogy nézzük meg, egyáltalán problémaként kell-e kezelni, ha probléma, akkor súlyos probléma vagy kevésbé súlyos probléma; tehát a migráció tekintetében próbáljunk egy kicsit rendet tenni. Én erre azt mondom önöknek, hogy van, amikor probléma, és van, amikor ez kevésbé probléma. Kevésbé probléma akkor, ha valaki a migrációval kapcsolatban úgy dönt, hogy fiatalként vagy idősként szeretné kipróbálni magát külföldön és a megszerzett tudást hazahozni. Erről szoktunk beszélni, hogy ez nem probléma, ezzel kevés gond van.

(15.00)

Azzal van probléma, hogyha valaki nem lehetőségként, hanem kényszerként éli meg azt, hogy Magyarországot el kell hagynia, és nekünk a közös feladatunk, felelősségünk ezzel kapcsolatban, én azt gondolom, hogy itt mutatkozik leginkább.

A számok tekintetében, azt gondolom, fontos, hogy sokat léptünk előre, mert itt aztán a százezertől az egymillióig, sőt már másfél millió kivándorlót is hallottunk. Ma azért a realitások talaján maradván, úgy tűnik, abban egyetérthetünk, hogy a KSH 350 ezret lát - ennél jobb adatot sajnos nem tudunk, mert valóban a statisztikai adatok nem állnak rendelkezésre -, és százezer embert lát olyat, aki kvázi egy éven belüli migráns.

Nem is szoktuk mi migránsnak nevezni, ők elsősorban inkább az ingázók, akik az országhatár közelében élnek.

Arra szeretném a képviselőtársak figyelmét fölhívni, hogy ugyan ez a szám 2009-től '14-ig 51 ezerrel 100 ezerre növekedett, de az idei évben, sőt a tavalyi év második felétől kezdődően ez a szám stagnál. Tehát magyarul, sikerült egy nagyon fontos folyamatot megállítani e tekintetben.

Még egy fontos dologra szeretném fölhívni a figyelmüket. Jobban nő Magyarországon a foglalkoztatotti létszám, mint a munkanélküliség csökken. Tessenek végiggondolni, hogy ez hogyan lehetséges. Számos ok van, de ezek közül az egyik ok az, hogy nagyon sokan vissza is érkeznek. A statisztikák azt mutatják, egyébként a Németországból származó statisztikák is, hogy éven belül, aki kimegy, annak a fele vissza is érkezik, mert nem találja meg azt a számítást, amit egyébként ő a migráció kapcsán szeretett volna.

Nagyon fontos probléma. Itt a Jobbik többször elmondja, hogy a programjában ő már mikor megírta. Szeretném a Jobbik figyelmét fölhívni arra, hogy ha a 2006-os vagy akár a 2002-es Fidesz-programot is megnézik, akkor a demográfiával kapcsolatban - nem kormányzati - mi a helyzet. És való igaz van, a legsúlyosabb probléma, nem az egyik, a legsúlyosabb probléma, mert ha ebben az ügyben nem tudunk eredményeket elérni, 2050-re a KSH statisztikái szerint nyolc és fél millióan vagyunk országhatáron belül. Az tragédia lenne. Az tragédia lenne, mert onnantól kezdve a foglalkoztatási célkitűzéseink - ötmillió körüli foglalkoztatotti létszám, meg sorolhatnám itt az adatokat - gyakorlatilag a ködös homályba vesznének el. Tehát ez egy rendkívül súlyos probléma, és nem véletlen az, hogy a magyar kormány az elmúlt években a családpolitikai rendszeren keresztül olyan sok intézkedést tett, ami ugyan a zuhanást megállította, de azt mutatják az adatok, hogy még mindig rengeteg teendőnk van abban az ügyben, hogy a demográfiai folyamatokat képesek legyünk ellensúlyozni vagy visszajárta fordítani.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Egy másik dolog, hogy súlyos a probléma vagy nem súlyos, és még súlyosabb is lehet vagy lesz, mert a nyugat-európai országok tárt karokkal fogadják és várják a magyar meg a lengyel meg a román - az összes többi államot mondhatnám -, főleg kelet-európai államok szakképzett munkaerőit. Jelen pillanatban az a helyzet, ha őszintén beszélünk, tegyük az asztalra a problémát, a skandináv országoknak képzünk orvosokat, ápolókat. Németország tekintetében hegesztők, építőiparhoz kapcsolódó szakmunkások garmada; hentesek, gyakorlatilag, ahogy végeznek - éppen nemrégiben voltam Nyugat-Magyarországon, komplett osztály ment át Ausztriába.

Magyarul, a probléma még súlyosabb is annál, mint amit esetleg jelen pillanatban érzékelünk, mert ha a szakképzési rendszerünket meg általában a képzési rendszerünket is hozzáigazítjuk az új struktúrához, attól még az itthon maradás esélyét is meg kell teremtenünk párhuzamosan, mert egyébként az agyelszívás tovább fog fokozódni, és efelől nincs kétség, mert látszik, hogy a nyugat-európai országokban nagyon súlyos probléma, különösen szakképzett emberek tekintetében hiány van.

Hogy mit tett a kormány vagy mit tesz a kormány, mekkora a felelőssége a mindenkori kormánynak a migrációs folyamatokban, itt csak egy mondatot engedtesse meg. Lengyelországban arányait tekintve 9 százalékos a migráció, Magyarországon, mondjuk, 3 százalék. Ugye, nem gondolja senki, hogy a lengyel kormány háromszor rosszabbul végzi a munkáját, mint a magyar kormány? Tehát ilyen tüköradatok alapján nem lehet egy kormány munkáját megítélni. Azt lehet megítélni, abban lehet megítélni, hogy vajon tétlenül nézi-e a folyamatokat, vagy tett valamit annak érdekében.

Őnök is jelezték, hogy melyek a súlyos problémák. Bérproblémák vannak, munkahelyproblémák vannak. Ezekben nyilvánvalóan mi is egyetértünk, és nem véletlenül volt az, hogy a kormány a zászló tetejére a munkahelyteremtést, a foglalkoztatásbővítést és a munkanélküliség csökkentését tűzte 2010-ben. Ebben az ügyben talán az egyik legtöbbet sikerült az elmúlt időszakban elérnünk. Persze messze nem tartunk ott, ahogy szoktuk is mondani és hangsúlyozzuk, és így is van, ahol szeretnénk.

Az, hogy mi lett volna, ha a kormány tétlenül nézi a folyamatokat, ez egy hipotetikus feltevés. Nehéz erre válaszolni, de hogy biztos rosszabb lenne a helyzet migrációs szempontból, ez szerintem egyértelmű.

Szerintem itt is a megelőzés a megoldás elsődlegesen, és úgy, ahogy általában a gyógyászatban is, eredményeket akkor tudunk elérni szerintem, ha megnézzük azt, hogy hogyan tudjuk megakadályozni ezt, vagy hogyan tudjuk a magyar munkavállalók döntő többségét Magyarországon tartani.

Tett-e a kormány valamit ennek érdekében? Csak címszavakban engedjék meg, nem akarom az időt húzni, és a fiatalokra koncentrálok itt most első-sorban. „Első munkahely” garanciaprogram címén 16 ezer 25 év alatti fiatal dolgozik most is Magyarországon. Ennek a programnak az volt a lényege, hogy ha hajlandó a munkáltató foglalkoztatni valakit, akkor 4 hónapig, illetve most már 6 hónapig bérének és járulékainak igen jelentős részét vállaljuk át, azért, hogy a munkatapasztalatot, azt, amit mindig számon kérnek tőle, meg tudja szerezni, és országhatáron belül tudjon lehetőséget találni.

A fiatalok vállalkozóvá válását segítettük egyszer 8,5 milliárd forintért, majd a közép-magyarországi régióban újabb 1 milliárd forintért. Gyakornoki programokat indítottunk, nem véletlenül, hiszen akik a szakközépiskolákban, szakiskolákban végeznek, és nem találnak azonnal munkahelyet, annak lehetősége legyen arra, hogy munkatapasztalatszerzés címén annál a munkáltatónál, ahol korábban tanulószereződéssel volt, megszerezze ezt a munkatapasztalatot egy éven keresztül; itt is 4-6 ezer fiatal bevonását terveztük, illetve tervezzük.

Elhangzott itt az ifjúsági garanciaprogram, Szél Bernadett képviselőtársam jelezte, hogy miért késlekedik a magyar kormány, miért tétlenkedik, hiszen ez egy olyan remek program, az Unió azt találta ki, hogy négy hónapon belül a fiatalok el tudnak helyezkedni. Szeretném jelezni egyrészt képviselőtársamnak, hogy a program elindult, másrészt pedig, ami ennél is fontosabb, hogy ez nem úgy működik, hogy egy receptet ad az Unió, és a recept alapján mi meggyünk végig pontokon és kipipáljuk a feladatokat, hanem minden egyes uniós tagállamnak magának kell a megoldásokat kitalálnia, hogy hogyan tudja ezt tartalommal megtölteni.

Arra szeretném fölhívni a figyelmet, hogy mi nem vártunk arra, hogy az Unió ezt a startpisztolyt eldördítse, hanem mi már a korábbi években, ahogy az előbb is említettem, különböző programokon keresztül, kifejezetten ennek a rétegnek akartunk segíteni, mert láttuk, 2011 környékén Magyarországon a 25 év alatti fiatalok munkanélküliségi rátája 28,7 százalék volt, majdnem 30. Jelenleg, a legutolsó statisztika szerint 19,3. Képviselőtársaim, azért szeretném, ha legalább azt, amit a kormány ténylegesen tett, és ennek nemcsak az adatai, hanem a tényleges eredményei is mutatkoznak, látszanak, azért nem vitatnánk el.

A közmunka szerepe. Megint előjött itt a közfoglalkoztatás, hogy úgy egyébként jó-jó, nem rossz az, de hát sokat költünk rá, sok helyen van. Arra szeretném kérni önöket, hogy döntsék el végre, hogy akkor mi a konkrét álláspontja az ellenzéknek a közfoglalkoztatással kapcsolatban.

Mi azt mondtuk, hogy az embereknek azokban a térségekben, területeken, ahol a versenyszféra nincs jelen, és abban kell döntenünk, hogy segély adjunk-e az embereknek, vagy közfoglalkoztatáson keresztül

munkát és munkabért tudjunk nekik adni, akkor azt mondtuk, hogy számunkra ez nem kérdés. Hogy ez többre kerül egyébként a magyar kormánynak vagy a magyar adófizetőknek? Hogyne. Hiszen 22 800 forint a segély, és 51 000 forint nettóban legalább a közfoglalkoztatási minimálbér. Persze. De itt nemcsak fiskális kérdéseket kell az asztalra tenni, hanem ennél sokkal fontosabb társadalompolitikai és egyéb jelentősége is van.

Abban igazuk van közfoglalkoztatás-ügyben, hogy ha „túl jól” sikerül a program, és esetleg a versenyszféra már arra panaszkodik, hogy nem talál munkaerot azért, mert mindenki közfoglalkoztatásban van, ilyen mondatoknak nem szabad elhangozni, tehát nekünk erre oda kell figyelniünk. De az nem kérdés, hogy a közfoglalkoztatásnak szerepe és jelentősége van.

Schiffer képviselő úr jelzett itt pár olyan dolgot, ami a számadatokkal kapcsolatos, de nincs itt, úgy-hogy nem akarok rá hivatkozni.

Mi a megoldás? Nyilvánvalóan - ez is elhangzott ma - tisztességes bérek kellene a magyar munkaerőpiacon.

(15.10)

Éppen ma reggel tárgyaltunk, ma reggel is tárgyaltunk a munkáltatókkal, munkavállalókkal a 2015. évi bértárgyalások kapcsán a minimálbérről, a garantált bérminimumról, és nyilván itt, mint ahogy a korábbi években is, komoly viták zajlanak e tekintetben, de azt azért talán érdemes rögzíteni, hogy még egyszer azt, amit az elődeink tettek, hogy a béreket úgy emeljük, hogy nincs mögötte teljesítmény, és hitelből próbálunk nagyok lenni, erősek lenni, ezt a politikát abba kell hagyni. Mi ezt 2010 környékén abba is hagytuk, ezért alakítottuk át az adórendszerünket, ezért alakítottuk át sok minden más olyan jogszabályt, szociális és munkajogi jogszabályt, ami ebbe az irányba hat. Természetesen fontos lenne, szükséges lenne, de ha az a kérdés, hogy vajon a német reálbérekkel vagy a francia, vagy a skandináv reálbérekkel lépést tudunk-e tartani, és zsinórmérceként azt kell-e alapul vennünk, akkor azt mondom, egészen bizonyosan még a következő néhány évtizedben sem. Tehát ez nem csupán bérpolitikai kérdés, hanem sok más egyéb fontos kérdést is fölvet.

Mi kell ahhoz, hogy munkahelyek legyenek? Stabil és javuló gazdasági környezet. Nem véletlen az, hogy a magyar kormány a legtöbb energiát, a következő 7 év uniós forrásainak a 60 százalékát kifejezetten gazdaságfejlesztésre, gazdaságélénkítésre kívánja fordítani, mert enélkül nincs tartós munkahelyteremtés. Az kétségtelen tény, hogy párhuzamosan nem jön ez egymással, tehát lehet úgy gazdaságfejlesztést végrehajtani, akár 4-5 százalékos GDP-növekedés is lehet, úgy, hogy egyébként a foglalkoztatásbővülésben szinte semmi nem látszik. Erre lá-

tunk példát 2005, 2006, 2007 környékén, tessenek megnézni az akkori számadatokat.

Egy másik nagyon fontos terület a képzés, általában a képzés, a felsőfokú képzés, és ha megengedik, inkább most a szakképzéssel és az alapfokú közneveléssel kapcsolatos területre két mondat erejéig koncentrálnék csak. Igaz-e Magyarországon az a helyzet, hogy ha most egy átlagember keres egy jó hidegburkolót, keres egy villanyszerelőt, a háztartásába keres egy háztartásigép-szerelőt, akkor igen nehezen találja a nagy munkanélküliség mellett. Nagy valószínűséggel most, aki esetleg hallgat bennünket, vagy lát valahol, valamikor, akkor azt fogja mondani, hogy valóban így van. A vállalkozások hasonló problémákkal küzdenek. Nemrégiben jártunk Szombathely környékén. Az a helyzet, hogy Szombathelyen 2,8 százalékos a munkanélküliség, de Győrt is tudnám mondani, meg Székesfehérvárt és még jó pár területet.

Az a helyzet, hogy nem találnak munkaerőt, nem a városból, 50 kilométeres körzetből nem találnak. Tehát házon belül - idézőjelben mondom -, országhatáron belül is nagyon súlyos problémák vannak, amelyekben a foglalkoztatáspolitikának a következő években nagyon fontos feladatai vannak. Tehát azt, hogy Görögország meg Ausztria is egyszerűen van jelen a munkanélküliségben, Borsodban, Szabolcsban, Nógrádban vagy Baranya déli részén 20 százalék körüli a munkanélküliség, ott pedig nagyon kellene a munkalehetőség, tehát ezeket az egyensúlytalanságokat nekünk valóban kezelniünk kell.

Itt az előbb elhangzott, hogy a vidék érdekében tesz-e valamit a kormány. Azért szeretném a kkv-szektor forrásait... - ha megfigyelik, hogy a következő időszakban meg az elmúlt időszakban is hol jöttek létre munkahelyek, és milyen módon támogattuk, illetve a szabad vállalkozási zóna fogalmával miért csak 2011 óta ismerkedünk, és miért nem volt ez a korábbi ciklusok idején, akkor azt gondolom, ezek is fölillantják azt, hogy a magyar kormánynak milyen célkitűzései vannak.

Elhangzottak itt különböző konkrét kérdések, észrevételek, javaslatok. Természetesen ebben a keretben, amiről az előbb beszéltem, munkahelyteremtés, foglalkoztatásbővítés, ez az egyik legfontosabb orvossága - idézőjelben mondom - annak a migrációs folyamatnak, amelyről most beszélünk, hiszen döntő többségében a fiatalokat érinti elsődlegesen ez a probléma. Ebben nekünk az eddiginél is többet és hatékonyabban kell tennünk, ezért tervezzük azt, ahogy már említettem is, hogy a fejlesztésekre a források döntő többségét koncentrálnuk, és nem igaz... - igaz volt a korábbi időszakban az, hogy betonba öntötték meg szökőkutakba az előző kormányok a különböző forráslehetőségeket. Ez a mostani ciklusban egyáltalán nem így van, ezt mutatja az a számadat, hogy az összes forrás 60 százaléka konkrétan munkahelyteremtésre vagy gazdaságfejlesztésre fordítódik majd.

Az államtitkárság az elmúlt időszakban is számos programot dolgozott ki. Itt a legfontosabb dolog most az, hogy helyben próbáljuk a problémát kezelni, és itt tartani azokat a fiatalokat, akik jelen pillanatban abban gondolkodnak esetleg; hála istennek, azért a statisztika, hogy hányan gondolkodnak, és ténylegesen hányan hagyják el az országot, ott azért nagyságrendbeli különbség van, de kétségtelen tény, hogy itt a munkahelyteremtésre, a foglalkoztatásra kell koncentrálnunk, de azokkal is kezdenünk kell valamit, akik most külföldön vannak, és számos olyan munkaerő-piaci igény, számos olyan vállalat jelent be olyan munkaerő-piaci igényt, ahol adott esetben hónapokig, fél évig vagy egy évig sem tudják feltölteni megfelelő munkással az üres munkahelyet. Itt nekünk, azt gondolom, feladatunk van, röviden, tömören. Ezt a feladatot az államtitkárság magára is vette, vállalta, és próbáljuk mindenféle módszerrel, lehetőséggel segíteni azt, hogy esetleg a most külföldön dolgozó fiatal, amennyiben megfelelő munkalehetőséget lát, és idehaza pedig tárt karokkal fogadják, mert ha az a fajta képzettség és tudás szükséges hozzá, akkor a kereslet és a kínálat összetalálkozik.

Összességében tehát azt gondolom, talán az a legfontosabb üzenet, ahogy az előbb is említettem, hogy a külföldi munka ne kényszer, hanem lehetőség legyen a magyar emberek számára, akár a fiatal, akár az idős ember számára. Ha ez így lesz, akkor gyakorlatilag elérjük azt a célt, amit most a mai vitanap kapcsán is, úgy gondolom, az előterjesztők is szeretnék volna, hogy tárgyaljunk, beszéljünk erről a problémáról, vesézzük ki olyan mélységig, amilyen mélységig ebben a körben tudunk beszélni. És azzal is egyetértünk, nyilván olyan feltételeket kell idehaza teremteni, hogy legyen érdemes hazajönni.

Azt kérem, és azt kívánom mindannyiunknak, hogy közösen ezen dolgozzunk az elkövetkezendő években is. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A politikai vitát lezárom.

Most pedig soron következik **a magyar zászló és címer napjáról szóló határozati javaslat általános vitája** a lezárásig. Rogán Antal, Németh Szilárd István fideszes képviselők önálló indítványa H/2117. sorszámom a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Nemzeti összetartozás bizottsága folytatja le.

Elsőként megadom a szót Németh Szilárd István úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Ön a szó, képviselő úr.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A nemzeti jelképtár egyik legfontosabb és leginkább használt, ősi ha-

gyományokra visszavezethető eleme a nemzeti lobogó, a magyar címer és a nemzeti hitvallásban is tisztelt Szent Korona. A zászlóról és annak használatáról Magyarország Alaptörvénye is rendelkezik. A ma használatos háromszínű zászló mellett bizonyos kiemelt alkalmakkor a történelmi zászlók válogatott sora is a magyar nemzeti jelképtár részévé vált. Az Országgyűlés alakuló ülésén vagy a közjogi méltóságok, így a köztársasági elnök, a miniszterelnök és a házelnök megválasztásakor többek közt az Árpád-ház hétszer vágott, úgynevezett Árpád-sávós zászlója, vagy éppen Mátyás királyunk fekete seregének hadizászlaja előtt teszünk hitet és esküt a magyar haza és nemzetünk szolgálatára.

Zászlónkról és a magyar címerről ugyanakkor egyetlen emléknap vagy ünnep sem szerepel naptárainkban, ezért gondoltuk a magyar zászló és címer napjának március 23-át, az 1848. évi XXI. törvénycikk megalkotásának és elfogadásának időpontját, mint ahogy erre az eredeti határozati javaslatban is hivatkoztunk. Nézzük, miről szólt ez a törvénycikk!

„1848. évi törvénycikk a nemzeti színről és ország címeréről. 1. §. A nemzeti szín és ország címere ősi jogaiba visszaállítatik. 2. §. Ennélfogva a háromszínű rózsza polgári jelképen újra felvetetvén, egyszerűsített megállapítatik, hogy minden középületnél s közigazgatásnál minden nyilvános ünnepek alkalmával és minden magyar hajókon a nemzeti lobogó és ország címere használhassék. Egyébiránt a kapcsolt részeknek szabadságukban hagyatván, hogy az ország színei és címere mellett, saját színeiket és címerüket is használhassák.” Így szólt a XXI. törvénycikk.

(15.20)

Tisztelt Képviselőtársaim! A határozati javaslat benyújtása után pár nappal levelet kaptam Csúcs Lászlóné Halina asszonytól, a lengyel kisebbségi szóvivőtől. Ebben arról tájékoztatott, hogy tudomásukra jutott, miszerint március 23-ára tervezzük bevezetni a magyar zászló napját. Azt írta, hogy ez két szempontból is nagyon érzékenyen érinti a Magyarországon élő lengyel nemzetiséget. Egyrészt március 23-án immár nyolc éve ünnepeljük közösen a magyar-lengyel barátság napját, évente felváltva hol Lengyelországban, hol Magyarországon. Ezt a napot mindkét nemzet országgyűlése törvényben fogadta el. A magyar zászló napjának erre a dátumra való kitézése szerintük csökkentené a magyar-lengyel barátság napja méltó megünneplésének lehetőségét. Másrészről a Magyarországon élő lengyelek is szeretnék méltóképpen ünnepelni második hazájuk oly fontos és felemelő eseményén, amilyenek ők a magyar zászló napját tekintik. Ezért azt kérik, hogy más időpontra tegyék a magyar zászló napját.

Majd arról is beszámol az általam különösen nagyra becsült és tisztelt szószóló asszony, hogy a Lengyel Köztársaság zászlajának napját ők otthon is

megünneplik, mégpedig május 2-án. „A lengyel ünnep célja, ami szinte teljesen egybeesik a magyarok céljaival, az, hogy népszerűsítse az ismereteket a lengyel történelemről, a lengyel zászlóról és a nemzeti szimbólumokról, hogy erősítse a nemzeti öntudatot, hiszen a nemzeti lobogó színei a nemzeti öntudat legfontosabb szimbólumai közé tartoznak. A lengyel zászló napjának a küldetése a hazafias érzelmek felkeltése, a hazafi magatartás kialakítása. A zászló a nemzet összetartó ereje, amely összeköti a lengyel fiatalokat és időseket, a teljes lengyel társadalmat.” - írja levelében Halina asszony.

Az ünnep dátumának meghatározása nálunk sem volt véletlenszerű. Két történelmi eseményhez kapcsolódik, 1944. május 2-án a lengyel hadsereg, Kościuszko divíziója lengyel zászlót tűzött ki Berlinben a Reichstagon és a győzelem oszlopán, illetve később, a Lengyel Népköztársaság idejében kötelező érvényű volt a zászlók leszedése a május 1-jei felvonulások után, hogy ne lobogjanak másnap, a kommunista hatalom által megszüntetett május 3-ai alkotmány ünnepén.

Tisztelt Országgyűlés! Stanisław Worcell 1849-ben így írt a két testvéri nép kapcsolatáról. „Magyarország és Lengyelország két örökéletű tölgy, melyek külön törzset növesztettek, de gyökereik a föld alatt messze futnak, összekapcsolódnak és láthatatlanul egybefonódnak. Ezért egyiknek a léte és erőteljessége a másik életének és egészségének feltétele.”

Nos, tisztelt képviselőtársaim, az idézet fényében nem véletlen, hogy nemcsak meghallgattuk, de meg is értettük lengyel testvéreink kérését, tanácsát, és ezért módosító indítvánnyal kezdeményeztük, hogy ne március 23-án legyen a magyar zászló és címer napja. Tekintettel arra, hogy a jelenleg is használatos, vízszintes sávokban elrendezett, háromszínű - piros-fehér-zöld - magyar nemzeti lobogó a XVIII. század végén, illetve az 1849-49. évi forradalom és szabadságharc idején került használatba és elfogadásra, a nemzeti ünnepek sorában is a tavaszi szabadságünnep idejéhez közeli új dátum lehet megfelelő a zászlónap kitézésére.

Tisztelt Országgyűlés! Ennek okán több időpontot is megvizsgáltunk. Kérem, engedjék meg, hogy ezeket röviden ismertessem önökkel. A forradalom és szabadságharc eseményei alapján március 16. és 17., április 11. és 14., illetve szeptember 29-e is alkalmas lehet a nemzeti lobogó megünneplésére és a modern magyar színek megtisztelésére.

Március 17-én Batthyány Lajos gróf miniszterelnöki kinevezésével egyszerre ünnepelhetnénk meg a magyar trikolorát is. A kinevezés megnyitotta az utat az első független és szabadon választott kormány megalakításához. Általa a reformkor nemzeti szabadságeszményének útján de iure is mérföldkőnek számított az uralkodói kinevezés Bécsben, Pozsonyban és Pest-Budán egyaránt.

1848. április 11-én az uralkodó, V. Ferdinánd szentesítette az úgynevezett áprilisi törvényeket. Ez

fordulópont volt a magyar történelmi valóságban. Átalakult vele a kormányzás rendje és tartalma, csaknem teljesen függetlenné vált Magyarország, és ettől a naptól számíthatjuk az ország területi egységének helyreállítását is, az Erdéllyel történő egyesülést.

1849. április 14-e pedig a függetlenségi nyilatkozat napja. A Debreceni Református Nagytemplomban kimondták a Habsburg-ház történelmünkben második trónfosztását. Néhány hónappal korábban, 1848. szeptember 29-én pedig Pákozdnál megvívtuk az első és egyben sikeres honvédő ütközetünket.

És van még egy elgondolkodtató dátum, amely ugyan a fenti sorba nem illeszthető, de történelmi tényből sem vezethető le, mégis fontos, számolnunk kellett ezzel is. Ez november 19-e, amikor 2010-ben a Székely Nemzeti Tanács parlamenti emlékülése alkalmából kitűzték az Országházra a székely zászlót, amely a törvényhozás épületét mind a mai napig díszíti, azt üzenve evvel, hogy az ország háza a nemzet háza.

Végül nézzük azt az időpontot, amely mellett döntöttünk, és a tisztelt Ház figyelmébe is ajánlunk. 1848. március 16-án megkezdődött a Nemzetőrség szervezése. A Nemzetőrség egyik fontos feladata a közbátorság fölötti őrködés volt. Pesten a 12 pont 5. pontjában már nemzeti őrsereget követelnek. A márciusi napokban a fővárosban és a nagyobb vidéki városokban spontán önszerveződésben jöttek létre nemzetőri alakulatok, amelyek a rend fenntartását vállalták, Pesten eleve azzal a céllal, hogy tüntetés vagy rendzavarás esetén kizárják az idegen parancsra mozduló katonaság beavatkozását. Később a pozsonyi országgyűlésen megszületett a XXII. törvénycikk a Nemzetőrség felállításáról. Ennek értelmében a 25 és 50 év közötti egészséges férfiakat, ha fél jobbágytelek nagyságú birtokkal, illetve 200 forint értékű ingatlanal rendelkeztek, lakóhelyükön végzendő nemzetőri szolgálatra kötelezték. Ez a mozgósítás egyben a történelmi előzménye a független reguláris magyar honvédségnek, illetve a modern sorkatonai szolgálatnak.

Az 1848-49-es eseménysor alapján március 16-a alkalmas a nemzeti lobogónk és címerünk megünneplésére, megtisztelésére. Mind az ország háromszínű zászlaja, mind a pedig a magyarság heraldikai megjelenítése a hasított címerrel megtalálható a március 16-án fegyverbe hívó nemzetőrségi jelképtárban. Ezt erősíti egy korabeli megemlékezés részlete is. „Este a két testvérváros ki volt világítva, az utcákon lelkesült néptömeg forrongott, harsogtatva: éljen a szabadság! Az ablakokból nemzetiszín lobogók függtek alá, a szabadság nevével beírva. Egész éjjel rend és nyugalom őrködött a város fölött, a portyázó nemzetőrök több helyeken bujkáló csavargókat fogtak össze, s hivatásuknak minden tekintetben híven megfeleltek.”

Március 16-án tehát 1848 azon jeles napjára emlékezhetünk nemzeti zászlónkat ünneplve, amikor

a forradalom másnapján a nép több ezer aláírással követelte a Nemzetőrség cselekvőképes életrehívását, illetve a nemzet szabadságának és függetlenségének megvédésére fegyvereket is követelt. Ez a nap egy zászlóbontásnak is értelmezhető a kokárdás márciusi idusi ünneplés másnapján. Az emléknapi elfogadása és jogszabályba iktatása nyomán újabb ünnepi alkalommal bővíthet a nemzetegyesítésnek és az Alaptörvényben kodifikált nemzeti felelősségviselésnek jogi alapokon nyugvó eszköztára.

A nemzeti jelképek napja újabb kapocs, amely az elszakított, ezért a mai határon túl élő magyar nemzettestrészeket is egyesíti a hivatalosan elfogadott, országgyűlési határozatban rögzített naptári ünnep által is. Az emléknaphoz kapcsolódó ünnepségek és események szervezésében és koordinációjában kiemelt szerepe lehet szerintem az étoszából és az alapító szándéknyilatkozata szerint erre amúgy is hivatott Nemzetstratégiai Kutatóintézetnek. Tekintettel arra, hogy a Miniszterelnökség háttérintézménye kiválóan elláthatja a nemzetegyesítés programjába illeszkedő emléknapi határon túli megtartásának formai, tartalmi és eszmei összehangolását is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mindezek alapján kérem, hogy a fentiek figyelembevételével támogassák országgyűlési határozati javaslatunkat a magyar zászló és címer napjáról és annak új dátumát, március 16-át. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps.)*

(15.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Vargha Tamás államtitkár úr kíván felszólalni. Öné a szó, államtitkár úr.

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Rogán Antal és Németh Szilárd képviselőtársaink a magyar zászló és címer napjáról kezdeményeztek országgyűlési határozatot, s tették ezt azért, hogy legyen egy olyan nap az évben, legyen egy olyan nap az életünkben, amikor a nemzeti szimbólumainkra irányíthatjuk a magunk és a magyar társadalom figyelmét is.

Itt az Országgyűlésben különböző pártok képviselői foglalnak helyet, mondhatjuk, és hogyha lehetőségünk volt végighallgatni az elmúlt néhány óra parlamenti vitáját, láthattuk és hallhattuk, hogy kevés dologban értünk egyet. Máshogyan tekintünk a múltra, máshogyan tekintünk jelenre és jövőre, más válaszokat és más-más megoldásokat kínálunk a nemzet életében felmerülő kérdésekre és problémákra. Ugyanakkor azt gondolom, hogy párthovatartástól függetlenül mindannyian azért vagyunk itt, mert fontosnak tartjuk a magyar nemzet és a magyar szabadság ügyét, a nemzeti zászló és a címer pedig nemzetünk, szabadságunk, a nemzeti összetartozás, összetartozásunk szimbóluma, ahogy erre Németh Szilárd képviselő úr is utalt expozéjában.

Ezért bízom benne, és hiszem, és remélem, hogy ma, amikor e Ház falai között erről a határozati javaslatról tárgyalunk, nem fogunk elmerülni az aktuálpolitikai iszabirkózás mocsarában, hanem ezt a mindannyiunk számára fontos ügyet hordozó határozati javaslatot a maga jelentőségéhez méltó komolysággal tárgyaljuk és fogadjuk majd el.

Tisztelt Elnök Úr! Magyarország Kormánya a magyar zászló és a címer napjáról szóló előterjesztett országgyűlési határozati javaslatot támogatja. Köszönöm. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Elsőként megadom a szót Petneházy Attilának, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

PETNEHÁZY ATTILA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Kapcsolódván államtitkár úrhoz, én is hiszem, hogy ez a jelenlegi napirendi pontunk nem fog olyan indulatokat kiváltani, mint a mögöttünk hagyott. Természeténél fogva ez természetesen nem is következhet be, hiszen nem is szabad ezt összehasonlítani, de ha megengedik, folytatván az előző gondolatokat, én inkább az érzelmek oldaláról közelítenék, mert azt hiszem, ha kimondom azt, hogy Himnusz, kimondom azt, hogy nemzeti lobogó, kimondom azt, hogy magyar címer, akkor valóban politikai hovatarozástól függetlenül mindannyiunknak egyszerre dobban meg a szíve, és ezt hiszem.

Talán egy kicsit töltekezünk is ilyenkor - ami igencsak ránk fér, azt hiszem -, és végiggondolhatjuk, hogy sajnós voltak olyan zivataros évtizedeink, amikor a magyar zászló tiltott jelképnek számított, aztán később természetesen a lobogónkat alkotó három szín helyett egy másik szín vált dominánssá, és aztán összetakoltak egy olyan magyartalan jelképből álló címet, ami egy idegen hatalom eszmérendszerét volt hivatott szolgálni, és ennek volt a jelképe. Az elmondható azért, hogy ezen zivataros vagy zavaros időknek talán egyetlen hozadéka volt, hogy erősítette az akkor élőkben a nemzeti hovatarozásukat, és magyarságunk meghatározó jelképeit egyre erősebben tiszteltté tette.

Azt gondolom, hogy a határozati javaslat tárgyát, mind a módosított dátumot, mind annak tárgyát tekintve tulajdonképpen nehéz érvekkel megtámadni. 1848. március 16-án, akkor is, '48-ban és most is még a forradalmi hangulat a magyar emberek lelkében ott élt, és él napjainkban is. Az ezt követő dicső hetekre és hónapokra nem kell kitérnünk különösebben, mindannyian tisztában vagyunk ennek dicsőséges mivoltával és azzal is, hogy a szabadságharc leverésének mik voltak a következményei. Én azt helyesnek tartom, hogy a legnagyobb nemzeti

ünnepünkhöz kapcsolódik ezáltal végül is ez a dátum, és március hónapja - legyünk kellően magasztosak - az újjászületést jelenti a magyarságnak, kapcsolódva természetesen a '48-49-es forradalom és szabadságharcra való emlékezés miatt, és azt hiszem, hogy e határozati javaslat elfogadásával új értelemmel bővülve gazdagítaná is ezt az ünnepet.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt hiszem, hogy sokéves hiányt is lerónánk ezzel az emléknappal, mert a magyar történelemnek számos olyan napja, szakasza és időszaka van, amelyre meg kell tanítanunk emlékezni az utánunk jövő nemzedéket. Én háromgyermekes apaként azt hiszem - nem, nem is hiszem, én ezt tudom -, hogy ez ügyben állandóan és örökké, mindig, újból és újból van teendők, tennivalók. Nos, ha márciusban a magyarságunkat megtestesítő két szimbólum előtt leróhatjuk tiszteletünket, azt hiszem, nem járunk el helytelenül, és emlékezhetünk mindazokra, akik ezen lobogó alatt életüket és vérüket adták hazánkért, és akik áldozatot hoztak azért, hogy végül is mi itt lehessünk, és megteremtették annak a lehetőségét, hogy magyarként magyar ügyekért járhassunk el. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Most megadom a szót Kiss László képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

KISS LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Először is nagyon örülök Petneházy Attila képviselőtársam és államtitkár úr felszólalásának, mert úgy látszik, hogy sem államtitkár úr, sem pedig képviselőtársam végre nem kérdőjelezi meg azoknak a képviselőknak a nemzeti elkötelezettségét és jobbító szándékát, akik itt ülnek a soraink között. Az előző néhány órás vita alapján azt tudom mondani, hogy mindkettőjük hozzászólása üde színfoltja volt ennek a mai napnak, ezért szeretném is egyébként, ha mind a kettőjük szellemisége a következő három és fél évben ráragadna a magyar parlamentre, ez mindenkinek hasznos lenne, merthogy itt olyan emberek dolgoznak ebben a Házban, akik véleménykülönbségük ellenére is a magyar nemzetért, a magyar nemzet egészéért szeretnének dolgozni.

Valóban, egyet kell hogy értsek Petneházy képviselőtársammal, az a helyzet, hogy amikor a nemzetünkről vagy nemzetünk szimbólumairól esik szó, akkor mindig, mindenkinek azért egy kicsit máshogy dobban a szívének. Éppen ezért örültünk volna annak, hogyha lehetőséget kapnak a frakciók arra, hogy ezen előterjesztésben részt vegyenek, merthogy valóban arról van szó, hogy nemzetközi elkötelezettségünk összekovácsol itt bennünket, és arról van szó, hogy az ilyen szimbolikus javaslatok teremthetnének arra lehetőséget, hogy a frakciók közösen működjenek közre ennek a kidolgozásában. Ez itt nem történt

meg, ilyenfajta együttgondolkodásra az előterjesztés kapcsán, úgy tűnik, hogy igény nem volt, ezt, ha tesszük, akkor kritikaként hadd fogalmazzam meg önök számára.

Annak örülök, hogy az előterjesztésben a március 23-a kapcsán elmozdulás történt, azt kell mondanom, hogy egyetérttek az előterjesztővel abban, hogy itt a dátum változtatására van szükség. Tudják, az a baj ezekkel a történelmi dátumokkal - nem kritizálva az előterjesztő szándékait -, hogy sajnos a magyar nemzet XX. századi történelme meg Európa XX. századi történelme is olyan volt, hogy mindenre lehet sajnos rossz példákat is találni. Ez a március 23-ai dátum - nem vitatva azt, hogy egy fontos mérföldköve a '48-as forradalom és szabadságharcunk éveinek - áthallásos volt, az olasz fasiszta mozgalom megalapítása vagy a felhatalmazási törvény miatt.

(15.40)

Nagyon örülök neki, hogy nem ezen áthallások miatt, hanem másik nemzettel való kiváló kapcsolatunk erősítése okán is, de az előterjesztő elmozdult ebből a szándékból. Az MSZP azt javasolta és javasolja, hogy március 15-e legyen ez a nap, amikor megemlékezünk a magyar zászló és címer napjáról, de azt gondolom, hogy a Nemzeti összetartozás bizottságában ezt a vitát majd, amit ez a két módosító javaslat generálni fog, szerintem fogják tudni rendezni, mert én nem látok olyan tartalmi különbséget az előterjesztő által ismertetett dátum és az MSZP március 15-i dátuma között, amit ne lehetne áthidalni. Mi magunk is azt gondoljuk, hogy a március 15-i ünneprendszer az, amihez ezt a zászló és címer napját beillesztve méltóképpen meg tudjuk ünnepelni. Mindenképpen fontos, hogy ezt a napot közösen és méltó keretek között ünnepeljék meg a polgárok, és amikor a méltó keretről emlékezünk meg, akkor lehet azt mondani, hogy március 15-e és eköré kapcsolódva van a helye ennek a méltó ünnepelésnek. Azt gondolom tehát, hogy a bizottsági ülésen lefolytatva ezt a vitát, szerintem termékeny és hasznos módon, bízom benne, megegyezésre fogunk jutni, és a Magyar Szocialista Párt tudja támogatni ezt a javaslatot.

A magyar zászló színei az erőt, a hűséget és a reményt szimbolizálják. Úgy gondolom, hogy erős Magyarország akkor van, ha a felelős kormány azért dolgozik, hogy 4 millió létminimum alatt élő ember ne legyen. Hűség: a mindenkori kormánynak, felelős kormánynak fontos abban, hogy a Magyarország érdekeit akár az integrációban is erősen, a nemzet érdekeit erősen érvényesítse. Remény: azt kell mondanom, egy országnak reményt kell adnia, és itt szöveg arról, amiről itt a képviselőtársaim órákon keresztül vitatkoztak, hogy bizony a remény dolgában rosszul teljesít az ország akkor, amikor az állampolgárok százezrei hagyják el ezt az országot.

Ha tehát a magyar zászló színeire és címerére gondolunk, a piros, a fehér és a zöld, az erő, a hűség

és a remény szimboliztikájára, akkor hadd hívjam fel a kormány és a tisztelt képviselőtársam figyelmét arra, hogy tartalommal is töltsük fel ezeket a színeket. A magyar kormány erőt, hűséget és reményt sugározzon, illetve nyújtson a polgárainak, ha és amennyiben ilyen politikát folytat, akkor nemcsak ezt a javaslatot, hanem ezt a politikát a Szocialista Párt fogja tudni támogatni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Most megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak, a Jobbik... *(Közbeszólások a Jobbik soraiból: Nem, hanem Ikotity képviselő úr.)* Elnézést, de az LMP nem jelzett. *(Ikotity István: Gombot nyomtam.)* Megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Annyiban szeretünk volna cserélni - egy kis félreértés lehetett -, hogy Szávay István lenne a vezérszónok, és Szávay István csak az LMP-s képviselővel szeretett volna sorrendet cserélni, hogy a vezérszónokot elmondják.

ELNÖK: Értettem, jó, akkor én értettem félre a jelzést.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen, egy normál hozzászólásra szeretnék majd jelentkezni utána. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Bár nem jelentkezett Ikotity képviselő úr, de megadom a szót az LMP képviselőcsoportja képviselőjének, aki vezérszónokként mondja el a képviselőcsoport véleményét. Öné a szó.

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről. Köszönöm szépen, elnök úr. Hadd kezdjem azzal, hogy jelzem, hogy azért is csak gombot nyomtam és nem írásban jelentkeztem, mert nem a hagyományos értelemben vett vezérszónoklat stílusát követve kezdeném ezt a beszédet, hanem sokkal inkább ettől egy kicsit eltérő módon egy személyes családi történettel indítanám, hogy ezzel is kifejezzem, megmutassam, hogy ezen ügy iránt rendkívüli módon elkötelezett vagyok.

Ez a történet pedig a XX. század első felében történt, a nagyapámmal esett meg. E javaslat szövegében szerepel, hogy akiket a magyar zászló miatt ért bármiféle hátrány, vagy ezért küzdöttek, hát az én nagyapám egészen különös módon járt ebben az időben, amikor is a magyar zászló miatt került börtönbe, lévén, hogy ő ezt különböző módon szeretete volna eljuttatni egészen pontosan Pozsonyba, és a kabátjában hordta be. Őt ezért úgymond tetten érték, és börtönbe került emiatt. Ez a családunk történetébe nagyon szorosán beivódott, és teljes egészében úgy érezzük, hogy ez nagyon közel áll hozzánk.

Ennél az oknál fogva, és ezt nagyon gyakran elmesélem én is, háromgyerekes édesapa vagyok, és a gyerekeim is már ismerik ezt a történetet, azonban magát ezt a javaslatot egy kicsit kritikusan kezeli az LMP.

Hogy ez miért is van így, ezt most ismertetném. Tisztelt Képviselőtársaim! Egy olyan kezdeményezés került a Ház elé, ami első ránézésre roppant szimpatikus és szívderítő, hiszen ki tudná kifogásolni, hogy március 23-án közösen emlékezzünk meg a nemzeti lobogóról és a magyar címerről, hogyan is lehetne belekötönni abba, hogy fejet hajtsunk a magyar történelem egyik legszebb fejezetének vívmánya előtt? A reformkor és 1848 szelleme, a hazaszeretet és a testvériség úgy árad a Fidesz előterjesztésének soraiból, hogy az őszinte melegséggel tölthet el mindenkit, mármint azokat, akik kizárólag parlamenti előterjesztésekből és a kormány kommunikációjából tájékozódnak a világ és az ország dolgairól, de azért erről még nem köszönt ránk sajnós új reformkor. Sőt, meg merem kockáztatni, a nemzeti lobogó és a címer megünneplése ilyen módon a többség számára olcsó pótcselekvésnek tűnhet.

Tisztelt kormánypárti Képviselőtársaim! Tudják, a hazaszeretet minden magyar emberben ott van, aki még nem vándorolt ki jobb élet reményében, sőt nyilván bennük is. Mindenki szereti a hazáját, aki itt dolgozik, itt vállal gyereket, itt adózik, mindenki, aki magyarul beszél, gondolkodik vagy mer álmodni. Ha szétnézünk 2014 végén Magyarországon, akkor a hazaszeretetet inkább a kormány politikájából hiányoljuk. Ezen viszont nem fog segíteni egy emléknapi törvénybe iktatása.

Fel kell tennünk a kérdést: valóban ez most a törvényhozás legfontosabb feladata, miközben százazrek sülyednek az önök politikájának köszönhetően szegénységbe a visszaút reménye nélkül, amikor a magyarok többsége tehetetlenül figyeli közös hazánk lezüllését? Ez most a legfontosabb teendőnk, egy emléknapi törvénybe foglalása, miközben országvilág az elburjánzó korrupciós botrányoktól hangos, miközben az oligarchák gazdagodnak, és milliók nélkülöznek Magyarországon? Azt is nagyon sajnálatosnak tartom, hogy önök ezen a szinten gondolkodnak a jelek szerint a nemzetpolitikáról, pedig e téren komoly teendők, adósságaink vannak a mai napig a határon túl élő magyar közösségekkel szemben. Ehhez képest a Fidesz cukormázba borított pótcselekvéssel hitelteleníti az egész területet, annak minden valódi és égető kérdését.

Végül hadd emlékeztessék önöket: a magyaroknak nem kell elmagyarázni, mit jelent a zászlónk és a címerünk. Mindenki tudja, hogy felmenőink egész generációi küzdöttek, dolgoztak mindezért, amit a jelképek megtestesítenek. Azzal, hogy a kormánypártok kényszeresen törvénybe akarják foglalni ezek tiszteletét, véleményem szerint semmit nem adnak hozzá a hazaszeretethez. A javaslatot természetesen támogatjuk, de ne gondolják egy percig sem, hogy ezzel önök bármit javítanának a nélkülöz-

zők helyzetén, vagy egy centivel is közelebb hozták volna egy tartós nemzetpolitikai konszenzus elérését.

A kirakatpolitika helyett érdemi lépéseket várunk önöktől. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Szávay István képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

SZÁVAY ISTVÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről. Köszönöm a szót, és elnézést az előbbi kavarodásért. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A magyar zászló és a címer napjáról fekszik előttünk egy határozati javaslat, amelyet a Fidesz a 2010 óta tőle megszokott módon igyekszik mihamarabb átverni a lassan öt éve törvénygyárként működő Országgyűlésen, minimálisra csökkentve az érdemi vitát, mellőzve az ezzel kapcsolatos egyeztetéseket, ismét pártpolitikai szintre züllesztve a nemzet- és emlékezetpolitikát. Önök 2010-ben ezeken a területeken is fordulatot hirdettek, és azt állították, hogy a kormány a lehető legnagyobb egyetértésre törekedve fog intézkedéseket hozni.

(15.50)

Nekiünk ezzel kapcsolatban, ismerve a Fidesz kommunista pártokat is megszegényítő centralizáltságát és vezérelvű működését, már akkor is voltak fenntartásaink. Az elmúlt évek szimbólumpolitizálása azonban sok tekintetben a legrosszabb rémképeinket igazolta. Az önök emlékezetpolitikájának ugyanis az elmúlt években gyakorlatilag az volt a lényege, hogy ha a Fidesz képviselőcsoportjából valamely szimbolikus kérdésben valaki valamit kitalált, és arról benyújtott egy javaslatot az Országgyűlésnek, akkor azt a kormánypárti többség olvasatlanul megszavazta, törvénybe vagy országgyűlési határozatba iktatta, függetlenül attól, hogy egyébként valamilyen fontos, előremutató javaslat vagy csak jó szándékú bár, de blőd ostobaság volt-e az.

Ennek következtében önök az elmúlt években ötletszerű, koncepciótlan, távlatok és következetesség nélkül emlékezetpolitizálást folytattak, sokszor kifejezetten inkompetens módon viszonyulva ehhez a területhez is. Mindehhez pedig bődületes hatalmi arrogancia és góg társult, kizárva még a kritikák esetleges meghallgatását is. Ennek az utóbbi években számos szomorú példáját láthattuk Magyarországon és külhonban egyaránt. Önök például ahelyett, hogy a Magyarország 1944-45-ös könyörtelen szovjet megszállását felszabadításnak hazudó Szabadság téri szovjet emlékművet annak rendje és módja szerint eltakarították volna, például egy katonai temetőbe, vállalva akár az esetleges konfliktust is ez ügyben, odapakoltak mellé egy másik emlékművet. Egy olyat, amelyet egyébként hivatalosan fel sem állítottak, fel sem avattak, amelynek még ma sem tudja senki,

szerintem még önök sem a valódi célját és azt, hogy egyáltalán mit jelképez valójában. Így pedig a külföldről Magyarországra érkezőknek nap mint nap magyarázhatnak erről és ezen keresztül rólunk, magyarokról szemenszedett hazugságokat rosszindulatú idegenvezetők.

Ötletszerű emlékezetpolitizálásuk ékes példája az is, amikor különböző kormánypárti képviselők egymás után terjesztettek be a kommunizmus áldozataival kapcsolatban emléknapokat, nem áttalva még saját felmenőjüket sem nevesíteni ezek indoklásában, amelyek tartalma több esetben egymásnak is ellentmondott. Így egyiket-másikat vissza kellett vonniuk, ami kifejezetten visszás hatású volt az áldozatokra való emlékezés tekintetében, és jelentősen erodálta e kiemelten fontos ügy melletti társadalmi kiállást, támogatást.

Ezek után önöktől nehezen várható el persze koherens, átlátható és minden elemében nemzeti emlékezetpolitikai cselekvés. A Fidesz a politikai paletta balliberális térfeléről indulva az elmúlt évtizedekben elnyerte ugyan a nemzeti gondolkodású szavazók jelentős részének bizalmát, azonban sokszor sajnos úgy tűnik, hogy a nemzeti gondolatot nem minden esetben sikerült igazán mélységeiben is magáévá tennie. Így fordulhatott elő tavaly az a gyalázat, hogy a kormánypártok barackfadallal, egymásra lépő talpakkal és ehhez hasonló kretenségekkel ünnepelték Trianont. Ünneppé változtatták nemzetünk egyik legnagyobb tragédiáját, azt a dátumot, amely máig reménytelenül elválaszt magyart a magyartól, amely ma is lebénítja nemzetünket, és folyamatosan szűkíti megmaradásunk lehetőségeit.

Így tehát különösen és továbbra is hiányoljuk azt, hogy a Fidesz belássa végre, nem sajátíthatja ki nemzeti szimbólumainkat, nemzeti ünnepeinket, nemzeti sorstragédiáinkat. A magyar zászló és a magyar címer ugyanis mindannyiunké, minden magyaré. Ha ez a javaslat nemcsak pótcselekvés, és nemcsak az aktuális problémákról való figyelemelterelés lenne, mint ahogyan ez most annak tűnik, akkor nem egypárti kezdeményezésként terjesztették volna a Ház elé, hanem fontosnak érezhették volna, hogy egy ilyen össznemzeti kérdésben valóban össznemzeti konszenzus alakuljon ki, és előzetes egyeztetések lefolytatása mellett ötpárti előterjesztés megtételére tettek volna javaslatot. Sajnáljuk, hogy ez nem így történt, és kérjük, hogy ezt ebben a formában vonják vissza.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ugyanennek az ötletszerű, de cserébe legalább agresszív és kirekesztő emlékezetpolitikai nyomulásnak, konszenzust még csak nem is kereső, szimbolikus politizálásnak a terméke a nemzeti lobogónkról és címerünk napjáról szóló, előttünk fekvő határozati javaslat is. Félreértés ne essék, természetesen nem a javaslat üzenetével vagy a zászló és a címer napjának országgyűlési határozatba történő iktatásával van problémánk. Hiszen a világon számos nemzet emlékezik meg az év egy

napján nemzeti zászlajáról vagy címeréről, miért ne tehetnénk meg mi magunk, magyarok is.

Nemzeti szimbólumaink védelmét tehát természetesen magunk is fontosnak tartjuk. Különösen szomorú aktualitást ad ennek a kérdésnek az, ahogyan az elmúlt napokban egy, a kereskedelmi média által sztárrá emelt nímánd gyalázta meg nyilvánosan legszentebb nemzeti ereklyénket, a magyar Szent Koronát. Ezen cselekedetek büntethetővé tétele érdekében a Jobbik a Btk. módosítását kezdeményezte. Ha a kérdés valóban fontos a kormánypártoknak, bízom benne, és szeretném hinni, hogy igen, akkor számítunk ebben a Fidesz és a KDNP támogatására is.

A Jobbiknak tehát azzal van problémája, hogy a kormánypárti többség olyan javaslatra akar mindenképpen igent mondani, amelyet egypárti előterjesztésként hozott a Ház elé, és amely ráadásul számos sebből vérzik. Rögtön az elején, már a határozati javaslat címével is fenntartásaink vannak, hiszen véleményünk szerint az 1848. évi XXI. törvénycikk kivételével, amely a két meghatározó nemzeti jelképeket együttesen helyezte vissza ősi jogaiba, mint ahogy ezt hallhattuk is, semmi sem indokolja azt, hogy lobogónk és címerünk emléknapja ugyanarra a napra essen.

Különösen nem indokolja az a tény, hogy jelenlegi Alaptörvényünk szerint nemzeti zászlónk hivatalosan nem tartalmazza a magyar címet, bár erre mi, jobbikosok annak idején javaslatot tettünk. Ha a történettudomány felől közelítünk, akkor is két teljesen eltérő segédtudományi területtel találkozunk, a heraldikával és a vexillológiával. Nem értjük tehát azt sem, és az indoklás sem szolgál rá magyarázattal, hogy miért van arra szükség, hogy a két fontos nemzeti jelképünk egy napon kerüljön megünneplésre. De ez talán még a kisebb problémák közé tartozik.

A javaslat elkapkodottságát jelzi az a tény is, hogy egyik betervezőjének, Németh képviselő úrnak, az Országgyűlés magyar-lengyel baráti tagozata elnökének nem jutott eszébe, hogy március 23. már foglalt, és erre a napra vonatkozóan már született egy országgyűlési határozat. Méghozzá e napon ünnepeljük a magyar-lengyel barátságot. Erre azért kellett volna gondolni, és ez még akkor is így van, ha Németh képviselő úr a lengyelek megkeresésére már észbe kapott, és megpróbált iménti felszólalásában tüzet oltani. Mint hallhattuk, most már más dátumot javasolnak, mint ami az előttünk fekvő és most tárgyalt előterjesztésben szerepel. Képviselő úr, ez a bohóckodás végleg méltatlan ehhez a nemes üggyhöz, már csak ezért is kérjük, hogy vonják vissza ezt a javaslatot, és a parlamenti pártokkal egyeztetve terjesszék be azt újra. *(Jelzésekre:)* Nincs itt.

De ha most mégis erről kell beszélnünk, hát térjünk vissza ahhoz a verzióhoz, ami előttünk fekszik. A határozati javaslat semmilyen formában nem utal arra, hogy az Országgyűlés esetlegesen támogatná az oktatásban felhasználható anyagok, audiovizuális termékek vagy konferenciák, rendezvények szervezé-

sét, amelyeken keresztül nemzeti zászlónk és címerünk kialakulásának, történetének hiteles bemutatásával, mindennapi használatával kapcsolatban többlettudásra tehetnének szert az érdeklődők vagy az oktatási intézményekben tanulók.

Véleményem szerint egy ilyen fajsúlyú kérdés megkövetelné a komplex, mindenre kiterjedő gondolkodást. Ha valóban méltó módon akarunk emlékezni és emlékeztetni zászlónkra és címerünkre, feltétlenül szükséges azok oktatásban való megjelenítésének támogatása, nemzeti lobogónkkal és címerünkkel foglalkozó segédanyagok minél szélesebb körben történő hozzáférhetővé tételének segítése. Másfelől a Jobbik azt gondolja, hogy zászlónk és címerünk sokkal inkább nemzeti identitásunk részei, mint kizárólag nemzeti kulturális örökségünk elemei, ezért a határozati javaslat vonatkozó (2) bekezdését is ilyen értelemben szorgalmazzuk megváltoztatni.

Bár az indoklás nem része a törvénynek, de mivel jogforrásul szolgál, ezért érdemes néhány szót erről is ejtenünk. A határozati javaslatához csatolt indokolást több helyen is következtetlenné, hibásnak tartjuk. Egy zászlót vagy egy címet kétféleképpen írhat le pontosan a jogalkotó. Vagy megfelelő módon hivatkozik valamely jogforrásra, amely ezt egyértelműen leírja, vagy maga veszi a fáradságot, és megadja annak pontos meghatározását. Az előttünk fekvő javaslat azonban érthetetlen okból valamilyen középútat választott. Nemzeti zászlónk esetében megadja annak leírását, míg címerünk kapcsán hivatkozik az Alaptörvény odaillő passzusára. Ez egyáltalán nem szerencsés, hiszen csak erősíti a következtetlenséget, a gyors összetékoltság benyomását a megfontolt és egyértelmű jogalkotással szemben, amely utóbbi jellemzők egy ilyen súlyú javaslatnak mindenképpen sajátjai kellene hogy legyenek.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik határozott véleménye, hogy megfelelően széles konszenzuson alapuló, szimbolikus politizálásra ugyanolyan nagy szüksége van nemzetünknek, mint hatékony gazdaságpolitikára, szociálpolitikára vagy külpolitikára.

(16.00)

Bár a nemzeti emlékezet nem feltétlenül materializálható, mégis alapvetően meghatározza identitásunkat, önmagunkról alkotott képünket. A nemzeti szimbólumokból fakadó erő, a dicső őseink által szolgáltatott példa, vagy az, hogy mikor, mire és ki által vagy kin keresztül emlékezünk, egyaránt szolgálhatja egy adott közösség porba sújtását, de felemelkedését, önnön identitásában és nemzeti büszkeségében történő megerősödését is. Meggyőződésünk, hogy ezért a megfelelő emlékezetpolitika a hosszú távú megmaradás és gyarapodás egyik elengedhetetlen előfeltétele. Mindezekből kifolyólag úgy gondoljuk, hogy a szimbolikus politizálás csakis táv-

latosan, világos elvek és célok mentén, a lehető legnagyobb nemzeti konszenzusra törekedve folytatható.

Ezzel párhuzamosan biztosak vagyunk benne, hogy káros és kontraproduktív az országgyűlési többség felhasználásával történő emlékezetpolitikai kontárkodás, a legalább minimális nemzeti konszenzust még csak nem is kereső, az építő jellegű kritikákat a legtöbbször élből elutasító hozzáállás, hiszen legszentebb nemzeti jelképeinket teszi ki a politikai kurzusok váltógazdálkodásának és az ebből fakadó esetleges rombolásnak. Határozottan elutasítjuk ezt az emlékezetpolitikai szélsőséget, de azt is, amely legszentebb nemzeti szimbólumainkkal egyenrangúként próbál meghatározni, és ezért hasonló kiváltságokban próbál részeltetni olyan jelképeket is, olyan zászlókat is, amelyeket korántsem övez olyan hatalmas nemzeti egyetértés, mint azt bizonyos politikai erők gondolják.

Felszólítjuk tehát a kormánypártokat, hogy vonják vissza átgondolatlan, számos sebből vérző javaslatukat, és bocsássák koncepciójukat szakmai, politikai egyeztetésre. Mi ebben, ígérjük, partnerek leszünk, és konstruktív javaslatokkal fogjuk támogatni a lehető legszélesebb nemzeti konszenzus létrejöttét nemzeti szimbólumaink használatáról és tiszteletéről.

Ez a javaslat azonban ebben a formában elfogadhatatlan, az ügy kezelése, a kapkodás, az itt látható és az itt tapasztalt ötletelés pedig méltatlan ehhez a javaslatához, méltatlan a magyar zászlóhoz, méltatlan a magyar címerhez, méltatlan a közös emlékezetpolitika kialakításához. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most megkérdezem a teremben jelen lévő független képviselőt, hogy hozzá kíván-e szólni. *(Szabó Szabolcs nemet int.)* Jelzi, hogy nem.

Tisztelt Országgyűlés! Kétperces hozzászólás következik. Petneházy Attila képviselő úrnak adom meg a szót két percre.

PETNEHÁZY ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Szávay István képviselő úrra szeretnék reagálni. Én őt nem ismerem oly régen, de szerencsénk volt már a bizottságban erről a témáról vitatkoznunk. De most nem erre akarnék kitérni, hanem ismerve őt - még nem jól ismerve -, úgy gondolom, hogy őneki ennek tartalmi részével semmi baja, mármint azzal, hogy nemzeti jelképeinknek legyen egy ilyen kimondottan *(Szávay István: Azt is mondtam!)* magasztosan megünnepelet napja. Ennél fogva talán szabadjon azt mondanom, hogy ő is tudja pontosan, hogy az a fajta beszéd, amit most elmondott, nem egészen a témáról szól, de ez szíve joga. Nagyanyám mondotta azt, amikor az egyik ember a másiknak mondott egy olyat, amivel ellent akart neki mondani - és ez talán sikerült is, vagy éppen nem -, hogy jól végighúzott

rajta. Én azt gondolom, hogy Szávay István képviselő úr most rajtunk, kormánypártiakon ezzel a beszédével kicsit végig akart húzni, hogy nagyanyám szavait idézzem.

Én azt meg nem gondolom, és személyesen magam hadd formáljak erre jogot, hogy nekem igenis nagyon erőteljesen érzelmi kérdés mindenfajta magyar nemzeti ünnep, és igenis az említett Trianon is ezek közé tartozik. *(Novák Előd: Az ünnepek közé?)* Úgyhogy szerintem nem méltatlan.

Ikoti Istvánra egy pillanatra reagálva... *(Novák Előd: ...ty!)* - elhangzott az, hogy ez most a legfontosabb-e, és hogy ez pótcselekvés vajon. Én azt gondolom - és most a demagógia bűnébe fogok esni -, akkor nagyon sok mindenről nem kellene itt beszélnünk, és sok mindennel nem kellene foglalkoznunk, kultúrával, egyebekkel - mert végül is ez most a legfontosabb? Nekem most ez. *(Szórványos taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a további képviselői felszólalások következnek. Elsőként Szilágyi György képviselő úrnak adom meg a szót, Jobbik.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Petneházy képviselő úrnak mondom, hogy szerintem félreértette Szávay István szavait. Szávay István nagyon egyértelműen kifejezte azt, hogy mit gondolunk erről a kérdésről. És mi azt szeretnénk egyébként, hogy egyszer ez az ország oda jusson el, hogy mindennap tiszteletben tartjuk a nemzeti jelképeinket, mindennap a magyar állampolgárok, a Magyar Országgyűlés és mindenki tisztelettel adózik ezeknek a jelképeknek.

Annak örülnék, hogyha ez az ország nem jutott volna oda az elmúlt 25 évben - és erre, engedje meg, hogy felhozzak példát, és tényleg, én elhiszem, hogy önnek teljes mértékben ez az álláspontja, de azért ne felejtjük el soha a múltat -, hogy volt itt az Országgyűlésben egy olyan nemzetáruló törpepárt, amelynek a képviselői, a szószólói és hasonlók megengedték ebben az országban azt, hogy például a Szent Koronát svájci sapkának, a turulmadarat pedig tojómadárnak nevezzék, és az akkori politikai garnitúrától ez ellen senki nem emelte fel a szavát. Onnan kezdődnek azok a problémák, ahová most jelen pillanatban eljutottunk.

És engedje meg nekem, hogy idézzek az önök határozati javaslatának az indoklásából. Azt mondják, hogy „Az országgyűlési határozat a magyar zászló és címer napjáról megerősítést, új lendületet ad a zászló és címer iránti tisztelet és megbecsülés megélésének, az ebből fakadó felelős cselekvésnek.” Erről beszéltem, hogy mi azt szeretnénk, hogy mindennap ilyen legyen, amikor felelősen beszélünk ezekről a dolgokról.

Még idéznék belőle, amikor azt mondják, hogy a nemzeti zászló és a „meghatározott heraldikájú cí-

mer nemzeti kulturális örökségünk részét képezi, amelyeknek tisztelete az intézmények, a szervezetek és a magyar nemzet polgárainak közös felelőssége”. És itt még mondhatnánk tovább, mint ahogy a Himnusz, a Szent Korona, a történelmi magyar zászlók, és még sorolhatnánk azokat a jelképeinket, amelyeket nagyon sokszor méltánytalanul és én azt mondom, hogy érthetetlen módon például az elmúlt öt évben is a rendőrség, az ügyészség vagy éppen a bíróság teljesen másképp ítélte meg.

Erre hadd mondjak önnek példákat. 2012-ben elfogadtuk a Btk. módosítását, ami a nemzeti jelképeink védelméről szólt. Ennél a módosításnál a Jobbik Magyarországért Mozgalom javaslatára bekerült a Szent Korona is a védett jelképek tárgykörébe. Az elmúlt két évben több olyan sajnálatos esemény is történt, amikor is a Szent Koronával kapcsolatosan olyan képi ábrázolásokra került sor, amelyek lealacsonyítók és megbotránkoztatók. Volt egy olyan sportruházatot áruló cég, amelyik egy olyan pólót hozott forgalomba ruházati üzletében, amelyen Kosuth Lajos, Magyarország 1849-es kormányzó elnöke látható szemüvegben, fején a magyar Szent Koronával, amelyhez az ábrázolás egy párdúcminthás sildet rakott hozzá. Tehát kvázi úgy ábrázolták, mintha egy félretolt baseballsapka lenne a fején. Amikor a Jobbik Magyarországért Mozgalom erről tudomást szerzett, én személyesen feljelentést tettem ebben az ügyben. Egyértelmű volt a véleményem szerint, hogy itt kimerítik a nemzeti jelkép megsértésének a tényállását. A kollektív egyébként nagy felháborodásra már levették a polcokról. Ugye, nemcsak mi tettük ezt szóvá, hanem a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom is.

A feljelentésre az ügyészség egy elutasító határozatot hozott, amelyben azt mondják, hogy nem történt meggyalázása a koronának, a törvény ugyanis csakis az eredeti, az Országházban őrzött Szent Koronára vonatkozik. Na most, amikor mi alkotunk egy törvényt vagy hozunk egy országgyűlési határozatot, akkor minden valószínűség szerint úgy értelmezzük, és amikor a Btk. ezen módosítását is megalkottuk, akkor természetesnek vettük, hogy védeni szeretnénk a Szent Koronát is mint nemzeti jelképünket.

(16.10)

Majd utána mind a rendőrség, mind az ügyészség ezt semmibe veszi, hiszen azt mondják, hogy csak akkor valósul meg a nemzeti jelkép megsértése, ha majd valaki az Országházban található Szent Koronát fogja személyesen itt meggyalázni, de abban, hogy képileg mit ábrázolnak, vagy mit nem, nem kívánnak eljárni. Éppen ezért, amint már említette Szávay István a felszólalásában, benyújtottunk egy törvénymódosító javaslatot.

Még idekívánkozik, amit szintén említett Szávay István, hogy nem olyan régen történt, hogy a celebnek kikiáltott úriember elkészítette a saját maga

szent koronáját, amit sörös üvegekből és dobozokból díszített fel, majd ebben jelent meg és próbálta mutatni, hogy ő mennyire jópofa. Hozzáteszem, hogy így kellene küzdeni ezek ellen az emberek ellen, ahogy Ander Balázs képviselőtársam. Megtudva azt, hogy ez az úriember szilveszterkor Barcson kíván fellépni, a barcsi önkormányzat egyik szilveszteri rendezvényén, írt egy levelet a polgármester úrnak, amiben felháborodását fejezte ki ezen celeb viselkedésével kapcsolatban. A polgármester helyt adott, azt mondta, hogy valóban ő is így érzi, és azonnal felbontották vele a szerződést. Így lehetne küzdeni ezek ellen az emberek ellen. De őt sem tudjuk feljelenteni, mert majd az ügyészség azt fogja mondani, hogy hát, nem az Országházban gyalázta meg a Szent Koronát, ő csak készített egyet és ilyet lehet. Ezek ellen kellene folyamatosan fellépni.

Éppen ezért, mint ahogy Szávay István képviselőtársam mondta, benyújtottunk egy módosító javaslatot. A bizottságoknál és remélem, itt az Országgyűlésben is tárgyalhatunk erről, ebben kifejezetten és tényállásszerűen le kívánjuk írni, hogy innentől kezdve a Szent Korona éppen úgy védendő tárgy, mint a nemzet lobogója, vagy Himnusza, és hogy a nemzeti jelkép megsértésével kapcsolatban mondjuk ki törvényben, hogy innentől kezdve a képi megjelenítés és a lealacsonyító megjelenítés ugyanúgy büntetendő cselekmény, ugyanúgy börtönnel kell sújtani.

Azt szeretnénk tehát, hogy ne csak szavakban, ne csak elviakban védjük a magyar jelképeket, ne csak elviakban védjük hazánk címerét, zászlaját, himnuszat és egész történelmét, mert nagyon sok történelemhamisítás is történik, hanem tettekben is. A hétköznapiakon ugyanúgy lépünk fel ezekkel a nemzetrontó megnyilvánulásokkal szemben, és ha valóban az ügyészség vagy a bíróság, vagy akár a rendőrség nem hajlandó ezekben az ügyekben megfelelően lépni, ez az önök felelőssége is, hiszen kétharmad birtokában, úgy érzem, fel kellett volna emelni a szavukat ezen eseményekkel kapcsolatban, amelyeket felsoroltam. Úgy érzem, hogy nemcsak nekünk kellett volna feljelentést tenni ezekben az esetekben, hanem elvártam volna esetleg, hogy a kormánypárti padosorokból is képviselők ugyanúgy felemeljék a szavukat és esetleg csatlakozzanak ezekhez a feljelentésekhez. Ezek a feljelentések megjelentek egyébként a médiában, tehát tudhattak arról, hogy a Jobbik Magyarországért Mozgalom feljelentést tett. Arról is tudhattak, hogy az a rendőrség, az az ügyészség, ahol azért önöknek elég nagy ráhatásuk van - elég, ha csak arra gondolok, hogy a belügyminisztert éppen önök adják, vagy mondjuk, Pótl Pétert mennyire támogatják a munkájában -, minden valószínűség szerint legalább szóvá tehetnének volna náluk, hogy nem így kellene értelmezni azt a törvényt, amely a nemzeti jelképeink védelméről szólna, mint ahogy ők értelmezik; bármit meg lehet csinálni, ha valaki eljut a Szent Koronáig és majd itt csinál valamit, akkor kell csak büntetni.

Úgyhogy kérem önöket, hogy támogassák majd ezt a Btk.-módosításomat. Minden valószínűség szerint még szó lesz a mai nap folyamán erről, hiszen a képviselőtársam, az Országgyűlés alelnöke is erről fog beszélni, sőt illusztrálni is fogja önöknek azokat a súlyos bűncselekményeket, hiszen én ezt bűncselekménynek tartom, ami romboló hatással van nemzeti érzéseinkre, nemzeti büszkeségünkre és az egész magyar nemzetre.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak, és kérem, hogy majd támogassák a javaslatunkat. *(Taps a Jobbik padosoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő hozzászóló Kiss László képviselő úr, MSZP.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak nagyon röviden. Egyrészt jó, hogy ilyen vita tud kialakulni, mert ritkán kap az ellenzék arra lehetőséget, hogy diskurzusba keveredjen a kormánypárttal. Ezt ezúton is egyébként köszönöm; annak ellenére, hogy inkább azt kell mondjam, Szávay képviselőtársam megfontolását, vagy félelmeit - mondjuk úgy - jogosnak érzem. Azt gondolom, helyes igény részünkről, akár az ellenzék részéről, akár a Jobbik részéről is, hogy egy transzparenciát, egy ívet kér számon a kormány nemzetpolitikájában. Ezt én sem mindig látom.

Ha arról beszélünk, hogy egy olyan javaslat van előttünk, amely alkalmas arra, hogy a nemzeti egységet kifejezze, úgy gondolom, hogy ez a javaslat ilyen. Az én számításom szerint 47 országnak van ilyen emléknapja, tehát lehet akár 48-nak is Magyarországgal együtt. Nos, tehát, ha ez a kérdés alkalmas arra, hogy a nemzeti egységet kialakítsa, a nemzeti egységet a szimbólumai köré megteremtse itt a Házban, akkor, ha egy kritikát elfogadnak az előterjesztők, bizony az előterjesztésnek is olyannak kellett volna lennie, hogy alkalmas legyen erre.

Abban különbözik a Szocialista Párt álláspontja a Jobbik álláspontjától, hogy mi úgy gondoljuk, ezek szimbolikus ügyek, azonban nem szeretnénk, ha adott esetben akár a mi tiltakozásunk okán is, bár erre kicsi az esély, ez a törvény nem születne meg. Úgy gondoljuk, hogy ezt a fajta előlegezett bizalmat megadjuk most, hogy ez a törvény létrejöhessen. Ugyanakkor fontosnak tartanánk és szeretnénk most is rámutatni, hogy ha önök komolyan gondolják ezt a szándékot, amely szimbolikus ügyekben nemzeti egységet kíván megteremteni, akkor kérjük önöket arra, hogy a megfelelő formát találják meg. Kérjük önöket arra, hogy ha valóban van ilyen vagy hasonló kezdeményezésük, amelyről önök is azt gondolják, hiszen az előterjesztő is, államtitkár úr is, Petneházy képviselőtársam is pont erről beszélt, hogy ez bizony alkalmas lenne a nemzeti egység kialakítására, akkor legalább olyan módon terjesszük be a Ház elé az indítványokat, amely alkalmas arra, hogy ezt az egyseget ki is fejezze.

Azt hiszem, hogy akár már ebben a ciklusban is volt erre példa, amikor a kormányzatnak sikerült ezt a dolgot megugrania. Én nem vindikálom magamnak azt a jogot, hogy azt gondoljam, a következő három évben ez lehetetlen lesz. Tehát kérem önöket arra, hogy a következő ilyen jogalkotásnál próbálják meg ezt a nemzeti egységet ki is alakítani, ennek megfelelő formákat választani.

Ezzel együtt azt gondolom, hogy építő vita alakulhat ki majd a bizottság ülésén, és tudjuk támogatni ezt a javaslatot. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kétperces hozzászólások következnek; elsőként Ikotity István képviselő úr, LMP.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Elsősorban Gyopáros Alpár hozzászólására szeretnék reagálni. Elsősorban is azért, mert jeleztem, hogy támogatjuk ezt a javaslatot. Azt, amit számon kér és közben nemzetietlenséggel is megvádol, mind a saját nevében, mind a pártom nevében, azt gondolom, a leghatározottabban kikérjük.

Amit nagyon fontosnak tartok és ezt el is mondtam az imént, az az, hogy nem a legjobb mód ez arra, hogy akár a nemzet egységének, akár az önök által javasolt nemzetpolitikai konszenzusnak a legjobb megvalósulása legyen. Az előbb személy szerint erről beszéltünk, hogy könnyen lehet, hogy kényszerré válik akár a diákok számára is egy ilyennek a megünneplése. Nem biztos, hogy ez a legpozitívabb hatást váltja ki akár a diákokból is. Tehát arra szeretném kérni önöket is majd, hogy ennek az ünnepnek a további megtartásával kapcsolatban némi visszafogottságot mutassanak. Nem azért, mert ez nem lenne nagyon fontos dolog, hanem azért, mert könnyen az ellenkezőjébe fordul. Teljes egészében bizonyosak vagyunk benne, hogy önöknek is a szándéka az, hogy ezek a nemzeti jelképek megfelelően, még inkább megtisztelve legyenek. Csak ha ezt erőből a lehető leghatározottabban megkövetelik, a visszájára tud fordulni. Szeretném, hogy ezt tisztán lássuk.

Nem ellentét van köztünk, ugyanazt szeretnénk, csak ne mozduljunk el egy olyan irányba, ami visszaüt. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Két percre megadom a szót Szávay István jobbikos képviselő úrnak.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Sajnálom, hogy Petneházy képviselő úr nem érdemben reagált, vagy arra reagált, amiről én érdemben beszéltem e javaslat kapcsán. Nem vagyunk annyira megengedőek, mint a szocialisták. Kiss képviselő úr elmondta, hogy persze, persze, végül is egy fontos, jó dologról van szó, nyilván támogatják, de megkérik

önöket arra, hogy legközelebb legyenek kedvesek konszenzusra törekedni.

(16.20)

Azért most már lassan ebből is elég kell hogy legyen, kedves kormánypárti képviselő urak. Négy vagy öt éve ez az ötletelés megy, és lassan tényleg nagyon elég lenne ebből az állandó ötletelésből. Ötletelünk az emléknappal, ötletelünk a dátumokkal már beterjesztett javaslatok kapcsán, meg amit beterjesztenek, azt kétszer visszavonják, mert annyi időt nem foglalkoztak vele, hogy három vagy négy mondatot normálisan megfogalmazzanak. Így járt most - hogy egy másik javaslatnál járjunk - Hende miniszter úrnak is a Vas megyei falvakra vonatkozó javaslata, azt is vissza kellett vonni, mert a falvak felsorolása nem stimmel benne, kétszer kellett visszavonni, és még a harmadik változatban is maradt egy bődületes ostobaság, annak az indoklásában. Ezt kellene most már befejezni, képviselő urak.

Másrészt én arról beszéltem nagyon hosszasan - ön úgy fogalmazott: most akartam egy hosszút ütni vagy végigverni a kormánypárton; igen, képviselő úr, erről van szó -, hogy kapjanak már végre a fejükhöz, legyenek kedvesek, és ezekhez a kérdésekhez úgy próbáljunk hozzájárulni, hogy legalább a minimális törekvést lássuk az önök részéről, hogy ez az ügy tényleg van annyira fontos az önök számára, hogy ebből valamilyen összemzeti konszenzust szeretnének kihozni. De nem erről van szó. A kormánypárti képviselők összevissza mindenféle napokat benyújtogatnak, olyanokat, amelyek egymást is ütöttek; ezt láttuk az előző alkalommal. És mi az önök hozzáállása? És miért nem fognak rajta változtatni? Amikor ezt a Nemzeti összetartozás bizottságában tárgyaltuk, és röviden elmondtuk a hasonlóan kemény kritikákat, akkor mit kaptunk átsúgva a padokon? Azt, hogy jól van, jól van, de azért úgyis megszavazzátok - nem? Ebből a hozzáállásból kellene most már visszavenni, képviselőtársaim.

Legyenek kedvesek ezeket a kérdéseket a hozzájuk méltó módon és súllyal kezelni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. 15 perces időkeretben megadom a szót Sneider Tamás képviselő úrnak, alelnök úrnak.

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Nem fogom kihasználni a 15 perces időkeretet, hiszen képviselőtársaim már nagyon sok mindent elmondtak, hogy miért vannak averzióink ezzel a javaslattal. Önmagában természetesen szép a javaslat, a nemzeti jelképeinket minél nagyobb megbecsülés kell hogy övezzé, viszont éppen azt látjuk, hogy amióta a Btk.-ba bekerült például a nemzeti jelképeink - a Szent Korona, a zászló - védelme, azóta többszöröse nővekedett a meg-

gyalázásuk. Amíg nem volt benne a büntető törvénykönyvben egy ilyen kitétel, amíg nem kellett egy év szabadságvesztéstől tartani, addig is volt egyszerűen, hallottuk, hogy itt-ott megjelent ilyen dolog az elmúlt 15-20 évben, de az elmúlt négy évben gyakorlatilag már lassan mindennaposá válik ez a típusú jelenség.

Ezért mondjuk mi azt, hogy egy kicsit átgondoltabban kell egy ilyen törvényjavaslatot, pontosabban határozati javaslatot megfogalmazni, és egyáltalán a nemzeti jelképeket, a „nemzeti” szó használatát megfontoltabban kell használni egy törvényalkotás folyamán, vagy bármikor a mindennapok során. Gondoljuk csak el, önök még a dohányboltokat is „nemzeti” jelzővel illeték. Innentől kezdve ne csodálkozunk, ha a „nemzeti” jelző lejáratásra kerül. Hát önök járatják le, amikor dohányboltokat nemzetinek neveznek el! Miért nemzeti egy dohánybolt? Azért, mert az egész nemzetet mérgezi? Vagy mi ennek az oka? Most csak egyetlenegy példát mondtam volna el, de önök rendszerint mindent a „nemzeti” jelzővel látnak el. Ennek lehetnek pozitív oldalai, vagy lennének, főleg ha a gazdaság is olyan irányban működne, meg az emberek közérzete is olyan lenne, hogy valóban boldogan látnák azt, hogy a nemzeti jövő épül, de jelenleg csak a szavak szintjén láthatják ezt. Azt hiszem, ezért teljesen jogos az a kritikai megfogalmazás, ami eddig elhangzott.

Én magam is tettem nem egy feljelentést már a nemzeti jelképeink megsértésével kapcsolatban, és pontosan ugyanazt kaptam én is az ügyészségtől, mint Szilágyi képviselőtársam, hogy a Szent Koronának semmi baja nem lett, nem gyalázták meg, hiszen csak a képmását vagy valami hozzá hasonló tárgyat gyalázták meg, porig aláztak adott esetben Bécsben humoristák úgy, hogy nevetgéltek velük a magyar nagykövet, és még sorolhatnám azt, hogy Darth Vadernek, a gonosz megtestesítőjének a fején lehet látni a Szent Koronát, és még ezernyi hasonló dolgot, például hogy horogkeresztet tesznek a Szent Korona tetejére a kereszt helyére, és szinte vég nélkül sorolhatnánk ezeket a dolgokat.

Mi újból beadtuk a törvényjavaslatunkat, ahogy itt elhangzott. Itt vannak képviselőtársaim közül többen, itt vannak az államtitkár urak is, kérem, hassanak rá a kormányzatra, hogy a Jobbiknak legalább ezt az egy módosító javaslatát, a büntető törvénykönyv módosítását vegye napirendre, tárgyalják meg, és ha már így történik, hogy állandóan meggyalázzák a Szent Korona képmását, akkor a képmását büntessük. És én úgy gondolom, amikor a címer, a zászló vagy a Szent Korona védelme bekerült a büntető törvénykönyvbe, akkor önök közül senki nem azért szavazta meg, mert azt gondolta, hogy ide be fognak törni majd a Parlament épületébe mit tudom én, milyen bűnözők, legyúrik a kormányörököt, majd nagy aknavetővel szétlövik az erősített üvegburát, és a fejükre teszik a Szent Koronát. Gondolom, ezt azért senki nem képzelte, és nem ezért akartuk megvéde-

ni, hanem pontosan azért, ami mindennap történik az országban.

Ha már ez a szimbolikus törvényjavaslat, pontosabban ez a határozati javaslat elének került, akkor egy kicsit továbbgondolásra szeretném kérni önöket, egyrészt hogy a „nemzeti” jelzőt sokkal megfontoltabban használják, másrészt pedig ezt a mostani törvényjavaslatot támogassák, és végre ne legyen mindennapos esemény a Szent Korona meggyalázása, mert egy nemzetnek igenis szüksége van néhány szimbolikus szent tárgyra, amit közös szimbolikával ellátva, közös dologként saját maga tisztelhet. Ezért kérem, hogy majd támogassák ezt a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. 15 perces időkeretben megadom a szót Novák Előd jobbikos képviselő úrnak.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ha már a magyar zászló és címer napjáról beszélünk, akkor legyen címeres zászló. Azt gondolom, ezt tartalmilag és esztétikailag többféleképpen lehetne indokolni, és talán nem is reménytelen ez a kérésünk, hiszen korábban elfogadták, megfogadták azt a javaslatunkat is, hogy az Országház épületén az uniós zászló helyett a székely lobogó legyen, itt az ülésteremben pedig szintén kerüljön eltávolításra az Európai Uniónak mint egy birodalomnak a zászlaja. Nem reménytelen tehát akár az előbbi, akár az a kérésünk, hogy még az Országgyűlés legrepresentatívabb kisebb terméből, amely a plenáris ülésterem után következik, ez a Delegációs terem a főlépcső vonalában; az épület tengelyvonalaiban található az a legünnepélyesebb terem, ahol a Házbizottság is tartja üléseit, ahol egy európai uniós zászló előtt foglalja el helyét a házelnök a Házbizottság ülésein - még eltávolításra vár az Európai Unió zászlaja.

Miért szeretnénk ezt? Azért, mert azt gondoljuk, hogy tulajdonképpen ezzel a javaslatunkkal lehetne helyreállítani a törvényes rendet, mert a jelenlegi, de pláne a korábbi házvezetések, megkerülve a jogalkotói szándékot, egyfajta túlbuzgóságból tették ki az Országház épületére az Európai Unió zászlaját, hiszen az Alaptörvény 1. cikk (1) bekezdése alapján az Országgyűlés a nemzeti szuverenitásunkat megtestesítő legfőbb népképviselési szervünk, így ott különösen indokolatlan egy idegen zászló. Ráadásul az európai uniós csatlakozással összefüggő törvény nem tette kötelezővé, sőt kifejezetten kivételt fogalmazott meg az Országház épületével kapcsolatban, amikor az európai lobogó használatát sajnos kötelezővé tette egyes közintézményeken. Ezért mondjuk azt, hogy ha már a jogalkotó, még az akkori jogalkotó is képes volt egy kivételt megfogalmazni - itt egy 2004-es törvényről van szó, és MSZP-SZDSZ-es regnálásról beszélünk, akkori időszakról, és a jogalkotó még akkor is egy kivételt fogalmazott meg -, és azt mond-

ta, hogy csak a magyar zászlónak van helye a nemzetünk szuverenitását legfőképpen megtestesítő legfőbb népképviselői szerv épületén, akkor azt gondolom, rendkívül túlbuzgó és a jogalkotói szándékot is megkerülő az a már csak egyre kisebb mértékben meglévő gyakorlat, ami azonban még az Országház Delegációs termében, mint a plenáris üléstermet követő legrangosabb helyiségben még mindig tapasztalható, és amely előtt foglalja el a helyét ünneplésen a Házbizottság ülésein például Kövér László is. Azt gondolom, hogy indokolt volna ezen változtatni.

Murányi Levente '56-os szabadságharcos, aki az előző ciklusban képviselője is volt a Jobbiknak, volt az, akivel az európai uniós csatlakozásunk évfordulóján, 2012. május 1-jén figyelemfelkeltésként szimbolikusan eltávolítottuk - illetve nemcsak szimbolikusan, hanem ténylegesen is - az Európai Unió zászlaját az Országház egyik társépületéről, a Képviselői Irodaházról, mert fel akartuk hívni a figyelmet arra, hogy ennek ott bizony egyáltalán nincs helye.

(16.30)

Különösen, hogyha ezt - azt gondolom, szimbolikus dolog - egy '56-os elítélt tette meg, hiszen az '56-osok voltak, a pesti srácok, akik, rendkívül büszke vagyok rá, hogy ilyen leleményességről tanúbizonyságot téve kivágták az önkényuralmi jelképet tulajdonképpen a magyar nemzeti lobogóból 1956-ban, így azt gondolom, hogy egy újabb világbirodalom zászlaját semmiképp sem lehet megtűrnünk, főleg a nemzetünk szuverenitását legfőképp megtestesítő épületen. Ezért abszolút elfogadható ez a lépés.

Számunkra minden nemzet szimbóluma, lobogója szent dolog, de az Európai Unió nem egy nemzet, az egy ugyanolyan birodalom, mint amilyen a Szovjetunió volt, abból a szempontból, hogy a nemzetállamok felszámolására törekszik. Ezért én azt gondolom, hogy lehet persze akár Gaudi-Nagy Tamás lépését is talán túlzónak találni, néhányan így vélekednek arról, amikor ő eltávolította innen és kidobta az Országház ablakán az Európai Unió zászlaját, azonban én azt gondolom, hogy helyénvaló, ha fölhívjuk a figyelmet arra, hogy az Országgyűlésben semmi keresnivalója nincs az Európai Unió zászlajának. Pont most, amikor tárgyaltuk hazánk egyik legnagyobb problémáját, a kivándorlást, amikor látjuk azt, hogy az Európai Unió általi gyarmatosításunk vezet oda, hogy már több mint félmillióan elhagyták az országunkat, akkor igenis ki kell mondanunk, hogy ennek a birodalomnak a zászlaját nem kell megtűrnünk.

Tehát nemcsak szimbólumok és szimbolikus háttérzeti javaslatok kellene ide, mint most a magyar zászló és címer napjáról, sőt elsősorban nem ezekre volna szükség, pláne nem ilyen formában, ahogy azt már vezérszónokunk, Szávay István elmondta, hanem szükség volna érdemibb intézkedésekre, ami-

lyen érdemi intézkedés volt valóban, hogy - egyébként éppen Szávay István javaslatára - a házelnök intézkedett, hogy a székely lobogót tegyék ki az európai uniós zászló helyére, azok után, hogy sajnos Romániában tulajdonképpen elkezdtek üldözni a székely önrendelkezésnek e jelképét.

Végezetül engedjék meg, hogy röviden ismertessem a házelnöknek írt, a Jobbik-frakcióvezető által küldött levelet, amelyben, azt gondolom, kicsit összeszedettebben felsorakoztatja azokat az érveket, amelyek bizonyos szempontból még máig aktuálisak, hiszen egyrészt Kövér László a mai napig nem mondta ki kerek perec, hogy itt az Unió zászlaját az ő házelnöksége alatt többé nem fogjuk látni, és ugyanígy a székely zászlóról sem tudjuk, hogy nem csak egy ideiglenes intézkedés-e. Másrészt, ahogy említettem, a Delegációs teremben a mai napig megtalálható e gyarmatosító birodalom zászlaja.

2012 májusában fordult Vona Gábor frakcióvezető a házelnök úrhoz, amiben felhívta a figyelmet az alábbiakra:

„Az Alaptörvény 1. cikk (1) bekezdése alapján az Országgyűlés a nemzeti szuverenitásunkat megtestesítő legfőbb népképviselői szervünk. Léte kizárólag a magyar állampolgárok akaratának köszönhető. Döntéseiért a magyar állampolgároknak tartozik felelősséggel. Az Országgyűlésnek mint ezeréves államiségünk egyik szimbólumának létezése nem függvénye az egyes nemzetközi szervezetekben, így az Európai Unióban betöltött tagságunknak, ezeket a szervezeteket születésében jóval megelőzte, és minden bizonnyal túl is éli majd.

Az Európai Unió mellett más nemzetközi szervezetek, köztük az ENSZ, illetve a NATO is rendelkeznek önálló jelképekkel, köztük zászlóval és lobogóval. Ezen szervezeteknek Magyarország különböző megfontolásokból ugyancsak tagja, de szimbólumait mégsem használjuk középületeinken vagy azok előtt nap mint nap.

Az Európai Unió közjogilag nem több ezen nemzetközi szervezeteknél, így például nem olyan önálló állam, amelynek Magyarország csak egy korlátozott szuverenitással rendelkező tagállama volna. Ennélfogva kizárólag saját döntésünkön múlik, hogy az Unió jelképeit középületeinken megjelenítjük-e vagy nem.

Az európai uniós csatlakozással összefüggő egyes törvénymódosításokról, törvényi rendelkezések hatályaon kívül helyezéséről, valamint egyes törvényi rendelkezések megállapításáról szóló 2004. évi XXIX. törvényben a jogalkotó úgy döntött, hogy az Országgyűlés esetében az európai zászló, illetve az európai lobogó használatát nem teszi kötelezővé. Ez a döntés nem példa nélküli. Az európai közösségek egyik alapító atyjának számító Németország például egészen 2008-ig nem tűzte ki, és akkor is csak kivételesen, a május 9-i Európa-napon az európai zászlót a berlini Reichstag tetejére.

Álláspontunk szerint indokolatlan és szükségtelen a magyar államisággal vajmi kevés közösséget

mutató európai zászlót az Országgyűlés épületén - vagy akár még a mai napig a Delegációs teremben - állandó jelleggel megjeleníteni.”

Erre tekintettel indítványozta Vona Gábor, hogy az Országgyűlésről szóló törvény egyik pontja értelmében rendelkezzen úgy, hogy ne kerüljön megjelenítésre az Unió zászlaja.

Azt is kértük továbbá, amivel a beszédemet is kezdtem, hogy figyelemmel arra, hogy az Alaptörvény I) cikk (4) bekezdése a magyar zászló történelmileg kialakult más formáinak használatát is megengedi, javasoltuk, hogy az Országgyűlés épületeire, illetve akár itt az ülésteremben is lehetne, hogy az Alaptörvény I) cikk (1) bekezdésében meghatározott, magyar címet is tartalmazó zászló kerüljön kihelyezésre.

Ki kell mondani tehát az Európai Unió zászlajának eltávolítását az Országház épületéről, épületéből, nem pedig csak ilyen tessék-lássék, fű alatti megoldásokkal kellene rendezni, hiszen ha 2004-ben egy MSZP-SZDSZ-es többség nem szégyellte kimondani, hogy az Országgyűlés esetében kivételt lehet tenni, akkor Kövér Lászlónak is kell lennie annyira bátornak, hogy kimondja, hogy igen, a Magyarország nemzeti szuverenitását legfőképpen megtestesítő szerv, az Országgyűlés épületén és épületében nincs helye az Európai Unió zászlajának.

Köszönöm figyelmüket. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő hozzászóló Kiss László képviselő úr, MSZP.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Nem akarom ezt a zászlós vitát újraélni, mert akkor szerintem soha nem mennénk innen haza. De azt kell hogy mondjam, abban biztos, hogy vitánk van egymással, amit most képviselőtársam elmondott, hiszen szerintem az uniós gondolat súlyos félreértelmezéséről volt itt szó.

Magam azt gondolom, hogy különböző zászlók nagyon jól megférnek egymás mellett, és ebben a Házban is nagyon jól megférnek ezek a zászlók egymás mellett. Csak emlékeztetőül szeretném azt mondani, hogy én büszke európai polgár vagyok, büszke magyar vagyok és büszke óbudai vagyok, és ebben a háromban együtt is büszke vagyok. *(Mirkóczki Ádám: Az óbudai zászló? - Lukács Zoltán: A jövő héten hozd be.)* Az óbudai zászló nincs kint, de a címer természetesen itt van.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Dr. Varga László tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm. Kettő percre megadom a szót Szávay István képviselő úrnak, Jobbik.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Kiss László képviselő úr, én elhiszem, hogy ön ezt komolyan gondolja, de azért azt ne felejtjük el ennek a javaslatnak a tárgyalása során, hogy ön továbbra is

annak a Szocialista Pártnak a képviselője, amely az elmúlt húsz évben számos alkalommal tagadta meg és köpte szembe a külhoni magyarságot.

Elhiszem önnek, hogy fontosnak tartja és megférőnek tartja a székely zászlót más zászlókkal is, de szeretném felhívni a szíves figyelmét arra, hogy a mai napig is várjuk az ön párttársának a bocsánatkérését, Szanyi Tibor bocsánatkérését azért az egészen elképesztően arcpirító, otromba és bunkó kijelentése miatt, amit megtett az Országházon lengő székely zászló kapcsán.

Bizonyára valaki rászólt önök közül a pártban, feltételezem, magától biztos nem volt annyi esze, hogy levegye ezt a kiírást a Facebook-oldaláról, de sem egy nyilvános bocsánatkérés Szanyi Tibortól nem hangzott el, sem a pártja részéről egy elhatárolódást ezzel kapcsolatban nem kaptunk.

Tehát jó lenne most már tudni, hogy mi a Szocialista Párt álláspontja a székely zászló kapcsán: az, amit ön elmondott, vagy az, amiket Szanyi Tibor szokott irkálni a Facebook-oldalán? Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. 15 perces időkeretben Szilágyi György képviselő úrnak adom meg a szót.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Petneházy képviselő úr, én tényleg őszintén mondom, maximálisan elhiszem az ön szavait és maximálisan elhiszem a jó szándékát. Ezért is szeretném elmondani azt - nehogy félreértelmezzék esetleg a szavainkat, és mondjuk, Németh Szilárd majd utána a zárszóban megpróbálja másképp beállítani a dolgokat -, mi nem azt mondtuk, hogy gondunk lenne azzal, hogy önök ilyen javaslatot, mondjuk, behoznak a Ház elé. Amivel gondunk van, az az, hogy milyen formában hozzák be a Ház elé, milyen egyeztetések előzik ezt meg egyáltalán.

A másik pedig az, hogy próbáltuk elmondani, hogy a szavakon túl végre lépünk már a tettek mezejére, és tettekben is, a hétköznapokban is tegyünk meg mindent azért, hogy a nemzeti jelképeinket közösen meg tudjuk óvni.

Engedje meg egyébként, hogy ezzel az üggyel kapcsolatban fölolvassak egy kis részletet abból az indokolásból, amit 2014. február 24-én, tehát az úgynevezett fülkeforradalom után négy évvel, a törvény, a Btk.-módosítás életbelépése után két évvel a II-III. kerületi vezető főügyész, dr. Kenyeres Attila az indokolásában leírt. Itt a Szent Korona meggyalázásáról van szó.

Azt mondja, hogy „Tekintettel arra, hogy Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét kizárólag az Országgyűlésben őrzött Szent Korona testesíti meg, a Szent Korona meggyalázása útján elkövetett bűncselekmény csak akkor állapítható meg, ha az az elkövetés tárgyát, az egyedüli Szent Koronát direkt módon támadja.

(16.40)

Ezen szűkebb tartalmú értelmezést támasztja alá...”, és akkor itt idézetek vannak, de például azt mondja, hogy „a Btk. 228. §-ába ütköző kegyeletsértés vétsége esetén a jogalkotó elkövetési tárgyként a halott mellett annak emlékét külön is rögzítette, hogy ne csupán a közvetlenül a halott tetemére elkövetett, hanem az elhunytal kapcsolatos egyéb gyázkodás is büntethető legyen. A nemzeti jelkép megsértése vétségének törvényi tényállásában azonban ilyen, a meggyalázás kapcsán az egyedüli Szent Koronán kívül annak mására vagy képére kiterjedő tényállási elem nem szerepel. A feljelentésben kifogásolt ábra ugyanakkor csupán a Szent Korona képeinek felhasználásával, átalakításával született, a cselekmény ezért magát a Szent Koronát közvetlenül nem érintette, ráadásul a változatlanul irányadó alkotmányos értelmezés szerint a nemzeti jelképet illető, negatív tartalmú vélemények, a jelképek törtenetére, értékére, közjogi jelentőségére vonatkozó tudományos nézetek, művészi kifejezések, illetőleg kritikák hangoztatása nem eshet büntetőjogi szankcionálás alá.”

Ez 2014-ben az ügyészség értelmezése. Ezért tettük mi meg ezt a módosító javaslatunkat, amit be is nyújtottunk önöknek, hogy akkor mostantól kezdve legyen egyértelmű, hiszen a törvényalkotói szándék az volt, hogy minden egyes ilyen képi és lealacsonyító megjelenítés büntetendő legyen.

Hogy megint a tettekre föl hívjam a figyelmüket: most már tudnak erről az esetről, és tudnak arról is, hogy a Jobbik Magyarországért Mozgalom benyújtott egy ilyen törvénymódosító javaslatot, amit a Jobbik képviselői közül írtunk alá egy jó páran. Fel szeretném önöknek ajánlani, önnek is, Petneházy úr, de akár Németh Szilárdnak, bármely kormánypárti képviselőnek: csatlakozzanak ehhez a beadványunkhoz. Kérem, fejezzék ki a szándékukat, jöjjenek, és írják alá önök, nyújtsuk be együtt ezt a módosító javaslatot, és ezzel tettekben védjük meg az egyik nemzeti jelképünket, például a Szent Koronát, és tegyünk egyértelművé ezt a dolgot! Mi szívesen látjuk önöket az aláírók között. Kérem, hogy erre a felhívásomra - és akkor most itt van, tettekben lehetne jelentkezni - jöjjenek, csatlakozzanak hozzánk, és nyújtsuk be együtt ezt a törvénymódosítást, s utána itt együtt, közösen fogadjuk el az Országgyűlés színe előtt.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Kiss László képviselő úrnak, MSZP.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm. Csak azt kell hogy mondjam, hogy Szávay képviselőtársamnak minden kívánsága így teljesüljön. El tudom mondani, hogy kit kell figyelni.

Hadd idézzem Tóbiás elnök urat, aki azt mondta, hogy az MSZP nemzetileg elkötelezett, baloldali néppárt. Figyelje Tóbiás József elnök urat és engem! Csak röviden emlékeztetem arra, hogy a múlt héten Basescu elnök úr magyar- és többek között székelyzászló-ellenes kijelentései ellen én magam beszéltem ebben a Házban. Alelnök úr is tanúja volt ennek. Illetve Markó Attila, volt RMDSZ-es képviselő, illetve a Mikó Imre Kollégium visszaállamosítását jelentő román ítélet miatt Semjén miniszterelnök-helyettes úr mellett az MSZP és jómagam volt az, aki közleményben is tiltakozott ez ellen. Azt gondolom, hogy beszélnek a tettek.

És hogy a napirendhez is kapcsolódjak, még egyszer elmondom, hogy támogatjuk a javaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok, ezért az általános vitát lezárom.

Az előterjesztőt kérdezem, hogy kíván-e élni a felszólalás lehetőségével. *(Jelzésre:)* Igen. Megadom a szót Németh Szilárdnak, 30 perces időkeretben. Öné a szó.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Elnök úr, nagyon röviden szeretnék szólni. Köszönöm szépen.

Köszönöm a kormány és a Fidesz-KDNP-frakció támogató szavait. Azt nagyon sajnálom, hogy az ellenzék jelentős részének nem sikerült megérteni a napirendünk lényegét, a határozati javaslatban foglaltak mozgatórugóit pedig teljes egészében félreértették.

Vargha Tamás államtitkár úr a vita elején reményét fejezte ki, hogy ennél a napirendnél, pontosan úgy mondta, hogy nem kell az aktuálpolitikai iszapbirkózás személyeskedő, agresszív és buta mocsarába belefulladnunk. Én úgy érzem, hogy a Jobbiknak ez most azért sikerült.

Azokat a tisztelt képviselőtársaimat, akik támogatják ezt a javaslatot, és megértették, hogy miről van szó, mekkora a tétje és milyen súlya van az ebben foglaltaknak, kérem, hogy majd ezt szavazatukkal is nyilvánítsák ki.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására holnap 16 óráig lesz lehetőség.

Most pedig soron következik a **hűség falvairól szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Hende Csaba, Ágh Péter, Gyopáros Alpár fideszes képviselők önálló indítványa T/2188. sorszámon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Nemzeti összetartozás bizottsága folytatja le.

Elsőként megadom a szót Hende Csaba miniszter úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Öné a szó, miniszter úr.

HENDE CSABA honvédelmi miniszter, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Országgyűlés! Ez a törvényjavaslat egy szimbolikus ügyet hoz a tisztelt Ház elé. Történelmünk egy drámai pillanatát idézi fel a trianoni tragédiát követő korszakból, amikor tíz Vas megyei község polgárai bátorságuknak és kitartásuknak köszönhetően megváltoztatták a történelmet, és megtartották otthonukat a hazában.

Tisztelt Országgyűlés! E korabeli tíz község polgárai egy évszázaddal korábban a vidéki Magyarországon születtek. Nem éltek könnyű életet, de kemény munkával mindig tudtak boldogulni. Az emberek jól ismerték egymást és a szomszéd faluban lakókat. Ismerték egymás szokásait, ismerték és beszéltek egymás nyelvét, tisztelték egymás emberségét. Otthon voltak a hazában.

Aztán jött az első világháború, és a haza hirtelen nagyon drága lett. A férfiak e falvakból is háborúba mentek, és sokan, nagyon sokan, túlságosan is sokan nem jöttek vissza soha többé. A béke pedig, amit a megkérdezésük nélkül kötöttek meg, el akarta venni tőlük a hazát. Mindazt, amiért addig éltek és haltak, amiért megdolgoztak és megharcoltak, otthonukat és családjukat, őseik sírját a temetőben, egész falujukat és minden vagyonukat, egész megélhetésüket egyetlen tollvonással át akarták tolni a határon.

Az ország, úgy látszott, nem tudja megvédeni őket. Az őszirozás forradalom népköztársaságának anarchiája nemcsak az általa jónak vélt államrend védelméről nem tudott gondoskodni, de egyszerűen eljátszotta a fegyveres ellenállás, mint egybek mellett egy minden tekintetben igazságos és demokratikus népszavazás kikényszerítésének lehetőségét az egész ország számára. A Tanácsköztársaság véres diktatúrájának nemzetköziségéről, amely semmiféle nemzeti érdeket nem képviselt, ne is tegyünk említést! Mindazoknak, akik otthonuk felszabadítását várták tőle, keservesen csalódnuk kellett.

A nyugat-magyarországi felkelés és a nyomában kibontakozó passzív ellenállás mégis megmutatta, hogy valamit akkor is lehet tenni, ha már semmit sem lehet tenni. A nemzetközi Határmegállapító Bizottság szembesült mindazon problémákkal, amelyeket az egyoldalú határkijelölés okozott. Néhány községnek sikerült a trianoni béke után hazakerülnie. Hazakerülhettek, mert azt mondták, hogy igen, mi Magyarországhoz tartozunk. Kimondták horvátként, kimondták németként, kimondták az anyanyelvükön, és kimondták magyarul. És ragaszkodtak ehhez a kimondott szóhoz akkor is, amikor zaklatták őket, amikor megkínózták őket, és amikor egyik vezetőjüket meg is gyilkolták.

Állhatatosak maradtak, mert tudták, hogy a haza az övék, egész életükkel kapcsolódnak hozzá. Áll-

hatatosak maradtak, és a dolgok megváltoztak. Állhatatosak maradtak, és három esztendő után a falu, ahol az otthonuk állt, visszatérhetett a hazába. Egyszer s mindenkorra visszaszerezték, megmentették közös hazánknak és visszaszerezték közös hazánkat saját maguknak is.

Emlékeznünk kell arra, hogy e falvak lakói, akik odahaza, a családban, munkában vagy éppen a kocsmában a fröccs mellett horvátul vagy németül beszéltek, hűek maradtak Magyarországhoz. Magyarországot és a magyarságot választották hazájuknak, mert úgy élhettek benne, hogy nem kellett megtagadniuk sem anyanyelvüket, sem a múltjukat, sem azt a közösséget, ami szomszédaikhoz fűzte őket.

(16.50)

Ők választhattak. Magyarok lettek mindörökké úgy, hogy közben megtarthatták mindazt, amik voltak.

A javaslat bizottsági tárgyalása kapcsán előkerült egy felvetés. Ezzel kapcsolatban szeretném leszögezni, hogy az erdélyi és a felvidéki magyaroktól nem kérdezték meg, hogy minek vallják magukat, magyar ajkú magyarnak vagy magyar ajkú valami másnak, valamint nem kérdezték meg azt sem, hová akarnak tartozni.

Tisztelt Ház! Az időközben összenőtt települések miatt hétre csökkent a hűség falvainak száma, de továbbra is élnek és gyarapodnak a nyugati végeken. Azóta a dolgok megváltoztak a magyar-osztrák határon. Napjainkban szinte nem is vesszük észre, mikor lépjük át a határt. Azóta sok minden változott a Kárpát-medencében is, szomszédainkkal szövetségei vagyunk egymásnak. Sok évtizedes szembenállás után újraépülnek kapcsolataink a közös érdekek és a közös értékek mentén. Az elmúlt száz esztendő azonban nem tette kevésbé fontossá a nemzeti érdek képviselését, és nem tette kevésbé égető feladattá a Kárpát-medencei magyarság megmaradásának kérdését. A hűség falvainak példája jól mutatja, mindig lehet tenni önmagunkért és az egész nemzetért, ha hiszünk és bízunk az igazunkban, ha tudjuk, miként kell jól és bátran küzdeni az igazunkért, és elég állhatatosak vagyunk annak sikerre vitelében. Ma itt az önök segítségével közel egy évszázad után mondhatjuk ki a nemzet háláját és köszönetét mindazért, amit a hűség falvai és a falvak lakói, a mai lakók ősei, elődei közös hazánkért megtettek.

Kérem tehát önöket, hogy tárgyaljuk meg e törvényjavaslatot, és fogadjuk el. Egyben szíves elnézésüket kérem, hogy vissza kell térnem a kormány jelenleg is folyó ülésére, előterjesztőtársaim részt fognak venni a vitában.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Pogácsás Tibor államtitkár úr mondja el a véleményüket.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány támogatja az előterjesztést.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői hozzászólások, felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 15-15 perces időkeretben. Elsőként megadom a szót Bóna Zoltán képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Tessék!

BÓNA ZOLTÁN, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A most előterjesztett törvényjavaslatban a trianoni békediktátum egyetlen komoly területi revíziójához vezető hazafias és hősiesség helytállásnak kívánunk méltó emléket állítani. A Sopronnal együtt visszacsatolt községek bátor kiállításáról van szó. Ennek során ténylegesen szembeszálltak a nagyhatalmi békediktátummal, nemcsak kimondták, hogy nem nyugszunk bele, hanem ezért tenni is mertek, méghozzá eredményesen. Az, hogy a törvényben felsorolt falvak Magyarországhoz tartoznak, fegyveres akció és másfél éves kitartó helyi ellenállás eredménye, valamint a kormányzati támogatásnak és a hatékony diplomáciai tárgyalásoknak köszönhető.

Elsőként egy igen sajátos körülményről szeretnék megemlékezni ezeknek a hűségesek falvaknak a történetében. Németkeresztes és Horvátlövő településeknek már a nevei is elárulják nemzetiségi hovatartozásukat. Többségében német falvakról és egy horvát nemzetiségűről van tehát szó. Ez a törvénytervezet a Magyar Országgyűlés részéről főhajtás a német és horvát szószólók, illetve az általuk képviselt közösségek felé is, akik mártírokat is adtak a hazafiság oltárára, többek között Pataki Ferenc plébános személyében. Tisztelet az áldozatoknak, tisztelet a győztes német, horvát és magyar falvaknak is, mert ma egy közös magyar győzelemnek állítunk emléket. A már említett kevert nemzetiségű megosztás mindenkit el kell hogy gondolkodtasson a magyarságról és a hazáról vallott elképzeléséről.

Engedjék meg, hogy magukról a kevéssé ismert 1921-es eseményekről, ha vázlatosan is, de szóljak, mert méltatlanul keveset beszélünk róluk, pedig a magyar katonai hagyományainkból nőtt ki ezeknek a falvaknak a szabadsága, mert a magyar földhöz való jogot itt vérrel vívták ki. Azok tehát, akik ezt tették, érdemesek arra, hogy őket és tetteiket jobban megismerje a magyar közvélemény, mindezekről tudomást szerezzen a magyar fiatalság, és hogy történetük a Magyar Országgyűlésben is elhangozzon.

Sok kisebb rajtaütésben és a két ágfalvi ütközetben szerezték vissza könnyű kézfegyverrel ezt a területet a Rongyos Gárdának keresztelt önkénteseknek köszönhetően. Az első ágfalvi ütközetben a faluba bevonuló, körülbelül négyeszeres túlerőben levő osztrák csendőrséget a kecskeméti tanyavilágból

verbuválódott rongyosok, kiegészülve a Sopron megyei egyetemistákkal, az első világháborút megjárt tisztekkel és katonákkal, illetve a székely hadosztály maradványaival, a tiszti különítmény vezetésével meghátrálásra kényszerítettük. Részünkről egy hősi halottal vívtuk ki a meglepő győzelmet. A második ágfalvi ütközetben Ágfalva visszafoglalása történt, amelyben újabb három hősi halottunk volt. A teljes veszteség magyar oldalon körülbelül 25 fő, amelyben benne vannak a megtorlás civil áldozatai is.

1921. augusztus 28-án alakult meg a Rongyos Gárda ennek a területnek a védelmére, és csak 1923-ban tértek vissza ezek a falvak, január 10-e és március 9-e között, tehát másfél évnyi kitartó helytállásról van szó. Emellett ehhez a sikerhez szükség volt még gróf Bánffy Miklós diplomáciai érzékenységére, az akkori külügyminiszterünk higgadt és bölcs tárgyalásaira az osztrákokkal, olyan tárgyalófelekkel, akik hallani sem akartak bármiféle kompromisszumról. Végül olasz közvetítők révén sikerült tárgyalóasztalhoz ültetni őket Velencében. A velencei egyezményben állapodtak meg arról, hogy népszavazás dönti el a vitatott terület hovatartozását, ahol a vidék többsége Magyarországra szavazott.

Az önszerveződés és a diplomáciai cselekvés, a vakmerő hazafiság és a józan kormányzati tárgyalás egészséges egyensúlyáról és közös sikeréről szól történelmünk ezen szakasza, amelynek eredményeképpen ma magyarországi falvak lakosai előtt tiszteleghetünk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, Bóna Zoltán képviselő úr. Megadom a szót Kiss László képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

KISS LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Engedjenek meg egy kis kitekintést. Jelenits István piarista atya azt mondta egy helyütt, hogy ne állítsunk olyan szobrokat, amelyeket húsz éven belül majd megint el kell tüntetni, és ez talán a nemzetpolitika mottója is lehet.

Alapvető kérdés, hogy mindenképpen kell-e lennie állami emlékezetpolitikának ahhoz, hogy közösségünk, a magyarság ne hulljon szét. Azt hiszem, ebben a teremben nem hiszem, hogy vita van abban, hogy kell lennie ilyen állami emlékezetpolitikának, abban azonban már vita van, hogy melyek ezek a tartalmak.

Sokszor, az elmúlt évtizedben is, szemlélve egymás vitáit, akár értékvitáit, akár történelemvitáit, időnként arra gondoltam, hogy ezek a dolgok feketék, fehérek, hiszen ez vagy így van, vagy úgy van. Aztán rájöttem arra, hogy a magyarság történelme során nagyon sokszor vannak olyan igazságok, amelyek egymást időnként talán kizárják, de mégis léteznek egymás mellett, vagy akár egymással szemben is, azért, mert mi magyarok nagyon máshogy éltük meg a történelmünket. Ha akár csak az előterjesztésnél tartunk, Trianon tragédiája teljesen más az itt

élő, hőssé vált polgároknak, mint mondjuk, egy budapesti kizsákmányolt, éhező, nyomorgó munkásnak. Teljesen más. De nem lehet azt mondani és hiba lenne azt mondani, hogy ez a tragédia nincs, attól még, hogy van, akinek nagyon van, van, akinek kevésbé létezik. Éppen ezért magam azt gondolom, az előterjesztőkkel egyetérték abban a szándékban is, hogy ezt kezdeményezték, magam és az MSZP is támogatjuk az előterjesztést, mert ez az előterjesztés egy olyan nemzetpolitika része lehet, amely szerintem, szerintünk jó irány, amely az egy közösség számára fontos kiállást és az egész magyarság számára fontos távlatokat, amit megnyitott, azt gondolom, méltóan helyére teszi a parlamentben. Ezért magam mindenképpen támogatni fogom, és a Szocialista Párt is támogatni fogja ezt az előterjesztést.

(17.00)

Ez a gondolat jó lenne, ha általános lenne abban a nemzetpolitikában, amelyet folytatunk, mert jó lenne, ha nem egymás helyére állítgatnánk a szobrokat, hanem egymás mellé tennénk ezeket a szobrokat. Azért, mert az országunk történelme attól még, hogy mást jelent akár mindenkinek, aki itt jelen van a teremben, azoknak, akik valóban elkötelezettek a nemzet ügye iránt - és azt gondolom, hogy ebben a Házban olyanok ülnek, akik elkötelezettek -, azoknak az embereknek együttesen is van, amiről meg kell emlékezni.

Éppen ezért, amikor arról beszélünk, hogy kell-e lennie nemzeti emlékezetpolitikának, akkor nekem az a válaszom, hogy kell lennie, és akkor eljutunk oda, hogy miről kell szólnia ennek a nemzetpolitikának. Azt gondolom, hogy ebben a mostani kormányzat talán hibázik akkor, amikor egyfajta történelmi értelmezést akar rákényszeríteni az emberekre, erre hív életre szervezeteket, Veritas Intézet, Nemzetstratégiai Kutatóintézet és így tovább; miközben egy méltó állami emlékezetpolitikának arról kell szólnia, hogy mindazokat az értékeket, amelyekben egyek vagyunk és amelyeket mindenki közösen tud vallani, azokat támogatja, továbbfejleszti, míg azokban az értékekben pedig, amelyek nem mindegyikünknek sajátjai, tartózkodik attól, hogy bármiféle irányban állást foglaljon.

Azt gondolom, hogy az előttünk lévő előterjesztés olyan, amelyben egyébként jelen kell lenni az állami emlékezetpolitikának, amely helyes, hogy előttünk van, amelyet helyes, hogy megtárgyal a Ház, és amelyet jó szívvel tudunk támogatni. Annak ellenére tudjuk jó szívvel támogatni, hogy valóban az indokolásban voltak olyan sorok, amelyek szerintem is áthallásosak, és amelyek a Nemzeti összetartozás bizottságában vitaként is előfordultak, de azt gondolom, hogy ennek ellenére is a gyermek egészét nézzük, ne a jogszabály indokolásában fekvő sorokat, és ezért mondom azt, hogy tudjuk ezt támogatni.

Ha megengedik, egy kicsit Vona képviselőtársam után magam is kitekintnék arra a történelmi időszakra, amiről beszélünk. Hiszen abban is ugyanazt gondoljuk, hogy bizony, nemcsak akár ebben a törvényjavaslatban, hanem a vitájában is meg kell öröközünk a települések és a polgárok tetteit és jelentőségét.

(Az elnöki széklet Jakab István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Mint ismert, 1919. szeptember 10-én Saint Germainben Ausztriával békeszerződést írnak alá a győztes nagyhatalmak. Ebben - cserébe azért, hogy Ausztria nem egyesül Németországgal - egy kis mézesmadzagot csöpögtetnek neki, és megígérik Ausztria számára, illetve biztosítják Ausztria számára, hogy Magyarország nyugati területeinek három megyéjéből 50 nagyközséget, 270 kisközséget, valamint Ruszt, Kismarton és Sopron városokat kapják meg.

Az első világháborút lezáró trianoni egyezmény, mint ismert, minden oldalról megcsonkítja Magyarországot, és több millió magyart kisebbségi sorsra ítél. Összességében a kormányzat beletörődik a megváltoztathatatlanba, és mivel az alkudozási kísérletek is kudarcba fulladnak, a hivatalok, a katonaság és az állami intézmények megkezdik az ország közepébe költözést. A magyar katonaság és csendőrség kivonul Sopronból, a tiszti kadétkolát Jutasra helyezik, a tiszti leánynevelő intézet Egerbe költözik, a megye központja pedig Kapuváron telepedik le.

1921. szeptember 8-án - ahogy volt erről szó Vona képviselőtársam expozéjában - Ágfalva mellett a Bányászati, Kohászati és Erdészeti Főiskola többnyire katonaviselt diákjai fegyveresen álltak ellen a bevonuló osztrák csendőröknek. Ezen ütközet közben, ahogyan képviselőtársam ismertette, sok hős diák, sok hős harcos vett részt. Az ütközet azonban olyannyira sikeres volt, hogy az osztrákok kénytelenek voltak ezeket a területeket feladni. A kialakult helyzet miatt újrameződnek a tárgyalások, amelyek eredményeképpen Olaszország közvetítésével sikerül a két felet leültetni Velencében. Itt 1921. október 13-án meg is születik a megegyezés. Ennek értelmében Magyarország átengedi a burgenlandi sávot, viszont Sopron és környékének nyolc települése, összesen mintegy 257 négyzetkilométer hovatartozásáról népszavazás kell hogy döntsön.

Dr. Sopronyi-Thurner Mihály, aki 23 évig volt Sopron polgármestere, amikor tudomást szerzett erről a velencei egyezményről, akkor dr. Házi Jenő városi főlevéltárossal és Ringhofer Mihály városi tisztviselővel fontos kutatásba kezdenek azzal kapcsolatban, hogy átvizsgálják az előző évi népszámlálás adatait. Ebből pedig az derül ki, hogy ha a magyarok és a horvát nemzetiségűek összefognak, akkor meglehetősen nagy többség ezen a népszavazáson. Elhatározzák tehát, hogy Sopron és környékének magyarságát és polgárait egységbe tömörítik,

hogy egységes álláspontot tudjanak elfoglalni azért, hogy sikeres legyen a népszavazás. Mint ahogy a történelem bizonyítja, sikert eredményezett ez a munka.

A polgármester képviselte a várost az Antant felé, Ringhofer Mihály a város egy részét, Házi Jenő pedig a másik részét igyekezett arról meggyőzni, hogy pozitívan foglaljanak állást. Tették ezt például a soproni Magyar Asszonyok Szövetségének segítségével is. A főlevéltáros fáradságot nem sajnálva, rendezte az akkoriban elhanyagolt és rendezetlen levéltárat és annak legrégebbi anyagait. Ez önmagában is fontos tudományos, történelmi tevékenység, az 1162. és 1406. évek közötti 371 darab oklevelet egy kötetbe szerkesztette, és 1921. év márciusában kinyomtatta. Ennek rendkívüli jelentősége van, nemcsak tudományos jelentősége, hanem történelmi jelentősége van, hiszen ezzel a kiadott kötettel lehetett azt bizonyítani, hogy az osztrákoknak semmiféle történelmi joguk nincs Sopronhoz, hiszen ebben a kötetben 371 darab oklevél található, 166 darabot a magyar királyok állítottak ki, az osztrák hercegektől pedig összesen 4 oklevelet találtak.

Sopron lakossága december 14-én, szigorú Antant-ellenőrzés mellett járult az urnákhoz, a környező községek pedig két nappal később adták le voksukat. Hiába próbálták azonban az osztrákok különféle irományokkal magukhoz csábítani a lakosokat, feljegyezték, hogy ezek az irományok legtöbbször olvasatlanul a kandallóba kerültek. A népszavazás lebonyolításának és a közhangulatnak nem tett az sem jót, hogy 1921. október 20-án Károly király váratlanul megjelenik Sopronban, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy egyértelmű állást foglaljon, hogy merre és kire kellene ennek a térségnek szavaznia.

Ha megengednek néhány gondolatot magáról a szavazásról is, hogy ez miként zajlott, Dr. Házi Jenő feljegyzései árulkodnak erről. Azt írja dr. Házi Jenő: „Végül december 10-én ismét plakátok közzéttek magyar, német és horvát nyelven Sopron lakosságával, hogy a városban december 14-én, míg a környező nyolc községben december 16-án lesz a népszavazás, titkosan, mégpedig úgy, hogy minden szavazó egy borítékot kap két cédulával. Az egyik cédula kék színű volt, Magyarország felírással, míg a második cédula narancsszínű volt, Ausztria felírással. Aki Magyarországra szavaz, az Ausztria céduláját kettéhasítja, és így teszi vissza a két cédulát a borítékba, amelyet leragaszt. És megfordítva: aki Ausztriára szavaz, az a kék cédulát szakítja szét.”

Dr. Házi Jenő feljegyzései szerint a soproniak 91 százaléka élt szavazati jogával, 77,4 százalék szavazott Magyarország mellett. Egyes források szerint például Nagycenk lakosságának száz százaléka döntött a maradás mellett, ezzel is bebizonyítva, hogy gróf Széchenyi István örökségéhez hű a település. A többi községben ehhez hasonló arányok jöttek ki, azonban az előzetes megállapodás értelmében a szavazatokat együttesen számolták le, ezért azt, hogy egyes területeken, településeken mi lehetett az

arány, bizony csak találgatni tudjuk. Összességében mintegy 65 százalékos volt a Magyarországhoz csatlakozók aránya ezen a népszavazáson.

Mindez olyan kitörő lelkesedést váltott ki, hogy amikor az osztrák kancellár telefonon érdeklődött az eredmény felől, Sopron polgármestere válaszul csak kitarotta a telefont a nyitott ablakon, ahol behallatszott a polgárok örömmujjongása és Sopron összes harangjának ünnepi zúgása.

A népszavazás eredményét - mivel nem tehetett mást - Párizsban december 21-én a nagykövetek tanácsa is tudomásul vette, és Sopron '22. január 1-jén hivatalosan is visszakerült Magyarországhoz. Ez a népszavazás több községet is fellelkesített, ennek eredményeként ezekben a községekben is népszavazásokat írtak ki, amelynek az lett a következménye, hogy '23. január 10. és március 9-e között ezek a helységek is visszakerültek Magyarországhoz, például Narda, Felsőcsatár, Vaskeresztes, Horvátlövő, Pornóapáti, Szentpéterfa és Ólmod.

(17.10)

A szavazást kezdeményező Szentpéterfa később megkapta a *Communitas Fidelissima*, azaz a leghűségesebb község címet.

Az elmondottak miatt jól látszik tehát az, hogy óriási jelentősége van az előterjesztésben érintett települések polgárai kiállásának. Óriási jelentősége van, ezért mindenképpen azt tudom mondani, hogy ezen jelentősége miatt és azért, mert a magyar nemzet egyetemes történetében és a mikroközösség történetében is ezek az események ennyire fontosak, a Magyar Szocialista Párt természetesen támogatja az előterjesztést. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Novák Előd képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

Parancsoljon, képviselő úr!

NOVÁK ELŐD, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Örülünk a javaslatnak, és nyilvánvalóan támogatjuk azt, azonban kissé hiányoljuk, hogy a Rongyos Gárda neve említésre sem kerül, még csak az indokolásban sem, akinek köszönhető mindaz, amiről most országgyűlési határozatot kívánunk hozni. Örülünk az előrelépésnek, ami Hende Csaba önálló indítványát illeti, azonban azért egy kicsit jellemző, hogy csak harmadik nekifutásra sikerült ezt benyújtania - az előző kettőt, ugyebár, ő maga vont vissza ezzel kapcsolatban -, és még ebben sem tesz említést például a Rongyos Gárdáról, hogy csak a szerintem legnagyobb hibáját említsem e javaslatnak, de lesz majd képviselőtársam, aki másra is rávilágít.

Úgy tűnik számomra, hogy kevésbé a kormány tagjaként, mint inkább a térség országgyűlési képviselő

selőjeként, a helyi falvak lakosainak népszerűségét célozva nyújtotta be sajnos ezt a javaslatát, és bár a kormány itt nagyon röviden reagált rá, azért azt gondolom, hogy egy ilyen javaslatnál egy kicsit több alázat kellett volna, még egy miniszter részéről is, vagy pláne egy miniszter részéről - hiszen elvileg szolgát, szolgálót jelentene a szó -, és ha már egyéni képviselőként nyújtotta be ezt a javaslatot, és nem a kormány nevében, akkor nem miniszteri bársonyszékéből, hanem képviselői helyéről felállva kellett volna elmondania (*Közbeszólások a Fidesz soraiból: Neki ott van a helye! Mégis, kinek a helyére ült volna?*), a kormány képviselője ugyanis külön felállt, és elmondta azt a sajnos nagyon szükséztámogatást, amit azért talán szolidaritásból elmondtak Hende Csaba képviselői önálló indítványa esetén. (*Közbeszólások a Fidesz soraiból: A miniszterek ott ülnek. - Az elnök csenget.*)

Ami az előrelépést illeti, örülünk, hogy találtak végre valami olyat, amit valóban lehet ünnepelni, elismerésre méltónak tartani. Nagy előrelépés ez, hogyha végre nem Trianont akarják megünnepelni, mert sajnos ünnepnapot csináltak narancsszínre festve a június 4-ei gyásznaphoz. A nemzeti összetartozás napjának nevezik a nemzeti székszakítottóság napját, és rendszeresen ünnepségre invitáltak akár itt az Országház épületében is, és szerte az országban sajnos ezt gyakorlattá tették. Értem én azt, hogy önök a legnagyobb tragédiák kapcsán is - akár legyen szó például a kivándorlásról vagy éppen Trianonról - mindig azt mondják, hogy minden megoldott, nincs is itt semmi probléma, azonban nem helyes, hogy ennyire elvakítja önöket az, hogy kormányon vannak. Nem állítjuk, hogy például Trianon az önök felelőssége volna (*Derűltég és közbeszólások a kormánypartok részéről: Még jó!*), az más kérdés, hogy annak orvoslásában már viszont - mielőtt nagyokat nevetnek - nagyon komoly felelősségük van, gondoljanak csak 2005. szeptember 26-ára, amikor Orbán Viktor korábbi ígéretével szemben feltétel nélkül megszavazták Románia uniós csatlakozását.

Ezek bizony komoly pontok, és ha elismerjük a Rongyos Gárda érdemeit, akkor számot kell vetni azzal is, hogy csak az állítólagos rendszerváltás óta közel tucatnyi lehetőség lett volna a békés revízióra. Ezt Raffay Ernő, korábbi államtitkár is, az első Antall-kormány államtitkáráként is összefoglalta tanulmányában, és ezek sorát gyarapította csak a talán már a tanulmány megírását követő 2005. szeptember 26-ai, előbb említett időpont is, hiszen számos olyan lehetőség volt, amikor igenis lehetett volna élni akár például a vétő jogával Románia uniós csatlakozásával szemben, amit olyan szépen elmondott egy évvel korábban a bálványosi szabadegyetemen Orbán Viktor, sokak szemébe könnyet csalva, csak aztán megfélemezett itt róla, és egyetlenegy fideszes képviselő sem volt, aki Orbán Viktor korábbi ígérete szerint nemmel szavazott volna erre a javaslatra. Maga Orbán Viktor is a feltétel nélküli támogatás igen gombját

nyomta meg ebben a kétharmados törvényben akkor, amikor az MSZP-SZDSZ-koalíciónak nem volt kétharmados többsége. Tehát ráadásul döntő szavuk volt, és még csak feltételt sem szabtak, még csak a kettős állampolgárság intézményét sem tartották szükségesnek - most, a 10. évfordulón azért emlékeztünk meg erről -, hogy az elszakított honfitársainak kettős állampolgárságot biztosítsanak. Bár a népszavazáson az igenek többségbe kerültek, a választói akarat ez volt, ha nem is jogilag kötelező és kikényszeríthető érvennyel, de többségbe kerültek az igenek, és a Fidesz nem tartotta szükségesnek, hogy a különböző kétharmados törvényeknél ezt akár csak feltételül szabja.

Tehát igenis azt gondolom, hogy a Rongyos Gárda és a nyugat-magyarországi felkelés példamutatását jó lett volna, ha a gyakorlatba is átültetik a kormányzásban, és az ilyen békés lehetőségekkel - ami akár még most itt a XXI. századot is jellemzi - élhettek volna.

Ünnepelni nem Trianont kell, hanem például a nyugat-magyarországi felkelést, a Rongyos Gárdát vagy akár az első vagy a második bécsi döntést, hozzászám, azokban is szerepe volt a Rongyos Gárdának, kevésbé ismert, de évtizedek elteltével is jórészt ugyanazok a személyek hasonló módszerekkel szintén hozzájárultak Magyarország felvidéki, kárpátaljai területeinek visszacsatolásához. Tehát ünneplési lehetőség Trianon kívül lett volna bőven, amit akár tűzijátékkal és megyebekkel meg lehetett volna ünnepelni, amelyekről lehetett volna történelmi filmet forgatni. A pozsonyi csatától kezdve a Rongyos Gárda küzdelmeiig sok mindenről lehetett volna izgalmas, akár akciófilmet forgatni, azonban Andy Vajna, az önök kormánybiztosa és általában az önök intézményrendszere, az önök költségvetése rendre nem tartalmaz erre való szándékot, sajnos leszavazták még az ilyen irányú javaslatainkat is, pedig azt gondolom, hogy nem egy országgyűlési határozati javaslat kellene itt elsősorban, amiből van már rengeteg - ez az n plusz egyedik -, hanem egy olyan, ami sokkal szélesebb rétegekhez jut el. Ilyen például lehetne egy történelmi film, amit azonban önök rendre leszavaznak, kezdetben azzal a cinikus hozzáállással, hogy a mi javaslatunk, amit összezszerűen javasoltunk erre, az kevés, majd amikor annyit javasoltunk, amit önök mondtak, azt már indokolás nélkül söpörték le; ezért bizony további lépésekre is szükség volna.

Az indokolás azért eléggé fájó, hogy egyetlenegy szóval sem említi - eléggé méltatlanul - a Rongyos Gárdát, akinek köszönhető mindez, eléggé bátortalan ilyen értelemben ez a javaslat. Miközben említi 16 nevet - különböző plébánosokat és más, nyilván arra méltó személyeket -, azonban nem említi egy szóval sem a Rongyos Gárda fővezéreit, Héjjas Ivánt és Prónay Pált, aki egyébként a független államként kikiáltott Lajta-Bánságnak a vezetője is volt. Ezért, ha már nem említették név szerint - és egyébként az indokolásban van az a 16 másik név, amihez nem

lehet módosító javaslatot fűzni, ezért hadd említsem meg már legalább itt, a Magyar Országgyűlésben azt a néhány nevet, akik a sok egyéb névtelen felkelő mellett azért mégis a Rongyos Gárda főbb gárdistái voltak. Ilyen Budaházy Miklós vagy Durics Hilmi Huszein - ő az albán muszlim önkéntesek vezetője volt -, Egyedy Balázs Dénes, Endresz György, Éhn István, Francia Kiss Mihály, ifj. Fűvessy Imre, Fűvessy Gyula, Gebhardt Pál, Gyulai Molnár Ferenc, Kaszala Károly, Kémeri Nagy Imre, Kozma Miklós, Maderspach Viktor, Pehm Ferenc, Prónay Pál, Szabó József, Székely Elemér, Taby Árpád és Vannay László.

Hosszasan sorolhatnánk még, és nagyon sokan voltak, akik akár úgy adták életüket a hazáért, mint az '56-os pesti srácok, ezért is örülünk, hogy ha nevesítésre nem is kerültek, de egyáltalán, a leghűségesebb város, Sopron, a legbátrabb város, Balassagyarmat és a legbátrabb község, Kercaszomor után a leghűségesebb falvak kaphatnak kitüntető címet, ezért viszont fejet kell hajtsunk a Rongyos Gárda emléke előtt, amelyet a magunkfajták régóta ápolnak.

Komoly előrelépés volt, hogy a Jobbik kezdeményezésére a kormány felújította a Rongyos Gárda talán egyetlen budapesti emlékhelyét, mivel azonban a Honvédelmi Minisztérium elállt az avatóünnepségtől, a Jobbik megszervezte azt - éppen idén - római katolikus liturgiával. A Farkasréti temetőben Vámosy Tibor hősi halott rongyos gárdista sírján restaurált szobránál, az 1921-es nyugat-magyarországi szabadságharc kirobbanásának évfordulóján, augusztus 28-án tartottunk idén megemlékezést a Jobbik szervezésében. Az általunk megkoszorúzott emlékmű a 19 éves műegyetemistaként hősi halált halt Vámosy Tibor sírja fölött található, aki az '56-os pesti srácokhoz hasonlóan harcolt az idegen megszállás ellen. Az elhanyagolt, rossz állapotba került - az 1945-ös kitörésben találatokat is kapott - emlékmű eredeti állapotának helyreállításához és egy információs tábla kihelyezéséhez a Jobbik korábban engedélyt kért a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottságtól. A nemzeti ellenzék példamutató előrelépésnek tekinti, hogy kezdeményezésünk nyomán végül a kormány felvállalta a Rongyos Gárda e hősi halottja emlékművének felújítását - még ha csak fű alatt is -, Hende Csaba azonban honvédelmi miniszterként többek közt ezt írta nekem: „Vámosy Tibor 1921. október 6-án, ugyan nem katonaként, hanem felfegyverzett szabadcsapat tagjaként, de egy igazságtalan nemzetközi döntés ellenében, kifejezetten hazánk területi épségének megóvása érdekében áldozta életét, ezért emlékének ápolása mindannyiunk kötelessége.”

(17.20)

Ennyiben, azt gondolom, le a kalappal honvédelmi miniszter úr előtt. Azonban a csendben felújított szobor avatóünnepségét már nem merték megtartani. Tervezték, kitztek egy időpontot honvédel-

mi miniszter úr részvételével, de nem hirdették meg, a kezdeményező Jobbikot sem értesítették. Majd amikor mégis megtudtuk egy temetői alkalmazottól, hogy mire készülnek, és közzétettük mi magunk, sőt a Magyar Gárda is jelezte részvételi szándékát, akkor lefűjták..., pardon, elhalasztották, mert kellemetlennek érezték ezt az ügyet. Elhalasztották, és azóta is halasztják, immár több mint egy éve, az avatóünnepséget. Ezért kényszerült maga a Jobbik ezen a dicső évfordulón úgymond az avatóünnepséget megtartani.

Pedig nem kell félni a Magyar Gárdától. Nem kell félni attól, ha a Magyar Gárda gárdistái megtapsolják akár a honvédelmi minisztert. Nem kell félni attól, ha a jelenkori gárdisták megkoszorúzzák a rongyos gárdisták egy emlékhelyét. Hiszen a Magyar Gárda és a Rongyos Gárda között azért komoly párhuzam fedezhető fel. Ugyanúgy társadalmilag megbecsült, de államilag üldözött önkéntes alakulatról van szó.

Hende Csaba miniszter úr legutóbb így válaszolt egy írásbeli kérdésemre, idézem: „A Rongyos Gárda érdemeit, melyet hazánk területi megóvásáért tett erőfeszítései során szerzett, természetesen mind a kormány, mind pedig a Honvédelmi Minisztérium elismeri.” Számomra nem volt ez eddig olyan természetes, de örülök, hogy ezt végre írásba adták. Milyen fájó, hogy amikor viszont egy képviselői indítvánnyal immár magasabb szintre lehetne emelni, országgyűlési határozatban lehetne rögzíteni, hogy a Rongyos Gárda érdemeit elismerjük, akkor ez már nem kerül bele se a normaszövegbe, se az indokolásba.

A Rongyos Gárda nevét tehát ki kell mondani, hiszen amikor Trianon döntéshozó urai Nyugat-Magyarországot el akarták csatolni, szövetségesünkhöz, Ausztriához, akkor akadt egy maroknyi hazafi, akik fellázadtak az igazságtalan döntés ellen. A Rongyos Gárda. Egyetemisták, gazdalegények. Veterán frontkatonák, volt különítményesek. Magyarok, németek, horvátok, bosnyákok, albánok harcoltak az országrész megmaradásáért. Hősies küzdelmük a sokszoros túlerővel szemben, legendás diadalokon keresztül, a híres kikényszerített népszavazásig vezetett, ahol Sopron és a környező települések a leghűségesebb magyar városnak, illetve falvakkal bizonyultak. Ezért kellene a Rongyos Gárda nevét is ebbe az országgyűlési határozatba foglalni.

Köszönöm figyelmüket. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk, mivel a KDNP és az LMP képviselőcsoportja jelezte, hogy nem kíván szólni.

Most kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Gyopáros Alpár képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Nehezen értem, hogy hogyan jutottunk el a

leghűségesebb falvaktól a Magyar Gárdáig, mindenestre Novák Előd képviselő úr számára két ténybeli tévedésre szeretném felhívni a figyelmet. Az egyik, hogy nem egy határozati javaslatról beszélünk, hanem egy törvényjavaslatról. A másik pedig, hogy a törvényjavaslat Szentpéterfa, Ólmod, Narda, Felsőcsatár, Horvátlövő, Vaskeresztes és Pornóapáti községek küzdelmét méltatja, és ennek okán adományozza a leghűségesebb falvak címet ezen községeknek. Ezen falvakban a Rongyos Gárda ebben az időszakban nem tevékenykedett.

Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most az írásban előre bejelentett felszólalások következnek. Megadom a szót Gyopáros Alpár képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Németh Jánosnak, a nyugat-magyarországi horvát falvak magyarpárti mozgalma egyik kiemelkedő alakjának, egykori szentpéterfai kántortanítónak a dédunokájaként nagy örömmel és némi megilletődöttséggel is szólok hozzá ehhez a törvényjavaslathoz. *(Hende Csaba tapsol.)* Gyermekkoromban nagyon sokat hallottam a nagyszüleimtől, édesanyám szüleitől a Magyarországhoz visszatért horvát falvak, az ott élő emberek személyes történeteit, ezért a hozzászólásom leginkább az egyszerű korabeli emberek szemszögéből közelíti meg a történeteket.

Az Osztrák-Magyar Monarchia és a történelmi Magyarország világháborút követő összeomlása és az azt követő határvita váratlanul érte a térségben élő gradistyei horvátokat. Ezzel szemben a térségben élő német ajkú lakosságnak saját szervezetei voltak, őket pénzzel, sajtóval és fegyverrel ellátó anyaországuk, amely sokat agitálta a falvak népeit, hogy válasszák az Ausztriához való tartozást. A helyiek számára az Ausztria és Magyarország közötti határ korábban tulajdonképpen szinte nem is létezett, hasonlóképpen volt csak, mint ma a schengeni övezeten belül.

Az Ausztria által a saint-germaini békeszerződés aláírását követően azonban a két önálló ország közötti, fegyverrel őrzött vonal mentén találták magukat váratlanul. Ezzel nem pusztán a nemzeti hovatartozás kérdése merült fel bennük, hanem az egzisztenciális bizonytalanság is. Ugyanis a térség falvaiban élő munkások nagyobbik része alsó-ausztriai, stájerországi üzemekben dolgozott, a Pinka-völgyben gazdálkodó pedig vagy a szombathelyi, vagy az ausztriai piacon talált vásárlót. A gradistyei horvátok kisebb csoportokat alkotó, homogén falvakban éltek, erősen ragaszkodtak anyanyelvükhöz, erős vallásosság jellemezte és jellemzi őket, és konzervatív álláspontjukat jól mutatta, hogy annak idején rendre a keresztényszocialista párt nyerte köreikben a választásokat.

A Tanácsköztársaság nemhogy nem örvendett különösebb népszerűségnek a térségben, de a gradistyei horvátok fegyveres harcokban is részt vettek a vörös terrorral szemben. A Tanácsköztársaság bukását követően kiújultak a Bécsből irányított osztrákpárti mozgalmak, sőt rendre osztrák szabadcsapatok törtek be a falvakba. Ilyen körülmények között kezdte meg a munkáját a magyar-osztrák határmegállapító bizottság, amelyben francia, angol, olasz és japán tisztek képviselték a győztes hatalmakat.

A határmegállapító bizottság a lakosság meghallgatására is gondot fordított. Az várható volt, hogy a magyarok Magyarország, a németek jobbra Ausztria mellett állnak ki - bár ebben azért voltak bőven kivételek -, a magyar delegáció által igényelt területen élő horvátokról azonban a meghallgatások során vált csak világossá, hogy községeik Magyarországhoz kívánnak tartozni. A helyi horvátság helyi értelmisége, községbíróik, papjaik és tanítóik álltak a mozgalom élére, ezek egyike volt dédapám, Németh János. Az ő munkájukat példázzák azok a kedves történetek, amelyek szerint a bizottság japán tagjának egy, a tanító által betanított japán verssel kedveskedett az egyik kisdíák, vagy hogy a Felsőcsatára érkező bizottságot olyan magyar zászló- és lobogórengeteggel fogadta a felvonuló lakosság, hogy az osztrák csendőrség elbűjt. A visszatérésről szóló döntést követően Szentpéterfán volt a legnagyobb ünnepség az összes közül. Talán érthető is. Nem véletlen, hiszen a szentpéterfaiaknak kellett a legtöbbet harcolniuk, hogy visszatérhessenek Magyarországhoz.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az események történeti felelevenítése alapján adódik a kérdés, hogy miért volt ekkora ragaszkodás Magyarországhoz. Hiszen a visszatérő tíz község közül három német ajkú, hét pedig horvát ajkú volt. Gazdasági oldalról nézve az értékesítési piac zöme Ausztriában volt. Közlekedési szempontok nem indokolták a választást, hiszen mindenféleképpen kusza helyzeteket teremtett az új határ megállapítása, amely nem vett figyelembe ilyen szempontokat.

A horvátság döntését a gazdaságiak mellett más tényezők is befolyásolták. Horvátország már 800 éve a magyar korona része volt, Nyugat-Magyarországra közel 400 éve költöztek, és létszámuk a hivatalos adatok szerint 45 ezerre volt tehető abban az időben, a nem hivatalos adatok szerint 70 ezerre. Ezen hosszú idő alatt sikerült megőrizniük anyanyelvüket és identitásukat. Mi akkor a válasz? A megoldás, a válasz valahol annak a Sopron vármegyei horvát ajkú gazdálkodónak a szavaiban lehet, aki egy vármegyei közgyűlésen a következőképp summázta álláspontját: „Mi mindig testvérként éltünk és értettük meg egymást. Ezért a jövőben is Magyarországhoz akarunk tartozni.”

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Bana Tibor képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Őné a szó.

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Vas megyei országgyűlési képviselőként természetesen üdvözlöm az előttünk fekvő törvényjavaslatot. A soproni népszavazással kapcsolatban az átlag választópolgároknak, a legtöbb magyar embernek sokkal pontosabb információi vannak, mint például az e törvényjavaslatban szereplő települések történetéről, valamint arról, hogy hogyan is maradhattak végül ezek a falvak hazánk részei. Itt azért szeretnék helyre tenni néhány gondolatot, ami elhangzott különböző frakciókban ülő képviselőtársaim részéről, valamint reagálni néhány megszólalásra.

Egyrészt komoly felkelés bontakozott ki annak idején a gyalázatos trianoni békediktátumot követően. Ezt hívjuk nyugat-magyarországi felkelésnek, a Sopron környéki Ágfalvától egészen az akkor Vas megyei Felsőőrügig terjedt, ott lángolt fel az ellenállás, és a ma Ausztriához tartozó településeken is komoly tevékenységet fejtett ki a Rongyos Gárda.

(17.30)

Az valóban igaz, hogy a javaslatban szereplő falvakban nem fejtett ki kimondott tevékenységeket, de azt gondolom, az azért egyértelmű, hogy a Rongyos Gárda harcossága mindenképpen szerepet játszott abban, hogy végül megszülethettek ezek a döntések, és így aztán a falvak kiérdemelhetik a hűség falvainak jelzőit.

Egy másik gondolat, amit szintén válaszként az MSZP vezérszónokának jeleznék, hogy valóban elég hosszú történelmi fejtegetést hallhattunk tőle, ami jórészt helytálló is volt, de itt a javaslatban nem a Sopron környéki falvokról van szó. Jó lett volna, ha kicsit alaposabban és pontosabban tájékozik ez ügyben, hiszen mind Vas megyei települések szerepelnek itt az előttünk fekvő törvényjavaslatban.

Milyenformán is kerülhettek ezek vissza Magyarországra? Olyan módon, hogy ahogy utaltam rá, valóban szerepet játszottak ebben a fegyveres küzdelmek, az ellenállás különböző formái, hogy végül is elérték azt, hogy a pontosan kijelölt határszakasz 5 kilométeres körzetében megkérdezték a lakosságot is arról, hogy hova is szeretnének tartozni, és bizony minderre idegen szuronyok árnyékában került sor, hiszen akkor már osztrák fennhatóság alatt voltak ezek a német és horvát nemzetiségű települések, így sikerült kikényszeríteni azt a népszövetségi döntést, ami 1922. szeptember 19-én született meg a visszacsatolással kapcsolatban.

Itt a Fidesz vezérszónoka részéről is éreztem egy pontatlanságot, mert ő arról beszélt, hogy többségében német ajkú településekről van szó. Ezt Gyopáros Alpár helyre tette, hiszen ő pontosan el is mondta,

hogy az akkori tíz településből hét horvát és német többségű volt, természetesen vegyes összetételű települések ezek, de azt gondolom, hogy erre is érdemes lett volna odafigyelni a vezérszónoki felszólalásban. Mely településekről is... (*Hende Csaba: Nem mondtam ilyet!*) De ezt mondta a Fidesz vezérszónoka, figyeltem, valóban ez hangzott el részéről, tisztelt miniszter úr; nem Gyopáros Alpár, hanem a vezérszónok.

Melyik településekről is van szó? Kisnarda és Nagynarda, ma már Narda néven létezik ez a település, Alsó- és Felsőcsatár Felsőcsatár néven, Magyar-keresztes és Németkeresztes ma már Vaskeresztes néven, Horvátlövő, Pornóapáti, Ólmod és Szentpéterfa. Ezek a települések végül a már említett, kikényszerített népszövetségi döntést követően 1923. január 10-én kerülhettek nagyrészt ismét magyar közigazgatás alá. Ólmod esetében ez két hónappal később, március 8-án, Szentpéterfa esetében pedig szintén ekkor, egy napra rá, március 9-én történt meg. Szentpéterfa kiérdemelte már akkor a leghűségesebb község, a Communitas Fidelissima címet, hiszen három alkalommal is hitet tettek e település lakói magyarságuk és nemzetszeretetük mellett.

Azt gondolom, tisztelt Országgyűlés, hogy az a bátorság, az a hit, az az elkötelezettség, ami megnyilvánult a fegyveres küzdelmek résztvevői, a szervezett ellenállásban részt vevők és az említett falvak lakosságainak részéről, mindenképpen elismerésre méltó, hiszen ezek az értékek sajnos mai világunkban kivészen vannak. Így aztán természetesen kötelességemnek érzem azt, hogy fejet hajtsak Szentpéterfa, Ólmod, Narda, Felsőcsatár, Horvátlövő, Vaskeresztes és Pornóapáti településeinek lakossága előtt. Üdvözlöm - még egyszer - azt, hogy valóban ilyen formában e falvak is megkaphatják a leghűségesebb falu címet.

Novák Előd frakciótársam már említette, hogy jó néhány személyről is megemlékezik az általános indoklás, ami nagyon helyénvaló, így ennek részleteibe nem is kívánok belemenni. A határmegállapító bizottság tekintetében, hogy hogyan is született meg a döntés, úgy állt össze ez a bizottság, hogy osztrák és magyar rész mellett még japán, olasz, angol és francia képviselők alkották ezeket a bizonyos bizottságokat, és aztán ilyen módon született meg az a már említett 1922. szeptemberi döntés, amelynek következtében aztán a következő év elején ténylegesen is újra magyar közigazgatás alá kerülhettek ezek a Vas megyei falvak. Bizony, itt valóban történt egy kis hiba, némi zavar volt a rendszerben, hiszen többször is be kellett nyújtani a javaslatot, mert az első alkalommal a címében akadt némi pontatlanság.

Ha viszont ez már így történt, akkor arra én azért szeretném felhívni kiemelten a figyelmet, hogy 2008-tól a Communitas Fortissima, a legbátrabb falu címet Kercaszomor, egy őrségi település viselheti. Őrszentpétertől délnyugatra fekvő településről beszélünk, amely akkor még két részből állt, Szomoróc

község lakosai voltak azok, akik a szomszédos Kerca lakosaival és az ott állomásozó határőrök segítségével kiszorították 1920. augusztus 1-jén a megszállókat, aztán ezt egy komoly és nagy erejű ellentámadás követte, így aztán újra szerb-horvát-szlovén uralom alá került ez a település. Aztán hosszú tárgyalásokat követően a határmegállapító bizottság itt is meghozta a számunkra kedvező döntést, 1922. február 8-án pedig a megszállók kivonultak. Azt gondolom, hogy ennél a törvényjavaslatnál is érdemes még egyszer fejtet hajtani a ma már Kercaszomor nevet viselő település polgárai előtt.

Még néhány településnevet mindenképpen ide szeretnék hozni, tisztelt képviselőtársaim, mert a ma Rönök részét képező Felsőrönök, a Szentgotthárdhoz tartozó Rábafüzes és emellett Felsőszölnök és Pinkamindszent egy kisebb része is olyan módon került vissza, hogy magyarnak vallották magukat az e településen élő lakosok, és bizony itt is azt lehet mondani, hogy zömmel nemzetiségi lakosokról beszélhetünk.

Most pénteken lesz a tízéves évfordulója a gyalázatos 2004. december 5-i kettős állampolgárságról szóló népszavazásnak. Annak idején mi ezt a magunk részéről természetesen teljes mellszélességgel támogattuk, valamint azt is üdvözlöttük, és mi voltunk az első kezdeményezője annak, hogy végül is 2010-ben megszülethessen a kettős állampolgárságról szóló javaslat. Az első törvényjavaslat volt, amit annak idején a Jobbik Magyarországért Mozgalom képviselőcsoportja benyújtott. Ha már ennek a tizedik évfordulója felé közeledünk, akkor szerintem arra mindenképpen ki kell térni, hogy azok a települések, amelyek a javaslatban szerepelnek, ekkor, 2004. december 5-én is egyértelműen hitet tettek magyarságuk mellett, mert ha megnézzük az eredményeket, akkor mindegyik falu esetében az országos átlaghoz képest nagyobb támogatottsága volt az igeneknek. Ólmod esetében ez 54 százalékot, Pornóapáti esetében 58, Felsőcsatár esetében 59, Vaskezes esetében 61 százalékot, Narda esetében 65 százalékot, Szentpéterfa kapcsán 70 százalékot, Horvátlövő vonatkozásában pedig 80 százalékot jelent. Az említett őrségi település, Kercaszomor is egyértelműen továbbvitte azt a történelmi örökséget, amelyet a trianoni gyalázatos békediktátum után a lakosai felvállaltak, hiszen itt is nagyon komoly kétharmados, 67 százalékos támogatottsággal győztek az igenek.

Azt hiszem tehát, tisztelt képviselőtársaim, hogy ez is jól példázta azt, hogy nincsenek véletlenek, és bizony e települések lakosai előtt ma, 2014-ben is fejtet kell hajtánunk, hiszen ezen a népszavazáson is egyértelműen kifejezték hovatartozásukat és nemzetszeretetüket. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiban és az LMP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Az írásban előre bejelentett felszólalások végére értünk. Most kettőperces felszólalásra meg-

adom a szót Gyopáros Alpár képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Csak egy apró megjegyzés és egy adalék. Bana képviselő úr, leellenőriztem, szótévesztés volt, semmi több a német és horvát ajkú falvak tekintetében. Egyetlenegy adalékkal viszont hadd szolgáljak! Ami a Nemzeti összetartozás bizottságában előkerült polémia miatt illeti, én nem voltam ott, én nem vagyok a bizottság tagja, ezért ott nem tudtam ezt elmondani, de most elmondanám, és kérem, hogy tolmácsolják Szávay képviselő úrnak, ha erről a dilemmáról van szó, hogy az én dédapám egészen biztos, de szerintem ezeknek az embereknek a nagyobbik része, ha azt mondták volna rájuk, hogy ők horvátok vagy horvát ajkúak, és ebből a szóösszetételből kiveszik a magyart, akkor azt egészen biztosan visszautasították volna. Ő személy szerint egy kántortanító volt, nem hiszem, hogy tettelegességre ragadtatta volna magát, de még az is lehet. Nagyon-nagyon büszkén viselte a magyarságát amellet egyébként, hogy horvát ajkú ember volt. Ezt hadd példázza az az idézetem, amit egy versből emelnék ki, amely verset ő írt, egyetlen sor az egész, ezt a verset szavalta el a visszacsatolási ünnepségen 1923-ban az egyik diákja, és ennek az egyik sora a következőképpen hangzik, és szerintem ez ékesen bizonyítja azt az állítást, amit tettem: „Kitárom reszkető kezemet ölelni magyar földemet”. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettőperces felszólalásra megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak, a Jobbik képviselőjének.

(17.40)

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Kicsit nem értem Gyopáros Alpárt, hogy miért hozzánk címezte ezt a dolgot. Többször a Jobbik Magyarországért Mozgalom kifejezte, és én személy szerint is így gondolom, és többször erről volt is szó, amikor arról érik vádak, mondjuk, magyarságukat megvalló embereket, hogy ők miért magyarkodnak, meg mi az, hogy magyar meg hasonló, mert itt élnek különböző nemzetiségek, és mindig kifejeztük: magyarnak lenni nem genetikai kérdés, magyarnak lenni nem vallási kérdés. Tehát az ember a szívében, a lelkében és a gondolkodásmódjában magyar.

Ha csak megnézzük az aradi vértanúkat, akkor genetikailag - és hasonló - nem mondhatjuk azt, hogy ezek az emberek magyarok lettek volna. És a legnagyobb magyarokról beszélünk, akik ezért az országért a legnagyobb áldozatra voltak hajlandók. Ugyanígy ezeknél a falvaknál azok a lakosok és azok az emberek, akik itt tanúbizonyságot tettek minden észérvel ellentétben, ahogy ön is elmondta, hogy

miért Magyarországhoz kívánnak tartozni - azért, mert magyarok voltak.

Tehát mi ezt valljuk, és ezt is mondjuk mindig, hiszen nem az számít, hogy valaki genetikailag milyennek születik, valaki származásilag hova tartozik, akár vallásilag hova tartozik, hanem a cselekedeteiben, az érzelmeiben és a gondolkodásmódjában lesz magyar a magyar. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a normál időkeretben bejelentett felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót mint előterjesztőnek is Ágh Péter képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

Parancsoljon, képviselő úr!

ÁGH PÉTER (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagy megtiszteltetés számomra, hogy Észak-Vas megye országgyűlési képviselőjeként és a javaslat egyik betervezőjeként szólhatok önökhez. Ezen napirendi pont tárgyalása azt üzeni azoknak a Vas megyei településeknek, akik kitarítottak Magyarországot mellett, hogy ez a haza hálás nekik, amiért nem hagyták magukat, és bizonyították, hogy szívükből igazi szeretet köti őket mindahhoz, amit a piros-fehér-zöld zászló megjelenít.

Ennek az országnak a története sokszor azoknak köszönhetően mozdult előre, akik nem voltak hajlandók belenyugodni, beletörődni abba a helyzetbe, ami úgy tűnt, eleve el volt rendelve számukra. A szabadságharcosoknak, a forradalmároknak, a nemzeti hősöknek és vértanúknak ezért mindig ki kellett fejeznünk a tiszteletünket, előttük mindig fejet hajtunk, legyenek azok közismertek, a tankönyvek szereplői vagy éppen egyszerű magyarok, akiknek ha a neve nem is maradt fenn, azonban áldozatuk nélkül nem létezne a mai független, demokratikus, szabad Magyarország. Az előttünk fekvő javaslattal eljött az idő, hogy mindazon települések is bekerüljenek a nemzet panteonjába, akik nélkül kisebb és kevesebb lenne ez az ország, kisebb területileg, de ami szintén fontos, hogy kevesebb is lenne, hiszen mindazok az emberek, akik ebben a hét faluban éltek vagy élnek, hozzájárultak, hozzájárulnak, hogy több legyen ez az ország, több a közösségeik ereje által, több a bennük lévő szeretet által, több legyen lelkiileg.

Választókerületemből Ólmod is bizonyította hűségét. E kedves kis falu Kőszeghegyalja északi részén, Kőszegtől 4 kilométerre fekszik. Ahogy teltek az évszázadok, mindig kihívások érték az itt lakókat. 1532-ben a törökök elpusztították a települést. 1533-ban Kőszeg hős védője, Jurisics Miklós királyi adományként kapta meg a falut. Az 1533 és 1544 közötti időben horvátországi birtokairól, az Una, a Kupa és a Tengerszem által határolt területről horvátokat telepített ide.

Bár a birtokosok változtak, de a nemzetiségi közösség megmaradt, és megerősödött. Kihívásokban, megpróbáltatásokban azonban továbbra sem volt

hiány, elég, ha csak a száz éve kirobbant első világháborúra gondolunk. Azt követően jött az a tragédia, amelynek során megszűnt a történelmi Magyarország. Abban a helyzetben eljött a pillanat, amikor akiknek lehetett, cselekednie kellett. Az ólmodiak cselekedtek.

Tisztelt Képviselőtársaim! Amikor beszámoltam az előterjesztésünkről Hergovich Vincének, Ólmod polgármesterének, büszkén osztotta meg velem, hogy mely nemes falubeliek szervezték az eseményeket. Vezetőjük néhai nagyapja, Hergovich Márton, községi bíró volt. Az 1898-ban Ólmodon született gazdálkodó már az első világháborúban élen járt a vitézségben, a 13. tüzezerredhez vonult be, az orosz, majd az olasz fronton küzdött, szolgálataiért Károly császári és királyi vitézségi érdeméremmel tüntették ki. Hat gyermeke közül fia, a mostani polgármester úr édesapja már egy másik világháborúban szintén járt Oroszországban, ugyanis a Don-kanyarból jött haza. Hergovich Márton tehát egy tiszteletre méltó férfiú volt, aki községi bíróként, a tűzoltó-egyesület elnökeként mindig Ólmodért akart tenni.

Így tett Fehér Alajos vendéglős és mészáros mester, aki tagja volt a Sopron vármegyei törvényhatósági bizottságnak is. Érdemes még megemlíteni Gaál József római katolikus kántortanítót, aki négy évet harcolt a világháborúban. Kiemelném még Kolerits Károly gazdálkodót, aki hosszú ideig volt a községi képviselő-testület tagja, korábban bíróként is dolgozott. Utoljára, de nem utolsósorban Merisch Pálra is felhívnom a figyelmet. E névvel hárman is éltek akkoriban, mindhárman derék lakosai voltak a falunak.

Tisztelt Képviselőtársaim! A visszacsatolás idején a helyiek szép ruhákat viseltek, azonban a folytatás nem volt mindig ilyen színes és jókedvű. Bár évtizedekig nem sokat éreztek a helyiek a határból, hiszen földjeik a szomszédban voltak, átjártak művelni, azonban jött a világháború, aztán pedig a vasfüggöny. Jött mindezzel a határsávi lét. A községbe belépni csak külön engedéllyel lehetett. A műszaki határzár részeként a szögesdrótból készült, a határőrség által nyitott és csukott kapu a horvátországi útelágazásnál volt közvetlenül, aki a község felé kívánt befordulni, azt ott azonnal megállították és ellenőrizték.

Hergovich Vince polgármester úr azt mesélte, hogy nagyapja ennek kapcsán azt mondta neki: a kommunisták évei alatt szóltak érvek amellel, hogy megbánják a cselekedetüket, azonban mindig azt mondta unokájának, hogy ő majd megéli, amikor megköszönik, és megértik az emberek, hogy mit tettek és miért tettek. Egyszer ezek a sztálinisták majd eltűnnek, és újra kinyílnak a határok - mondta a néha Hergovich Márton, és igaza lett.

Tisztelt Képviselőtársaim! Itt az idő, hogy fejet hajtunk előttük, Hergovich Márton és társai előtt, az ólmodiak előtt, a felsőcsatáriak, a horvátlövőiek, a nardaiak, a pornóapátiak, a szentpéterfaiak és a vas-

keresztesiek előtt. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Sallai Róbert Benedek képviselő úr, LMP-képviselőcsoport. Öné a szó.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Szilágyi képviselő úr az előbb képercesében megosztotta velünk gondolatait a magyarságról és a magyarban való gondolkodásról és erről az érzésről, ezért rögtön egy ilyet hadd osszak meg én is önökkel, ez a sírva vigad a magyar. És én is így állok fel ennél a napirendnél, hogy ezt a sírva vigadást érzem, mert részben örülök ennek az előterjesztésnek, részben pedig teljesen méltatlannak érzem a körülményeket, ami kapcsán ez a parlament elé került.

Összességében el kell hogy mondjuk, hogy gyakorlatilag itt vagyunk, akik bizottsági ülésre jöttek, tíz órája a parlamentben, zászlók napjáról, húség falvairól szólnak az előterjesztések, miközben majd 10 órakor elkezdünk arról vitázni, hogy a Magyarország összes állampolgárát érintő vasárnapi zárva tartás mégis hogyan fog történni, és majd akkor próbálunk azok a négyen-öten, akik itt maradunk, eszmét cserélni.

ELNÖK: Képviselő úr, megkérem, szíveskedjen a napirendre térni!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Igen, természetesen, elnök úr. A húség falvairól szóló törvényjavaslatról azt gondolja az LMP, hogy a felsorolt települések, Szentpéterfa, Ólmod, Narda, Felsőcsatár, Horvátlovó, Vaskeresztes és Pornóapáti méltók az elismerésre, hiszen kitartásukkal megmutatták, hogy komolyan gondolták a nemzetközösséghez való tartozást; hogy nem akarták feledni az önazonosságukat akkor sem, amikor esetleg hasznosabbnak látszódott. Mindazonáltal, miután általános vitáról van szó, ha megengedi, elnök úr, mégis az előterjesztést a Titanic süllyedéséhez tudom hasonlítani, amikor a zenekar játszott tovább, mert mégiscsak egy furcsa, tragikus abszurditás van abban, hogy miközben az ország számos tekintetben számos vidéki térséggel és kis faluval az összeomlás szélén áll, most tartjuk fontosnak azt, hogy ezt a megemlékezést megtegyük. *(Közbeszólások a Fidesz soraiból, köztük: Te is demagóg vagy! - Na!)*

(17.50)

Nagyon szívesen várom, hogy hozzászólásban mondják el nyugodtan az előterjesztők vagy a képviselők, hogy pontosan mivel lesz jobb a településeknek, hogyan fognak ettől több munkahelyet kapni,

hogyan lesz jobb a közszolgáltatások mennyisége, mi az, amiben elősegíti majd ez a gondolkodásukat, és mi az a konkrét ok, ami miatt most kellett ezt a parlament elé hozni, miután a kormánypártok megígérték, hogy nem lesz olyan törvényhozás, ami ilyen kapkodó, felületes munkával nyújt be ilyen jellegű javaslatokat. Tiszteletet és megbecsülést kívánnak nyújtani néhány településnek, miközben gyakorlatilag az egésznek a megfogalmazásával problémák adódnak, az, hogy egy olyan szöveg jöjjön be, amelyben nincsenek elírási hibák és problémák, és úgy kell benyújtani többször, hogy egyáltalán az alapvető minimumoknak megfeleljen.

Az LMP természetesen támogatni fogja a javaslatot, örül annak, hogy megtiszteli a Magyar Országgyűlés ezeket a településeket, de csak akkor lenne boldog, ha az összes többi települést is, amely számos esetben helytállt a magyarságért számos területen, szintén megtisztelné azzal a Magyar Országgyűlés és a kormánypártok, hogy azoknak a kérdésével is foglalkozzon, és ugyanúgy foglalkozzon a kistelepülések népességvándorlásával, munkahelyi problémáival, szociális problémáival, egészségügyi problémáival, és mindazokkal, ami a mai Magyarországot jellemzi.

Az előterjesztést köszönjük, azt támogatjuk, és elfogadjuk azt, hogy ez a legfontosabb most a kormánypártoknak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalásra megadom a szót Gyopáros Alpár képviselő úrnak.

GYOPÁROS ALPÁR (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Köszönöm Szilágyi György képviselő úr véleményét. Örülök ennek a véleménynek. Csak akkor tájékozassa képviselőtársát - vagy ha ön nem, akkor én most megteszem - arról, amiről én beszéltem. Ugyanis Szávay képviselő úr a bizottságban azt javasolta, hogy a törvénytervezetben - amely a következőképpen hangzik: német és horvát ajkú magyarokról emlékezik meg - lévő mondatból a „magyar” szót vegyük ki, és meghagyná ezt a német és horvát ajkú lakoságnak. Én arra utaltam, hogy ezt így utólag kikérem ezeknek az embereknek a nevében, mert azok az emberek magyarok voltak, még akkor is, ha ön valamilyen aktuálpolitikai céllal ezt a módosítást megtenné, amit én visszautasítanék.

Sallai képviselő úr felszólalására nehéz indulatok nélkül válaszolni. Tudja, képviselő úr, ezért van az, hogy sokan, sokszor talán nem is véletlenül, önöket az SZDSZ utódpartjának tekintik. Képviselő úr, menjen el Szentpéterfára meg Ólmodra azokhoz az emberekhez, akikről mi beszélünk, és mondja ott ezeket a szavakat a szemükbe! Ha egyáltalán beengedik ezekben a falvakba. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalások következnek.

Először megadom a szót Szávay István képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Gyopáros képviselő úr, sajnálom, hogy nem akarja érteni, amit mondok, azt pedig a leghatározottabban visszautasítom, hogy ebbe ön bármiféle aktuálpolitikai szándékot belelásson.

A következőzről van szó: természetesen amikor én ezt a javaslatot megtettem a Nemzeti összetartozás bizottságában, amit egyébként az ott ülő kormánypárti képviselők, fideszes képviselők is elfogadtak és egyetértettek vele - azért ezt szeretném hangsúlyozni -, nem azzal a szándékkal tettem, hogy ezeknek az embereknek az adott esetben meglévő magyarságát vagy magyarságtudatát tagadjam meg, hanem pont megfordítva, hogy ne akarjunk mi magunk magyaroknak nevezni olyanokat, akik adott esetben nem tartották magukat annak, hiszen az előterjesztés során is hallhattuk azt - azt hiszem, egy másik képviselőtől, elnézést -, hogy nagyszámú német és horvát lakott azon a területen, sőt lakik a mai napig is, akik közül egyébként nagyon sokan Magyarország mellett szavaztak.

Sőt továbbmegyek: amikor ezt a bizottsági ülésen szóba hoztam, akkor Szászfalvi képviselő úr, ezt egy kicsit félreértve, még határozottan ki is kérte magának azt, hogy most összemossuk a nemzetiséget és az anyanyelvet vagy a beszélt nyelvet. Úgy gondolom, hogy amennyiben ehhez a megfogalmazáshoz akarunk ragaszkodni mindenáron, akkor semmivel sem járunk el jobban, mint ahogy Kádár János eljárt, amikor 1958-ban Marosvásárhelyen járt, és azt mondta, tudja, hogy itt a tömegben vannak magyarul beszélő románok is.

Szóval, ez egy nagyon érzékeny kérdés, képviselő úr. Szeretném, ha a szándékomat értené ebben, és nem akarna ebből aktuálpolitizálást kihozni, mert természetesen nem erről van szó. De mint ahogy Magyarországon sem tartozik mindenki a magyar nemzethez, hiszen vannak nemzeti közösségeink, kisebbségeink, így volt ez 1920-21-ben is, és így van most a környező utódállamokban, ahol természetesen a legtöbb magyar a legnagyobb sértésnek venné, ha őket románoknak vagy szlováknak akarnánk tartani. Kérem, hogy ennek fényében értse az erre vonatkozó javaslatomat, vagy pontosabban a Nemzeti összetartozás bizottságának az erre vonatkozó javaslatát. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kettőperces felszólalásra megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Gyopáros képviselő úrnak szeretném lassabban és érthetőbben, mert szemlátomást nem értette, még egyszer felolvasni a pártunk álláspontját.

„A hűség falvairól szóló törvényjavaslatról az LMP úgy gondolja, hogy a felsorolt települések - Szentpéterfa, Ólmod, Narda, Felsőcsatár, Horvátlövő, Vaskeresztes és Pornóapáti - méltók az elismerésre, hiszen kitartásukkal megmutatták, hogy komolyan gondolták a nemzetközösséghez való tartozást, és hogy nem akarták feladni önazonosságukat akkor sem, amikor az esetlegesen hasznosabbnak látszódtott volna.” Ez volt az álláspontunk.

Arra a magatartásra, hogy ha valami nem tetszik, akkor rögtön el tetszenek kezdeni SZDSZ-ezni, nem tudok mit mondani. Én a kormánybeterjesztéseket tartottam méltatlannak. A településekről elmondtam, hogy támogatandó. Ha valami nem tetszik, ön rögtön az SZDSZ-szel jön, mint jó néhány párttársa, pedig a közpénzelherdálásban egyedül a Fidesz hasonlít az SZDSZ-hez, önök azok, akik a magyar társadalom problémáit pont úgy fogják meg, olyan fontossági sorrendben, mint ahogy az SZDSZ tette, tehát önöknek kellene magukba nézniük, hogy miket hoznak ide a parlament elé!

Köszönöm szépen. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A házszabály értelmében további kétperces felszólalásokra nem adom meg a felszólalási lehetőséget, csak ha egy következő kör lenne, erre akkor lenne lehetőségem, de ebben a helyzetben ezt nem tudom megtenni.

Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, hogy van-e még további olyan frakció, amelynek a képviselője kívánna szót kérni az adott napirend keretében. *(Nincs jelentkező.)* Nincs. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Hende Csaba miniszter urat mint előterjesztőt, hogy kíván-e zárszót mondani. *(Hende Csaba: Köszönöm, nem.)*

Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására holnap 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **a közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Dunai Mónika és Tuzson Bence, Fidesz, képviselők önálló indítványa T/2189. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Kulturális bizottság folytatja le.

Elsőként megadom a szót Dunai Mónika képviselő asszonynak, a napirendi pont előterjesztőjének; egyben bejelentem, a kormány képviselője előzetesen jelezte, hogy a vitában nem kíván szólni.

Parancsoljon, képviselő asszony!

DUNAI MÓNIKA (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A jelen törvény módosítással három, általunk nagyon fontosnak tartott célt szeretnénk elérni. Az első célunk az, hogy legyen

a közmédia struktúrája, szerkezete olcsóbb, áttekinthetőbb és egyszerűbb. A második célunk az, hogy adjunk lehetőséget az innovációra, a fejlesztésre, legyen lehetősége a közmédiának is újabb csatornákat indítani a jövőben. A harmadik célunk pedig az, hogy végre lezárhassuk az Európai Unióban az elmúlt években kialakult, médiatörvényt érintő vitákat. A jelen javaslatunk több olyan rendelkezést tartalmaz, amelyekkel tovább harmonizáljuk az európai és a magyar médiaszabályokat.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat összesen három törvény módosítását foglalja magában.

(18.00)

Túlnyomó részben a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény, azaz a médiatörvény rendelkezéseit érinti. A médiatörvény mellett a törvényjavaslat a digitális átállás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. törvény, valamint a közbeszerzésekről szóló 2011. évi CVIII. törvény egy-egy rendelkezésének módosítási javaslatait tartalmazza.

A javaslat alapvetően a médiatörvény hatálybalépése óta eltelt közel négy év gyakorlati tapasztalatainak alapos mérlegelése és értékelése alapján a közmédia rendszerének szervezeti átalakítását kívánja megvalósítani, elsősorban a gazdaságosság, a költséghatékonyság és az innováció jegyében.

Ezentúl a módosítás számos, a közönség számára közvetlenül is érezhető előnyös változtatásokat is előír. Így például a műsorterjesztők által az eddig kötelezően továbbított közszolgálati csatornák mellé további kettőt mindenki számára ingyenesen elérhetővé kell tenni az alapsomag részeként. A javaslat a műorszámok feliratozási kötelezettségét az érintett társadalmi csoport és a médiaszolgáltatók közös érdekeinek, valamint az ésszerűség követelményeinek figyelembevételével kívánja módosítani.

A következőkben a törvényjavaslat lényeges elemeit egyenként, részletesen kívánom ismertetni.

A 2011. január 1-jén hatályba lépett médiatörvény a közmédia rendszerét oly módon szabályozza, hogy a közszolgálati feladatokat négy önálló gazdasági társaságként működő közszolgálati médiaszolgáltató látja el. Ezek: a Magyar Televízió Nonprofit Zrt., a Magyar Rádió Nonprofit Zrt., a Magyar Távírási Iroda Nonprofit Zrt. és a Duna Televízió Nonprofit Zrt. A korábbiakban már említett gazdaságossági és költséghatékonysági szempontok, illetve a felesleges párhuzamosságok kiszűrése mind-mind indokoltá teszik e négy gazdasági társaság egyesülését.

Fontosnak tartom már e helyütt leszögezni, hogy a strukturális változások a Közszolgálati Közalapítvány kizárólagos tulajdonosi pozícióját, valamint az új közszolgálati médiaszolgáltató által ellá-

tandó közszolgálati feladatok körét, továbbá a média függetlenségének kérdését nem érintik.

A módosítás által nevesített közszolgálati médiaszolgáltató elnevezése - a Duna Médiaszolgáltató Nonprofit Zrt. - utalni kíván arra, hogy a magyar közszolgálati média kiemelt feladatként tekint a nemzeti összetartozás-tudat és a társadalmi integráció erősítését, a határon túli magyarság kulturális igényeinek szolgálatát.

Az egyesülés gyakorlati megvalósulását tekintve a törvényjavaslat azt az utat választja, hogy a jelenlegi Duna Televízió Nonprofit Zrt.-vel beolvadás útján egyesül a másik három gazdasági társaság. Ez az átalakulási forma biztosítja, hogy a gazdasági társaságok ne jogutód nélkül szűnjenek meg, ezzel együtt pedig a közszolgálati feladatok folyamatos ellátása is biztosított maradjon. A törvényt módosításban szereplő javaslatok így tehát olcsóbbá, átláthatóbbá, egyszerűbbé, valamint nem utolsósorban kiszámíthatóvá és tervezhetővé teszik a közmédia gazdálkodását és annak működését.

A technológiai fejlődés és az új típusú szolgáltatások elterjedése szükségessé teszik a humán és anyagi erőforrások közös gazdasági társaság keretei közé való integrálását, valamint ezek hatékonyabb kihasználását. Az összeolvadás révén a tulajdonosi jogokat kizárólagosan gyakorló Közszolgálati Közalapítvány feladatellátása is jóval eredményesebbé válik, hiszen nem négy, hanem mindössze egyetlen gazdasági társaság működését kell a továbbiakban ellenőriznie.

A tervezett változásoknak a közönség számára kézzelfogható és érezhető eredményei között a minőségi műsorkészítés, a szolgáltatáskínálat folyamatos bővülése és a digitális világ szükségzerű velejárójának számító új technológiai eszközök alkalmazása tekinthető.

A törvényt módosítás a négy gazdasági társaság egyesülése folytán értelemszerűen a közmédia rendszerének finanszírozását és gazdálkodását, így a Közszolgálati Költségvetési Tanács funkcióját és összetételét is érinti. A jelenleg héttagú testület létszáma háromra csökken. Elsődleges feladata nagyban hasonlít a korábbiakhoz, annyi eltéréssel, hogy a forrásnak nem az egyes közszolgálati médiaszolgáltatók, hanem az alapnak a médiatartalmak készítésére és beszerzésére fordítandó összegre vonatkozó javaslatáról fejt ki álláspontját szolgáltatástípusonkénti bontásban.

Az előzőekben említett módosítási javaslatok röviden összefoglalva mind-mind azt a célt kívánják szolgálni, hogy a közmédia rendszere a közszolgálati misszióját maradéktalanul betölthesse.

Tisztelt Képviselőtársaim! A javaslat ugyanakkor számos újítást is hordoz magában, amelyek szintén mind-mind a fentebb említett célok szolgálatában állnak. Ezen új elemek között említhető az a javaslat, amely kötelező jelleggel előírja a közszolgálati médiaszolgáltató számára, hogy évente stratégiai

tervet köteles készíteni. Természetesen ennél sűrűbb időközönként is készíthet ilyet, amennyiben úgy gondolja. Ennek keretei között a közszolgálati médiaszolgáltató által nyújtott szolgáltatások fejlesztési lehetőségeit kell vizsgálnia és értékelnie. A tervezés hosszú távú célja, hogy a technológiai változások, a közszolgálati értékek és a nemzetközi szabályozók folyamatos figyelemmel kísérése mellett lehetővé váljon az értékes és magas színvonalú médiatartalmak gyártása és a közönség minél szélesebb köréhez való eljuttatása.

A javaslatnak a közszolgálati médiaszolgáltató tevékenységét érintő másik újdonsága a közszolgálati értékmérés bevezetése (*Lukács Zoltán: Az jó lesz.*), amely alapján rendszeresen vizsgálat tárgyává kell tenni, hogy a közmédia mennyiben tesz eleget a vele szemben a jogszabályok és az európai szabályozók által támasztott követelményeknek. Az Európa számos országában már régóta alkalmazott eljárás a nézettség, illetve hallgatottság mellett az egyes szolgáltatások közszolgálati jellegének, vagyis értékének a lehető legnagyobb objektivitással mérni képes belső szabályozás életre hívását és rendszeres alkalmazását követeli meg a jövőben.

Az említett újítások kapcsán összegzőképpen elmondható, hogy azok a közmédia rendszerének a kiszámítható, előrelátható és magas minőségű feladatellátás megalapozását, végső soron pedig a közönség igényeit és a közönség elvárásait szolgálják.

Azt gondolom, hogy a közmédia rendszerét érintő, az előzőekben vázolt módosítási javaslat méltó lezárása az Európai Unió és Magyarország között az utóbbi években zajlott folyamatos vitáknak, harmonizálva, továbbharmonizálva a hazai mediaszabályozást az Unió jogszabályi előírásaival, valamint az iratlan és más nemzetközi normákkal.

A Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap vagyongazdálkodási tevékenysége kapcsán a módosítás összhangot teremt az Alaptörvény és a nemzeti vagyonról szóló törvény rendelkezéseivel. Az alap vagyonával kapcsolatos szabályozás a médiatörvény hatálybalépésével jelenleg is a Médiatanácsot illeti, azonban a nemzeti vagyonról szóló törvény utóbbi életbe lépő szabályainak ez a szabályozási szint már nem megfelelő. Éppen ezért mindenképpen szükséges az, hogy az állami vagyonnal való gazdálkodásra, az azzal való tulajdonosi joggyakorlásra vonatkozó szabályozás egységesen és a nemzeti vagyonról szóló törvény elvei által megszabott kereteken belül kerüljön elfogadásra.

Tisztelt Képviselőtársaim! Szintén a társadalom érdekét szolgálja a törvényjavaslat azon rendelkezése, amely a digitális, vagyis a nem szűkös kapacitású átviteli rendszert üzemeltető műsorterjesztők számára előírja, hogy a közszolgálati médiaszolgáltató további két audiovizuális csatornájának, amennyiben egyébként továbbít ilyen jellegű műsort, HD minőségben ingyenes lesz a jövőben továbbítani. (*Sic!*) A javaslat e pontja - egyébként összhangban az Euró-

pai Tanács iránymutatásaiban foglaltakkal – elsősorban azt kívánja elősegíteni, hogy a közszolgálati médiaszolgáltató által is alkalmazott digitális technológiai vívmányok minél szélesebb körben és minél magasabb színvonalon eljuthassanak a nagyközönséghez.

(18.10)

A javaslat az alapra bízott állami vagyon sajátosságaira, specialitásaira figyelemmel eltérő rendelkezéseket is tartalmaz. Ilyen jellegű speciális rendelkezéseket nemritkán más, elsősorban ágazati törvények tartalmaznak. Így indokolt, hogy a médiavagyon vonatkozásában ezek a médiatörvényben legyenek meghatározva. A módosítás kifejezetten nevesíti, hogy a vagyoni kör funkciója a közszolgálati médiaszolgáltatás támogatása.

A javaslat kiemelt alapelvként tekint az átláthatóság és az esélyegyenlőség követelményére. Így például a vagyon hasznosítása, értékesítése esetében fennmarad a versenyeztetési kötelezettség. További kötelező elem az értékesítés esetén az értékbecslő igénybevétele, a szerződések írásba foglalása, valamint az állami vagyon nyilvántartása. A javaslat a közszolgálati médiaszolgáltatással összefüggésben foglalkoztatottak kapcsán figyelembe veszi, hogy a közszolgálati médiatartalom előállítása, valamint a hírugynökségi tevékenységek ellátása olyan alkotói folyamat, amely széles körű tevékenységeket foglal magában egyazon cél, a médiatartalom előállítása érdekében. Indokolt, hogy más alkotó tevékenységekhez hasonlóan a médiatartalom előállítására irányuló foglalkoztatásra is olyan szabályok legyenek alkalmazhatók, amelyek a törvényi garanciák érvényesülése mellett figyelemmel lehetnek a speciális munkafolyamatokra és az abban foglalkoztatottak tevékenységének tényleges jellemzőire, a terület sajátosságaira, a szakmai gyakorlatokra és a foglalkoztatottak terhelhetőségére. (*Pillanatnyi szünetet tart. - Lukács Zoltán: Ennyi elég is!*)

A közszolgálati médiaszolgáltatás társadalmi szükségletet kielégítő alapvető szolgáltatás, amellyel szemben támasztott egyik legfontosabb társadalmi elvárás a tájékoztatás állandósága, folyamatossága és aktualitása. (*Dr. Legény Zsolt: És a kiegyensúlyozottsága! - Lukács Zoltán: Az hülyeség! - Az elnök csenget.*) Ezen szempontokra tekintettel mindenképpen indokolt, hogy a közszolgálati médiaszolgáltatás rendszerében dolgozó, a tartalom-előállítási munkafolyamatokban részt vevő munkavállalókra speciális munkajogi szabályok vonatkozzanak.

A javaslat a médiaszolgáltatásokban megjelenő médiatartalmak vonatkozásában is több módosítást indítványoz. A műsorkvóta-előírások között, figyelemmel az elmúlt közel négy év gyakorlati tapasztalataira, a független műsorkészítőktől beszerzett, öt évnél nem régebben készült európai művek bemutatására szánt műsoridő tekintetében a közszolgálati

audiovizuális médiaszolgáltatások kapcsán ésszerű mértékre javasolja módosítani az arányokat. De ugyanezen körben említhető a médiaszolgáltatók digitalizálása által a kulturális eredmények megőrzése érdekében nyújtott tevékenységének elismerése, amely révén az ennek eredményeképpen feljavított hangminőségű műveket indokolt a törvény definíciója szerint új műként elismerni.

A törvénymódosítás emellett valamennyi érintett médiaszolgáltatóra nézve a hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó feliratozási kötelezettséget az ésszerűség követelményéhez igazítva javasolja pontosítani. A gyakorlati tapasztalatok, valamint a médiaszolgáltatók és az érintett társadalmi réteg visszajelzéseinek értékelése kapcsán mindenképpen indokolt az élő műsorok feliratozása kapcsán a megvalósítani kívánt cél elérése érdekében továbbpontosítani a törvényi előírásokat.

A közszolgálati médiavagyon és a közszolgálati médiaszolgáltató archívuma kapcsán tett módosítási javaslatok egyfelől pontosítják, hogy az alap tulajdonosi joggyakorlása a közmédiavagyon állami vagyonnak minősülő elemeire terjed ki. Másfelől egyéb pontosításokat, illetve az elmúlt évek gyakorlati tapasztalataira alapuló kisebb mértékű módosításokat tartalmaznak. Tisztelt Képviselőtársaim! Itt szeretném hangsúlyozni, hogy a filmarchívum és az MTVA kezelésében lévő archívum közgyűjteménynek számít, nemzeti kincs, amelyet megőrizni kötelességünk.

A médiatörvény értelmező rendelkezéseit érintő javaslatok alapvetően technikai jellegű pontosítások, illetve apróbb módosítások. Ezek közül talán a közszolgálati médiaszolgáltatás definíciójára vonatkozó módosítást érdemes kiemelni, amely ezután kifejezetten tartalmazza, hogy a közszolgálati médiaszolgáltató az innováció jegyében online tartalomszolgáltatási tevékenységet is folytat a hagyományos médiaszolgáltatások mellett.

Végezetül néhány gondolatot engedjenek meg az átalakulás ütemezéséről. A törvényjavaslat mellett, hogy kellő időt kíván biztosítani a gazdasági társaságok beolvadásának folyamatára, egyúttal annak mielőbbi végrehajtásához szükséges kereteket is igyekeznek megteremteni. Az átmeneti rendelkezések között megállapított szabályozás lényegi eleme és célja annak biztosítása, hogy az átalakulás a törvényben megállapított időpontra, vagyis 2015. július 1-jére megvalósulhasson. Ennek elérése érdekében a javaslat az általános szabályokhoz képest egyes határidőket rövidebb időtartamban állapít meg.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Úgy gondolom, hogy az előbbieken részletesen ismertetett törvényjavaslat mellett, hogy a közmédia működését számos szempontból pozitívan érinti, a nézők és hallgatók, továbbá a médiapiac szereplői számára is több előnyös rendelkezést tartalmaz. Erre tekintettel kérem önöket, hogy támogassák, illetve esetleges kiegészítő javaslataikkal gazdagítsák a törvény módosítását.

Várom megtisztelő véleményüket, esetleges módosítási szándékaikat. Köszönöm szépen a türelmet és a figyelmet. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Elsőként megadom a szót Petneházy Attila képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

PETNEHÁZY ATTILA a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat megalkotását az elmúlt évek gyakorlati tapasztalatai tették szükségessé. A javaslat megfogalmazására, mint ezt már az előterjesztőtől hallhattuk, a gazdaságosság, a költséghatékonyság és az innováció jegyében a társadalmi igények teljes körű figyelembevételével került sor.

A közmédia rendszerének strukturális átalakítása maradéktalanul szolgálja e célkitűzések érvényesülését. A négy gazdasági társaság, a már felsorolt Magyar Televízió Nonprofit Zrt., Magyar Rádió Nonprofit Zrt., Magyar Távirati Iroda Nonprofit Zrt. és a Duna Televízió Nonprofit Zrt. egyesülése ugyanis amellett, hogy olcsóbbá, átláthatóbbá és egyszerűbbé teszi a rendszer működését, a magyar társadalom közvetlen szolgálatában is áll. Azt hiszem, fontos több dolgot újból hangsúlyozni; azt, hogy a szerkezeti változások a jelenlegi négy médiaszolgáltató feletti kizárólagos tulajdonosi jogokat gyakorló Közszolgálati Közalapítvány pozícióját, valamint a törvényben rögzített közszolgálati feladatok körét érintetlenül hagyja. A javaslat arra törekszik, hogy az újonnan létrejövő közszolgálati médiaszolgáltató elnevezésében is tükrözze a közszolgálati jellegét, ha nem a legjelentősebb misszióját, nevezetesen: a nemzeti összetartozás-tudat és a társadalmi integráció erősítését, ezáltal természetesen a határon túli magyarság kulturális igényeinek szolgálatát.

Az átalakulás folyamatának tényleges megvalósulását illetően a törvényjavaslat alapvetően két szempontot tart szem előtt. Egyrészt, hogy a beolvadás a közönség számára ne legyen érezhető, azaz a médiatartalmak gyártása, készítése és a közönséghez való eljuttatása folyamatosan, megszakítás nélkül történjen. Másfelől pedig lényeges célkitűzés volt a javaslat megfogalmazásakor, hogy ugyanakkor ezen átalakulási folyamatok természetesen az ésszerűség keretei között a lehető leggyorsabban megvalósuljanak.

(18.20)

Ez utóbbi célkitűzés eredményes végrehajtását szolgálja az átmeneti rendelkezésekben szereplő, az

általános határidőknél rövidebb időtartamok előírása. A törvényjavaslat ugyanakkor több pontban magában hordozza az innováció, a jövőbe mutató jelleget. Egyfelől figyelembe veszi a technológiai fejlődés eredményei mellett az új típusú médiaszolgáltatások elterjedését, illetve az ezzel együtt járó médiaforgasztási szokások változását. A tervezett módosítás a közönség számára kézzelfogható és érezhető eredményeket hoz, a minőségi műsorkészítés, a szolgáltatáskínálat folyamatos bővülése mellett a közmédia, a digitális kor fejlődésével is képes lesz lépést tartani.

Tisztelt Képviselőtársak! Mindenképpen szükségesnek tartjuk kiemelni a törvényjavaslat által életre hívott innovációs eszközöket, s még egyszer elmondani: így az egyik a stratégiai tervezés, a másik a közértékmérés bevezetése. A közszolgálati média hosszú távon kiszámítható és magas színvonalú működését nagymértékben támogató intézkedések eredményei meggyőződésünk szerint a közönség számára is mielőbb érezhetőek lesznek.

A technológiai változások folyamatos figyelemmel kísérése és a napi működésbe való beépítése alapvető célja kell hogy legyen a közszolgálati médiaszolgáltatóknak. Emellett világos helyzetet kíván teremteni a törvényjavaslat a médiatartalmak megrendelése, gyártása, illetve az ehhez kapcsolódó feladatmegoszlás terén is.

A közszolgálati médiaszolgáltató médiatartalmak megrendelésére és készítésére jogosult. Feladatainak ellátásában pedig a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap nyújt teljes körű támogatást. A törvényjavaslat a strukturális változások mellett a közszolgálati médiaszolgáltató napi szintű médiaszolgáltatási tevékenységét is érinti, amely során szintén elsősorban a társadalomra, illetve annak közvetlenül is érintett csoportjaira is tekintettel van.

Ezen előírások között említhető például a hallássérülteket érintő szabályok értelemszerűen és érthetően életszerűbbé tétele vagy a már magasabb és jobb hozzáférést biztosító technikai feltételek kidolgozása; vagy említhetők a műsorkvóta-kötelezettségek ésszerűsítését is szolgáló előírások.

A vázolt módosítások mellett a közönség érdekeit szolgálja az, hogy az uniós és más nemzetközi szervezetek mediaszabályozást érintő alapvető irányai-val, előírásaival is maradéktalanul összhangban állnak. Nos, ezért bízunk benne, hogy pozitív irányú visszajelzések érkeznek majd a javaslat reményeim szerinti elfogadását követően.

A Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap vagyongazdálkodási tevékenységét érintő javaslat az Alaptörvény és a nemzeti vagyonról szóló törvény rendelkezéseivel való összhang megteremtését szolgálja. A nemzeti vagyonról szóló sarkalatos törvény megalkotására az Alaptörvény 38. cikkében foglalt rendelkezésekre figyelemmel került sor. A megfogalmazott javaslat figyelembe veszi az alapra bízott állami vagyon sajátosságait és annak specialitásaira tekintettel indokolt esetben eltérő rendelkezéseket is megfogalmaz.

Nem érinti közvetlenül a közönséget, azonban a médiatartalmak előállításában részt vevő munkavállalókra vonatkozó munkajogi szabályok megalkotását is szükségszerűnek tartjuk, az elmúlt években megszerzett tapasztalatokra figyelemmel.

A közszolgálati célok érvényesítését segítő közszolgálati médiatartalmak előállítása - mint alkotó folyamat - sajátosságait nem lehet figyelmen kívül hagyni az e munkakört betöltő személyek tevékenységének megítélésekor. A speciális munkafolyamatokat és az abban részt vevő foglalkoztatottak tevékenységének tényleges jellemzőit, a terület sajátosságait a jogalkotás során is érvényre kell juttatni. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a közszolgálati médiaszolgáltatás hírügynökségi munka, és mint ilyen, a társadalom egyik legfontosabb igényét kielégítő tevékenység. Erre tekintettel mindenképpen indokoltnak tekinthető a speciális munkajogi formák, normák elfogadása.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Összefoglalva tehát elmondható, hogy a közszolgálati médiaszolgáltatás rendszerét, az abban dolgozó munkavállalók tevékenységét és ezekből következően és nem utolsósorban a közönség alapvető szükségleteit, a megfelelő tájékoztatás érvényesülését is érintő javaslat elfogadása a médiapiac valamennyi szereplője számára pozitív hatásokat eredményez.

Mindezek fényében kérem önöket, hogy támogassák a törvényjavaslatban megfogalmazott módosítások elfogadását. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Lukács Zoltán képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

LUKÁCS ZOLTÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ez a törvény az önök által közmédiának nevezett, gyakorlatilag a Fidesz propagandaosztályának átalakításáról szól. Azt hiszem, annyiban lehet közmédiának nevezni, hogy köztulajdonban van, de hogy a köz érdekét szolgálja vagy klasszikus közmédiaként működne, abban már vannak köztünk viták.

Most újra átalakítják a közmédiát, miközben 2011. január 1-jén már alapjaiban átalakították az egészet, megalakították az MTVA-t - a vagyonkezelő alapot -, aztán összevonták a Magyar Rádiót, a Televíziót a Duna Televíziót és az MTI-t. Egy vezetés alá helyezték, és azt mondták, hogy így felszámolják a felesleges párhuzamokat. Most hallom, hogy megint felszámolják a felesleges párhuzamokat. Akkor vagy nem számolták fel akkor a felesleges párhuzamokat, vagy azóta csináltak felesleges párhuzamokat, vagy pedig rossz papírt vettek elő. Ez a három lehetőség lehet csak. Azt mondják, hogy hatékonyabb lesz

mindenképpen a közszolgálat munkája. Sőt, azt is mondták, amit újra hallok, hogy megtakarításokat fog eredményezni a központosított műsorgyártás és az adminisztráció területén is, és azt is mondták - a kritikákat hallva -, hogy ez a rendszer a létező legjobb rendszer a közszolgálati médiumok működtetésére. Ez önöktől hangzott el.

Csakhogy ezt a gyakorlat nem igazolta vissza. Önök egyáltalán nem működtették olcsóbban ezt a rendszert, egyáltalán nem működtették hatékonyabban ezt a rendszert, és egyáltalán nem váltotta be azokat az elvárásokat meg azokat az ígéreteket, amikről beszéltek. Egy dologban nyilván: az önök politikai érdekeit ez a rendszer kiszolgálja. Ez teljesen egyértelmű. De azon kívül semmilyen módon nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Önök egyre több pénzt pumpáltak ebbe a rendszerbe, és egyre több pénz folyt ki belőle szinte számolatlanul, szinte teljesen fölöslegesen. Sok száz millió forint, az elmúlt években sok száz millió forint került kidobásra teljesen bukott, értéktelen produkciókra közpénzből.

Nézzük a Fábry-show-t, ami jövőre újabb 440 millió forintjába fog kerülni az adófizetőknek - 440 millióba! -, miközben az elmúlt években összesen már 1,7 milliárd forintjába került ez a műsor az adófizetőknek, és azt látjuk, hogy egyébként a nézettsége pedig folyamatosan csökken. Hol van az olcsóbb közmédia? Hol van a takarékoság? Ebben nem látható. Aztán van az önök udvari énekes, Ákos, aki a Magyar Televízió szignáljait - amit egy 6-8 éves gyerek egy xilofonon még ki tud találni, úgy (*Egy hang a Fidesz padsoraiból: Elegáns! Elegáns!*), ahogy bármelyik nagycsoportos, 26 millió forint plusz áfáért tudta ezeket a csodálatos műveket a magyar közmédiának előállítani.

(18.30)

Hol van az olcsóbb működés? Nem látható. Azután itt van a Marslakók című csodálatos sorozat, amit konkrétan még az sem nézett meg, aki csinálta, a felmérések szerint, de erre azért gyorsan kifizettek 841 millió forintot. Közel 850 millió forintot fizettek ki egy bukott televíziós sorozatért! Kérdezem én: hol van itt az olcsóbb köztelevízió? Azután Rákay Philip csodálatos ötlete az „Itthon vagy - Magyarország szeretlek!” című műsorfolyam, ami azon a héten, amikor adásba került, a 20 legnézettebb műsor közé nem tudott bekerülni - a 20 legnézettebb műsor közé! -, miközben ez az egyetlen napja a Magyar Televízióknak, ez az egyetlen adásfolyam 992 millió forintjába került az adófizetőknek, és a kutya nem nézte. Szeretném megkérdezni, hogy hol van az olcsóbb közszolgálat? Hol van az olcsóbb közszolgálat?! Lopás, az van, olcsóbb közszolgálat az nincs!

Azután nézzük a hírműsorokat, ahol minden szakmai és etikai normát megsértenek, ahol nincs kiegyensúlyozottság, ahol nincs esélyegyenlőség,

ahol kormányzati propaganda zajlik, de még abból is a gusztustalanabb fajta, mert emlékezzünk, például amikor a Legfelsőbb Bíróság elnökét retusálták ki, azután az MTVA teljes hírosztályát rábízták arra a Papp Dánielre, aki ezt egyébként csinálta, akiről néhány napja bírósági papír is van, hogy hírhamisítónak lehet nevezni, ugyanis őt így nevezték a médiában. Ő beperelte őket, és a magyar bíróság úgy döntött, hogy ő bizony hírhamisító, tehát neki most már papírja is van arról, hogy hírhamisító, és önök őt kinevezték a teljes hírosztály élére.

Na, ilyen eredményei vannak ennek a fantasztikus összevonásnak. Önök ezt csinálták a Magyar Televízióból, és miközben önök most megint arról beszélnek, hogy milyen olcsó lett, és még olcsóbb lesz, eközben több mint 100 millió forintot tudtak költeni a közmédiumok új arculatának a kialakítására.

A közmédiumok új arculatának a kialakítása abból állt, hogy köröket rajzoltak, és abba egy, kettő vagy három darab egyenes vonalat, egyes esetekben hullámos vonalat rajzoltak. Erre 100 millió forintot költöttek! (*Közbeszólás a Fidesz soraiból.*) Hiába idegeskedik, képviselő úr, ha gondolja, cáfolja meg, hogy a köztelevízióknak nem ez az arculata, körök és vonalak vannak benne. Ezek nem olyan bonyolult dolgok, ezt egy ügyesebb óvoda meg tudja csinálni, higgye el, 100 milliónál olcsóbban. Erre önök elköltöttek 100 milliót. Azt mondták, hogy az arculatváltás egyben a közösségi médiává válás első állomása. Na, ez az első állomás megvolt, meghúzták a köröket és a vonalakat, azután a közösségi médiává válás ott az első állomáson meg is szűnt, nem is lépett sajnos tovább.

Ennek már két éve, de ez a közösségi médiává válás sajnos nem akar összejönni, viszont a dolgozók közösségét sikerült szétverniük, úgy, ahogy voltak. 2011 óta ugyanis három nagy leépítés zajlott a közmédiában, az MTVA-nál, úgy, hogy közben az állami támogatás pedig folyamatosan növekedett. Itt térnék ki arra, hogy többször elhangzott az előterjesztő és a fideszes vezérszónok részéről is, hogy olcsóbb lett és egyre olcsóbb a média, miközben a jövő évi költségvetésben is növekszik az erre fordított összeg, és minden évben növekedett az erre fordított összeg, de eközben pedig emberek százait rúgták ki. 2011 nyarán és őszén csaknem ezer embert bocsátottak el, 2013 elején további 200 dolgozót tettek az utcára, és jelen pillanatban, a mai nap is leépítések zajlanak a közmédiában, természetesen elsősorban politikai alapon és politikai tisztogatás jelleggel. Nagyon sok szakmailag jól felkészült, egyébként a közösség által kedvelt műsorkészítőt és műsorvezetőt távolítottak el, az ő elmondásuk szerint is politikai okok alapján.

Tehát az eredményt látjuk: egy túlszámlázó, pazarló kifizetőhellyé tették ezt a közmédiát, de önök eddig mindig megvédték ezt a csódhalmazt, azt mondták, úgy jó, ahogy van, és megérdemli, hogy számolatlanul öntsük bele a pénzt. És akkor most Dunai Mónika és Tuzson Bence képviselők egy bo-

rongós őszi délutánon egymás homlokára csaptak, és ketten kitalálták, hogy mégis újra csak alakítsuk át a közmédia rendszerét. Az egyébként egy vicc, kettő darab vicc van ebben, hogy ezt már megint önálló képviselői indítványként hozzák be, a másik vicc pedig az, hogy egy ilyen mértékű közmédia-átalakításnál azt kell mondania a Ház vezető elnöknek, hogy a kormány azt üzeni, nem óhajt ehhez az ügghöz hozzászólni, pedig nem ártott volna, ha a kormány ebben az ügyben hozzászól, mert a kormánynak azért ebben jelentős felelőssége van. Nyilvánvalóan Tuzson Bencének és Dunai Mónikának kisebb felelőssége van ebben, mint a kormánynak, de a kormány mégsem hajlandó megszólalni ebben az ügyben. Szóval, beadták ezt a képviselői indítványt, hogy egyesítsék a négy nagy közmédiát, Duna Médiaszolgáltató Nonprofit Zrt.-vé, most már ez lesz a neve. Nyilvánvalóan a név az egy dolog, az, hogy hogyan működik, az egy másik kérdés.

Most akkor az a pont van, amikor el kellene dönteni nyilván, amiről eddig is beszéltem, hogy akkor most eddig nem volt igaz, hogy a médiaszolgáltatás úgy működik jól, ahogy van, vagy ezután nem lesz igaz, mert eddig is azt hallottuk, amit az előbb idéztem is, hogy ennél jobban médiaszolgáltatás nem tud működni, és minden kritika teljesen alaptalan, mert még saját maguk jönnek ide, hogy a tapasztalatok alapján át kell alakítani. Akkor nyilvánvalóan mégsem voltak alaptalanok azok a kritikák, amiket eddig elmondtunk, vagy elmondtak azok, akik ezt kritizálták.

Szóval, az MTVA eddig is egy politikailag kézi vezérlés alatt működő szervezet volt, és most is nagy valószínűséggel az lesz, mert olvasva a törvénytervezetet, ebben az ügyben semmilyen előrelépés nem látszik, ebben az ügyben továbbra sem lesz semmivel sem közszolgálatibb. Önök azt mondják, hogy majd mérni fogják a közszolgálatiást. Hát akkor a nulláról kell kezdeni ezt, mert jelen pillanatban, legalábbis a hírműsorok terén a közszolgálatiást minimumát nem üti meg a magyar közmédia, erről viszont azok tehetnek, akik önöket politikailag ott kiszolgálják, illetve azok, akik erre őket ráveszik.

Most beleírták a törvénybe az új munkajogi szabályt, hogy az új, egyesített közszolgálati médiaszolgáltatónál évi 400 óra rendkívüli munkavégzés rendelhető el. Az nyilvánvaló, hogy a két képviselő, aki ezt benyújtotta, nyilván nem egyeztetett az ottani munkavállalók képviselőivel, nyilván ők maguktól most ezt kitalálták, hogy 400 óra rendkívüli munkavégzés legyen elrendelhető. Ez azt jelenti, hogy minden nap másfél óra pluszmunkára lehet kötelezni azokat, akik ott dolgoznak. Nyilvánvalóan ez is a pórás szorosabbra fogásáról szól, nyilván ez is arról szól, hogy minél nagyobb befolyás legyen az ott dolgozókra, és minél nagyobb hatással lehessenek arra, hogy ők úgy ugráljanak, ahogy önök fütyülnek. Ez nyilvánvaló, ebből is látszik. Azután az, hogy a munkavállaló alapszabadságának egynegyedére vonatko-

zó kérést sem kötelező figyelembe vennie a munkáltatónak, ez sem egy munkavállaló-barát vagy egy családbarát intézkedés. A nemsokára következő vasárnapi nyitva tartás ügyben pedig azzal fognak érvelni nyilvánvalóan, hogy önök mindent a munkavállalók jogai miatt tesznek. Ezután itt is a munkavállalók jogaival kellene egy kicsit többet foglalkozni.

A törvényben az is szerepel, hogy az új szervezetnek egy darab vezérigazgatója van, ez jó, viszont az is szerepel benne, hogy ez az egy darab vezérigazgató korlátlan számú vezérigazgató-helyetteset nevezhet ki. Ez nyilvánvalóan megint arról szól, hogy még több fideszes havert lehet majd vezérigazgató-helyettesként elhelyezni a közmédiánál, mert ha ez nem így lenne, akkor önök jóval pontosabban meghatározták volna, hogy hogy néz ki ez a szervezet. Ha van egy vezérigazgató, és annak azt mondjuk, hogy akárhány vezérigazgató-helyetteset kinevezhet egy közpénzből működő közmédiánál, akkor nyilvánvalóan arról van szó, hogy megint valakiket el kell helyezni, megint néhány száz millió forintot el lehet tapsolni a közmédia esetében.

Azt is beleírták a törvénybe, hogy a jövőben bármelyik állami intézmény ellenszolgáltatás nélkül közzétehet közérdekű információt. Azt, hogy mi a közérdekű információ, természetesen majd az ottaniak döntenek el. Ezt is le kell fordítani: ez azt jelenti, hogy a választások előtt a Fidesz gyakorlatilag annyit kampányolhat ingyen a közmédiában, amennyit akar, mert majd maximum azt mondják, hogy ez egyébként erre a pontra vonatkozik, és ez egy közérdekű információ. Azoknak a beszerzéseknek a köre is nő, amelyekre majd nem vonatkoztatik a versenyzetési kötelezettség. Ez megint azt jelenti, hogy még több pénzt lehet majd kitalicskázni a közszolgálati médiából, és lesz miből kitalicskázni, mert már megint 80 milliárd forint fölött van az éves költségvetésük. 80 milliárd forint, ez rengeteg pénz! 80 milliárd forintból például az összes pedagógusnak 25 százalékkal lehetne növelni a fizetését, vagy 80 milliárd forintból a kórházak szinte teljes adósságát ki lehetne fizetni. 80 milliárd forintból minden nyugdíjasnak 2500 forinttal fel lehetne emelni a nyugdíját.

(18.40)

Én nem azt mondom, hogy ezt a 80 milliárdot teljesen erre kell fordítani, ezt csak azért mondtam el, hogy körülbelül mindenki érezze, hogy mennyi pénz az, amit beleöntenek ebbe a feneketlen zsákba, hogy aztán Rákay Philip egymilliárdot egy nap alatt - egy nap alatt! - egy műsorra eltapsolhasson, vagy hogy lehessen olyan, senki által nem nézett sorozatokat gyártani ebbe a televízióba, amire 850 millió forintot fizetnek ki, és egyébként senkit nem vonnak ezért felelősségre, mert egyébként ez csak egy apró kis núánsz volt, gyorsan egymilliárd forintot ott arra a sorozatra kidobtak.

Tehát több mindenre kéne a pénz ebben a költségvetésben, mint erre a közszolgáltatónak nem nevezhető, önök által mégis közmédiának nevezett valamire, de úgy látszik, hogy önök ebben elszántak, hogy 80 milliárd forintot megint el fognak ebből tapsolni. Sőt, most látom, hogy létre akarnak hozni újabb csatornákat is, mert azt gondolják - és jól látják -, hogy az elfoglalt köztelevízió arra nem elég, hogy az önök hazugságait fölerősítse, most már nem nagyon hisznek önöknek az emberek, csökken a népszerűségük, most próbálnak még két csatornát létrehozni, hogy hátha majd még két csatornán tolják a pártjuk propagandáját, akkor majd talán ez jó lesz. Jelzem, nem lesz jobb, csak többre fog kerülni.

Így aztán mi ezt a törvényjavaslatot nem fogjuk megszavazni. Nem fogjuk megszavazni, hogy megint 80 milliárdot eltapsoljanak, és közmédiának hívjanak egy pártmédiát. Inkább abban kéne lépéseket tenni, hogy Magyarországon valódi közmédiát hozzanak létre.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Novák Előd képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr! És egyben bejelentem, hogy a vezérszónoki felszólalásokat követően lesz lehetősége a kormány képviselőjének a felszólalásra; államtitkár úr számára jeleztem ezt.

Képviselő úr, öné a szó.

NOVÁK ELŐD, a Jobbik képviselőcsoportja részről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ez a 30 oldalas salátatörvény-javaslat azt mutatja, hogy teljes a koncepciótlanság, és kapkodás jellemzi a kormányzat médiapolitikáját, azt a médiapolitikát, aminek ügyében a kormány igyekszik mosni kezeit, folyamatosan azt hangsúlyozzák, hogy autonóm szerv a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság, a Médiatanács meg pláne. Ezért aztán itt interpellációt, kérdést sem lehet intézni - még csak annyira sem, mint mondjuk, a legfőbb ügyészhez lehet, bár ott is az interpellációt már megszüntették - nemhogy a kormányhoz, a hatóság elnökéhez sem.

Tehát tulajdonképpen mindazon sok probléma tekintetében, ami a médiát jellemzi - és ez bizony nagyon komoly hatalomtechnikai kérdés is az önök számára, nem véletlen, hogy ez volt az első, amihez 2010-ben hozzányúltak, nem pedig bármilyen más komoly, a költségvetés komoly alrendszerét érintő kérdéssel foglalkoztak, hiszen az első feladatuk volt megszállni a médiumokat, és bár átgondolatlanul, kapkodva, de mégis egy rendkívül hosszú, gumiparagrafusokból álló törvényt hozva egyrészt öncenzúrára kényszerítették a médiumokat, másrészt pedig foghatóvá, zsarolhatóvá tették sajnos nemcsak a közszolgálati, de bizony minden más kereskedelmi médiumot is -, tíz módosító javaslattal igyekszünk ezt a salátatörvényt jobbra tenni. Hiszen a Jobbik

mindig konstruktívan áll minden javaslatához, még akkor is, ha ez a javaslat egészen más irányt ölt, mint amit a Jobbik szeretne, és nagyon sok olyan kérdés van, amit módosító javaslatként nem nyújthatunk be, azonban itt elmondhatunk panaszként ennek az átfogó salátatörvénynek a vitájában, hogy mi az, amiről sajnos ez a javaslat nem rendelkezik, pedig kellene.

Egyik ilyen alapvetésünk, hogy a médiát ellenőrző legfontosabb testületben, a Médiatanácsban sajnos csak a Fidesz tagjai kaptak helyet, míg jogelődjében, az ORTT-ben minden parlamenti frakciónak volt delegáltja. Bizony, ez olyan súlyos jogsérelem, mint ha azt mondanánk, hogy most már nemcsak a médiát ellenőrző legfontosabb szervben, hanem a választások tisztaságát ellenőrző legfőbb szervben, a Nemzeti Választási Bizottságban is a jövőben csak a Fidesz tagjai kapnának helyet, sőt, akár a szavazatszámoló bizottságokban is - ez már csak egy lépés volna tovább.

Bizony, még a KDNP delegáltját is - pedig lett volna jelöltjük - kiszórták, hiszen tudták, hogy ez önöknek az egyik legfontosabb testület. Alkotmánybíróknak még csak-csak elfogadnak néha egy KDNP-s delegáltat, na de a Médiatanácsba? Szó sem lehet róla! Az már csak a KDNP szolgalelkűségét jellemzi, hogy 2010-ben nem emeltek szót ez ellen, és a kétharmadhoz adták a szavazatukat úgy is, hogy még a KDNP sem kapott helyet ebben a testületben.

De ami ennél fontosabb, ami egy KDNP-s delegálnál komolyabb ellenőrzését mutatná a médiának, ha az ellenzék is szerepet kapott volna ebben, azonban felrúgták az önök által is megszavazott, még a Horn-kormány idején kétharmaddal, fideszes szavazatokkal is meghozott médiatörvényi alapvetést, ami azt mondta, hogy igen, minden parlamenti erőnek legyen helye a médiát ellenőrző legfontosabb testületben. És így, hogy ezt a választási jelszavukat - „Csak a Fidesz!” - meglehetősen sajátosan teljesítették például a Médiatanács esetén, ne csodálkozzunk azon, hogy nem lépnek fel a legsúlyosabb jogsértésekkel szemben.

Hosszasan hozhatnánk itt a példákat, milyen médiabeli jogsértéseket tapasztalhatunk, de hadd említsem csak az egyik legnagyobbat, sőt a legnagyobbat, ami az egész demokrácia működését is megkérdőjelezi. Ez pedig a kiegyensúlyozott tájékoztatás törvényi előírásának sárba tiprása, ami ellen itt az Országgyűlés hétköznapijain, mondjuk, tévéközvetítési időben nem emelhetünk szót még az interpellációs keretünkre sem, hiszen - ahogy már említettem - ez egy tilalmazott kérdés, a kormány mossa kezeit, azt mondja, hogy semmi köze a kérdéshez, van egy autonóm szerv, amihez fordulhatunk levélben, vagy éjszakai vitákon megvitathatjuk, mondjuk, a Médiatanács éves beszámolóját, mint tettük ezt tegnap úgy, hogy a vezérszónoki felszólalásokat követően egyetlenegy más képviselői felszólalás sem volt, hiszen kiüresítették, ellehetetlenítették a vitá-

kat, sőt a KDNP és az LMP már vezérszónokot sem állított ezekben a kiüresített vitákban a legújabb, tegnapi éves beszámolóhoz.

Ezért történhet meg az, hogy a legsúlyosabb jogsértés a kiegyensúlyozott tájékoztatás törvényi előírásának nem teljesítése, amit a Médiatanács sajnos következmények nélkül hagy, pedig egy ideig bizony kötelező feladata lett volna hivatalból eljárni. És addig-addig követeltem ezt itt az éves beszámolóknak kapcsán, mígnem nem volt következmények nélküli a követelésem. De nem az történt, hogy mondjuk, megdorgáltuk volna a Médiatanácsot - mint azt tettem módosító javaslattal, legalább egy mondatnál felhívtuk volna a figyelmüket e törvényi kötelezettségükre -, hanem az volt a következménye, hogy addig hivatkoztam erre a paragrafusra, mígnem fogták, és eltörölték az egész előírást, miszerint a Médiatanácsnak hivatalból el kellene járni ebben az ügyben, és igen, akár bírságokkal, szankciókkal el kellene érnie, hogy kiegyensúlyozottak legyenek a televízió és rádió híradásai, hiszen nemcsak a közszolgálatra, hanem minden televízióra, rádióra, én azt gondolom, egyébként jogos is az a hatályos előírás, hogy kiegyensúlyozottan kell működni.

Ezen is csorbítottak. Egy időben még sokoldalúnak nevezték ezt a fajta előírást, ami a médiaalkotmányban szerepel, végül ezt már csak kiegyensúlyozottnak nevezik, amit nyilván lehet úgy is érteni, hogy őfelsége ellenzékét, az MSZP-t jelenítik meg, míg másik oldalon a Fidesz kap egy lehetőséget a médiában, azonban még ezt sem teljesítik, és miután eltörölték a hivatalból való eljárási kötelezettségét, gyakorlatilag semmi sem történik.

A panaszok 90 százalékát a Médiatanácshoz a Jobbik nyújtja be, azonban ezeket például szerkesztői szabadságra hivatkozva lesöprik, vagy azért, mert a műsorszámok folyamában megsértett kiegyensúlyozottság nem kényszeríthető ki. Ehhez egyébként talán törvénymódosítás is szükséges volna, hiszen jelenleg úgy valósulhat meg az elhallgatás, hogy a Médiatanács csak konkrét panaszok nyomán konkrét műsorok konkrét adásait vizsgálja, míg a műsorfolyam egészét nem, pedig a kiegyensúlyozottságot úgy kell értelmezni - és épp ezért születnek sokszor felmentő határozatok -, hogy egy adott műsorszám, ha nem is kiegyensúlyozott, az egészét kell vizsgálni, az egésze ügyében viszont nem lehet panaszt benyújtani.

Ezért volna szükséges, hogy komoly, érdemi változtatások történjenek például a médiatörvénnyel kapcsolatban, azonban a következmények nem ezek, hanem, ha sokat hivatkozunk - mint most én - a kiegyensúlyozottság követelményére, talán az lesz a következő, hogy ezt is eltörlik. Na, ezt azért talán nem merik, mert ehhez az Európai Uniónak is lenne egy-két szava, ami minket különösebben nem érdekel, önöket azonban annyira, hogy képesek még a nemzetünk szuverenitását legjobban megtestesítő Alaptörvényt is úgy módosítani, ahogy az Európai Unió fűtyül. Amikor mi, jobbikosok egymillió ma-

gyar embert képviselve fogalmaztunk meg szakmai kritikát például a médiatörvénnyel kapcsolatban, akkor azokat mind lesöpörték. Amikor akár szó szerint, részben volt olyan javaslat, amit szó szerint ugyanígy az Európai Unió is megfogalmazott, azt később viszont hajlandóak voltak elfogadni. Én azt gondolom, hogy ez nem a nemzeti együttműködés, hanem inkább valamiféle nemzetközi együttműködés rendszere, és nem a nemzeti szuverenitást fejezi ki a Magyar Országgyűlés, ha önök így politizálnak.

Bízom benne, hogy a kiegyensúlyozott tájékoztatás durva, általános megsértésének lesznek következményei Magyarországon.

Az előző ciklusban még - az előbb említett törvénymódosításokon kívül, ami negatív irányba befolyásolta az állapotokat - annyi történt, hogy jómagam, amíg a Kulturális és sajtóbizottság Ellenőrző albizottsága elnökeként összehívhattam ülést, sőt miután az obstrukciót folytató kormánypárti képviselők lemondatásával sikerült elérnem azt, hogy határozatképes ülésen egyhangú ellenzéki szavazással határozatot fogadott el a sajtóbizottság Ellenőrző albizottsága, megállapítva a kiegyensúlyozott tájékoztatásra vonatkozó törvényi előírások általános megsértését statisztikai adatokkal alátámasztva, azután annyi változás történt, hogy leváltottak az albizottság éléről.

(18.50)

Hát kérem szépen, az, hogy ilyen politikai döntések születnek szakmaiak helyett, az teljességgel távol áll a Jobbik politikájától. Mi azonban szakmai alapon nézzük, ha kell, és hogy önöket is meg tudjam győzni nem a saját szubjektív megérzéseinkkel, a csak fideszes tagokból álló Médiatanács statisztikáit hadd hozzam ide; méghozzá nem egy kiragadott műsort, egy kiragadott hetet, hanem általánosan, országosan a főbb hírműsorokat egy éves összehasonlításban. Ha megtekintjük a legutóbbi kimutatást, a Médiatanács hivatalos statisztikája szerint például a magazinműsorokban az egyik legdurvább az aránytalanság. Itt 4,5 százalékot kap a Jobbik, ennyit tesznek ki a megjelenései, ha 100 százaléknak nem az összes hírt, hanem az összes politikai hírt, az összes politikai szereplést tekintjük a magazinműsorokban.

Tehát még csak nem is parlamenten belüli pártként, hanem valamiféle törpepártként, parlamenten kívüli erőként kezelik a Jobbikot. És ezt nem mint jobbikos képviselő mondom, hanem mint az igazságra fogékony és a legnagyobb igazságtalanság ellen felszólalni kész képviselő fogalmazom ezt meg. Hiszen a legdurvább kirekesztés a Jobbikot éri. Itt van például a DK, ráadásul a 2013-as évről beszélünk, amikor semmi esetre sem nevezhetjük parlamenti pártnak őket, mégis 5,7 százalékot, jóval többet kapott a médiában; vagy az Együtt-PM szintén 2013-as összesítésben 7,9 százalékot, szemben a Jobbik 4,5

százalékával. Miközben elvileg társadalmi erejét illetően, ha most nem is akarom azt sulykolni, hogy a második erő a Jobbik, amit azért számos adattal alá tudnék támasztani, azt azért nyugodtan kijelenthetjük, azt gondolom, vita nélkül, hogy az MSZP és a Jobbik azért többnyire fej fej mellett volt, mondjuk, a vizsgált 2013-as évben. Ennek ellenére a Jobbik 4,5 százalékkal szemben őfelsége ellenzéke 19,4 százalékot, tehát tulajdonképpen több mint négyszer akkora megjelenést kapott a magazinműsorokban az ATV-től a Hír TV-ig, a közszolgálati médiumokon át.

Ez a durva törvénysértés tehát az, ami változást igényelne. És persze, ha már kvótáknál tartunk, hadd említsek itt még néhány kvótát! A Pörzse Sándor képviselőtársammal 2010-ben javasolt bűnügyi kvóta sem egészen úgy valósult meg, ahogy kellett volna, ezért indokolt volna, hogy ebben a salátatörvényben akár ezt is rendezzék. Hiszen bár sokat beszéltek arról, hogy jobbikos javaslatot fogadtak el, valóban, a bulvár bűnügyi híradásokká silányuló híradásokat meg akartuk rendszabályozni, és 20 százalékban maximalizáltuk a bűnügyi híreket, azonban egyrészt mi nem szerettük volna, ha ebbe beleszámítanak a politikusbűnözésről szóló híradások, azokat nem kívántuk korlátozni, még akkor sem, ha ez az önk számára kellemetlen.

A cigánybűnözésről azért nem ejtek szót, mert erről a médiában amúgy sem ejtenek szót, gyakorlatilag kimutathatatlan, tilalmazott dolog. Elég, ha csak fölidézzük azt, hogy a Hír TV képes volt kikockázni például a kuruc.infónak a „cigánybűnözés” rovatcímét, amikor tudósított az internetcenzúráról néhány éve. Arra hivatkoztak, még meg is indokolta a gyáva szerkesztő, hogy bizony a médiatörvény paragrafusai szerint ez ma már büntetendő. Ezt is megéltük, hogy egy Hír TV képes volt kikockázni azt a szót, hogy cigánybűnözés. Nyilvánvalóan nem általános gyakorlat ez a Hír TV-ben, van azért, hogy ki merik ma már ezt mondani. Hogy mennyire gumiparagrafusokból áll ez a médiatörvény, azért azt jól mutatja, hogy még egy elvileg csak fideszes tagokból álló Médiatanácstól nem tartó Hír TV-s szerkesztő is képes erre vetemedni.

Viszont a bűnügyi híreken belül rendkívül elhanyagoltak a baleseti híradások. Ezért azt gondolom, indokolt volna, és mi már ezt javasoltuk is a korábbiakban, hogy a baleseti híreket is számítsák bele a 20 százalékos hírkvótába. Tehát a jogértelmezés jelenti a problémát, hogy a Médiatanács túl szűken értelmezte, és mivel ott megszólalási lehetőségünk nincs, hát itt kérjük, hogy tegyük egyértelműbbé a törvényt, ahogy ezt már korábban is javasoltuk, és igenis a baleseti híradások számítsanak bele. Hiszen a nem hírek híreké válása a híradókban teljesen általánossá vált, nem az emberek tájékoztatását szolgálják, hanem inkább szórakoztatását manapság a híradók.

A határon túli hírkvótára is ígéretet kaptunk korábban, úgy tűnik, e salátatörvény sem rendezi ezt a kérdést. Pedig egy 5 százalékos hír, ha komolyan

gondoljuk a nemzeti összetartozást, ami azt jelenti, hogy naponta egy darab kis rövid hír, akár nem is helyszíni tudósítás, bele kellene hogy férjen, ez lehetne akár sporthír vagy bármi. Úgy tűnik azonban, hogy ezt továbbra sem szeretnék. Pedig ha megnézzük például éves kimutatásban az úgynevezett szlovákiai híreket, ez ugye, 0,9 százalék, ebben ráadásul benne vannak a külhoni magyarsághoz nem kapcsolódó, úgymond igazi szlovák hírek is.

Folytathatnánk még hosszasan a kvótákat, talán amivel foglalkozik ez a javaslat, kifejezetten rossz irányba mozdítja el a dolgot, a magyar zenei kvóta kérdése. Hiszen nem kell sokáig menni egy 30 oldalas törvényben, már a 3. § ezt a kérdést rendkívül károsan kezeli. Lényegében a meglévő kvótából, ami az új magyar dalok támogatását jelentené, azzal próbálnak kibújni, hogy régi slágereket digitálisan felújítanak, és a törvény számára újként adják el. Azt gondolom, hogy ez rendkívül káros folyamat. A 2013-as összesítés alapján azt láthatjuk, hogy a magyar zene aránya 35 rádióban még mindig nem éri el a törvényi követelményként megállapított 35 százalékot.

Milyen következménye van? Lényegében semmi. Pedig nagyon örültünk, hogy ezt a zenei kvótát ilyen, viszonylag magasra sikerült a törvénybe foglalni, hiszen korábban nem innen indult, a jobbikos javaslat pedig még magasabbra tette volna. Egy ilyen kompromisszumként végül megállapodott 35 százalékban. Örültünk ennek, de azt nem gondoltuk, hogy még képes a Petőfi rádió is arra, hogy nem teljesíti ezt a kvótát. Nem beszélve arról, hogy a rádiók jó része ráadásul a halott idősávban, éjfél és hajnali 5 óra között játszott magyar zenével éri csak el ezt az arányt.

A hírkvótákról, zenei kvótákról hosszasan beszélhetnénk még, azonban az idő rövideje miatt még az első felszólalásomban csak címszavakban néhány pontot mondanék, hogy mit hiányolunk ebből a törvényből. Például a lelkiismereti szabadsággal visszaélő ezoterikus műsorok folytatódó csalásának betiltását. Vagy a média feladatai közé beemelő a nemzeti jelképek védelme, a nemzeti összetartozás erősítése, amit még mindig nem találunk a médiaalkotmány rendelkezései között.

Szeretnénk az MTVA ellenőrzését is megteremteni. A Közzolgálati Közalapítvány lehetne a kezelője, hogy beszámoltathassa a vezérigazgatót, hogy átláthatóvá váljon a gazdálkodás. És végül, de nem utolsósorban még egy, ami az időmbe talán belefér, az önkormányzati tulajdonú médiaszolgáltatásokat és sajtótermékeket is szabályozni kellene a kiegyensúlyozottság követelménye kikényszeríthetőségének megállapításával, törvénybe foglalásával, hiszen ezek is egyfajta közzolgálati médiumok. A törvény mégsem így kezeli őket, mi több, a fideszes önkormányzatok sem. Sajnos saját párthíradójuként kezelik ezeket az önkormányzati médiumokat. Így visszaköszönnek sajnos az országos tendenciák. Köszönöm figyelmüket. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezér-szónokának.

Parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormánypártok megint úgy módosítanak egy törvényt, hogy közben nem merik vagy nem akarják annak teljes politikai felelősségét felvállalni. A közmédia újraszabályozásáról szóló törvénymódosítást Dunai Mónika és Tuzson Bence önálló képviselői indítványként nyújtották be, emiatt félok, hogy a korábbi gyakorlathoz hasonlóan majd most is elbújhat a kétharmad megnyugtató árnyéka mögé az, akinek esetleg kényelmetlenséget okozna a mostani módosítás mellett kiállnia.

Emlékezzünk csak Navracsics Tibor őszi EP-biztosjelölti meghallgatására, amikor is a médiatörvénnyel kapcsolatos bírálatokra azt mondta, hogy az csupán egyéni indítványként került a törvényhozás elé, az eredeti szöveg pedig több ponton sem tükrözte az ő személyes véleményét. Azt is mondta, és most idézem szó szerint: „A média szabadsága és sokszínűsége kulcsfontosságú a demokratikus társadalmak számára. Sajnálom, hogy a múltban néha a magyar kormány, amelynek immár nem vagyok tagja, nem tulajdonított kellő fontosságot ennek a jelentős szempontnak.” Navracsics Tibor már valóban nem tagja a kormánynak, de ettől ez a médiatörvény még gátolja a sajtó szabadságát és sokszínűségét, a mostani módosító javaslat pedig tovább növeli a közmédia fölötti egypárti kontrollt, és tovább rontja a közmédia átláthatóságát.

A törvénymódosító javaslat egyik legfontosabb célja, hogy a három média-közalapítvány összevonása révén létrejönne az új közszolgálati médiaszolgáltató, a Duna Médiaszolgáltató Zártkörűen Működő Nonprofit Részvénytársaság, tulajdonosa pedig a szintén újonnan létrehozandó Közszolgálati Közalapítvány lenne. A szervezeti átrendezéssel együtt 100 és 200 közötti munkavállalónak mondanának fel. 2011 óta ez már a negyedik csoportos, sőt tömeges létszámleépítés a közmédiában. Eddig több mint ezer embernek kellett távoznia ettől a testülettől, mindeközben pedig évről évre nő az MTVA állami támogatása.

Jövőre már több mint 80 milliárd forint közpénz jut a köz szolgálatára, a közmédiumra. Az átalakítások eredményeként csökkentenék a Közszolgálati Közalapítvány eddig sem túl jelentős jogköreit, így a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap érdemi kontroll nélkül költheti el az évi 80 milliárd forintot. Ezzel tovább nőhet a kormánypártok befolyása a közmédia felett, és egy kézben fognak összpontosulni a személyi, szakmai és pénzügyi döntések, és se többpárti, se civil ellenőrzésre, kontrollra nem marad semmilyen lehetőség.

(19.00)

Márpedig erre szükség lenne, mert a közmédia által sugárzott tartalmakra mindent lehet mondani, csak azt nem, ami a fő funkciója kellene hogy legyen, vagyis hogy közszolgálati szerepet töltsen be. Pedig ebből a 80 milliárd forintból bőven telne igényes, színvonalas, valóban közszolgálati tartalom-sugárzásra. Ehelyett egy politikailag erősen befolyásolt, működésképtelen, igazságtalanul működő, finanszírozásában átláthatatlan, alig nézett, közszolgálati funkcióját alig teljesítő közmédiát látunk és kapunk a közpénzért.

Csökken, de megmarad az MTVA feladatainak jelentős mértékű kiszervezése, ami egyértelműen lehetőséget teremt a korrupcióra. Megmaradnak a hozzáférhető közpénzek, irányított pályázatok tartalom-szolgáltatásra, főlegesen túlárazott győztes pályázatok fognak következni, mint az az elmúlt éveket is jellemezte.

További érdekesség a módosító javaslatból az a két új fejezet, ami a nemzeti vagyonról szóló és a közbeszerzési törvény hatálya alól mentesít néhány esetet. Ezentúl a médiatartalmak elkészítéséhez szükséges technikai eszközök beszerzése nem tartozna a közbeszerzési törvény hatálya alá. De a Fidesz közeli cégeknek sem kell tovább aggódniuk, hiszen mostantól az MTVA gyártási kapacitása is pályázattal nélkül lesz hasznosítható. A javaslat azt is lehetővé teszi, hogy a közmédia valamennyi járműve mentesüljön az útdíjfizetés kötelezettsége alól, továbbá a túlsúlyos és túlméretes járművek is korlátozás nélkül közlekedhessenek az ország területén. Talán a legnagyobb arcátlanság az, hogy mindezt cinikus módon a sajtószabadságra és a szabad tájékoztatásra hivatkozva igyekeznek a módosító javaslat benyújtói, azaz önök megindokolni.

Az egész közmédia tekintetében a javaslat ki-mondja, hogy a közmédiában mostantól a vasárnap is ugyanolyan munkanap, mint a többi, miközben önök a másik oldalon azzal kampányolnak, hogy a vasárnapot mindenki töltsen pihenéssel. Ha jól értjük, akkor mindenki, kivéve az MTVA dolgozóit, meg még jó néhányakat, sokakat - teszem hozzá magam.

Összességében elmondható, hogy az átszervezés növelni fogja a közszolgáltatási hírgyártás eddig is egészségtelen méretű központosítottságát, anélkül, hogy a közmédia fölötti politikai kontrollt bármilyen módon korlátozná. Jelenleg a magyar közmédia lesz az egyetlen Európában, amely nyilvánosan hozzáférhető hírszerkesztési alapelvek és szerkesztői függetlenség deklarálása nélkül működik, ennek az összes következményével, és ez az új törvényszöveg alapján sem változna.

Pártunk álláspontját olvastam fel, és azt ismertem a tisztelt Országgyűléssel. Meg kell mondjam, hogy a magam részéről irigyléssel hallgattam a Jobbik és az MSZP felszólalásait is. Azt gondolom, hogy ritka pillanat az, amikor ellenzéki pártokkal, egyszer-

re két ellentétes irányultságúval is ilyen könnyen egyet tudok érteni. Teljesen felfoghatatlan az, hogy a közmédiát és a tájékoztatást teljes mértékben hatalomtechnikai eszközként használják.

2002-ben minden bizonnyal a Fidesz megtanulta azt, hogy mit jelent az, ha még van szabad véleménynyilvánítás, mit jelent az, ha a média esetleg megpróbálja objektívebben tájékoztatni a lakosságot, és nemcsak egyik oldalról közelít meg egy-egy szempontot, hanem a másik oldalról is. Ennek a 2002-es tapasztalatnak köszönhetjük azt, hogy most ilyen mértékben teljesen kontroll alá akarja hajtani a teljes médiaszolgáltatást, és teljesen elfogadhatatlannak érzem azt a szemléletet, hogy ebben kívánja megvalósítani azt a Fidesz-kampányt, amit Novák Előd képviselőtársam is hangsúlyozott, ez a „Csak a Fidesz!”.

Azt gondolom, és az LMP demokráciaelfogásából is az következik, hogy demokráciát építeni nemcsak úgy lehet, hogy szabad választásoknak mondott rendezvényeket tartanak időnként, hanem úgy is, hogyha a választóknak minden szükséges információt megadnak ahhoz, hogy ismerjék a döntésük következményeit. Jelen pillanatban ezen döntések következményeit a választók nem ismerik, és ennek köszönhetik önök ebben az évben a háromszoros sikertevékenységüket a választások során. Ennek köszönhető az, hogy a választók ilyen megtisztelően magas támogatottságról biztosítják a jelenlegi kormánypártokat.

Azt gondolom, hogy nyilvánvalóan ez a hatalomtechnikai eszköz az, amit a legfontosabbnak érznek most, és nyilvánvalóan nem véletlen az, amit Tuzson (sic!) képviselő úr a mai nap folyamán számon kért önökön, hogy a közmédia akkor közvetít a parlamentből is, mikor az nem kínos a kormánypártoknak, akkor van közmédia-szolgáltatás; amikor önöket kínos helyzetbe lehet hozni, akkor ez éppen szünetel.

Teljes mértékben felfoghatatlan számomra, hogy a közmédia, ahol tényleg szükség lenne arra, hogy lehetőség szerint igazságosság és demokratikus alapelvek érvényesüljenek, hogyan lehet ennyire egypártrendszer céljait szolgáló; hogy lehet az, hogy ennyire igazságtalanul egy olyan rendszert modellezen, ami ellen önök huszontöt évvel ezelőtt küzdöttek.

Nyilvánvalóan a Lehet Más a Politika nem fogja támogatni ezeket a javaslatokat ebben a formában. Kollégáim dolgoznak módosító indítványokon, hogy lehet-e ebből valami jobbat kihozni, de az eddigi tapasztalatunk az, hogy nyilvánvalóan fölöslegesen töltjük ezzel az időt, sajnálatosan ezek többnyire bizottsági folyamatokban elvéreznek.

Azt kérem, az ilyen törvényjavaslatoknál azt kell átgondolniuk, hogy mi lesz, ha véletlenül egyszer mégsem lesznek önök hatalmon. Mi lesz, ha egyszer véletlenül mégis buknak, és ugyanezzel a médiatörvénnyel kell majd szembesülniük akkor, amikor egy teljesen más politikai hatalom lesz? Vajon akkor mit szólnának hozzá? Mert azzal a szemponttal kellene jogszabályt alkotni, hogy akkor hogy fogadnák ezt el.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP és a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Megadom a szót Fónagy János államtitkár úrnak, aki a kormány nevében kíván felszólalni. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársaim! A tanulságos vezérszónoklatok után engedjék meg, hogy a kormány álláspontját is elmondjam.

Szeretném előljáróban felhívni a figyelmet arra, hogy a benyújtott törvénymódosítás egyik legfontosabb, ha nem a legfontosabb eleme a közmédia-rendszer társasági háttérének az átalakítása. A közmédia rendszere az elmúlt húsz évben, és ezt önök is elmondták, többször módosult, és jelenleg a 2010-es átalakítást követően négy közszolgálati médiaszolgáltató társasággal működik, amelynek tulajdonosa a Közszolgálati Közalapítvány.

Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy gazdaságossági, költséghatékonysági szempontok alapján indokolt a négy önálló gazdasági társaság összevonása egy szervezetbe. Ennek megfelelően kezdeményezik a benyújtók a törvényjavaslatban, hogy a jelenlegi Duna Televízió Nonprofit Zrt. beolvadás útján egyesüljön a másik három gazdasági társasággal, a Magyar Televízió Nonprofit Zrt.-vel, a Magyar Rádió Nonprofit Zrt.-vel, a Magyar Távirati Iroda Nonprofit Zrt.-vel, és Duna Médiaszolgáltató Zártkörűen Működő Nonprofit Részvénytársaság elnevezéssel egyedüli közszolgálati médiaszolgáltatóként folytassa tevékenységét. Az átalakulás kizárólag a gazdasági társaságok számában és elnevezésében eredményez változásokat. Az egyesüléssel létrejövő új gazdasági társaság a korábbi négy médiaszolgáltató számára a törvény által előírt valamennyi közszolgálati feladatot előírja, és ezek ezt el fogják látni.

A törvényjavaslat tartalmazza a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap szakmai feladatellátását biztosító vagyonjogi előírások pontosítását és kiegészítését. Ezek a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium által gondozott sarkalatos vagyontörvénynek megfelelően, a vagyontörvényben meghatározott elvek mentén szabályozzák a médiavagyon feletti tulajdonosjog-gyakorlás módját, valamint az e vagyonnal való gazdálkodás részletes szabályait. A törvényjavaslat tehát az általános szabályozás, a nemzeti vagyonról szóló törvény, valamint az állami vagyonról szóló törvény előírásai figyelembevételével állapítja meg az ágazati vagyongazdálkodásra irányadó szabályokat.

A törvényjavaslat egyértelműen kimondja, hogy az alap tulajdonosjog-gyakorlása a közmédiavagyon

állami vagyonnak minősülő elemeire terjed ki, továbbá a sarkalatos vagyontörvény elveinek megfelelően nevesíti, hogy a vagyoni kör alapvető rendeltetése a közszolgálati médiaszolgáltatás támogatása. A nemzeti vagyon eme specifikus szegmensével tehát olyan módon kell gazdálkodni, hogy ezen rendeltetését maradéktalanul betöltse. Ennek érdekében a törvényjavaslat megtartja a médiatörvényben meghatározott eddigi vagyoni korlátozásokat és megköteleteket, részletszabályaival nem azok feloldására vagy enyhítésére, hanem bővebb kifejtésére és az alap vagyongazdálkodási kereteinek meghatározására törekszik.

A médiatörvény által eddig biztosított vagyonkezelésbe adás helyett a törvényjavaslat a közszolgálati médiavagyonra vonatkozó háttérszabályokkal, különösen a szerzői jogi szabályokkal harmonizáló, a jogosultság tartalmát egyértelműen meghatározó felhasználói jog megszerzését biztosítja a közszolgálati médiaszolgáltató számára.

(19.10)

A módosítás ésszerűen határozza meg a szerződéskötést kizáró akadályokat s az ezekhez kapcsolódó felmondási jogosultságokat az alap részére. A törvényjavaslat jogosultságokat biztosít az alap számára, hogy a közszolgálati médiaszolgáltatás ellátásának érdekében a magyar állam nevében gazdasági társaságot alapítson vagy e célból gazdasági társaságban részesedést szerezzen, valamint abban tagsági, részvényesi jogokat gyakoroljon.

A törvényjavaslat a vagyongazdálkodási, társasági jogi szabályokon kívül néhány ponton kiegészíti, módosítja a közmédiarendszer működését érintő médiatörvényi szabályokat a hatékonyabb működés érdekében. Ennek keretében, élve a technológiai fejlődés adta lehetőségekkel és megfelelően a digitális kor elvárásainak, előírja, hogy a digitális átviteli rendszert üzemeltető műsorterjesztők az eddigi négy közszolgálati televíziócsatorna mellett további két közszolgálati televíziócsatorna továbbítására kötelesek. Ez a rendelkezés a mai technológiai színvonal mellett arányosnak és ésszerűnek tekinthető, csak a digitális átviteli rendszert üzemeltető műsorterjesztőkre vonatkozik, akik a technológiából adódóan egyébként is több csatornán tudnak szolgáltatást nyújtani, mint az analóg átviteli technikát használó műsorterjesztők. Mivel jelenleg hozzávetőlegesen száz magyar nyelvű csatorna érhető el a nézők számára, a hat közszolgálati televíziócsatorna nem tekinthető megítélésünk szerint aránytalanul magas számnak; például az angol közmédia is csak nyolc csatornával működik.

Szintén a technológiai fejlődés vívmányait segíti eljuttatni a nézőkhöz az a rendelkezés, amely szerint azok a műsorterjesztők, akik nagy felbontású, HD

minőségű szolgáltatást nyújtanak, ilyen minőségben kötelesek továbbítani a közszolgálati televíziócsatornák adását is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Összességében elmondható, hogy a törvény módosításban szereplő átalakítások a négy gazdasági társaság egybeolvadásával költséghatékonyabbá, egyszerűbbé és átláthatóbbá teszik a közmédia működését, ami a Közszolgálati Közalapítvány kuratóriumának ellenőrző képességét erősíti. A javaslat tovább harmonizálja a magyar médiaszabályozást az Unió elvárásaival.

Tisztelt Országgyűlés! A törvényjavaslat szabályozási céljaival a kormány egyetért, ezért kérem, hogy az elmondottak megfontolása mellett a T/2189. számú törvényjavaslatot megvitatni és támogatni szíveskedjenek.

Köszönöm, hogy megtiszteltek figyelmükkel. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Szabó Szabolcsnak, az elsőként felszólalásra jelentkezett független képviselőnek. Parancsoljon, képviselő úr!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A Kulturális bizottság ülésén mi ezt már megbeszéltük, hogy majd részletesebben folytatjuk a vitát itt a plenáris ülésen, úgyhogy akkor én is most egy picit részletesebben fejteném ki az Együtt- a Korszakváltók Pártjának a véleményét ezzel a médiatörvénnyel kapcsolatban.

A Ház elé benyújtott törvény módosítás a kádári korszak trösztösítését idézi. Eszerint önálló szervezetként megszűnne a Magyar Televízió, a Magyar Rádió és a Magyar Távirati Iroda, és beolvadnának ebbe a bizonyos Duna Médiaszolgáltató Zrt.-be. Az intézményi önállóság eddig is persze csak látszat volt, föléjük épített a jogalkotó egy klasszikus felügyeleti rendszert a politikai és társadalmi kontrollra hivatott kuratóriummal és közszolgálati tanáccsal. Tehát a tervezet szerint létrejön ez a bizonyos mamutintézmény, ahol az indoklás szerint megszűnik a felesleges párhuzamosság. Ezt az indokot 2011 óta a közmédiában dolgozók két alkalommal már hallhatták; ha ezt a kifejezést meghallják, akkor tudják, hogy ismét a kirúgások korszaka jön. Persze sajnálatos módon mindig azok a kollégák maradnak, akikről kiderül, hogy mondjuk, híreket hamisítanak, vagy éppen, mondjuk, mint a mai nap reggelén azon lamentáltak, hogy a nélkülöző gyermekek azért nem esznek, mert reggel biztosan nem éhesek.

A közmédia, ha becsülné a saját alkalmazottait, akkor persze leülne a szakszervezetekkel, és megtárgyalná a várható létszámleépítéseket, ha már ennyire el akarnak bocsátani embereket - de persze ezt nem fogják megtenni. Üzenet ez minden munkavállalónak: a kormányzat bármikor felülírhatja a munkajogi

követelményeket. Ez persze nem újdonság, hiszen hallhattuk már Lázár Jánostól, nem kötelező a Miniszterelnökségen dolgozni, ha nem tetszik a rendszer; úgy látszik, ez a közmédiára is vonatkozik.

A kérdés az, hogy a közmédia közvetlen támogatása ugyan vajon miért nő 80,5 milliárd forintra az idei 77,9 milliárdról a következő évre vonatkozó költségvetési tervezetben, ha egyszer a párhuzamok megszüntetése a fő cél; én még ilyen költségmegtakarítást nem láttam, ami a költségek növekedésével jár.

A következő kérdés, hogy ki fog vajon műsört készíteni majd a jövőben. Mi azt látjuk, hogy ez a törvényjavaslat azt készíti elő, hogy kiszervezzék a műsorgyártást. Itt már erről hallottunk a vezérszónoki hozzászólásokban, pont ugyanez a félelmünk van, és nyilván nem lesz meglepő számunkra, hogyha ezt egészen véletlenül haveri cégek fogják készíteni.

Az MTVA a törvénymódosításnak köszönhetően izmosodik. Eddig nem ő döntött arról, hogy a törvényben meghatározott összegű készpénzt mire költik, ezt a feladatot a Közzszolgálati Költségvetési Tanács látta el, ám az előterjesztés szerint a költségvetés felosztásáról ezentúl az MTVA hoz döntést. Amikor az Európai Unió azt várja el, hogy a közmédiában elköltött közpénzeket egy független testület felügyelje, biztosan nem erre gondolt. Az MTVA ráadásul saját jogrendszerrel is kap - mint ahogy itt erről szintén már hallhattunk -, hiszen rá nem vonatkozik majd a szerzői jogi törvény, a munkajogi szabályozás, a vagyonkezelési szabályok, a közbeszerzési törvény, az útdíjtörvény vagy éppen az áfatörvény, legfeljebb csak annyira, hogy meg ne zavarja képességei kibontakoztatásában; lásd hírhamisítás, csalás és a többi, mármint a hírek átértelmezése.

Az, hogy az útdíjtörvény miért került ide, egyszerűen értelmezhetetlen, de erről részletesebben beszélt már Sallai R. Benedek képviselőtársam.

Az MTVA a nemzeti vagyon kezelőjeként a vagyongazdálkodás körében gyakorlatilag bármikor eltekinthet majd a jövőben a nyilvános pályáztatástól. A törvény ennél persze árnyaltabban fogalmaz, de a meghívásos pályáztatás feltételeit sikerült úgy megfogalmazni, hogy azok nagyjából minden esetben alkalmazhatók legyenek.

A közzszolgálati médiaszolgáltató vagyona az állam, illetve az alap kezébe kerül. Ismert például, hogy a Magyar Rádió Bródy Sándor utcai épületéből szinte már mindent kiköltöztettek a Kunigunda utcába - ha én jól tudom, akkor jóformán csak szinkronstúdiók működnek ott -, és halljuk már évek óta, hogy tervezik az épületet eladni. Most már csak az kérdés, hogy vajon ki nézte ki magának, melyik oligarcha tervez például szállodát építeni a Bródy Sándor utcába, hogy egy aktuális példát mondjak.

A hatalmas mamutintézmény létrejöttével óhatatlanul felmerül az a kérdés is, hogy mi lesz egyébként az MTI-vel, esetleg neki is el kell-e költözni a Nap-hegy téri épületéből - az sincs egy rossz helyen egyébként, javasolom a haverok figyelmébe -, vagy

nyilvános pályáztatás nélkül esetleg ezt is majd így sikerül valakinek jól átjátszani.

A törvénymódosítás talán leglátványosabb eleme „A közzszolgálati média stratégiai terve és a közzszolgálati értékek mérése” című fejezet. A módosítás szerint a közmédia-szolgáltató minden évben stratégiát alkot, ami alapul szolgál a közzszolgálati médiaszolgáltatás működéséhez, valamint a közzszolgálati médiaszolgáltató és az alap közötti együttműködéshez. A stratégiaalkotásnak ebben a formában legalább két okból egyáltalán nincsen értelme. Mivel a törvény pontosan megmondja, hogy mennyi közpénz áll a közmédia rendelkezésére, ezért nincs az a stratégia, ami ne pont ennyi közpénz elköltését látna kívánatosnak.

A közmédia szabályozásának alapvető hibája az előre rögzített költségvetési keret, mert ez sem nem hatékony, sem a közzszolgálati funkciók újragondolására nem ösztönöz, tehát innovációról itt biztosan nem beszélhetünk. A másik ok, ami miatt a stratégiaalkotás szemfényvesztés ebben a formában, az az, hogy nincs következménye, a törvényben rögzített költségvetési támogatás összegét nem befolyásolja ugyanis. Arra sincs ráhatása, hogy a közmédia indítson-e új tartalomszolgáltatást vagy ne indítson, ezt a döntést ugyanis továbbra is a Médiatechnikai Tanács hozza meg.

(19.20)

A stratégia egyetlen helyen kap szerepet, amikor az a bizonyos Közzszolgálati Költségvetési Tanács véleményt mond az MTVA által készített költségvetésről, de az MTVA a tanács véleményét figyelmen kívül is hagyhatja, így a stratégia is csak az MTVA tetszése szerint befolyásolja a költségvetési tervezést. Ezért tehát nincs értelme.

Ugyanígy nincs semmilyen következménye a közzszolgálati értékmérésnek. A magyar szabályozás már létező szolgáltatások értékelését írta elő, és ez az értékelés eredményéhez semmilyen következményt nem fűz. Önmagában szükségesek lennének ezek, csak úgy kellett volna kidolgozni a törvényt, hogy legyen érdemi következménye, hogy ezeket bevezetik.

Jó lenne tudni azt is, hogy a közmédia jelenlegi vezetője mit is értene közzszolgálati érték alatt. Sajnálatos, hogy a stratégiaalkotást és -értékelést is házon belül kell megvalósítani, nyilvános konzultációkról, objektív külső értékelőről egyáltalán nem is esik szó. De hát a NAV-botrány után ezen nem nagyon csodálkozunk, hiszen Vida Ildikó is saját magát vizsgálta körbe, és megállapította, hogy minden rendben van.

Az intézményrendszer átalakítása mellett a törvénymódosítás előkészíti a reklámadó után a következő büntetést is a kereskedelmi szolgáltatók számára. A tervezet szerint a digitális műsorterjesztők, azaz a három nagy szolgáltató, a Digi, a UPC és a Telekom, valamint a MinDig TV és a műholdas terjesztők kötelesek a közmédia két újabb csatornáját, egyrészt

a március 15-én induló, bulvárosabbnak beharangozott Petőfi TV-t és a jövő augusztusban kezdődő futballbajnokság küzdelmeit is majd közvetítő sporttelevíziót az alapsomag részévé tenni. Ez azért is érdekes, mert a Petőfi TV-ről egyelőre az az információ ment ki a sajtónak, hogy az M2 helyén fog sugározni délutánonként, így nem teljesen világos, hogy milyen további két csatornát emleget a javaslat. Az indoklás szerint azért kötelező a köztvéket az első helyekre tenni az alapsomagban, hogy a néző számára az ő szolgáltatásaik legyenek elsőként elérhetők.

Voltaképpen itt semmi mást nem csinálnak, mint egyszerűen eltolja a kormány a felelősséget magáról, hogy majd tudjon mutogatni a szolgáltatókra: de hát ők nem teszik be az alapsomagba, mondjuk, az RTL-t, miközben ő kénytelen az alapsomagba kevés csatornát betenni, hiszen az a lényege az alapsomagnak, hogy abban kevés csatorna van, a bővebb csomagban, amiért többet fizetnek az emberek, meg több csatorna. Tehát így lefoglalják a helyet az újonnan grüндolt csatornákkal, és amikor valaki panaszkodik, hogy már az RTL-t sem látja, csak a köztelevíziókat, amelyekben hírcsalások meg hírhamisítások történnek, akkor a kormány szétteszi a kezét, hogy de hát erről a szolgáltató tehet, miközben majd ez a törvénymódosítás tehet erről. A javaslat tehát újabb kísérlet a médiaszabadság és a szabad verseny korlátozására, hiszen nem engedi, hogy a csatornákat a szolgáltatók saját szempontjaik, nézettségük alapján sorolják be. Felhívom a figyelmet arra is, hogy ezzel a Fidesz az elhallgattatás új módszerét próbálja törvénybe iktatni.

Összességében talán nem meglepetés ezek után, hogy az Együtt képviselői nem fogják megszavazni ezt a törvénymódosítást. Egy módosítót be fogunk nyújtani, ami egy technikai jellegű dolog, egy ponton egy apró változtatást fog tartalmazni, a másik pont pedig azt tartalmazza, hogy az összes pontot vonjuk vissza ebből a törvénymódosításból, így is jelezni kívánjuk, hogy egyáltalán nem értünk egyet ezzel a javaslattal. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak, LMP-képviselőcsoport.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Amikor Fónagy államtitkár úr elmondta a kormány álláspontját, nagyjából az a benyomásom keletkezett, hogy valójában egy nagy halom olyan módosítást akarnak megszavazni, ami szerkezetileg, szervezetileg teszi jobbbá a rendszert, és átláthatóbb lesz, hatékonyabb lesz, egyszerűbb lesz. Megértettem azokat az érveket, amiket elmondott államtitkár úr. Hozzáteszem, de ez az LMP-ben a legtöbbször igaz, hogy én nem értek a hatalomhoz, fogalmam sincs, hogyan kell hatalmat gyakorolni. Úgyhogy én csak azt nem értem, hogy akkor ez miért szegény Dunai Mónikáék egyéni képviselői indítvá-

nya, miért nem a kormány terjeszt be egy ilyen. Ha ezzel kormányzati célt valósítanak meg, akkor miért kell önálló képviselői indítványként eldugni. Nem tudom, hogy mi értelme van ennek az avatár magatartásnak, de majd próbálom megérteni ezeket.

S még egy dolog jutott eszembe, hallgatva a további ellenzéki felszólalásokat, mégpedig az, hogy a mai nap folyamán a hűség falvainál és az előtte lévő napirendeknél is több kormánypárti képviselő mesélt dédnagymamáról, nagymamáról. Azon rágódtam itt, hogy ez a hatalommal való visszaélés vajon olyan-e, ami tetszene nekik, vajon erre tanította-e a nagyszülő a kormánypártiakat. Ez teljes mértékben az erőfölénnyel való visszaélés. Szatmáry Kristóf képviselő úr, talán egy héttel ezelőtt, amikor szó volt a nagy multik terjeszkedéséről és a plázastopról, nem áttalotta azt mondani, hogy a Fidesz nem szereti az erőfölénnyel való visszaélést. Nyilván akkor a plázákról volt szó, nem a politikáról, de olyan jó lenne, ha ez a nem szeretés ilyenekben is egy kicsivel nagyobb nagyvonalúságban jelentkezne, és megte-remtenék a lehetőséget, hogy legalább valamilyen beleszólásuk legyen az ellenzéki pártoknak is ezekben a folyamatoknak a kontrollálásába.

Ezt gondoltam még hozzátenni a korábban elhangzottakhoz. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most további képviselői felszólalások következnek. Elsőként az írásban előre bejelentett képviselőnek adom meg a szót. Felszólalásra következik Kucsák László képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm szépen a szót. Engedjék meg, hogy egy-egy gondolat erejéig az eddig elhangzottakkal összefüggésben szóljak a tisztelt jelenlévőkhöz.

Az MSZP vezérszónoka megítélésem szerint rengeteg negatív minősítő megjegyzést fogalmazott meg, sokszor egyébként távol lévő személyekkel összefüggésben. Lelke rajta!

Novák Előd képviselő úr több más mellett jelentős terjedelemben a Médiatanács beszámolójáról osztott meg velünk gondolatokat. Ezzel összefüggésben szeretném elmondani, hogy jóllehet a Jobbik szempontjából nehezményezhető a magazinműsorokban való megjelenés százalékos volta, de éppen a magazinműsorokkal kapcsolatban a jelentés azt tartalmazza, hogy a kormánypárti és ellenzéki megszólalások kapcsán nem sok róható föl. A magazinműsoroknál ezt szerettem volna megjegyezni.

Csakúgy, mint azt, hogy említést tett a magyar zenék arányáról. A magyar zenék arányával összefüggésben magam is azt gondolom, hogy még van előttünk út, és kell még ebben továbblépnünk, továbbfejlelnünk. De ugyanez a jelentés tartalmazza azt is, hogy az elmúlt években ez a tendencia egy

javuló tendencia, amit a képviselő úr nyilván nagyon jól tud.

Sallai R. Benedek képviselő úr felszólalására és legutóbbi megjegyzésére annyit szeretnék mondani, hogy egyrészt a Közszolgálati Közalapítványt nem kell létrehozni, ez a közalapítvány már létezik, mint azt képviselő úr is nyilván tudja.

A kétpercesében pedig tett egy olyan megjegyzést, hogy a nagyszülők, dédszülők kit mire tanítottak. Ennek a megítélése biztos érdekes lehet, meg érdekes beszélgetéseket lehet erről folytatni, de talán azt nem tanították számunkra, hogy zsebre tett kézzel beszéljünk.

Engedjék meg, tisztelt képviselőtársaim, hogy az előterjesztéshez kanyarodjak vissza. Felvetődött a kérdés - úgyhogy indítsunk innen -, hogy miért van szükség most a törvény módosítására. Mi tehát a cél? A törvénymódosításban szereplő átalakítások által átláthatóbbá, egyszerűbbé tenni a közmédia működését. Itt szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy nem sokkal ezelőtt a kormány képviselőjében hallhattuk Fónagy János államtitkár úrtól is, hogy az előterjesztés hangsúlyos része a működéssel összefüggő, és erre szeretnék a továbbiakban rávilágítani. Így tehát az átalakítási szándék szerint olcsóbb lesz, merthogy a négy zrt. egybeolvasásával ráadásul jelentős forrás szabadulhat fel, amit műsorok készítésére fordíthat a közmédia. A három zrt. beolvasása a Duna Médiaszolgáltató Nonprofit Zrt.-be átláthatóbb és egyszerűbb gazdálkodást, működést biztosít. Erre a későbbiek folyamán szeretnék még kitérni.

Kérdésként vethető fel, hogy miért a Duna elnevezés maradt meg. Szerintem ez egy egyszerű szimbólum, a Duna embereket, közösségeket, kultúrákat köt össze. Emlékeztetnék arra, hogy 1992. december 24-én hozták létre a Duna Televíziót, ami a magyarországi és a külhoni magyarságnak szól hangsúlyosan, jelképezve a Kárpát-medencében és a világon élő magyarság nemzeti összefogását. Úgy gondolom, hogy ez az egyként létrejövő új zrt. méltán és méltó módon fogja viselni a Duna nevet.

Ugyanígy fontos az a szempont, amit néhányan itt kérdésekkel illettek, sőt még kifogásoltak is, hogy benne van ebben a módosító javaslatban két új csatorna indításának a lehetősége, ami úgy gondolom, hogy a közszolgálati, a közmédia továbbléptetése szempontjából már csak azért is fontos, mert itt innovációnak és kísérleti elképzeléseknek is teret lehet engedni, mindazokon túl, amik már a korábbiakban elhangzottak.

(19.30)

Engedjék meg, hogy akkor visszatérjek arra, hogy hogyan is nézett ki a korábbiakban, illetve hogyan fog kinézni a szándék szerint a továbbiakban ez a fajta működés. A közmédiarendszer 1996-2010 között négy műsorszolgáltató zrt.-ből, négy önálló tulajdonosi testületből, autonóm médiahatóságból

- akkor ORTT - és a kormány alá rendelt hírközlési hatóságból állt. Egy pillanatra fölillantam a távolra sasszemként működő képviselőtársaim kedvéért (*Felmutat egy iratot. - Novák Előd: Házzabállysértő! Ez szemléltetés!*) - ez az írott anyag része, köszönöm, Novák képviselő úr -, hogy hány osztatú volt ez a működési modell.

A közmédiarendszer 2010-es átalakítását követően jelenleg is négy közszolgálati médiaszolgáltató zrt.-vel működik, amelyek tulajdonosa a Közszolgálati Közalapítvány, a zrt.-k azonban jelentősen lecsúszítottak a korábbi állapotukhoz képest, és a közmédiarendszer 2010-ben meglévő és azóta szerzett vagyona az MTVA kezelésébe, illetve tulajdonába került. Az MTVA kezelője a Médiateanács, a közmédiarendszer függetlenségét az önálló zrt.-k léte és törvényileg rögzített státusa hivatott biztosítani.

A közmédiarendszer tehát 2010 óta jelen állapot szerint is még ilyen módon működik, és a mostani módosítási szándék a következőket vetíti előre. A közmédiarendszer kisebb átalakítása ez, amelynek fő eleme, hogy a négy zrt. összevonása történik meg, így a jövőben egyetlen zrt. működne. Az MTVA jogi státusának változatlanul maradása mellett és a zrt. viszonyának a jelenleginél pontosabb tisztázását foglalja magában, az MTVA és a zrt. vagyongazdálkodására, vagyonszerzésére és hitelfelvételére vonatkozó szabályok pontosítását, szigorítását foglalja magában, és a közmédiarendszer működését alapvetően érintő médiatörvényi szabályok módosítását a hatékonyabb működés érdekében.

Ily módon, ha életbe lép ez a módosítás, akkor a megmaradó egyetlen zrt. státusával és tevékenységével kapcsolatban a következők mondhatóak el. A három zrt. cégjogi beolvasása történik meg a Duna TV Zrt.-be, ennek következtében a megmaradó zrt. neve Duna Médiaszolgáltató Nonprofit Zrt. lesz. A megmaradó zrt. ellátja a korábbi összes zrt. feladatait, ennek fő eleme a tartalom megrendelése és átvétele az MTVA-tól. Tevékenysége így kiterjed tévére, rádióra, online-ra, hírügynökségi teendőkre.

A zrt. új törvényi feladata stratégiai tervezés, benne formátumfejlesztéssel, innovációval, és így tovább, a jövő médiabeli trendjeinek azonosításával, az MTVA-val való együttműködéssel a tervek megvalósításában.

Engedjék meg képviselőtársaim, hogy zárásképpen felidézsek két gondolatot a javaslat indokolásából, és ezzel ajánljam tisztelettel a képviselők figyelmébe ezt a javaslatot.

Először is tehát az, hogy mind a humán, mind pedig az anyagi erőforrások egyetlen közszolgálati médiaszolgáltató keretei közé történő integrálása a cél. Hatékonyabb kihasználása, elsősorban a minőségi műsorkészítés fenntartása, a szolgáltatáskínálat folyamatos bővítése és az új technikai eszközök alkalmazása révén ezek mind hozzájárulnak ahhoz, hogy a közmédia a közszolgálati misszióját maradéktalanul betölthesse.

A másik gondolat zárásképpen: a javaslat egyértelműen rögzíteni kívánja, hogy a közszolgálati médiaszolgáltatóknak milyen típusú szolgáltatások nyújtásával - rádiós, televíziós, online, hírügynökség - kell szolgálnia a társadalom érdekét. A szabályozás újdonságként javasolja bevezetni az Európa számos országában már régóta alkalmazott úgynevezett közszolgálati értékesztet - az előterjesztő is szólt erről -, amely a nézettség, hallgatottság mellett az egyes szolgáltatások közszolgálati jellegének, értékének a lehető legnagyobb objektivitással mérni képes metodológiai életre hívását és rendszeres alkalmazását követeli meg.

Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm a figyelmet, és kérem az elhangzottak szíves mérlegelését az álláspontjuk kialakításakor. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a normál időkeretben felszólalásra jelentkezett képviselői felszólalások következnek. Megadom a szót Novák Előd képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Először is reagálnék Kucsák László szavaira. Amit nem értett, az az, hogy jeleztem, hogy a házszabály szerint, amit önök szavaztak meg, tilos ma a szemléltetés, tehát akár a törvényjavaslat felmutatása is bírságot vonhat maga után. Persze egy kormánypárti képviselőnek nem nagyon kell ettől tartania, de azért a házszabályt, ha már önök így szavazták meg, azért a figyelmébe ajánlanám, hogy önök tiltják...

ELNÖK: Képviselő úr, nem kívánom átadni az ülés vezetését önnek. Kérem szépen, ezt vegye figyelembe.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Természetesen, én csak képviselőtársammal vitatkozom, főleg a tekintetben, hogy szerintem igenis helyénvaló egy salátatörvényben kifogásolni azt, hogy mi az, ami itt e tárgykörbe nem került bele, ha már most hozzáfognak kicsit kapkodva persze a médiatörvény és a kapcsolódó törvények átszabásához.

Én azt gondolom, hogy helyénvaló igenis a Médiatanács éves jelentéséből idézni annak alátámasztására, hogy a kiegyensúlyozott tájékoztatás követelménye miért nem valósul meg. Természetesen hozhatok más statisztikát is, ha ön, mondjuk, a politikai magazinműsorokat nem tekinti érdemlegesnek vagy érdekesnek, nézhetjük az általános, a hírműsorokat is. 76 százaléka kormánypárti a hírműsoroknak konkrétan a beszédidőt tekintve, pedig nemhogy 76 százalékot, mondjuk, 50 százalékot sem értek el mondjuk az idej választáson. Tehát az, hogy aránytalan választási rendszer miatt van kétharmaduk, az egy dolog, de ehhez képest tudjuk jól, hogy nem ér-

tek el 50 százalékot sem, de egyenesen a beszédidő 76 százalék.

Tehát azt mondani, hogy a kormánypártok nem felülreprezentáltak, mondjuk, hogy ebben önöknek nincs felelőssége, az szerintem kicsit álszent hozzáállás. Szerintem igenis van felelősségünk abban, hogy akár visszategyük a törvénybe azt, amit sorozatos tiltakozásom hatására kicsit bosszúként kiszedtek, hogy a Médiatanácsnak hivatalból el kell járnia e törvénysértés ügyében. Jelenleg a törvénysértésnek nincs szankciója, következmények nélküli ország vagyunk. Hát nem teljesül a kiegyensúlyozottság! Vagy önök szerint teljesül? Hát akkor beszéljünk erről!

Nézhetjük azt is, hogy a hírműsorokban szintén a beszédidőt tekintve a jobbikos megszólalások aránya mindössze 4,3 százalék, ha 100 százaléknak vesszük az összes politikai megnyilvánulást. Azért a Jobbik adatát idézem, mert a Jobbikot éri a legkomolyabb kirekesztés. Ez szerintem egy súlyos probléma, törvénysértés, és önök ezt következmények nélkül, sőt mi több, válasz nélkül hagyják, tehát erre ön sem mondott egy szót sem, hogy zavarja-e önt, hogy Magyarországon a médiatörvényt nem tartják be, a médiaalkotmány rendelkezéseit nem tartják be. Engem zavar. Szeretném, ha igazságosabb rendszer lenne és törvényesen működhethetne.

Ami pedig a vezérszónoklatomba nem fért bele, és ha már önök megszüntették sajnos a részletes vitát, így most már csak így tudom elmondani, hogy mit kellene még ezen a törvényen változtatni, az még néhány pont.

Kucsák László sem reagált azért az eddigi fellejtéseimre. Sajnálom, ha már így válasza se méltatott. Örültem volna, hogy mondjuk, a helyi önkormányzati médiumok számára nem tartja-e indokoltnak, hogy bevezessük a kiegyensúlyozott tájékoztatás követelményét, vagy nem tartja-e problémának, amivel kapcsolatban rendszeresen a médiában cikkek is születnek, hogy milyen probléma az, hogy a lelkiismereti szabadsággal visszaélő ezoterikus műsorok folyamatosan folytathatják a csalásukat, nem kellene-e ezt szabályozni. Önök erre ismét nem tettek sajnos javaslatot. A határon túli hírkvóta sem került bevezetésre, amire korábban ígéretet kaptam a szakbizottságban, sőt mi több, az elvileg bevezetett bűnügyi hírkvóta sem működik. Tehát ezekkel kapcsolatban, és több dolgot elmondtam még, nem kaptam egyelőre választ, pedig van lehetősége mind a kormánynak, mind fideszes képviselőtársaimnak reagálni, ha a kiegyensúlyozottság kérdése kellemetlen vagy unalmas az önök számára, akkor azért adtam én más témákat is, azt gondolom.

Tovább is mennék. A 3. §-ról már néhány szót szóltam, és itt is idéznem kellett ennek alátámasztására, hogy nem teljesül a törvényi előírás, a 35 százalékos magyar zenei kvóta. Önök hogyan állnak ehhez a törvénysértéshez? Gyakorlatilag eltörlik a törvényi követelményt, vagy hát ennyire nem őszinték és nem

nyíltak, azt csinálják, hogy egy kiskaput adnak. Pedig a 3. §-ban eredetileg szabályozott jogszabályi kötelezettség célja nem az volt, hogy elismeri vagy sem a jogalkotó a digitalizációs teljesítményt, hanem az, hogy a médiaszolgáltatókat e követelményen keresztül rákényszerítse arra, hogy teret adjon a feltörekvő előadóművészeknek, valamint új szerzeményeiknek.

Ha a törvényjavaslat módosítását az Országgyűlés így elfogadja, akkor a törvény eredeti célját megsemmisíti, mivel a jövőben valamilyen valós vagy akár csak színlelt digitális modernizációs eljárással megkerülhető válik. Ha ez a célja a kormánypárti képviselőknek, akkor viszont inkább vállalják fel ezt az elképzelést, és töröljék el magát a követelményt, ami az új zenei művek sugárzására vonatkozik.

(19.40)

De lépünk tovább a 3. §-ról, itt van mindjárt a 13., amivel szintén problémám van, hiszen bizonyos közlekedési korlátozásokat vesz be a médiatörvénybe. Itt bizonyos közlekedési korlátozások nem vonatkoznak a közmédia gépjárműveire. Érdekes, nagyon érdekes, hogy ezt itt szabályozzák, hiszen ezeknek a korlátozásoknak sokkal inkább a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvényben lenne a helye. Azért meglepő jogalkotási módszer, hogy közlekedési szabályozást a jogalkotó a médiatörvényben fogadjon el. A közlekedési rendszabályokat nem véletlenül határozza meg az erre hivatott szerv, abba ilyen erőszakos, értelmetlen, baleset- és közveszélyes módon beavatkozni még olyan méltányolható érdek esetében sem támogatható, mint a demokratikus közvélemény kialakítása, amire szeretnek hivatkozni. Tehát itt ez egy jogalkotási kritika.

A 15., 16. § meg egy nagy lözungenk tűnik, hogy mostantól stratégiai tervet kell alkotni a közmédia fejlesztésére, amibe civileket is bevonnak a közszolgálati testületen keresztül. Szerintem, szakmailag indokolt volna, hogy a Közszolgálati Közalapítvány kuratóriuma is jogosultságot kapjon ennek a tervezetnek a véleményezésére.

Aztán itt van még a 31. §. A közérdekű közleményeknek az M1 adón való közzététele követelményének a megszüntetése szerintem egy értelmetlen javaslat, ami a közérdekű közlemény eredeti funkciójának megvonásával jár, hiszen így sokkal kevesebb embert érnek el ezek a társadalmi feladatokat betöltő üzenetek. Ezért ezzel kapcsolatban is magyarázatot várnék, hogy miért törölnék el az előterjesztők ezt.

Lesz olyan módosító javaslatom is, ami például a jelenlegi politikai alapú vezetéválasztás helyébe szakmait állapítana meg, amiben különösen felértékelődne a civilek szerepe. Persze tudom jól, hogy önök a kormányokon átívelő hatalmuk bebetonozására törekednek, mi azonban mégis felvázoljuk, hogy mi lesz akkor, hogyha egyszer a Jobbik kormányra kerül. Azt gondolom, így korrekt, még ha ezt önök nyilvánvalóan le is fogják söpörni.

Amiről pedig nem esik ebben a saláta-törvényjavaslatban szó még, és nem tudtam elmondani, például a bírságok árbevétel-függővé alakítása. Már részletesen kifejtettem az ezzel kapcsolatos kritikákat például a Médiatanács éves beszámolójánál, úgyhogy ebbe most nem mennék bele.

Ellenben a reklámhangerő kérdésébe igen, mert ez elvileg szabályozva van, de - szerintem - nem kellően, vagy a Médiatanács nem látja el a feladatát. Mivel a Médiatanácsban csak a Fidesz delegáltjai kaptak helyet, ezért kénytelen vagyok inkább akkor törvénymódosítási javaslatot indítványozni, hogy ezt szigorítsuk, mert miközben rendkívül sokat költenek ennek az irritáló jelenségnek elvileg az ellenőrzésére, talán még üldözésére is, mindeközben nem látjuk, hogy eredménye lenne. Saját fülünkkel hallhatjuk, hogy a reklámok jóval hangosabbak, mint a környező műsorok. És ehhez képest például a Médiatanács szóvivői irodájának egy korábbi közleménye szerint a Médiatanács nem először ró ki bírságot országos csatornákra, az RTL Klubra ezért 80 ezer forintos pénzbüntetést szabtak ki. Hát ne nevetessenek már! Vagy az összegeket kellene megemelni, vagy egyáltalán vegyük észre, hogy ez teljesen általános tendencia, hogy hangosabb, miközben az önök szoftvere ezt valahogy mégsem tudja kimutatni, amit az emberi fül mégis érzékel.

Eleve törekednie kellene arra a hatóságnak és általában minden államigazgatási szervnek, hogy legalább a törvénytértés felderítésének, adminisztrációjának költségét biztosítsák azok a büntetési tételek, amelyeket megállapítanak. Ezt itt nem láthatjuk, abszolút nem láthatjuk. És sajnos választ sem kaptam a Médiatanács elnökének feltett kérdésemre, hogy ez mennyibe kerül, pedig azt látom, hogy a honlapján külön aloldalt is fenntart a reklámhangerő mérésével kapcsolatban, sőt már tanulmányokat is készítettek, ki tudja mekkora összegért, de legalábbis közzétették PDF-formátumban a honlapjukon ezzel kapcsolatban a tanulmányt. Tehát a reklámhangerővel kapcsolatban is lépni kellene, ha a Médiatanács nem, akkor itt az Országgyűlésben nekünk. Bár talán egyszerűbb lenne odaszólni a fideszes haveroknak a Médiatanácsba, hogy a reklám terén a hangerővel kapcsolatban igenis érdemibb szankcióra volna szükség.

És amit szintén hiányolunk a törvényből, ami pedig korábban volt: a tájékoztatási kötelezettség visszaemelése az Smtv.-be, tehát a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvénybe, hiszen ezt a tájékoztatási kötelezettséget rendszeresen elmulasztják, főleg amióta ez már ki is került a törvényből. Állami szervek kötelesek tájékoztatni szerintünk a sajtó munkatársait. Ez pedig azóta tényleg nagyon elharapózott a Fidesz arrogáns kommunikációja miatt, tehát szükséges volna ezt végre beemelni a törvénybe kötelezettséggé és a médiamunkások feladatának megkönnyítése érdekében.

Tilalmazni kellene továbbá az állami javak ki-szervezését politikai és médiapiaci befolyásszerzésre. Tehát aki állami megbízást kapott például egymilliárd forint felett, az ne támogathasson műsorszámot, ne birtokolhasson médiaszolgáltatási jogosultságot, áttételesen sem.

Továbbá a médiapiaci töredezettségre való tekintettel is - ezt is korábban kértük, továbbra sincs benne a javaslatban - csökkentsék az úgynevezett jbe-vé válás, tehát a jelentős befolyásoló erővel bíró médiává válás feltételeit. Tehát a jelenlegi 15 százalékos piaci részesedést 5 százalékra volna indokolt csökkenteni ahhoz, hogy ezek a szigorúbb követelmények jóval több, egyébként tényleg komoly médi-umra is vonatkozzanak.

Nagyon sok olyan javaslatunk volna még, amit vagy korábban megfogalmaztunk, és a mai napig nem történt meg, vagy csak egyre indokoltabbá válik, és még eddig talán nem indokolt volna törvényi szabályozást, de a gumiparagrafusokból álló médiatörvény, úgy tűnik, hogy nem ad kellő teret ennek. Azonban már azzal is megelégednénk, hogyha a benyújtott tíz darab módosító javaslatunkat ezzel kapcsolatban elfogadnák.

Látnunk kell, hogy önök egészen más irányba próbálják módosítani tovább, saját képükre formálva és saját hatalmi érdekeiknek megfelelően - inkább ez a fő probléma - a médiatörvényt és a kapcsolódó jogszabályokat ebben a salátatörvényben, azonban hogyha legalább ezt a tíz darab módosító javaslatot megfogadják, akkor, azt gondolom, tanúbizonyosságát tennék annak, hogy komolyan gondolják az önök által sokat emlegetett, de valójában egyáltalán nem működő nemzeti együttműködést. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Legény Zsolt képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Megadom a szót.

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Én néhány, az előterjesztői beszédben elhangzott, illetőleg a vita során elhangzott állításra vagy tényre szeretnék reflektálni, vagy legalábbis néhány dolgot megvilágítani.

Dunai Mónika képviselőtársam előterjesztői beszédét hallgatva arra gondoltam, hogy ha én néhány évvel ezelőtt külföldre távoztam volna, vagy, nem tudom, hibernáltak volna, és most térnék vissza Magyarországra, vagy a hibernálásból most kelnek fel, akkor azt gondolnám, hogy minden rendben van Magyarországon a sajtó és a média terén, hiszen amit ön elmondott és lefestett, abból az tűnne ki, hogy ez egy demokratikusan működő jogállam, és annak az egyik fontos elemét, a sajtószabadságot is maradéktalanul tiszteletben tartják itt Magyarországon. Csak az a baj, hogy képviselő asszony is sokszor említette a sajtószabadságot az előterjesztői beszé-

dében, ez meg egy utópia, mert Magyarországon jelenleg nincs sajtószabadság, és ezt pontosan önök a kétharmados felhatalmazással alakították így.

Elég, ha csak arra gondolunk, ami már elhangzott a vitában, hogy a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság milyen jogosítványokkal és hatósági eszközökkel rendelkezik. Gyakorlatilag minden egyes médiumot, minden egyes csatornát meg tudnak regulálni, rendszabályozni, hiszen olyan bírságokat tudnak kiszabni. És természetesen akkor szabnak ki bírságokat, amikor az a Fidesz számára kellemetlenné válik. És az is elhangzott már egyébként, hogy ezt a hatóságot teljes egészében feltöltötték a Fideszhez hű emberekkel, mint ahogy ezt teszik szinte az Alkotmánybírósággal is, de ez teljesen másik téma lenne természetesen.

Szóval, önmagában az a szó, hogy sajtószabadság, az ugyan nyomokban létezhetne Magyarországon, de ha ennek a demokráciában betöltött szerepét tekintjük, akkor kijelenthető, hogy Magyarországon a sajtószabadság sajnos ma nem létezik. Önök megint ugyanazt a megoldást javasolták - és majd Sallai képviselőtársam kérdésére visszatérnék még -, amit eddig nagyon sokszor, amit gyakorlatilag ezt az állam- és jogtudományi karon úgy tanítják a jogelmélet tanszéken, hogy nem általános törvénykezést folytatnak, hanem egyedi törvénykezést, hiszen megint egy adott problémára, egy adott szándékra, ami a kétharmadon belül szándékként jelentkezett, arra most egy törvényjavaslatot terjesztenek a Ház elé, ami egy egyedi törvényalkotási folyamatnak a része.

Képviselő asszony említette az előterjesztésében felsorolás szintjén azokat a követelményeket, amelyek a sajtóra és a közszolgálatra vonatkoznának. Egészen furcsa módon vagy kifejejtette, vagy szándékosan nem sorolta fel a kiegyensúlyozott tájékoztatás egyik alapvető alapelvét, ami a közszolgálati médium esetében minimum elvárható lenne, de ahogy a magyar valóság mutatja, ez sem létezik ma.

(19.50)

Nekem nagyon sok - hogy is mondjam - emberi beszélgetésben megfogalmazták már azt az állítást, hogy ma Magyarországon a közszolgálati médiumok gyakorlatilag, ha fogalmazhatok így a mi nézőpontunkból, rosszabbak, mint mondjuk, a Hír TV. Mert a Hír TV vagy a kormányhoz, a Fideszhez közel álló médiumok esetében semmi meglepő nincs azon, ha a Fidesz javaslatait, ötleteit, a Fidesz politikusait népszerűsítik, hiszen tudjuk nagyon jól a Hír TV vagy a hozzá hasonló médiumok, csatornák működési hátterét, és mi sem természetesebb, hogy természetesen az ő oldalán álló pártcsaládot próbálja népszerűsíteni. De a közszolgálati médiumok esetében ez abszolút nem igaz. Márpedig, mondjuk, a jobbikos képviselőtársam felsorolásából is kitűnt az, hogy a közszolgálati médiumok milyen arányban torzítják a megjelenéseket, és milyen, tudjuk nagyon jól, szer-

kesztői megoldásokkal próbálják az ellenzéki képviselők megjelenéseit nem megfelelő módon közvetíteni a lakosság és a nézők felé.

Sallai Róbert Benedek feltette azt a kérdést az államtitkár úrnak, illetve gondolom, az előterjesztő képviselőjében Dunai Mónika képviselő asszonynak is, hogy nem érti, miért egyéni képviselői indítványként jött be ez a törvényjavaslat, és miért nem a kormány nyújtotta be. Azért, amiért az elmúlt usque négy és fél évben így jöttek be törvényjavaslatok. Ha a kormány nyújt be egy törvényjavaslatot, akkor bizony társadalmi vitára kell hogy bocsássák azt, egyéni képviselői indítvány esetében azonban ez a kötelezettség nem terheli önöket. Semmi meglepő nincs éppen ezért, Sallai képviselőtársam, ugyanazt a fideszes technikát látjuk, amit eddig is láttunk már jó párszor.

Fónagy államtitkár úr a kormány nevében felszólalva azt mondta, hogy ismerteti a kormány álláspontját. Én meg ismertetném, képviselő úr, vagy államtitkár úr, bocsánat, ha mondhatnék ilyet, és nem szeretnék egyáltalán nagyképű lenni, távol álljon tőlem, de akkor ismertetném a szakma álláspontját. Ön azt mondta, hogy e törvényjavaslatnak az a lényege, az a veleje, hogy a társasági háttérrel megpróbálja rendezni. Szerintem meg nem az a lényege, meg a szakma szerint sem nagyrészt, ugyanis inkább a lényege ennek a törvényjavaslatnak a kritika kiszorítása. Ön tökéletesen sorolta fel, hogy körülbelül száz magyar nyelvű csatorna van ma Magyarországon, amely fogható.

Önök a jelenlegi négy közszolgálati csatorna mellé még kettőt szándékoznak megalkotni. Ez teljesen igaz, csak van vele egy alapvető gond. A vidék Magyarországon, amit önök szerintem a kormányzati intézkedésekkel ellehetetlenítettek már, nyolc csatornát tudnak ingyen fogni az emberek. Nagyon jól tudják önök, hogy bizony a vidék Magyarországon minden forintot megszámlolnak az emberek, és értelemszerűen - mondjuk így -, ami ingyen van, arra sokkal nagyobb a kereslet, mint amiért fizetni kell. Ezzel a törvényjavaslattal most önök azt fogják elérni, hogy a négy közszolgálatit felduzzasztják hatra, és a nyolc ingyenesen fogható csatornába be kell tenni ezt a hat közszolgálatit, magyarán: kiszorítanak onnan olyanokat, mint amilyenek, mondjuk, esetleg az RTL Klub, ami mostanában, valljuk meg őszintén, elég sokszor szokott kritikát megfogalmazni akár a kormánnyal, akár a kormányzó kétharmadot adó Fideszszel szemben.

Éppen ezért azt gondolom, hogy e törvényjavaslatnak valójában az a lényege, hogy a Fidesz megint megpróbálja kiszorítani azt a - mondjuk úgy - dolgot, amit úgy hívnak, hogy kritika. Tudják, fideszes képviselőtársaim, lehet játszani azt, amikor önök adminisztratív módon próbálják ellehetetleníteni a kiegyensúlyozott tájékoztatást, amit, ahogy mondtam, a képviselő asszony sajnos elfelejtett felsorolni, csak azért a magyar lakosságot sem kell ennyire lenézni, hogy csak az önök propagandáját fogják majd elfo-

gadni. Szerintem nagyon sok embernek, mondjuk úgy, hogy nyílt ki a szeme, látja, hogy mi zajlik ebben az országban. Természetesen tudom, hogy az önök hozzászólásában el fog hangzani, hogy igen, tudja a magyar lakosság, hiszen ebben az évben önöket három választáson is megválasztották akár kétharmaddal, akármilyen többséggel.

De összességében azt tudom önöknek mondani, hogy nem olyan régen egy tünteteshullám vonult vagy vonul végig az országon, amelyet az internetadó ötlete miatt szerveztek meg a szervezői. Tudjuk - tudjuk? -, a sajtóból legalábbis úgy értesültünk, hogy az internetadó ötlete az önök vezénylő tábornokának személyes döntése volt. Majd érzékelvén a társadalmi feszültséget, ebből visszakozott, mármint úgy, hogy azt mondta, abban a formájában nem vezet be. Sajnos, számomra nem kérdés az, hogy az önök vezénylő tábornoka tavasszal vagy valamikor a nyáron újra megpróbálja majd ezt bevezetni, még-hozzá azért, mert ezzel próbálják egyfajta módon cenzúrázni majd az internetet, illetve az azon elérhető hírfolyamokat. Mert ott megjelenik azért az a kritika, ami önökkel szemben bármikor megnyilvánulhat, és ennek okán mondom én azt, hogy nem vonom sajnós kétségbe, hogy önök valószínűleg be akarják majd vezetni valamikor más formában az internetadót azért, hogy az internetet is rendszabályozzák. Holott - még egyszer állítom -, azzal, hogy most közszolgálati adókat fognak behozni az ingyenesen fogható tévécsatornák közé, nem tudják megállítani azt a folyamatot, amelyet úgy hívnak az önök esetében, hogy nagyfokú népszerűségvesztés. Ha visszautalunk a megjelent közvélemény-kutatási adatokra, az a 10-11-12 százalékos népszerűségvesztés szerintem még több is lesz.

Tudják, az optimista és a pesszimista ember között az a nagy különbség, hogy a pesszimista azt mondja, ennél rosszabb már nem lehet. Ezért aki önök között pesszimista, azt mondja, hogy ennél rosszabb már nem lehet, hogy önök most 11-12 százalékot veszítettek. Nyugodjanak meg, az optimista azt mondja, hogy de, lesz még ennél rosszabb. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkezett Sallai R. Benedek képviselő úr, LMP-képviselőcsoport.

Öné a szó.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen. Mindössze annyit szerettem volna mondani, hogy a mai napon már háromszor bakiztam. Kucsák képviselő úr felhívta erre a figyelmet, és csak azt szerettem volna jelezni, hogy elnézést kérek minden jelenlévőtől, nem tiszteletlenség, hanem fáradtság volt az előbbi, nem akartam a tisztelt Házat megsérteni.

Mindez a fáradtság, amiért elnézést kértem, rámutat arra is, hogy vajon mennyire bölcs és taktikus az, hogy vagyunk itt páran, akik 12-13 órája a Ház-

ban vagyunk, és még itt is leszünk pár órát; ilyen jelentőségű kérdéseket így vitatunk meg, este, ilyen szűk körben. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki padosorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok, az általános vitát lezárom.

Megkérdézem az előterjesztőket, kívánnak-e válaszolni a vitában elhangzottakra. Igen, megadom a szót Dunai Mónika képviselő asszonynak.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Felemás érzelmekkel állok most itt. Egyrészt azokat a hozzászólásokat, javaslatokat és már most jelzett módosítóindítvány-szándékokat köszönöm, amelyeket most jeleztek vagy csak felvillantás szintjén, vagy részletesebben. Ezeket várom és megvitátjuk Tuzson Bence betérjesztőtársammal; érdeklődve várom és komolyan.

Másrészt viszont némiképp csalódott is vagyok, hiszen a vita egy jó részében nem az általunk benyújtott törvényjavaslatról volt szó *(Novák Előd: Mi is csalódottak vagyunk!)*, hanem egész más dolgokról. Olyan dolgokról volt szó, amelyeket már korábban, akár több éven keresztül jegyzőkönyveket olvasva tapasztaltam, a médiahatóság beszámolóinál, a költségvetés vitájában hangoztak el. Tehát ezekhez képest újdonság nem sok született. *(Lukács Zoltán: Elég baj az!)* Ezekre a felvetésekre én most nem is szeretnék kitérni. Azonban van néhány olyan pont, amelyet nem hagyhatok szó nélkül. Azt gondolom, önök is várják, hogy erre választ kapjanak. Talán ezeknek egy része valószínűleg olyan, amit önök nem értelmeztek esetleg pontosan *(Novák Előd: Csak az lehet!)*, és bővebb kifejtést igényel. *(Novák Előd: Csak az lehet!)* Ezekre mindenképpen szeretnék akkor kitérni.

De mielőtt erre sort kerítenék, szeretnék én is válaszolni, ahogyan már Kucsák László képviselőtársam is deklarálta Sallai Róbert Benedek felvetésére, hogy mit tanítottak nekünk a nagyszüleink. Azt gondolom, ha már a levegőben van ez a labda, hogy mit tanítottak a nagyszüleink, én is szeretném deklarálni, hogy az én nagyszüleim, de a szüleim is és az egész rokonságom tisztességre és becsületre tanított. A képviselői megbízatást pedig szolgálatnak tekintem.

Idevonatkozik a következő felvetés, amit nem is egy képviselőtársam kérdezett meg, hogy miért én vagy miért Tuzson Bence képviselőtársam, miért ketten nyújtottuk be ezt a javaslatot.

(20.00)

Azt gondolom, hogy a képviselők mindegyike jogosult előterjesztésekkel, törvényjavaslatokkal, módosításokkal élni. Ezt megteheti bárki. Novák Előd is

megtehetné azt, hogy nem most - persze kapóra jön, hogy most az általunk benyújtott törvénymódosításhoz, ha jól értettem a vitában a szavait, tíz további módosító indítványt nyújt be -, de ez a lehetőség minden képviselőtársunk előtt nyitva áll, hogy ha úgy gondolja, hogy a - rövid néven - médiatörvényhez szeretne nyúlni, akkor bármikor élhet ezzel a lehetőségével.

És akkor most a tartalmi kérdésekről szólnék. Sajtószabadság van vagy nincs? Közzolgálati Közalapítványt most hozunk-e létre vagy volt? Igen, már most is van Közzolgálati Közalapítvány. Ez a közalapítvány a tulajdonosa a mostani pillanatig még létező négy zrt.-nek, és a továbbiakban is ő lesz a tulajdonosa. Ez egy biztosíték, hogy nem közvetlenül a parlament alá van utalva a műsorkészítés és a mostani zrt.-k rendszere, és a jövőben az egy zrt. sem.

Az útdíjjal kapcsolatban: nem értették, hogy milyen szabályozást kívánunk bevezetni. Egy példát szeretnék csak említeni. Képzeljék el, amikor nyáron a közmédia munkatársai szeretnének elmenni vidékre, kamionstop van, és a nagy közvetítőkocsival nem az autópályán kell hogy menjenek, hanem mindenféle alacsonyabb rendű utakon. *(Lukács Zoltán: Menjének el pénteken!)* Ezt a dolgot szeretnék megoldani javaslatunkban, mégpedig úgy, hogy a kamionstop alól legyenek kivételek a közzolgálati média közvetítőautói. Azt gondolom, hogy ez egy jogos elvárás, hogyha nem Budapesten, hanem az ország bármelyik pontján olyan rendezvényt tartanak vasárnapon, amelyet szeretnének közvetíteni.

A vasárnapi munkával kapcsolatos felvetés szintén Sallai Róbert Benedek felvetése volt, hogy vasárnap szabad-e dolgozni az MTI-nek, vasárnap szabad-e dolgozniuk a közmédia munkatársainak. Azt gondolom, hogy ezt költői kérdésnek szánta, hiszen a híreket szolgáltatni kell vasárnap is, a televízióknak műsorokat kell közölnie vasárnap is. Az a törvényjavaslat, amelyet ma fog a tisztelt Ház tárgyalni, hogy vasárnap ne lehessen dolgoztatni senkit, az a jelen törvényjavaslat szerint a kereskedelemre vonatkozik, ott is bizonyos csoportokra. *(Lukács Zoltán és dr. Legény Zsolt folyamatosan beszélget.)*

Nem várhatjuk el és nem szeretnék senki - gondolom, ön sem -, hogy vasárnap az MTI munkatársai ne dolgozzanak, ne legyen hírszolgáltatás, ne lehessen meccset nézni a televízióban, ne nézhessenek híradót a közmédiákban.

ELNÖK *(Lukács Zoltán felé fordulva:)* Képviselő úr, megkérem önt - a képviselő asszony önt végighallgatta, amikor ön beszélt, és egyetlen szót sem szólt -, kérem, legyen olyan kedves... *(Lukács Zoltán: Én sem szóltam.)* Külön tárgyalást, azt gondolom, ilyen távolságban ne folytassanak.

Parancsoljon, képviselő asszony!

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr.

A vagyonra vonatkozó kérdés, hogy itt bármiféle sundabunda lenne ezekben a paragrafusokban elrejtve, mindenkit megnyugtatok, hogy ilyen nincs. (Novák Előd: *Megnyugodtam.*) Azok a vagyontárgyak, amelyeket használ jelen pillanatban is a közmédiá, jelen pillanatban is a köz vagyona, vagyis az állam tulajdona. Ebben változás nem fog bekövetkezni. Mindösszesen annyi, hogy lehetőséget kap a közmédiá arra, hogy ha van olyan vagyontárgya, amire neki nincs szüksége, akkor azt nem eladja bárkinek, hanem azt visszaadja, tehát lehetőséget kap arra, hogy visszaadja a Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodásnak, vagyis az államnak. Másról nincs szó, másra nem teszünk javaslatot.

Aztán a következő felvetés, hogy mi azt szeretnénk, hogy a műsorokat szervezzék ki minél nagyobb számban. Itt is meg tudom nyugtatni minden aggódó képviselőtársamat, hogy pont ennek az ellenkezője történik. Van egy pont, amelyben éppen azt irányozzuk elő, hogy a jelenlegi 25 százalékos lehetőség, illetve kötelezettség helyett 15 százalékos legyen az az arány, amelyet a közmédiá tőle független műsorkészítővel készített el vagy tőle független műsorkészítőtől szerez be, amely vonatkozik az öt évnél nem régebben készült európai művek bemutatására. Tehát itt egy kisebb mértéket határozunk meg. A többit természetesen saját készítésű alkotásokkal kell megőlnie.

Kiszorítani szeretnénk az alapsomagokból a kereskedelmi csatornákat, vagy bővíteni? Természetesen senkit nem szeretnénk kiszorítani. A törvény nem rendelkezik arról, nem teszünk javaslatot arra, hogy a műsorszórók, a műsorszolgáltatók, -terjesztők hány és milyen csatornát tegyenek bele az alapsomagjukba. Mi mindösszesen arra teszünk javaslatot, hogy a négy közmédiá-csatornán kívül további kettőnek adjanak lehetőséget. Utána pedig maguk a műsorterjesztők lesznek azok, akik eldöntik, hogy még ők is emelik majd kettővel az összkvótájukat, vagy mit tesznek ebben a helyzetben. Remélem, hogy azt fogják tenni, hogy díjat nem fognak emelni, és kettővel meg fogják emelni az általuk terjesztett csomagban a csatornák számát. Tehát senkit nem szeretnénk kiszorítani, mi a hazai médiakínálatot szeretnénk bővíteni.

A következő kérdéskör, hogy az első helyeken szerepeljen majd a négy közmédiá és majd a két lehetőség, s hogy ez valamilyen módon korlátozná az emberek szabadságát. Én ezt nem is értem, hogy hogyan korlátozható. Ha az 1., 2., 3., 4. helyen a jelenlegi négy csatorna, az M1, az M2, a Duna TV és a Duna World lesz, és utána még majd kettő, ha indulni fog újabb csatornája a közmédiának, akkor az miben korlátozza a nézőket? A távirányító, kedves képviselőtársaim, az emberek kezében van. Át lehet programozni azt a televíziót. Ha valaki megszokta, hogy az 1-esen nem a magyar 1-est nézi, hanem egy másikat, akkor azt minden további nélkül elég gyorsan módosíthatja, szerintem ezt egy tízéves iskolás is

meg tudja tenni. Én tehát azt gondolom, hogy itt érdeksérelem nem fogja érni a nézőket.

Volt arra vonatkozó kérdés is, hogy a két új csatorna most hogy is lesz. A sporttelevízióról már beszéltek a közmédiá részéről, hogy nyártól szeretnék indítani egy újabb csatornát, az nyilvánvalóan a két lehetőség közül az egyiket majd le fogja foglalni, és mi lesz akkor a másikkal, és arra miért van szükség.

Valóban így van, a tervek szerint a Petőfi televízió - munkanéven - nem új csatornán, hanem valóban a tervek szerint a magyar 2-esen fog esti műsorsávban menni. Ez valóban nem meríti ki a hatodik csatornát. De mivel itt az Európai Unió kívánalma az - és ennek mindenben megpróbálunk, szeretnénk megfelelni -, hogy biztosítsuk törvényileg a lehetőséget annak, hogy a közmédiá is fejlődhesen, indíthasson új csatornákat, akkor azt gondolom, hogy érdemes fenntartani még egy lehetőséget egy jövőben - lehet, hogy két év múlva, lehet, hogy öt év múlva, bármikor - indítandó csatornának.

A sajtószabadság kérdésére visszatérve. Azt gondolom, hogy ha komolyan vennénk Lukács képviselőtársam gondolatait... - ő arról beszélt vezérszónoki felszólalásában főleg, hogy a közmédiá az elmúlt időszakban hány forintot költött egyes műsor számokra.

(20.10)

Azt gondolom, hogy ha a parlament arról beszél, hogy ezt a műsort kellene vagy azt a műsort nem kellene a televízióban sugározni, akkor nincsen sajtószabadság, pontosan akkor nincs. A média független. Nekünk a feladatunk egyrészt a költségvetésben meghatározni, hogy milyen összeggel látjuk el a közszolgálati feladatainak ellátásához a közmédiát; hogy ők ezt milyen tartalommal, milyen műsorokkal töltik fel, abba nekünk, parlamenti képviselőknek és az Országgyűlésnek nincs beleszólása, és ez jól van így, hogy nincs beleszólása.

Még volt felvetés. Elnézést, nagyon igyekeztem jegyzetelni, hogy mindenre lehessen választ adni. Volt egy olyan kérdés, hogy ezt hogyan kell értelmezni, amikor a közérdekű közlemények meghatározást módosítottuk, hogy majd itt vajon a jövőben politikai célokra használjuk-e ki a közérdekű közleményeket. Szó sincs róla. Itt, ebben a pontban mindösszesen annyi történik, hogy bekerül ebbe a körbe, akitől a közmédiá, és hangsúlyozom, csak a közszolgálati médiumok kötelesek majd közérdekű közleményeket közzétenni, kiegészítjük azzal, hogy valamint állami fenntartású vagy az állam kezelésében lévő intézménytől származó közérdekű közlemény. Mire gondolunk itt? Ezt most fordítsuk le hétköznapi nyelvre: arról van szó, hogy ha például az Opera vagy a Zeneakadémia olyan közérdeklődésre számot tartó közleményt szeretne közzélni, amelyről azt gondoljuk, hogy kulturális és nevelési szempontból fontos, akkor ezt le kelljen közzélniük közérdekű közlemény-

ként, és ezért ne kelljen fizetnie például az Operaháznak vagy a Zeneakadémiának.

Nézem, volt-e még, amire nem kaptak választ. Azt gondolom, hogy igyekeztem minden felvetésre válaszolni. Amennyiben maradt, akkor a Kulturális bizottságban, a kijelölt bizottságban, ahol a részletes vitát lefolytatjuk, javaslom, hogy ott még térjünk ki ezekre a pontokra. A módosító indítványokat pedig akkor tisztelettel várom, áttanulmányozzuk.

Köszönöm szépen mindenkinek a figyelmét, a konstruktív javaslatokat, és kérem szépen, hogy a médiaszabadságról a médiaszabadság jegyében beszéljünk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm a képviselő asszony mint előterjesztő választát. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására holnap 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyar Agrár-, Élelmiszergazdasági és Vidékfejlesztési Kamara működésével összefüggő egyes agrártárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Jakab István, Győrffy Balázs, Fidesz, képviselők önálló indítványa T/2088. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Mezőgazdasági bizottság folytatja le.

Elsőként megadom a szót Győrffy Balázs képviselő úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon, képviselő úr!

GYŐRFFY BALÁZS (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A Jakab István képviselőtársammal közösen jegyzett, a Magyar Agrár-, Élelmiszergazdasági és Vidékfejlesztési Kamara működésével összefüggő egyes agrártárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslatot elsősorban a kamara másfél éves működése során felgyülemlett tapasztalat indokolja. Ennek megfelelően a törvényjavaslattal túlnyomórészt az agrárkamaráról szóló törvény rendelkezéseit kívánjuk módosítani.

Előre kell bocsátanom, hogy a tervezet nem jelent elfordulást a hatályos agrárkamari törvény szellemétől, hiszen a kamara másfél éves működése során bebizonyosodott, a szabályozási koncepció jó, a jövőre nézve indokolt az agrárgazdaság szereplőit integráló, széles jogosítványokkal rendelkező köztestület fenntartása. A törvény megalkotásakor elgondolt, a tagjai számára szerteágazó szolgáltatásokat nyújtó kamara már rövid idő alatt is igazolta létjogosultságát. A tagok felé nyújtandó szolgáltatások mellett egyáltalán nem elhanyagolható az, hogy a kamara közfeladatainak ellátása során számos terhet vesz le az állami közhatalmi szervek válláról, szakmailag felkészült, és tagjai mindennapi problémáit közlelő

ismerő munkaszervezete hatékonyan oldja meg azokat az adminisztratív és tanácsadási feladatokat, amelyeket korábban az állami szervek végeztek.

Az elhangzottak mellett azonban el kell mondanom, hogy a jövőre nézve a kamarában még számos olyan potenciál lehetősége rejlik, amelyik a hazai agrárgazdaság hatékonyságának, versenyképességének növelésére fordítható.

A kamarai rendszer működését érintő módosítások elsődleges indoka az, hogy az első teljes évet átfogó tagdíjbevallási időszak tapasztalatai megmutatták, hogy az agrárgazdaság területén működő mintegy 370 ezres kamarai tagság összetétele, struktúrája, jogi státusa szerteágazó képet mutat. Annak érdekében, hogy a kamara maximális hatékonysággal tudja ellátni integráló szerepét, indokolt, hogy valamennyi, a hazai agráriumban megjelenő szereplő a tagjává váljon. Ezen felül a kamara törvényen alapuló közszolgáltatási közfeladata az etikai szabályok, a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot és versenytorzító magatartásokat tiltó jogszabályi rendelkezések érvényesülésének figyelemmel kísérése. Az előbbi hatáskör gyakorlása csak akkor lehet kellően hatékony, amennyiben mindenki, aki szerephez juthat az értékesítési láncolatban, a köztestület tagjává válik. Annak érdekében, hogy a kamara a tagságával kapcsolatos nyilvántartási feladatokat megfelelően el tudja látni, szükséges az adatszolgáltatási rendre vonatkozó szabályok pontosítása. A NAK ezen adatbázis alapján tud szükség szerint megfelelő statisztikákat, gazdaságszerkezeti információkat szolgáltatni akár a jogalkotók, akár a gazdasági döntéshozók felé.

Az Agrárgazdasági Kamaráról szóló törvényt érintő további módosítások zöme olyan technikai módosítás, amely a jelenleg hatályos törvényi rendelkezések érdemi részét változtatlanul hagyja, mindamellett világosabb szabályozási környezetet teremt a jogalkalmazók számára, ugyanakkor a napi gyakorlat megkönnyítését célozzák a törvényjavaslatnak a köztestület hivatali szervezetét érintő módosításai.

Zárásul és egyben összegezve az előbb mondotakat, a most általános vitára bocsátott előterjesztés indokoltságát a tavalyi év tavaszán létrejött Magyar Agrár-, Élelmiszergazdasági és Vidékfejlesztési Kamara másfél éves működése során felgyülemlett tapasztalat adja. Ezúton szeretném megköszönni mind a kamarának, mind a szaktárcának a törvényjavaslat előkészítése során biztosított közreműködést és a benyújtás óta folytatott konstruktív egyeztetés lehetőségét, hisz a kamara működése szempontjából e jogszabály 2015. január 1-jei hatálybalépése szükségyszerű. Ez a szükségyszerűség és a jogalkotási folyamat időbeli igénye indokolta, hogy egy nem minden pontjában konszenzusos javaslatot nyújtottunk be, de mivel a parlamenti szakaszban van lehetőség a törvényjavaslat módosítására, így az egyeztetés folytatódott, s az elmúlt napok tapasztalatai alapján bízom benne, hogy a módosítások után a kormány és az Országgyűlés is támogatni fogja a törvényjavaslatot.

Hölgyeim és Uraim! Kérem, hogy hozzászólásaikkal és szavazatukkal támogassák azt, hogy a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara tagjainak integrálásában rejlő potenciált, szinergiákat még magasabb szinten a felszínre hozhassa, versenyképessé téve hazánk agrárgazdaságát. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Nagy István államtitkár úrnak, aki a kormány álláspontját kívánja ismertetni. Államtitkár úr, parancsoljon!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Jakab István és Gyórfy Balázs országgyűlési képviselők T/2088. irományszámon törvényjavaslatot terjesztettek be az Országgyűlés elé a Magyar Agrár-, Élelmiszer-gazdasági és Vidékfejlesztési Kamara működésével összefüggő egyes agrártárgyú törvények módosításáról.

A törvényjavaslat tervezetét a Magyar Agrár-, Élelmiszer-gazdasági és Vidékfejlesztési Kamara előzetesen véleményezésre megküldte az Igazságügyi Minisztériumnak és a Földművelésügyi Minisztériumnak, azonban, ahogy a képviselő úr jelezte is, az általunk adott észrevételek nem kerültek a benyújtott szövegen átvezetésre. A törvényjavaslatnak ebben a formában történő elfogadása a kormány által nem támogatható.

(20.20)

A törvényjavaslat elsősorban a Magyar Agrár-, Élelmiszer-gazdasági és Vidékfejlesztési Kamaráról szóló 2012. évi CXXVI. törvény módosítását érinti, de ezen felül még további törvények esetében fogalmaz meg módosítási javaslatokat.

A törvényjavaslat indoklása szerint az agrárkamara rendszer működését érintő módosítások elsődleges indoka az, hogy az első teljes évet átfogó tagdíjbevallási időszak tapasztalatai megmutatták, hogy az agrárgazdaság területén működő mintegy 370 ezres kamarai tagság összetétele, struktúrája, jogi státusa szerteágazó képet mutat. Annak érdekében, hogy a kamarai tagsággal kapcsolatos nyilvántartási feladatokat a kamara megfelelően el tudja látni, szükséges az adatszolgáltatási rendre vonatkozó szabályok pontosítása. Az agrárkamara ezen adatbázis alapján tud szükség szerint megfelelő gazdaság szerkezeti információkkal szolgálni a jogalkotók, a döntéshozók felé.

Az agrártámogatási eljárási rendszerre vonatkozó új rendelkezés a tagállami és a közösségi pénzügyi érdekek sérelmét nem veszélyeztető eljárási könnyítéseket tartalmaz.

A szakképzési rendszerre vonatkozó módosítás megteremti annak az anyagi alapját, hogy a gazdasági kamarák, így az agrárkamara a vállalkozói érdekek

figyelembevétele mellett tudja magasabb színvonalra emelni az ezen a területen folytatott tevékenységét.

A Nemzeti Agrárgazdasági Kamara a törvény alapján átmeneti jelleggel látja el a helyi földbizottságok feladatait. A földforgalomra vonatkozó szabályok javasolt kiegészítése adatvédelmi célokat szolgál.

A Magyar Agrár-, Élelmiszer-gazdasági és Vidékfejlesztési Kamarában a törvény erejénél fogva tagságra kötelezettek köre vonatkozásában a földművesek gazdaként való kezelése problémát vet fel abban az esetben, ha a földműves státusnak való megfelelés a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény 5. § 7. pont b) alpontja alapján történik. Ebben az esetben az adott személy a legalább 25 százalékban tulajdonában álló mezőgazdasági termelészövetkezetben végzett tevékenysége alapján kerül földművesként elismerésre, az agrárgazdasági tevékenységet a mezőgazdasági termelészövetkezet végzi, a földműves ezen keresztül termel, a gyakorlatban bérbe adja földjét a saját cégnek.

A Magyar Agrár-, Élelmiszer-gazdasági és Vidékfejlesztési Kamaráról szóló 2012. évi CXXVI. törvény tervezett módosításával azonban kettős tagság jönne létre, hiszen a törvény erejénél fogva a földműves is és a legalább 25 százalékban tulajdonában álló mezőgazdasági termelészövetkezet is tagságra kötelezett lenne, holott agrárgazdasági tevékenységet csak a mezőgazdasági termelészövetkezet végez. Ez mindenképpen kerülendő, hiszen ezáltal gyakorlatilag a földtulajdonosokat kényszerítenénk NAK-tagságra. Emellett problémát jelent, ha valaki a mezőgazdasági vagy erdészeti szakirányú képzettségekről szóló 504/2013. kormányrendeletben felsorolt szakképzettségek valamelyikével rendelkezve kéri a földműves-nyilvántartásba való felvételét, de még nem kívánja föld tulajdoni vagy használati jogosultságát megszerezni. Ez esetben az érintett nem folytat agrárgazdasági tevékenységet, mégis kamarai taggá válik.

Az ügyfélnek a törvényjavaslat 9. § (2) bekezdése szerinti fizetési kötelezettsége nem áll fenn a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló törvény hatálya alá tartozó eljárásokban, hiszen ez esetben az államháztartásról szóló törvényt, valamint az illetékekről szóló törvényt kell alkalmazni.

A NAK-törvénynek a törvényjavaslat szerint tervezett 12. § (3a) bekezdése ellentétben áll a Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény 29. §-ában foglaltakkal, mely szerint fizetési kötelezettséget előírni, a fizetésre kötelezettek körét, a fizetési kötelezettség mértékét, a kedvezmények, mentességek körét és mértékét megállapítani kizárólag törvényben vagy törvényi felhatalmazás alapján önkormányzati rendeletben lehet, kivéve, ha az Európai Unió kötelező jogi aktusa vagy nemzetközi szerződés eltérően rendelkezik. Továbbá igazgatási szolgáltatási díjat, pótdíjat törvényi vagy

eredeti jogalkotói hatáskörben kiadott kormányrendelet felhatalmazása alapján a miniszter az adópolitikáért felelős miniszter egyetértésével kiadott rendeletben állapíthat meg.

Nem értelmezhető nyelvtanilag az a mondat, hogy „Az agrárkamara jogszabály vagy külön megállapodás alapján közfeladatait a kormány által kijelölt szervvel kötött közfeladat-ellátási megállapodás alapján látja el.” Másrészt, ha jogszabály a kamara részére közfeladatot állapít meg, akkor azt a jogszabály erejénél fogva látja el, nem pedig a megállapodás alapján. Ugyanakkor a rendelkezésben nem jogszabályról, hanem törvényről kellene szólni, mert ez van összhangban a köztestületekre vonatkozó azon általános szabállyal, hogy a köztestület részére kötelező feladatot csak törvény állapíthat meg: az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2006. évi LXV. törvény 8/A. § (3) bekezdése. Ez nem vonatkozik a közigazgatási hatósági ügyekre, amelyeket a speciális szabályok alapján törvény vagy kormányrendelet is megállapíthat a kamara részére a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 12. § (3) e) pontja szerint.

A törvényjavaslat 10. és 13. §-a szerinti rendelkezés nem törvényhozási tárgykör, az, hatáskör telepítéséről lévén szó, kormányrendeleti szinten szabályozható csak. A NAK-törvény 15/A. §-ának módosítása helyett annak hatályon kívül helyezése szükséges, figyelemmel a rendelkezés Alaptörvénybe való ütközésére.

A törvényjavaslat 20. §-a szerinti, a NAK-törvény 41. § (2) bekezdését érintő rendelkezésben foglalt adó- és illetékmentességeket a vonatkozó törvényekben kell előírni, ellenkező esetben a jogrendszer koherenciája sérül. Az illetékekről szóló törvény alóli mentesség körében a bevételek mentesítése nem értelmezhető, nem a bevétel az illetékfizetés alapja. A környezetvédelmi termékdíjra vonatkozó megfogalmazás nem jó, hiszen nem tudható, hogy az adott termékdíjköteles terméket végül a NAK fogja-e megvásárolni, különösen pedig az, hogy azokat az alaptevékenysége céljából fogja-e felhasználni. A környezetvédelmi termékdíj megfizetésére az első belföldi forgalomba hozó a kötelezett. Nem világos az sem, hogy milyen megfontolásból kellene a NAK-ot mentesíteni ezen közteherrel való érintettség alól, amikor ilyenben az államigazgatási szervek, minisztériumok sem részesülnek.

A törvényjavaslat 19., illetve 22. §-a szerinti, a NAK-törvény 37. § (1), illetve 43. § (1) bekezdését érintő módosítás nem tér el a NAK-törvény hatályos szövegétől.

A NAK-törvény 44. § (6) bekezdése vonatkozásában a rendelkezést ki kell egészíteni az általános határozatok felülvizsgálata esetére is meghatározott garanciális szabályokkal, így egyrészt szabályozni kellene, hogy a belső jogorvoslati fórumnak hány

napon belül kell döntést hoznia, valamint azt is ki kellene mondani, hogy nemcsak a döntés közlésétől, hanem a döntésre nyitva álló határidő eredménytelen elteltétől számított határidőn belül is pert lehet indítani.

Továbbá nem téves fizetési kötelezettség megállapításáról kell szólni, hanem, egyezően az általános szabályokkal, arról, hogy a fizetési kötelezettséget megállapító határozat a NAK-törvény rendelkezéseibe, más jogszabályba, az alapszabályba vagy más önkormányzati szabályzatba ütközik. A rendelkezés szerint ebben az esetben a NAK-törvény 44. § (1)-(5) bekezdését nem kell alkalmazni. Ugyanakkor feltehetőleg a (4) bekezdés második mondatát és az (5) bekezdést is értelemszerűen alkalmazni kellene.

A törvényjavaslat 24. §-ával a NAK-törvény átmeneti rendelkezései közé beiktatandó 57. §-nak nincs értelme, mivel az a NAK-törvény egyetlen rendelkezéséhez sem kapcsolódik, és az indoklás alapján sem világos, hogy miért van rá szükség, mi annak a normatív tartalma.

A törvényjavaslat 25. §-ával beiktatásra kerülő NAK-törvény 58. §-a egyetlen átmeneti rendelkezést tartalmaz. Ugyanakkor a NAK-törvény 11. § (1) bekezdésének módosítása kapcsán, tagdíjfizetés alóli kedvezmények megállapítása, nem szükséges átmeneti rendelkezés megalkotása. Másrészt a kamarai tagok törvényjavaslat szerinti körének bővítése már a hatálybalépésekor az új kategóriákba tartozó személyek tekintetében megfelelő átmeneti rendelkezést igényel.

A törvényjavaslat 27. §-a vonatkozásában, amely a mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény 41. §-át új (9) bekezdéssel egészíti ki, fontos hangsúlyozni, hogy az elérni kívánt cél ismeretében adott esetben pontosabb, célravezetőbb megoldásokat is fel kellene vázolni, amelyek nem bontják meg a hosszú ideje változatlanul működő, bírói gyakorlattal is alátámasztott eljárásrend kialakult rendszerét.

Nem értelmezhető az „e törvényben foglaltaktól eltérően” kitétel, hiszen ugyanezen törvény részét képezi ez a rendelkezés is, és egyazon jogszabályon belül ugyanazon tárgyban több, logikailag összefüggő, de egymással ellentétes rendelkezést keletkeztet, ezért a módosítás jogalkalmazói szempontból végrehajthatatlan.

(20.30)

A jelenleg hatályos törvényi szabályozás alapján van lehetőség hiánypótlásra, annak lehetőségét csak az adott intézkedésre vonatkozó jogszabály zárhatja ki akár mindenre kiterjedően, akár bizonyos iratok, adatok pótlásának vonatkozásában, tehát a hiánypótlás engedése, kizárása jelenleg is jogalkotói hatáskörbe tartozik. A kizárást indokolhatja a rendel-

kezésre álló források korlátozottsága, a kifizetésre nyitva álló, uniós jogszabályban rögzített határidő. Azonban a tervezett generális megengedő szabályozás nem illik bele a jelenlegi szabályozási struktúrába.

Ha az ügyfél az EMVA-jogcímrendeletek útján a műveletek megvalósítására, a kifizetési kérelem benyújtására, meghatározott teljesítési mérték elérésére előírt határidőket nem tartja be, akkor hiába kéri az MVH egy esetleges hiánypótlásban az adott dokumentumot, több dokumentum esetében - például építési engedélyezési eljárás megindítása vagy használatbavételi engedély iránti kérelem - az ügyfél nem tudja módosítani az eljárások megindításának dátumát, azaz a már be nem tartott határidőt nem tudja utólag megtartottként igazolni. Egy nem határidőben megindított eljárás és az erről szóló dokumentum ugyanis a hiánypótlás ellenére sem lesz elfogadható.

Az aláírás hiánya érdemi vizsgálat nélküli elutasítást eredményez, mivel az aláírás nélküli kérelem érvénytelen. Az aláírás papír alapon ugyanúgy az ügyfél azonosítását szolgálja, mint az ügyfélkapu elektronikus úton.

Nem világos a mentesítő rendelkezés alóli kivételként megjelenő, uniós jogszabályokra való utalás, hiszen az uniós jogszabályokban rögzített benyújtási határnapnak vagy határidőnek nincs feltétlenül köze ahhoz, hogy van-e lehetőség a hiányok pótlására, erről a kérdésről - csakúgy, mint a hazai szabályozásban - az uniós szabályok sokféleképpen rendelkeznek.

A törvényjavaslat 29. §-a által módosításra kerülő szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló 2011. évi CLV. törvény szövegében nem értelmezhető az, hogy „az alaprész kiadási előirányzatának legalább 15 százaléka felhasználható”, ugyanis a legalább szó kötelezettséghez, míg a felhasználhatóság megengedő szabályhoz kapcsolható, de a kettő együtt nem ad értelmezhető normatív rendelkezést. A rendelkezéssel kapcsolatban az is tisztázandó, hogy a két kamara közötti összefelosztás kinek a feladata.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Látható, hogy van egyeztetnivalónk a kormány és a kamara között. Jelentem, hogy ez az egyeztetés folyik, és nagyon remélem, mire a törvény a végső elfogadási fázisába kerül, addigra minden görbe út kiegyenesedik, és megszületik az a megállapodás, amellyel a kormány majd támogathatja ezt a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz és a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Dankó Béla képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

DANKÓ BÉLA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim!

Az előttünk fekvő iromány, Jakab István és Gyórfy Balázs indítványának tárgysorozatba-vételi eljárására pontosan egy hete, november 26-án került sor a Mezőgazdasági bizottságban. Akkor Gyórfy képviselő úr részletesen ismertette a törvényjavaslat tartalmát s a benyújtás indokait, így mindannyian meggyőződhetünk a módosítások szükségességéről. A tárgysorozatba vétel 5 igen és 2 nem szavazattal történt.

Amit a javaslattal kapcsolatban egyértelműen kiemelendőnek tartok, az az, hogy ezeket a módosításokat az élet hozta, a kamara eddigi működése során felmerült kisebb működési egyenetlenségek elsimítása miatt szükségesek, ráadásul nemcsak a kamara működését teszik egyszerűbbé, de bizonyos esetekben a kamara tagjainak is könnyebbséget jelentenek. Ezen túl lehetőség lesz a kamarai tagság szüneteltetésére, így azoknak a vállalkozóknak, akik bármilyen okból hosszabb-rövidebb időre megszakítják mezőgazdasági tevékenységüket, nem kell megszüntetniük a kamarai tagságukat, és a tevékenységüket újrakezdve sem keletkezik új tagsági jogviszonyuk, egyszerűen csak aktiválniuk kell a régi jogviszonyt.

Egy másik apró, de fontos módosítás, hogy az őstermelők az őstermelői igazolvány hatályának lejártát követő négy hónapig még élhetnek tagi jogokkal. Azért fontos módosítás ez, mert míg az őstermelői igazolványok hatálya december 31-én jár le, az igénylés egészen márciusig zajlik. A módosítás kizárja annak az esélyét, hogy az őstermelői igazolvány hatályvesztése és az új igazolvány igénylése közötti időszakban egy kamarai választott tisztségviselő őstermelő ne élhessen például a szavazati jogával.

S még lehetne sorolni a további módosításokat: az őstermelői és az egyéni vállalkozói tevékenység együttes folytatása nem fog többes tagságot jelenteni, vagy hogy a hegyközségi tagság esetén sem lesz már kettős díjfizetés.

A múlt heti ülésen a bizottság kormánypárti frakcióhoz tartozó tagjai támogatták azt, hogy ezeket a szükséges és fontos módosításokat végig lehessen vezetni a jogalkotás rendszerén. Az előterjesztő felhívta a figyelmet arra, hogy néhány esetben szükséges, hogy a módosítások 2015. január 1-jén hatályba lépjenek.

Az ülésen ugyanakkor az is egyértelmű volt, hogy a jogszabálytervezet néhány szempontból még finomításra szorul. Az előterjesztők mindenesetre már akkor jelezték, hogy készek a javaslat finomhangolására a parlamenti keretek által biztosított lehetőségek mentén. E tény ismeretében támogattuk az indítvány tárgysorozatba vételét. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Legény Zsolt képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. LEGÉNY ZSOLT, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt

Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! Nem meglepődve, de örömmel hallgattam azt az államtitkári hozzászólásban, hogy jelen formájában nem támogatja a kormány ezen törvényjavaslatot. Mi ezt örömmel vesszük, hiszen - nem árulok el vele nagy titkot - a Magyar Szocialista Párt képviselőcsoportja nem fogja támogatni ezt a törvényjavaslatot, de természetesen szeretném azt is elmondani itt a vezérszónoki hozzászólásomban, hogy miért nem.

Előljáróban annyit engedjenek meg, hogy államtitkár úr felsorolt jó pár olyan problémás pontot, amellyel szerintünk is probléma lenne, de ezek a részletes szakmai indoklást is magukba foglalták. Jóllehet van ugyan néhány olyan pontja ezen törvényjavaslatnak, amellyel mi is egyetértenénk, de összességében az egész konstrukciót elutasítjuk, méghozzá azért, mert mi már a 2012. évi, az agrárkamaraik rendszer függetlenségét megszüntető törvénnyel sem értettünk egyet. A kötelező regisztráción, a kötelező tagságon és az ötezer forintos, kötelezően befizetendő regisztrációs díj megfizetésén túl az akkori módosítások megszüntették a független érdekvédelmi rendszert.

A Fidesz vezérszónoka említette, hogy a múlt héten a Mezőgazdasági bizottságban tárgyaltunk már a törvényjavaslatról, és én akkor Gyórfy Balázs képviselőtársammal vitába keveredtem azzal kapcsolatosan, hogy a nemzeti agrárkamara egy érdekvédelmi szervezet, egy érdekképviselő avagy - ahogyan ő mondta - az csak egy köztestület. Ebben szerintem ma is jelentős vita van közöttünk.

Mindenesetre az elmúlt időszakban folyamatosan és határozottan léptünk fel az agrárkamaraik rendszer erőszakos kormányzati megszállása ellen. Így továbbra is kiállunk a politikamentes érdekképviselői rendszer mellett, amelynek megteremtését a reprezentativitás alapján tartjuk megvalósíthatónak. A teljesen felforgatott és átpolitizált agrárkamaraik és az agráriumhoz tartozó egyéb kamaraik rendszernek csak olyan, akár a burgenlandi példához hasonló átalakítása és módosítása elfogadható számunkra, amely nem pártérdekeket képvisel, hanem a kamaraik tagok gazdasági, pénzügyi és jogi segítségét, illetve szakmai támogatását végzi. Olyan új típusú működésre van szükség, amelyben ugyan kötelező a szereplők regisztrációja, de nincs kötelező tagság.

Tisztelt Képviselőtársaim! Jelenleg a 2015. évben egyébként 1,7 milliárd forintos költségvetési támogatásban részesülő Nemzeti Agrárgazdasági Kamara nem független a kormányzó párttól, nem független a Fidesztől és a kormánytól, s ezt alátámasztják a következő tények is. Az agrárkamara elnöke Gyórfy Balázs képviselőtársam, a Fidesz országgyűlési képviselője, a törvényjavaslat egyik előterjesztője, aki a Magosz elnökségi tagja. A nemzeti agrárkamara mikro-, kis- és középvállalkozásokért felelős országos alelnöke Kis Miklós Zsolt, a Miniszterelnökség agrár-vidékfejlesztésért felelős államtitkára, aki a Magosz ifjú gazda tagozatának elnöke.

Hét megyei elnök kivételével az összes megyei agrárkamaraik elnök a Magosz területi logikán delegált országos elnökségi tagja.

A Magosz politikai elkötelezettségét vagy politikai kötődését mi sem bizonyíthatja jobban, mint a következő tények: a Magosz elnöke Jakab István, az Országgyűlés alelnöke, egyébként a törvényjavaslat másik előterjesztője, a Fidesz országgyűlési képviselője. A Magosz főtájkára Obreczán Ferenc, volt fideszes országgyűlési képviselő.

(20.40)

A Magosz szövetségi igazgatója Budai Gyula, a Fidesz országgyűlési képviselője, aki jelenleg - és ezt pontosan próbálom felidézni - a Külgazdasági és Külügyminisztérium Oroszország által elrendelt embargóból fakadó külgazdasági intézkedésekért felelős miniszteri biztosa.

Tisztelt Ház! Az is ismert tény, hogy az agrárkamara megyei szervezetei látják el a még meg nem alakult helyi földbizottságok feladatait. Helyi földbizottságok híján, amelyek a májusi határidő ellenére egyébként még nem álltak fel, a megyei agrárkamaraik döntenek arról Rajkától Záhonyig, hogy élnek-e vétőjogukkal a földvásárlások során. Így a kamara megyei szervezetei a földműtyi kiszolgáló és koordináló szervezetévé váltak. Döntéshozatali rendszerük nemcsak lassú és körülményes, de rendkívüli hibákkal és vitatható döntésekkel terhelt.

Mi sem bizonyítja ezt jobban annál a ténynél, hogy az elmúlt időszakban több olyan eset is napvilágot látott, amikor - idézőjelbe teszem - felhalmozásra hivatkozva utasították el helyi gazdálkodók földvásárlásait annak érdekében, hogy a Fideszhez közel álló személyek szerezhessenek meg újabb és újabb területeket. A korrump orbáni kormányzás következtében pedig a döntéseik ellen fellebbezésnek, jogorvoslatnak helye nincs. Ez számunkra megdöbbentő és felháborító is, ezt visszautasítjuk.

Így történt ez például Zircen is, ahol a függetlennek hívták, ám mégis fideszes politikusok által vezetett agrárkamara visszaélt a bizalommal, és kiszolgált a helyi fideszes baráti kört. Egy 100 hektáros családi gazdálkodó ugyanis a vele szomszédos és meghirdetett 1 hektáros földterületet szeretne volna megvásárolni. Gondolta, elég lesz, ha él az elővásárlási jogával. Hát, nem volt elég, mert azzal nem számolt, hogy egy fideszes család, amelyben mind a férj, mind a feleség más-más településeken ugyan, de agrárgazdasági bizottsági tag, bejelentkezett ugyanerre a földterületre. Így a megyei agrárkamara felhalmozásra hivatkozva el is utasította az egyszerű és Fidesz-tagsággal nem rendelkező családi gazdálkodó vásárlási szándékát.

De nem egyedül esetről van szó, ugyanez megtörtént a Szigetközben is egy kisnyugdíjossal. Ő mindössze fél hektárt szeretett volna vásárolni egy ismerősétől a meglévő 0,9 hektárjához. Ki is fizette a

20 ezer forintot a szükséges adminisztrációs költségekre, ráadásul egyedüli jelentkező volt a területre. Teljesen érthetetlen módon októberben elutasították a májusi kérelmét. Az indok, ahogyan azt már említettem, ebben az esetben az volt, hogy felhalmozás céljára vásárolna a kisnyugdíjas. Nem értjük, hogy lehet fél hektár felhalmozás. Ráadásul a kamara két embert is rossz helyzetbe hozott: a kisnyugdíjast, aki a költségekre fordított 20 ezer forintját is elbukta, illetve az eladót, aki hoppon maradt, és nem tudta eladni területét.

Tisztelt Ház! Az említett két példa jól mutatja, a korrump fideszes állam megteremtette annak a lehetőségét, hogy a barátok kiszolgálása jogszerű legyen. Lehet, hogy jogszerűen járnak el, de erkölcstelenül. Amíg pedig a rendszer így működik, a Magyar Szocialista Párt országgyűlési képviselőcsoportja a javaslatot nem támogatja. Csak olyan módosítást tudunk elfogadni, amely garantálja a politikamentes érdek-képviselési rendszer létrejöttét a magyar mezőgazdaságban és élelmiszeriparban.

Ahogy említettem önöknek, Gyórfy Balázs képviselőtársammal nézeteltérésbe, vitába keveredtünk annak kapcsán, hogy a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara gyakorlatilag érdek-képviselési szervként avagy köztestületként működik. Szerintem mind a két feladatot el kell hogy lássa, és az érdekképviselés ebben az esetben azt is jelentené, hogy a kormánytól is függetlennek kellene hogy legyen, természetesen a kormányzati kapcsolatokat ki kellene egyébként ebből a szempontból használni, ki kellene aknázni, de az nem azt jelenti, hogy gyakorlatilag egy szolgahíj kiszolgáló szervezetet kell ebből a szempontból létrehozni.

Éppen ezért elvi problémánk és elvi ellentmondásunk van ezzel az üggyel kapcsolatban, ezért ahogyan említettem, a Magyar Szocialista Párt nem fogja tudni támogatni ezt a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen, hogy ezen kesei órán meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Magyar Zoltán képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

Parancsoljon!

MAGYAR ZOLTÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Megnyugodva hallgattam államtitkár úr kritikáit a benyújtott javaslattal kapcsolatban. Nagyon sokkal mi is egyetértettünk, és nekünk is szúrta a szemünket, hogy bizony jelen állapotában ez a javaslat nem tölti be azt a szerepét, ami egyébként szerintünk a benyújtónak eredendően is szándéka kellett hogy legyen.

Ugyanakkor nem tudjuk támogatni a javaslatot, féltő, akkor sem, ha ezek közül néhány ki lesz majd küszöbölve esetleges kormánypárti módosító indít-

ványokkal. Itt jó néhány olyan pont is van, amit államtitkár úr nem emelt még ki, de mi aggályokkal tekintünk rá. Alapvetően egyébként a Jobbik Magyarországért Mozgalom az ilyen jellegű, főként technikai pontosításokat tartalmazó jogszabályokat szokta tudni támogatni, hiszen így év vége felé nem egy, nem két salátatörvényt be szoktak nyújtani, ami ilyen irányba mutat, és ezeket a hibákat, a gyakorlat során észrevett és felhalmozódó hibákat próbálja meg kijavítani. Az elmúlt években az volt a tapasztalat, hogy ezek közül jó néhányat tudtunk is támogatni. Azonban az agrárkamarákkal az a helyzet, hogy ellenvéleményem van itt elnök úrral szemben, hiszen szerintünk egyáltalán nem tölti be azt a szerepét az agrárkamara, amit szántunk volna neki. Mondhatom így többes számban, hiszen amikor a régi agrárkamara rendszer 2012-ben átalakításra került, azt a Jobbik üdvözölte és támogatta, ellenben szocialista képviselőtársammal szemben úgy gondolom, hogy a régi agrárkamara nem működött jól, nem képviselte a magyar gazdálkodók többségének érdekét. Egy nagyon szűk körnek volt a játszótere, és ez is jellemzően a nagyobb kft.-k, nagyobb gazdaságok tulajdonosi köre volt, tisztelet a kivételnek, mert ilyen is volt egyébként.

Ugyanakkor az átalakítás nem azt eredményezte, amit mi, jobbikosok vártunk volna tőle, azaz olyan nyugat-európai mintákat nem vettek át, a kamara működésébe nem építettek bele, ami azt eredményezhette volna, hogy a kamara a gazdálkodóknak tényleg mindennapi segítséget tudjon nyújtani az adminisztratív ügyek területén, a pályázatok területén, egyáltalán a mindennapi létüket nem látjuk, hogy segítette volna. Ellenben a kamarai választások világosan mutatták, hogy nem tudtak önként nagyobb, sokkal nagyobb érdeklődést kifejteni a gazdálkodók részéről a kamara irányába, ami önmagában aggályos. Ha jól emlékszem, ilyen 7 százalékos körű választási kedv volt a tagok részéről az agrárkamara választásokon - ez megyénként eltérő volt -, ami azért egy brutálisan alacsony szám, és már önmagában jelzi azt, hogy valamit nagyon elrontottak, és egyáltalán nem sikerült elérni azt a célt, amit megfogalmaztak, miszerint a magyar gazdák, a magyar érintettek, a magyar kamarai tagok többségét majd be fogják tudni vonni a döntéshozatalba, és egyáltalán majd magukénak fogják érezni a kamarát.

Ez sajnos nem következett be, és talán ennek is az egyik következménye az, hogy jelenleg a kamara valóban túl erősen köthető a kormányhoz, és túlzottan is a Fidesznek egy kis kiszolgáló szervének tűnik sok esetben. Előttem már elhangoztak azok a személyi kötődések, amelyek egyértelműen mutatják azt, hogy nem egy független szervezetről van szó, és nem arra törekedtek a kamara kialakításakor, hogy kormányokon átívelő, az érintettek, termelők érdekeit minden szempontból és minden változásokon keresztül képviselni tudja.

Tehát le kell szögezni, hogy az átalakítás nem érte el azt a célját, amit egyébként önök hangoztattak és mi is szerettünk volna. Épp ezért ennek a kamarai törvénynek az ilyen apróbb foltozgatása nem fogja tudni azt eredményezni, hogy a helyzet megváltozzon, és elérjük azt a célt, hogy valóban a kamarai tagok érdekében tudjon működni ez a szervezet. A kötelező tagságot úgy önmagában én egyébként nem ítélem el. Az az 5 ezer forintos regisztrációs díj szerintem is egy bizonyos szint alatt azért megterhelő lehet, és sokaknak okozott problémát, de én nem a kötelező tagságban látom azért itt a gondot, hanem abban, hogy emellé nem kapták meg azokat a szolgáltatásokat, amelyeket egyébként joggal vártak el és amelyeket önök is hangoztattak.

De néhány konkrétumot mindenképpen ki szeretnék emelni. Igyekszem azokat kihagyni, amelyeket államtitkár úr már elmondott a javaslattal kapcsolatban, de azért vannak itt részletre menő aggályaink és problémáink, amiket ki fogok fejteni. Azt szeretném előljáróban elmondani, hogy ennek a helye egyébként a részletes vitában lenne, de erre most már nincs lehetőség, így kénytelen vagyok idehozni az általános vitába. Bizottságban lesz mód rá nyilvánvalóan, és azt meg is fogom tenni, illetve a módosító indítványok is - azt hiszem, holnap 16 óráig lehet benyújtani őket - meg fognak érkezni időben, de itt, a Ház falai között azért egy-kettő mellé mindenképpen szeretnék érveket lefektetni.

A törvényjavaslat 1. § a) pontja szerint meghatározott gazda törvényi fogalma ellentmondónak és pontatlannak tűnik a mi szempontunkból. Ez ugyanis a következő. „a) gazda: Magyarország területén lakóhellyel, tartózkodási hellyel, székhellyel vagy telephellyel rendelkező őstermelő, az agrárgazdasági tevékenységet folytató egyéni vállalkozó, továbbá az aa) és az ab) pontok szerinti feltételek hiányában a földművesként nyilvántartott személy.” Egyrészt úgy gondolom, hogy nem indokolt, hogy az őstermelő mint gazda esetében az előterjesztés mellőzze a legfőbb ismervét, az agrárgazdasági tevékenységet folytatót.

(20.50)

Ha ugyanis a természetes személy gazdálkodó, és sem az Övtv.-ben, sem a TEÁOR-jegyzékben taxatív módon meghatározott tevékenységek egyikét sem végzi, úgy fogalmilag kizárt az őstermelői minősítése. Annak sincs tárgyi vagy szabályozástechnikai alapja, hogy a törvény csak az egyéni vállalkozónál tünteti fel a tevékenységet, ami egyrészt az agrárgazdasági, másrészt az őstermelői fogalomnál zavart kelt. Sőt, értelmetlen annak az ismervnek a kiemelése, hogy az ország területén székhellyel vagy telephellyel rendelkezik. A székhely a szervezeti, jogi vagy nem jogi személy részére fenntartott működési területet jelző

kategória, ami a természetes személy gazdálkodónál szinte elesik. Az őstermelőnek, mivel nem szervezeti személy, nem lehet székhelye sem.

Végül a földművesként nyilvántartott személy mint gazda beemelése a természetes személy gazdálkodó kategóriába szintén aggályos, a földműves ugyanis a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló törvény 5. § 7. pontjában meghatározott összetett törvényi fogalom, részben belföldi természetes személyt, illetve tagi állampolgárt jelöl, másrészt pedig kiterjed az uniós illetőségű avagy belföldi mezőgazdasági termelő szervezet természetes személy tagjára is, ha ez a cégvagyon tulajdonosa természetesen. Eszerint földműves az is, aki legalább 25 százalékban tulajdonban álló, Magyarországon bejegyzett mezőgazdasági termelőszövetkezet olyan tagjának minősül, aki mező- és erdőgazdasági tevékenységet, illetve mező- és erdőgazdasági és azokat kiegészítő tevékenységet személyes közreműködésként végzi. Ezért a tervezet földműves fogalma nem más, mint a javaslat által nevesített külön szabályozott gazdálkodó szervezet 25 százalék arányát elérő cég tulajdonosa, így a nevesítése mintegy megkettőzi, de legalábbis átfedi a gazdálkodó szervezet fogalmát. A hatályos törvény ezt a fogalmi zavart elkerüli, ezért jelen esetben a módosítást nem érezzük indokoltnak.

Egyébként a javaslat 2. §-ában a gazda esetében a tagi jegyzék kötelező tartalmává teszi a gazda személyi azonosítójának a feltüntetését. Az agrárkamara a KSH számára statisztikai célból a (2) bekezdésben foglalt tagjegyzékhez hozzáférést biztosít, vagy kérelmére egyedi azonosításra alkalmas módon adatot ad át. A hatályos törvénynek a tagjegyzék 7. §-a szerint kötelező tartalmából kitűnik, hogy a gazda, a gazdálkodó szervezet valamennyi lényeges releváns adatát előírja, így ezen körének a további bővítését a gazda esetében csak az értesítési cím külön feltüntetése teszi indokolttá. Ha az agrártermelő természetes személy vagy szervezeti személy és az adatszolgáltatási kötelezettségét összevetjük más ágazatokhoz tartozó - ipar, kereskedelem, szolgáltatás és egyéb - termelő szolgáltató tevékenysége alanyainak adatszolgáltatási kötelezettségeivel, kitűnik, hogy a mező- és erdőgazdasági termelő gazdálkodásnak, jövedelemszerzésnek és életvitelnek minden mozzanatát teljes mélységre törekedve átvilágítja. Még a büntetését töltő elítéltnak sem kell olyan terjedelmű és mélységű adatszolgáltatást biztosítania, mint amilyet ezen érintett személyeknek szükséges, így ezt is aggályosnak tartjuk.

Ezért a módosítással, ami a kötelező adatkört lényegesen ki akarja terjeszteni, a hatályos jog szerinti adatszolgáltatás és adatgyűjtés tartalmát is az ésszerűség igényei alapján szűkíteni szükséges. Ez egyrészt útját fogja állni a bürokrácia működése közben fellépő zavaroknál azokban az esetekben, amikor úgy gondoljuk, hogy ezek az adatok jogtalan kezekbe kerülhetnek, másrészt a jogállamiság és a személyiségvédelem alkotmányos alapjoga megkí-

vánja, hogy egyetlen állampolgárt se kötelezzen kellő közérdekű szükséglet és alapos indok nélkül a jogszabály túlzott adatszolgáltatásra. Jelen esetben a törvény alaptalanul írja elő a gazda személyi azonosítójának feltüntetését, mert az egyéb kötelező adatszolgáltatások összessége azt véleményünk szerint nem teszi szükségessé.

A javaslat idézett 7. §-a szerint az agrárkamara ezt is egyedi azonosításra alkalmas módon köteles átadni a KSH részére, ami egyfelől merőben szükségtelen, másfelől csak a személyiségvédelem megsértésére, a joggal való visszaélésre adhat tárgyi alapot, ezért úgy gondolom, hogy a javaslat normaszövegéből a személyi azonosító előírását indokolt lenne elhagyni. Most nem akarok olyan politikai üzenetekbe belemenni, hogy a Kubatov-listák ismeretében ezt különösen aggályosnak tartom.

A törvényjavaslat új rendelkezésként írja elő, hogy az ingatlanügyi hatóság az adatbázis üzemeltetőjével kötött megállapodásban foglaltak szerint havi rendszerességgel az ingatlanügyi hatóság információs rendszerén keresztül térítésmentesen köteles adatot szolgáltatni az agrárkamara részére a földműves, illetve a mezőgazdasági termelő szervezet felsorolt adatairól. Ezek között egyébként a földműves személyi azonosítója is szerepel. Ami az utóbbit illeti, ennek az elhagyása indokolt, hiszen az előző pontokban kifejtettem már ennek az okát. Másrészt azonban szükségtelen a káros munkateher az ingatlanügyi hatóság részére is, hiszen ez ezt okozza, sőt az adatbázis-kezelő agrárkamarának is. Úgy gondoljuk, hogy havonta teljesítse, az komoly elvárás, illetve hogy ezeket az adatokat befogadja; ehelyett az lenne célszerű, hogy a földhivatal csak az egyedi adatváltozások haladéktalan jelentésére legyen köteles, míg az előírt adatok összesített szolgáltatását csak negyedévenként kelljen teljesítenie.

Itt néhányat kihagyok, mivel ezeket államtitkár úr is említette. Talán még azt emelném ki, hogy a törvényjavaslat kormányrendeletre bízva az őstermelői igazolvány kiállítását, érvényesítésének és visszavonásának hatósági feladatait, amelyeket az agrárkamara telepít. Ugyanakkor az igazolvány visszavonása más szerv hatáskörébe tartozik, amely erről az agrárkamarát köteles értesíteni. Tény, hogy az igazolvány visszavonása olyan szankció, amit az őstermelői jog megsértése vált ki, ennek elbírálása pedig nem tartozik az agrárkamara hatáskörébe. Ugyanakkor az igazolvánnyal kapcsolatos közigazgatási eljárás egysége indokolja, hogy az igazolvány visszavonása is az azt kiállító agrárkamara feladata legyen a szankciót alkalmazó szerv megkeresése alapján.

Itt még hosszasan tudnám sorolni azokat a pontokat, amelyek a hatályos törvényben szerepelnek, és érdemes lett volna módosítani, azonban nem tették meg ezeket. Sajnos, több olyan van ezek között, amit a jelen módosítással nem nyitnak meg, így nem tudunk hozzá módosító indítványokat benyújtani. Ugyanakkor azt hiszem, hogy szükséges lenne és

mindenki örömére szolgálna, ha befogadnák ezeket a javaslatokat.

Amit még mindenképpen szeretnék kiemelni, az az utolsó oldalon van. Összességében a jelen javaslat ellentmondásait csak egy demokratizmusra épülő új törvény tudná megváltoztatni, ezért is mondtam, hogy jó néhány olyan szakasz van, amiket most technikai okokból nem tudunk módosítani, ehhez ugyanis egy teljesen új agrárkamara törvényre lenne szükség. A fentiek alapján tehát azt tudom mondani önöknek, hogy nem tudjuk a javaslatot támogatni. Hacsak valami csoda folytán nem történik olyan érdemi előrelépés a mostani vita során, illetve ha a holnapi határidőig benyújtandó módosító javaslatok között nem lesz olyan, ami nagyságrendekben képes lesz a jelen javaslatot átírni, akkor félok, hogy a végén nem tudjuk támogatni ezt a javaslatot.

Ezeket szerettem volna röviden elmondani, illetve ha még a vita során felmerül valami, akkor természetesen gombot nyomok. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Sallai Róbert Benedek képviselő úrnak, LMP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt jelen lévő Képviselőtársaim! Mindig azzal szokták vádolni az LMP-t, hogy túlságosan különutas, és nem akar senkivel együttműködni. Pedig most is egy olyan helyzet van, hogy Legény Zsolt képviselő úr véleményével egyetértünk, most a kormány képviselőjével is nagyjából egyet lehetett érteni, és Magyar Zoltán képviselő úr mondandójával is túlnyomó többségben egyet tudtam érteni. Egyetlen dolog van, amiben Magyar képviselő úrral vitatkoznék: én alapvetően elvitatom azt a kötelezettséget is, hogy a kötelező kamarai tagság produktív lenne.

Én azt várnám el egy ilyen közttestülettől is, hogy nyújtson olyan szolgáltatásokat, hogy megérje belépni, nyújtson olyan minőségű rendszert, hogy legyen értelme belépni. Én a Magosz létjogosultságát teljes mértékben tiszteletben tartom, mindig is egy legitím szervezetnek ismertem el, éppen azért, mert mindenki eldöntheti, hogy akar-e egy olyan csapathoz tartozni vagy nem. A kamara esetében ez nincs meg. Nyilván nem akarok olyan demagógiával jönni, hogy ennyi elv alapján lehetne a Fidesz-tagság is kötelező az országban, de itt is mindenképpen vitatom azt, hogy vajon jó-e és produktív-e ez a hozzáállás.

(21.00)

Mielőtt hozzákezdenék a pártunk véleményének az ismertetéséhez, még egy nagyon kicsi ilyen demokraciáfelfogási gondolatokat hadd osszak meg önökkel, ugyanis a mai nap folyamán sokat rágód-

tam azon, hogy egyáltalán hogyan kezeljek egy ilyen javaslatot. Ez azért van, mert ahogy mi látjuk egy társadalom felépítését, talán örvendetes és hasznos lenne az, ha meglenne a politikai irányítás, a politika, amely olyan személyekből áll, akik valamilyen szintű hatalmat akarnak gyakorolni, irányítani akarják a közösséget és a társadalmat, és erre irányuló törekvésüket a közjó érdekében kívánják megvalósítani. Jó lenne, ha a társadalom többségének munkát teremtene a gazdaság, és a gazdaság lehetőség szerint politikamentes lenne, és leginkább a versenyszabályok szerint tudna működni úgy, hogy minden társadalomban részt vevőnek is hasznos legyen. És nagyon-nagyon jó lenne az, ha lenne egy olyan harmadik szektor, egy civil társadalom, amely teljesen függetlenül tud ezektől működni, minden természetes személynek lehet magánvéleménye, ha akarnak, ezek csoportokba összeállhatnak és szerveződhetnek civil szervezetté.

Az szokott a nagy rákfenéje lenni a társadalomnak, hogyha ezek a társadalmi csoportok elkezdnek összekeveredni. Azt láttuk az elmúlt két évtizedben, hogy magát a korrupciót az teremti meg, amikor a politika meg a gazdaság összekeveredik, amikor a gazdasági csúcsszereplőkből lesznek a politikusok, és fordítva. Az teszi tönkre a civil társadalmat, amikor a civil társadalom is elkezd összekeveredni a pártokkal, és már alig van olyan civil szervezet, amelyre azt mondhatnánk, hogy valóban civil, mert mindenki mögött valami pártot sejthetünk, akármilyen véleményt mond. Az lenne a jó, ha ez nem így lenne.

Ebből a gondolkodásból következett az, hogy én magam egy picit azon is meglepődtem, hogy az agrárkamara vezetője és érdekeltségei nyújtanak be egy ilyen javaslatot, azért, mert számomra - egy önkormányzati képviselő-testületi múlttal a hátam mögött - egy kicsit összeférhetetlennek tűnik az, hogy a saját szabályozásunkat a tisztelt Ház elé hozzuk. Ugyanígy voltam, amikor Bánki Erik képviselő úr behozta a sportfogadási online törvényt, amivel a saját szervezetét, az MLSZ-t akarta támogatni az adóbevételekből.

Jogászai az LMP-nek megnyugtattak, hogy a parlament alkotmányosan másképpen működik, és az az alapfeltételezés, hogy itt mindenki a közjót szolgálja, és ebből adódóan itt nem merülhet fel ilyen összeférhetetlenség, pedig minden bizonnyal az én morális iránytűmben kelt aggályokat ennek ellenére ez a folyamat.

Arra kérem még a tisztelt fideszes képviselőtársaimat, illetve az elnök urat, mindig, a mai nap főleg azt vettem észre, hogy a Fidesz folyamatosan vagy defenzívában, vagy offenzívában kommunikál, hogy higgye el, nem rossz szándékkal mondom el a véleményemet, legyen az egy más szempontból gondolkozó ember véleménye, és nem ártani akarok vagy támadni, hanem más véleményen vagyunk ezekről. A vidékpolitikai testülete az LMP-nek azt kérte, hogy azt a véleményt fogalmazzam meg a Parlament falai

között, ami sok-sok vidékről beérkezett hozzánk. Mondanám ezt a véleményt, amit megfogalmaztunk.

Az előttünk lévő törvényjavaslat tökéletesen beilleszkedik a fideszes-magoszos agrárkamara eddigi tevékenységébe: saját hatásköreit, saját befolyását, saját bevételeit és a gazdákról rendelkezésre álló adatbázisait igyekszik maximalizálni, közben a gazdáknak nyújtott támogatás messze elmarad az elvárhatótól. A törvényjavaslat még inkább a kormányhoz láncolja a kamarát, amelynek a köztisztületi és önkormányzati szerepköre csökken, és szinte közigazgatási szervvé degradálódik, ugyanakkor jelentős költségvetési és uniós támogatásokra is számíthat, valószínűsíthetően jelentős létszámbővülés mellett. Az LMP nem ért egyet azzal, hogy az agrárkamarából egy kádertemető legyen és egy fideszes kifizetőhely. Azt szeretné, hogyha a magyar gazdák valós érdeképviseletét tudná ellátni egy ilyen testület.

Az agrárkamara működésével kapcsolatos törvények módosításával egyre csak nőnek a gazdálkodók adatszolgáltatási kötelezettségei a vitatható felhatalmazással működő szervezet felé. Magyarul, az agrárkamara egyre többet akar tudni a tagjairól. Miközben azonban a 2010 előtti időszakhoz képest érdemi többletszolgáltatáshoz nem jutottak a gazdálkodók, jelentős többletkötelezettségek most már jelentkeznek.

A kötelező kamarai tagság bevezetése óta a mintegy 370 ezres kamarai tagságot tagdíjfizetésre kötelezik, cserébe pedig egy politikailag motivált, forrásokat halmozó intézményt kapnak. Maga az újság is sok esetben sok tagnak rendkívüli mértékben bántja az önértékét, hogy a tagdíjából gyakorlatilag egy kormányzati propagandát szolgáló lapot adnak ki, miközben olyan alapvető forrásokra és postázásokra nincs állítólag költség, hogy postai úton minden tagot kiértesíteni, mondjuk, a testületi választásokról.

A kamara a közcélokra, a döntéshozók teljesebb informálására hivatkozva igyekszik újabb törvénymódosítást elérni, miközben az egyik adatkérésre - írásbeli kérdést nyújtottam be - azt a választ adták, hogy a települési kamarai bizottságok keretében keletkező adatok nem számítanak közérdekű adatnak. Mindeközben az agrárkamara mind az országos vezetésébe és a települési agrárgazdasági bizottságok vezetésébe részben a Fidesz, részben a saját embereit igyekszik ültetni, enyhén szólva így jogos a gazdák rosszallása, gyanakvása azzal kapcsolatban, hogy a kamara mindent tudni akar róluk.

Milyen garanciákat tud adni az agrárkamara vagy a jogalkotó arra, hogy ezzel az adatok nem lesznek politikai célokra felhasználva, nem lesz politikai megtorlás eszköze az ezen adatokból beszerzett információk?

A települési agrárgazdasági bizottságokkal, a TAB-okkal kapcsolatban hosszú adatkérési folyamatban voltam az agrárkamarával, miután a kamara saját alapszabályával ellentétesen nem értesítette a

tagjait az alakuló ülésekről. Az LMP-hez ezzel kapcsolatban számos megkeresés érkezett, és egytől egyig arról szóltak, hogy az országban számtalan helyen alapszabály-ellenesen történt meg az agrárkamara bizottságok alakuló ülésének összehívása. Az üléseket a gazdálkodók háta mögött hívták össze, a meghívók kiküldése és a jelölési folyamat nem volt átlátható, a kormánypárthoz közel állók lényegében maguk között játszották le az egész folyamatot.

Kiskunfélegyházán például 1575 regisztrált tagból 11 fő választott ötagú elnökséget, amelynek egy helyi fideszes önkormányzati képviselő lett az elnöke; 1575 regisztrált tagból nem kapták meg a meghívót. *(Sic!)* Az LMP az ügyészséghez fordult, miután nyilvánvalóvá vált, hogy a települési agrárkamara bizottságok megalakulását a Fidesz kisajátította, és a saját embereivel töltötte fel a testületeket. A kamarai bizottságok számos helyen alapszabály-ellenesen jöttek létre, és éppen úgy, mint a trafikpályázatok esetében, a kormánypárthoz való hűség ezúttal is fontosabb volt, mint az érintettek érdekei. A TAB-ok megalakulásával kapcsolatban a Fővárosi Főügyészség is megállapította a hiányosságokat, azonban azzal a mókás megállapítással, hogy miután lezajlott ezeknek a létrehozása, utólagosan már nem lehet változtatni a jogszerűtlen állapotot.

A hiányosságok, illetve visszaélések indítéka ugyanaz lehet, mint a zártlistás országos kamarai választásoké 2013-ban: minden szintre a maguk megbízható emberét akarták ültetni. Ezekben a választásokon csak a jelölő szervezetek listái közötti választást tették lehetővé, széles körben kizárták a szakmai szervezetek önálló részvételi lehetőségét. A kamarai választásnak nevezett színjáték szabályait a jórészt a kormány közeli Magosz vezetőiből álló átmeneti elnökség dolgozta ki, és csupán egyetlen szervezet, a Magosz állított listát minden megyében. A részvétel ennek megfelelően is alakult, a szavazásra jogosult mezőgazdasági szereplők 93 százaléka nem vett részt a kötelezővé tett agrárkamara választáson. Az a kérdés, hogy vajon egy 7 százalékos részvételnél mennyire lehet legitimnek tekinteni a kamarának bármilyen vezetését és vezetési szintjét.

Különböző trükkökkel, fortélyokkal tehát biztosították az agrárkamara hálózat teljes fideszmagoszos megszállását, egy szakmai szervezetről teljes egészében politikai szervezetet csináltak. Most pedig arra kér felhatalmazást az agrárkamara az Országgyűléstől, hogy a gazdák legtöbb személyes és gazdálkodási adatához is hozzáférhessen. Kérdezzük ezt: hol fog megállni az agrárkamara terjeszkedése, és hol lesz az, amikor már nem akar többet?

Ugyanakkor a politikailag semlegesnek kicsit sem nevezhető agrárkamara jelentős forrásokhoz is jut évről évre a brüsszeli támogatásokból és a tagság által fizetett tagdíjakból, ugyanakkor ezek elköltése sem kellően átlátható, itt sem valósul meg az átláthatóság alapelve. Az agrárkamara csak 2014-ben 1 milliárd forintot tett szert az Európai Uniótól a

gazdálkodói információs szolgálat fejlesztéséhez, továbbá megközelítőleg évi 1,5-2 milliárd forintot szed be tagdíjakból, az elmaradt tagdíjak pedig adók módjára behajthatóak. Ez is alapvetően kérdéseket vet fel, hogy a kamarai tagdíj illetően való behajtása vajon mennyire szolgálja a tagság érdekeit.

A jelentős források ellenére a gazdáknak nyújtott lényegi szolgáltatások köre szűk, a gazdainformációs rendszerhez például nem járul a pályázatírásban való segítségnyújtás. A már említett forrásokon kívül a falugazdász-hálózat NAK-hoz kerülése miatt további 1,7 milliárdot is megkapott a kamara a központi költségvetésből.

A törvénnyel kapcsolatban csak néhány konkrét észrevételt teszek, hiszen mint a korábbiakban részletesen kifejtettem, az agrárkamara fejétől búzlik a hal, és minden további törvényalkotási munka ebben a tárgyban lényegében értelmét veszti. Az átláthatóság fokozására mindenesetre az LMP módosító javaslatokat fog beadni az agrárkamara törvényhez. Ezeket a mai nap folyamán már aláírtam, és benyújtásra kerültek.

A 8. § megállapítja, hogy az alapszabály a tagdíj-fizetés alapját vagy mértékét csökkentő kedvezményeket állapíthat meg. Nem derül ki az előterjesztésből, hogy ennek a szabályzatnak az alapján vajon kiknek a tagdíját fogják csökkenteni, milyen szempontok alapján, és majd hogyan adhatják és milyen testületek a könnyítést. Hogy a pártoló és tiszteletbeli kamarai tagságnak mi a célja, értelme, potenciális személyi köre, gyakorlati jelentősége, szintén nem derül ki.

(21.10)

Az 5., 6., 7. § szól a tagjegyzékről és az adatszolgáltatási kötelezettségekről. Itt gyakorlatilag, ha valaki megnézte a jogszabály-módosító javaslatot, a gazdálkodók gumicsizma-lábméretén kívül már mindent megkérdeznek, pedig ez maradt ki, ami még kapcsolódik így közvetlenül a gazdálkodáshoz.

Az agrárkamara a jövőben rendkívül tág körben kezelhet adatokat a gazdasági szereplőkről, szinte korlátlan hozzáférésekkel az állami adatbázisokhoz. A jelenlegi tevékenységei ezt nem indokolják, amélt, hogy az adatvédelmi törvénnyel és a személyi adatok védelméről szóló jogszabályokkal teljes mértékben összeegyeztethetetlen ez, hiszen nem közigazgatási szervként teljesen felfoghatatlan, hogy egy köztisztület hogyan férhetne hozzá magánszemélyek és állami adatbázisok sokaságához.

A törvényjavaslat csak előrevetíti, de nem egyértelműsíti, hogy az agrárkamara a jövőben milyen új közfeladatokat fog az államtól átvenni. Ezek körét gyakorlatilag a kormány és a kamara közötti megállapodásokra bízta, sőt a kamara ezenkívül külön megállapodás alapján is láthat el feladatokat külön díjazás ellenében, amiről szintén semmit nem lehet tudni az előterjesztésből, hogy mik is lesznek ezek, és

hogyan is fognak ezek eldőlni akár kormányzati szinten, akár kamarai szinten.

A 9. § (4) bekezdésében nem tudjuk, hogy mit jelent az, hogy az agrárkamara a mezőgazdasági támogatások felhasználásában átruházott és együttműködői feladatokat lát el. Ez mindenesetre jelzi az átpolitizált és vitatható legitimitású kamara pénzosztó szerepének lényeges erősödését. Többekben felmerült, hogy ennek a bizonyos ÁVH-nak, bocsánat, MVH-nak a jogköreit akarja esetleg átvenni a kamara, de nem egyértelmű ez, hogy mire fog itt sor kerülni. Tehát a jogszabályban nyilvánvalóan kíváncsiak lennének arra, hogy mi is ez konkrétan, hiszen ez a 9. § (4) bekezdése viszonylag tág kereteket szab, és nem átlátható ez teljesen.

A 13. §-ban az agrárkamara feladatkörébe helyezi a teljes mezőgazdasági és vidékfejlesztési szaktanácsadást is. Nem derül ki, hogy a Nemzeti Agrárszaktanácsadási, Képzési és Vidékfejlesztési Intézet akkor mi is lesz, vagy akkor az hogyan fog változni, hogyan fogja a kommunikációs feladatait ellátni, nem látható az, hogy az eddigi rendezvényszervezősekből mi lesz, tehát nyilvánvalóan a mostani gyakorlatban merülnek fel kérdések.

A 14. §-ban az agrárkamara megkapja közfeladatként a mesterképzést, sőt a felnőttképzésben is részt vehet. Nagyon-nagyon érdekes dologként merül fel ezzel kapcsolatban az elmúlt háromévi statisztikája annak, hogy hogyan alakult a földtörvény bevezetése óta, mondjuk, az alapfokú mezőgazdasági képzettségek aránya. Ajánlom szíves figyelmükbe azt a statisztikai adatot, hogy míg 2012-ben 1100-an, 2013-ban, azt hiszem, 1400-an, addig 2014-ben már több mint 5 ezren akartak aranykalászos gazdaképzést kezdeni. Nyilvánvalóan így lehet kikerülni könnyedén azt a korlátozást, amit a földtörvénnyel kivédeni akart a kormány, és állítólag hatásosan megtette.

A 16. §-ban tovább erősödik az egyszemélyi elnöki hatalom a kamarában. Az elnök a főigazgatói jogköröket magához vonhatja és átruházhatja. Azt mondja az előterjesztés: az elnök a főigazgató akadályoztatása esetén, valamint ha a főigazgatói tisztség nincs betöltve, a főigazgatói jogkörök gyakorlását magához vonhatja, illetve e jogkör gyakorlását az elnök általános helyettesítésével kapcsolatos feladatok ellátásáért felelős országos alelnökre, főigazgatóhelyettesre ruházhatja át. Tehát ez egy rendezetlen vezetési struktúra, amikor gyakorlatilag, ha akarom, van ilyen, ha akarom, nincs ilyen, ha akarom, magamhoz vonom, ha akarom, átadom az alelnöknek. Tehát ez a fajta szabályozás semmiképpen nem a jogbiztonságot vagy a kamarai tagság stabilitását teremti meg.

Nem utolsósorban Fazekas Sándor ígérete ellenére máig nem dönthettek a helyi földbizottságok a termőföldek adásvételéről, habár ennek már április óta így kellene lennie - erre jogszabályi kötelezettségek voltak -, máig nem született meg a végrehajtási rendelet a helyi földbizottságok működéséről, és a

rendelet hiánya miatt a bizottságok helyett a Fidesz által megalakított agrárkamarai megyei szervezetek látják el ezt a feladatot, ezt a hatáskört. Nyilvánvalóan ez is többekben kelt aggályokat, és többekben kelt némi meglepett félelmet, hogy hogyan is lesz ez egy központosított szervezetenél. Most gyakorlatilag a földtörvényt is... *(Az elnök csenget.)* Akkor majd rendes hozzászólásban, elnézést kérek. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most az írásban előre bejelentett felszólalás következik. Megadom a szót Földi László képviselő úrnak, KDNP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A benyújtott, a Magyar Agrár-, Élelmiszergazdasági és Vidékfejlesztési Kamara működésével összefüggő egyes agrártárgyú törvények módosításáról szóló T/2088. számú törvényjavaslat tulajdonképpen négy törvényt kíván módosítani. A javaslat elsősorban a Magyar Agrár-, Élelmiszergazdasági és Vidékfejlesztési Kamaráról szóló 2012. évi CXXVI. törvény módosítását érinti, de kisebb részben másik három törvényt is érinthet. Érinti a mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvényt annak érdekében, hogy elkerüljük olyan helyzetek kialakulását a támogatások igénylése során, hogy az alapvetően kisebb jelentőségű vagy könnyen pótolható ügyféli mulasztások miatt a támogatás lehívása veszélybe kerüljön.

Érinti továbbá a szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló 2011. évi CLV. törvényt, ahol a javaslat rendezni kívánja a szakképzéssel kapcsolatos feladatok ellátásának hatásköri és pénzügyi kérdéseit. És érinti a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvényt annak érdekében, hogy a kamara átmenetileg elláthassa a törvényben meghatározott helyi földbizottsági feladatait, illetve hogy a mezőgazdasági igazgatási szerv döntésével szemben indított jogorvoslati eljárásban belföldi jogsegélyt nyújthasson. A földforgalomra vonatkozó szabályok javasolt kiegészítése adatvédelmi célokat is szolgálhat.

Tehát összességében elmondható, hogy a benyújtott törvényt módosítás alapvetően a kamara működését szabályozó jogszabálynak a finomítását jelentheti.

Az új javasolt szabályozási módszerrel a kamara kellően rugalmas tagdíjfizetési rendszert is kialakíthat, továbbá a javaslat tartalmazza az őstermelők esetében a kamarai tagsági viszony megszűnésének

speciális szabályait. E rendelkezés egyértelműen a kamara folyamatos működését hivatott biztosítani. A javaslat értelmében csak a tagdíjjal tartozók, illetve adatszolgáltatási kötelezettségüket elmulasztók nem kapnának őstermelői igazolványt, illetve betétlapot, így, aki nem tartozik vagy új őstermelőnek minősül, annál a személynél az ügyintézés az általános szabályok szerint történhetne meg.

Nagyon bízom benne, miután a Mezőgazdasági bizottság ezt a törvénytervezetet tárgysorozatba vette, hogy a további egyeztetésekkel, illetve módosító javaslatokkal együtt a törvény visszakerül a Ház elé, és bízom benne, hogy el is fogjuk fogadni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalásra jelentkezett Lukács László György képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Öné a szó.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Meglepve hallgattam a vitát, illetve azt, amit a minisztérium, illetve államtitkár úr kritikaként megfogalmazott a kamara felé, illetve képviselő úr felé. Én úgy gondolom, hogy mi sem mutatja jobban, hogy egyébként átpolitizált a működése az agrárkamarának, ami megnyilvánult ebben a jobbító szándékúnak tűnő, de inkább kioktató stílusú reakcióban, ami a törvényjavaslattal kapcsolatos. Én örülök neki, hogy képviselő úr meghallhatta azt az egyébként kioktató stílust, ami nem áll messze a minisztériumtól és a minisztériumot vezető minisztertől, Fazekas Sándor úrtól. Úgy látszik, hogy önnek most egy vaskos kritikát fogalmazott meg, és úgy tűnik, hogy egy leckét szánt önnek, hiszen ismert az, hogy talán korábban politikai ambíciók voltak ön és öközötte, vagy valami rivalizálás volt, hát úgy tűnik, kristálytisztá üzenetet küldött, hogy ideje előállni egy sokkal jobb minőségű törvényjavaslattal. Úgy tűnik, hogy Fazekas Sándor ezzel is, az államtitkárán keresztül, a saját magára jellemző Döbrögi-stílusban üzenté meg, hogy kicsit jobban oda kellene figyelni a törvényalkotásra.

A másik, a rivalizáláson túl nem tudom minek betudni, mint hogy úgy tűnik, miniszter úr talán szembefordul a saját embereivel teletűzdelt kamarával is, hiszen tudjuk, hogy nem egy olyan személy található, például Jász-Nagykun-Szolnok megyében is, aki nagyon szorosán hozzá kötődik. Úgy tűnik, ő nem tudja most eldönteni, hogy a személyi ambícióival önt büntesse vagy a saját embereit juttassa esetleg pozícióba. Én úgy gondolom, hogy ön ebből le tudja vonni a kritikát, és ha ismeri miniszter urat, akkor betudja ezt a vaskos leckét ennek a kioktató stílusnak. Én együtt érzek önnel; ezzel a stílussal, azt hiszem, több kritika és több hozzáfűzés volt, mint maga az egész törvényjavaslat, tehát így összességé-

ben jó alaposan kivesézték önt. Fel a fejjel, képviselő úr! *(Az elnök csenget.)* Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Normál időkeretben kért szót Sallai R. Benedek képviselő úr, LMP-képviselőcsoport. Öné a szó.

(21.20)

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Most már rövidebb leszek, csak néhány gondolat maradt még el az előbbi befejezéshez, ugyanis éppen ott tartottam, hogy vajon meddig lesz az, hogy a földbizottságok nem állnak fel, és meddig látja el az agrárkamara ezen jogokat szerzte az országban. És ugyanígy a javaslatban, most még a földtörvényt is módosítaná, annak érdekében, hogy az agrárkamara öt évig kezelhesse a földadásvétellel kapcsolatos adatokat. Tehát ebben is felmerül bennünk, hogy miért pont öt évre, miért kellene ezeket kezelni. Nyilvánvalóan nem egy köztestületnek lenne ez a feladata, Magyarország birtokpolitikájának és termőföldjeinek a nyilvántartásához azért sokkal szélesebb és nagyobb biztonságot teremtő kormányzati háttér kellene. Ez volt az, ami jogszabályi szinten elmaradt.

Két-három apróságot szeretnék még elmondani a mindennapi életből és gyakorlatból. Tehát az, hogy az agrárkamara tudja-e képviselni megfelelően a gazdák körét, nyilvánvalóan nekem abban is megjelenik vagy az is indikálja, hogy konkrétan ez a módosító javaslat jött be. A mindennapi gyakorlatból azt látjuk, hogy mondjuk, a területalapú támogatások leadásának a rendszere nem hatékony. Gyakorlatilag a földhivatal rendelkezik minden egyes földhasználati nyilvántartási rendszerrel, rendelkezik azzal, hogy ki hol mit csinál, hiszen be kell jelenteni. Elvileg az MVH csak úgy fizet területalapút, ha mindezek az adatok hitelesen rendelkezésre állnak. Mégsem ezen tudás háttérét használja ki a rendszer, hanem évről évre a gazdálkodóknak külön meg kell tenni. Amellett, hogy a földhivatalba külön be kell menni földhasználati bejelentést tenni vagy visszavonni, amellett ugyanezt a változást évről évre le kell adni minden esetben a gazdálkodó iratokon túl, hogy mit vetett és mivel művelte a földjét, meg kell csinálnia a területalapú beadásakor is. Egyszerűsíthető lenne a rendszer, mégsem ez van előttünk.

Ugyanígy, hadd mondjam el, sokak szerint az, amit mi csinálunk otthon, az nem állattenyésztés, hanem állatkereskedés. Ugye, lovaknak vannak, szamaraink vannak, juhaink vannak, marháink vannak, és minden egyes fajtahoz különböző nyilvántartási rendszer van. Igényelem folyamatosan a lóútleveleket, ENAR-ban csináljuk folyamatosan a szarvasmarhákat, instruktorkal kell egyeztetni ahhoz, hogy a juhokat meg a kecskéket nyilvántartassuk. Átláthatatlan a kormányzati rendszer. A gazdák életét az segítené, hogy ha egy egyszerű lekérdezéssel - az ENAR-hoz hason-

lóan - mód lenne arra, hogy az összes állatfajta esetében működjenek azok a rendszerek, amivel adatokat tudok elérni.

Tehát én arra akartam ezekkel a gondolatokkal felhívni a figyelmet, hogy számos olyan lehetőség van, amivel a gazdálkodók érdekeit lehetne még itt képviselni a parlamentben, és mindezeket ha az agrárkamara vezetője megtenné, akkor élhetne azzal a lehetőséggel, amit kritizáltam, hogy miért ő képviseli ezt. Mert ezek nem az agrárkamara szervezetét erősítik, hanem a gazdálkodók lehetőségeit bővítenék, és az ő életüket egyszerűsítik. Tehát a jó az lenne, hogy ha ilyen jellegű előterjesztések sokasága után beszélne arról, hogy az agrárkamara tagságnak a legitimitása, a rendszerének a szükségessége mennyire fenntartható. Én azt gondolom, hogy ha ilyen jellegű szolgáltatásokkal minden egyes gazda életén próbálnának segíteni, akkor az önkéntes tagságtól sem kellene félni, mert növekedne azoknak a száma, akik igénybe akarnák venni ezeket a szolgáltatásokat. Így jelen pillanatban nem érzi azt nagyon-nagyon sok kamarai tag, hogy érte lenne a kamara, hanem inkább úgy tűnik, hogy ők vannak a kamaráért, hogy a kamara saját létét tudja ezzel igazolni.

Arra kérem elnök urat, hogy higgye el, hogy nem politikai támadást szándékoztam mondani felszólalásommal, hanem egy más megközelítéssel akartam az agrárkamara működésére rávilágítani.

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Magyar Zoltán képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Őné a szó.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Egy apróságot még el kell itt mondanom, mert szóba került, a demokrácia és a kamara kapcsolatáról. Én úgy gondolom, hogy ha a demokratikus működés lenne jellemző a kamarára, az azt igényelné, hogy a kamarai érdekképviselet feladatait önszerveződő helyi gazdák határoznák meg, és az érvényesítést számon kérhetnék a megyei, illetve országos testületektől. Ehelyett ugye mi van? Az agrárkamara egy fentről lefelé építkező szervezet, ami figyelmen kívül hagyja a helyi kezdeményezéseket, és döntően a központi államhatalom igényeit érvényesíti a tagságával szemben is akár.

Más alapvető ellentmondás az, hogy az agrárkamara igazgatási közfeladatokat is köteles ellátni, továbbá első- és másodfokú közigazgatási hatósági hatáskört is gyakorol, amelyek akár fogalmi szinten is kizárhatják a tagság érdekképviseletét. Azt hiszem, ez könnyen belátható.

Az alulról kezdeményezés, a tagsági önszerveződés intézményi kiiktatását jól mutatja az agrárkamara megyei szervezetének formális jellege, hatásköreinek a kiüresítése. Eszerint a megyei, fővárosi küldöttgyűlés az agrárkamara területi önkormányzati-

ságának szervezete. A megyei, fővárosi küldöttgyűlés feladata az agrárkamara területi szervezeti elnöke, valamint alapszabályában meghatározott tisztségviselőinek megválasztása, az országos küldöttek megválasztása, az alapszabályban meghozott döntések meghozatala. Úgy gondolom, hogy ezek jól mutatják azt, amilyen ellentmondást felfedezünk itt a demokratikus működés és a kamara valódi működése között, és jó lett volna, ha ezen módosítás ezeket is orvosolja.

Még egy kérdésem lenne államtitkár úrhoz, ami nem szorosan ezen törvényhez tartozik, de feltétlenül szeretnék rá választ kapni. Ígérték, hogy lesz egy salátatörvény, ami így év vége táján kerül benyújtásra, és rendezi azokat a problémákat, amelyek az év során felmerültek az esetleges agrártárgyú törvényekkel kapcsolatban. Itt gondolok például a kiskertek problémájára, amit már nagyon sokan jeleztek felénk, hogy bizony önhibájukon kívül esnek el attól a lehetőségtől, hogy tovább műveljék azokat a területeket, amelyeket akár évtizedek óta művel a család. És arról volt szó, hogy érzik, értik ezt a problémát, ennek a problémának a súlyát, és kezelni fogják egy év végi salátatörvényben. És az lenne a tiszteletteljes kérdésem államtitkár úr felé, hogy ha meg tudná válaszolni azt, hogy meg fog-e érkezni idén ez a bizonyos salátatörvény, ami az egyes agrártárgyú törvényeket fogja módosítani, és az ilyen apróbb technikai jellegű kérdésekre választ ad, mert ami ugyan nekünk itt technikai jellegű apróságnak tűnik, az az emberek hétköznapjaiban nagyon súlyos problémákat jelent. Itt a kiskertekre már utaltam. Úgyhogy ha erre még választ kaphatnék, függetlenül ennek a törvénynek a vitájától, azt megköszönöm.

Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, kíván-e még valaki az adott napirend keretében felszólalni. *(Nem érkezik jelzés.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Gyórfy Balázs elnök urat mint előterjesztőt, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Gyórfy Balázs jelzésére:)* Igen. Megadom a szót, elnök úr.

GYÓRFFY BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm szépen a hozzászólásokat, köszönöm szépen a néhány jobbító jellegű hozzászólást.

Néhány felvetést szeretnék megindokolni, hiszen azt gondolom, nagyon sok felszólalásnak talán a nem kellőképpen megértett módosító javaslat volt az alapja, nem sikerült kihámozni a javaslatból azokat a szándékokat, amelyek alapvetően generálták ezeket a gondolatokat.

Szóba került a földműves státus, hogy valaki földművesként tagja legyen-e a kamarának. Nos, mi úgy gondoljuk, hogy nem lesz senki földműves az

akarata ellenére, ezért aztán meglehetősen érdekes felvetés az, hogy a földműves ne legyen tagja az agrártársadalomnak, ne legyen tagja kötelező tagsággal működő köztestületnek. Ugy gondoljuk, hogy ez már logikai és nyelvi szinten is kérdéseket vet fel.

Szóba került az adó- és illetékmentessége a kamarának. Tisztelettel tájékoztatok mindenkit, hogy a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara bizonyos esetekben most is adó- és illetékmentes. Ezt kívántuk egyébként továbbpontosítani.

Szóba került a kamara finanszírozása és az általunk javasolt közfeladat-ellátási megállapodás is. Itt az Áht.-val kapcsolatban nincs egyértelmű állásfoglalás, pillanatnyilag még dolgoznak a kollégák, talán körvonalazódik, hogy ez milyen formában ültethető jogi keretek közé. De nézzük, hogy mi indokolta ezt. A kamara elég sok közfeladatot kapott az idei évben, amit kötelességünk ellátni, hiszen jogszabály rója ránk ezt a kötelezettséget. Ugyanakkor a közfeladat mellé forrást is kell biztosítani, és pillanatnyilag van 1,2 milliárd forintra kormánydöntés, ami még nem érkezett meg a kamara számlájára, és ezért aztán ezeket a közfeladatokat a kamarai tagdíjakból kell finanszíroznunk, ami nyilvánvalóan nem a normális menete a dolgoknak. Ezért, az elmúlt egy év tapasztalatait levonva, úgy gondoltuk, hogy ennek egy megfelelő keretet kell biztosítani, hiszen a most hatályos törvényben is az van, hogy közfeladatot csak közfinanszírozás mellett adhat át a mindenkori kormányzó hatalom a köztestület számára.

Ugye, az MVH-eljárásrend is szóba került. Ebben alapvetően egy olyan jobbító szándék fogalmazódik meg, ami - én meggyőződéssel vallom - mindenki számára, legalább ez az egy gondolat, ha nem is ebben a leírt formában, támogatható.

(21.30)

Magam is tudok olyan esetet, amikor egy százmillió nagyságrendű állattartó telep korszerűsítése bukott meg azért, mert az adott személy a Vágóállat és Hús Terméktanácsnál való tagságát és az arról szóló dokumentumot nem találták meg az MVH-nál. Azt tudjuk, hogy a VHT-től kikérte a papírt, azt tudta dokumentummal bizonyítani, hogy mikor kérte ki: a leadási határidő előtt. Az MVH-hoz nem érkezett meg. Az illető állítja, hogy elküldte - kinyomozhatatlan. De miért hozzuk magunkat ilyen helyzetbe? Semmilyen uniós jogszabály nem írja elő, hogy ez az egy szerencsétlen papír egyébként nem hiánypótolható. Erre teszünk javaslatot, hogy tegyük kicsit életszerűbbé az MVH-s eljárásrendet és kíméljük meg a saját gazdálkodóinkat az ilyenektől. Egy családnak egy komoly beruházása bukott meg ezen. Tehát ez nem egy uniós kötelezettség. Meggyőződésem, hogy akár ellenzéki, akár kormánypárti vagy akár a kormányzati szereplőknek is egyértelmű érdeke az, hogy ezeken a nem életszerű problémákon túllépjünk.

Legény Zsolt képviselő úrnak: a képviselő úr alapvetően nem a törvény módosításáról beszélt, a tőle és párttársaitól, az ellenzektől már nagyon sokszor hallott, a kamarát illető általános kritikát fogalmazta meg. Nem tudom, hogy általános vitában ennek van-e helye, de most ezt nem az én tisztem eldönteni. Azt viszont szeretném mondani, képviselő úr, hogy ilyet nem mondtam, hogy a kamara csak köztestület. *(Dr. Legény Zsolt: Is!)* Én azt mondtam, hogy a kamara köztestület. Ön így fogalmazott az előbb, ezt mindenképpen szerettem volna pontosítani.

Hogy a régi kamarai rendszer milyen jól működött: képviselő úr, tisztelettel tájékoztatom önt, hogy 2012 augusztusában, amikor a kamara vezetőjeként először átléptem annak küszöbét és megkérdeztem, hogy állunk anyagilag, akkor a kamara számláján 500 millió forint volt. Egy probléma volt ezzel a számmal: egy vízszintes vonal volt előtte. Minusz 500 millió forintot sikerült az előző kamarai rendszernek összehoznia. Az a kamarai rendszer fél éven belül anyagilag bukott volna meg úgy, hogy egyébként a kamarai tanácsadó hálózat működtetésének kötelezettsége a nyakában volt. Tehát az, hogy a kamarai rendszer átalakításra került, a korábbi kamarai rendszer mentsvárát jelentette.

Megfogalmazta, hogy Magosz-vezetők vannak a kamarai vezetésben. Képviselő úr, tisztelettel tájékoztatom, hogy a kamarai választásokat a Magosz nyerte meg, így - milyen meglepő - Magosz-vezetők vannak. De ne tessék meglepődni, a kormány megtele van fideszes párttagokkal.

Nem tudom, hogy ezen miért kell óriási módon meglepődni. Úgy gondolom, hogy egy nyertes választás után talán minden nyertes választást maga mögött tudó szervezetnek joga van ahhoz, hogy az általa fontosnak tartott ideológiát saját személyi garanciákkal tudja biztosítani a betölthető pozíciók vonatkozásában.

A földbizottság esetében azt mondta, hogy lassú az eljárás, amit én nem igazán értek. Egyetlenegy esetről nem tudunk, amikor a kamara akár egy perccel is túllépte volna azt a határidőt, ami egyébként nem olyan hosszú abban a fél éves időszakban, ami általában szükségeltetik egy adásvétel megkötéséhez. A kamarának 15 napja van véleményt alkotni. Ezt minden esetben megtettük. Egyetlenegy esetet nem tud mondani, amikor ez ne történt volna meg.

Magyar Zoltán képviselő úr azt mondta, hogy a kamara nem tölti be azt a feladatot, amit neki szántunk, gondoltunk. Ezzel részben egyetértünk, képviselő úr, úgy gondolom, nagyon sok olyan feladat van még előttünk, amit el kell végezni ahhoz, hogy azt mondhassuk, hogy megérkezünk. Bár talán soha nem is fog elérkezni ez a pillanat, hisz mindig lesznek újabb megoldandó feladatok. De hadd hívjam fel a figyelmüket arra, hogy a kamara mivel tölti a mindennapjait. Szolgáltatásokat nyújtunk. Nem kellő mértékben, de szándékunk és kötelességünk ezeket jól működtetni és bővíteni.

Néhányat azért hadd soroljak fel! Etikai kódexet fogadtunk el, ami az üzleti tisztesség felé való határozott lépést és lehetőséget mutatja. Egy ingyenes növényvédelmi előrejelző rendszert működtetünk, amely egyébként már most is megvan, csak nyilván vegetáció hiányában, hisz decembert írunk, ez nem működik. Tavasszal rendelkezésre áll már minden gazdálkodónak internetes felületen a növényvédelmi előrejelző rendszer használata, sőt szándékozunk ezt tovább finomítani. Ha valaki szeretné - ez persze nyilván már egy fizetős szolgáltatás -, egy okos-telefonos alkalmazáson keresztül a helyrajzi szám és a kultúra megadásával személyre szabott növényvédelmi előrejelzést és tanácsadást tudunk nyújtani.

Ingyenes jogsegélyszolgálatot működtetünk a tagjainknak, ami egy nagyon sikeres és nagyon népszerű szolgáltatása a kamarának. Hiánypótló jellegű volt, soha nem volt még ilyen. Biztosítási alkuszceget hoztunk létre, amivel nem titkolt célunk a biztosítási piacon lévő állóvizet megmozgatni. Ezt az erőt, ami egyébként a kötelező tagságban megvan, kötelességünk integrálni a tagság számára gazdasági előnyöké is. A kamarai kártya ugyanezt a célt szolgálja. Egy 380 ezres fogyasztói csoportról beszélünk. Ezt egyre több cég, egyre több vállalkozás látja meg, és egyre többen ajánlják fel azt a lehetőséget, hogy a kamarai kártya felmutatásával kedvezményt biztosítanak a kamara tagjai számára.

Tisztelt Képviselő Úr! Tápanyag-gazdálkodási terv készítését vállaljuk, hisz az országnak óriási felülete nitrátérzékeny. Ez nagyon sok gazda számára komoly feladatot jelent. Ezt a kamara rendszere tudja biztosítani. Az őstermelői igazolványt ingyenesen állítjuk ki. Megjegyezném egyébként, hogy az őstermelői igazolvány korábbi ára ugyanannyiba kerül, mint a mostani kamarai tagdíj legalsó sávja. Tehát ilyen értelemben az őstermelők, akik valóban őstermelők, és nem a termelői típusú tevékenységre, nem piaci termelésre szakosodtak, az ő számukra semmilyen anyagi hátrány nem keletkezett.

Megnyugtatom a képviselő urat, hogy lesz pályázatírás, hisz ez a kamarának feladata. Sőt, például a „Fiatal gazda” pályázatok esetében már most is komoly segítséget tudunk nyújtani a tagjainknak. A szaktanácsadás - felírtam ide magamnak - szintén egy szolgáltatás. Akkor találkoztam azzal a felvetéssel Sallai képviselőtársamtól, hogy ezt magunkhoz akarjuk húzni. Képviselő úr, a szaktanácsadás néhány hónapja már a kamaránál van, csak nem törvényi felhatalmazás alapján, hanem rendeleti szinten. Ez semmilyen újdonságot nem jelent a működésen belül.

Azt mondta, hogy nem sikerült érdemben növelni a kamarai választásokon való részvételt. Szeretném elmondani önnek, hogy csak tízszer annyian szavaztak, mint az ezt megelőző kamarai választásokon. A régi kamarai rendszer, amit annyira nem kritizált senki, elmondom, hogy milyen helyzeteket hozott elő. Volt olyan, hogy többen voltak a jelölőlistán egy megyei választáson, mint ahányan szavaztak.

Ez volt a jól működő struktúra? (Sallai R. Benedek közbeszól.) Képviselő úr, ez inkább vice volt, mint érdemi köztestület.

Szeretném elmondani, hogy tagdíj, hisz ebben is megfogalmazott kritikát, 11 sávban van a kamarában. Tizenegy sávban! A legalacsonyabb mérték 2 ezer forint, a legmagasabb pedig egymillió forint. A gazdasági teljesítőképesség alapján rójuk ki a tagdíj összegét.

Az adatszolgáltatás, képviselő úr, nem öncélú. A kamarának törvényi kötelezettsége gazdaságszerkezeti nyilvántartást vezetni, és ez nem öncélú. Az a célunk ezzel, hogy végre tudjuk már megmondani, hogy a magyar agrárgazdaság pillanatnyilag hol tart. Nagyon sokszor megfogalmazzuk, hogy hova szeretnénk eljutni, milyen jó lenne bizonyos célokat elérni. Ezzel mind egyetértünk. De oda az utat is ki kellene jelölni. De ha pillanatnyilag fogalmunk nincs arról, hogy hol tartunk, akkor elég nehéz azt az utat egyértelműen beazonosítani.

A vidéki munkahelyteremtés is szóba került. Bocsnát, Magyar Zoltán képviselő úr felvetéseire választam részben, amit Sallai képviselő úrnak tulajdonítottam, de némi átfedés volt, ezért nem volt egyértelmű a különbségtétel. Viszont Sallai képviselő úr a vidéki munkahelyteremtést hozta szóba. Úgy gondolom, hogy amikor a kamara a vidékfejlesztési program vonatkozásában lehetőséget kapott a kormányzattól arra, hogy állást foglaljon, mik azok a területek, amikre a vidékfejlesztési program több mint 1000 milliárd forintját a következő hat évben fordítani kell, akkor ez volt a zsinórmérték, a vidéki foglalkoztatás növelése. Képviselő úr, amit mi megfogalmaztunk, hogy hova fordítsunk forrást, az az állattenyésztés, kertészet, feldolgozás, öntözött kultúrák támogatása. Ez mind-mind munkaerő-igényes ágazat. Ha meg tetszik nézni a vidékfejlesztési programot, ezek a gondolatok mind visszaköszönek. Úgy gondolom, a kamarának ez kevésbé látványos, de komoly sikere ezen a területen.

Azt mondta, hogy fideszes kifizetőhely a kamara. Ez, mondjuk, már a politikai támadás kategóriájába. Elnézést, hadd mondjak önnek ellent! Hadd szólítsam fel, konkrétumokat kérek, hogy hol voltunk mi fideszes kifizetőhely. Nagyon konkrétumokat szeretnék kérni, mert ez egy nagyon súlyos vád, és biztosíthatom afelől, hogy nem fog tudni ilyet mondani, erre kínosan ügyelek az összes kollégámmal együtt. (Sallai R. Benedek közbeszól.)

Az információs törvény egyébként ránk is vonatkozik. Megnyugtatom, hogy nagyon szigorúan vonatkozik ránk, így aztán nem kell félni attól, hogy ezekkel az adatokkal vissza tudunk élni.

A települési agrárgazdasági bizottságok esetében, hogy értesítettük vagy nem, ebben volt egy eljárás.

(21.40)

Azért lássunk tisztán! Közel 3 ezer települési agrárgazdasági bizottság alakult. Néhány helyen volt

abból probléma, hogy a kiírtnál néhány nappal kevesebb ideig volt fent az önkormányzat hirdetőtábláján az alakuló ülés kihirdetése. Ez volt a legsúlyosabb vád, amit megfogalmazott az ügyészség ránk vonatkozóan.

Mondta, hogy a méltányosságot bevesszük a lehetőségek közé. Való igaz, képviselő úr, ugyanakkor ezt az alapszabály kell hogy rendezze. Az alapszabály-módosítás meglehetősen szigorú keretek között valósulhat meg, és az alapszabály-módosítást csak az országos küldöttgyűlés jogosult megtenni. Még egy dolog felől szeretném biztosítani: semmilyen MVH-s jogkörre nem tartunk igényt.

Nem szeretném az MVH-t ezzel ijesztgetni; nem szeretnénk. A szakképzésnél felrótta, hogy ebben részt kívánunk venni. Képviselő úr, a szakemberképzésben, a mesterképzésben és a vizsgáztatásban a kamara időtlen idők óta részt vesz, ez sem egy új feladat.

Lukács László György képviselő úrnak mondanám, hogy a törvénymódosításról igazából nem hallottam öntől semmit, így érdemben nem tudok válaszolni, viszont ki kell ábrándítanom, hisz a minisztériumokkal a hétfői nap folyamán szinte az összes olyan témát, pontot, amit a minisztérium az eredeti konstrukcióban nem tudott támogatni, végigbeszélünk, és úgy gondolom, hogy ha arra vár, hogy ezen a kamara és a minisztérium összevessen, akkor nagyot fog csalódnai, ugyanis biztos vagyok benne, hogy azok a módosítók, amiket végigbeszélünk, elfogadásra kerülnek, és a kormány is fogja tudni támogatni ezt a jogszabályt.

Sallai R. Benedek képviselő úr még egy gondolatot mondott: a kamara egységes kérelmekre nyújtott támogatása nem érdemi. Képviselő úr, 180 ezer kérelemből 134 ezret a kamarai tanácsadók nyújtottak be. Én azt gondolnám, hogy ez érdemi. *(Sallai R. Benedek közbeszólására:)* Bocsánat, a falugazdászok, illetve a korábban kamarai tanácsadók így, együtt, amit egyébként most nyilván a kamara működtet.

Egyébként hadd mondjam el, hogy az idei évben soha nem látott mennyiséget adtak be a falugazdászok, tehát a korábbi évekhez képest emelkedett ezek száma, és komolyan dolgozunk azon, hogy felkészüljünk arra, hogy a következő évben az új közös agrárpolitika miatt nyilván azok is meg fogják keresni ezt a hálózatot, a falugazdász-hálózatot, akik eddig önállóan adták be, hisz nagyon sok újdonság lesz majd, amit kezelni kell.

Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm szépen. Azt gondolom, hogy igyekeztem a zárszóban minden olyan felvetésre válaszolni, amit önök megosztottak itt velem. Amennyiben a részletes vitában lehetőségünk lesz a konkrét eseteket és a konkrét pontokat végigbeszélni, tisztelettel állok rendelkezésükre.

Köszönöm szépen, hogy ezen a kései órán megtisztelték figyelmükkel. *(Taps a kormánypárti pad-sorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására holnap 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **az üzletek nyitva tartásáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Semjén Zsolt, KDNP; Harrach Péter, KDNP; Latorcai János, KDNP; Rétvári Bence, KDNP; Móring József Attila, KDNP; Aradszki András, KDNP; Soltész Miklós, KDNP; Hoffmann Rózsa, KDNP; Vejkey Imre, KDNP; Simicskó István, KDNP; Rubovszky György, KDNP; Seszták Miklós, Hargitai János, Firtl Mátyás, Földi László, Szászfalvi László, KDNP-s képviselők önálló indítványa T/1914. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom Önöket, hogy az előterjesztés részletes vitáját kijelölt bizottságként a Gazdasági bizottság folytatja le.

Elsőként megadom a szót Harrach Péter frakcióvezető úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

HARRACH PÉTER (KDNP), a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Hadd kezdjem a címnél, hiszen tudom azt, hogy van egy módosító javaslat, ami nem annyira az üzletek nyitva tartását tartja fontosnak, hanem a vasárnapi foglalkoztatás korlátozását.

Európában a vasárnap mint általános heti pihenőnap, hosszú évszázadok alatt beépült az emberek életritmusába. A vasárnapi pihenőnap az európai társadalmaknak olyan történelmi, szociális vívmánya, amely komoly értéket képvisel. Ennek megfelelően több európai országban általános pihenőnap a vasárnap, természetesen a szükséges kivételekkel.

A vasárnapokat az emberek hagyományosan pihenéssel, kikapcsolódással, családjuk, barátaik társaságában töltik. A szabad vasárnap a társadalmi kapcsolatok ápolását teszi lehetővé. A rendszeresen vasárnap végzett munka számos esetben tönkreteszi a családi és a társas életet, ellehetetleníti a kikapcsolódást, a feltöltődést. A vasárnapi munka alkotmányos jogokat is érint, ezeket most nem szeretném felsorolni. Az Alkotmánybíróság egy korábbi döntése szerint a vasárnapi pihenőnap szokása a hagyományokon alapul. Jelenlegi célja az, hogy az állampolgárok számára egységes heti pihenőnapot biztosítson.

A vasárnapi munkavégzés tehát csak kivétel lehet, amelyet csak az indokolt esetekben és mértékben, szűken értelmezve lehet elrendelni. Jelenleg Magyarországon a vasárnapi munka egyáltalán nem rendkívüli, több tízezer ember dolgozik különböző okoknál fogva vasárnap.

A KDNP már többször kezdeményezte a vasárnapi munkavégzés korlátozását, teszi ezt azért, mert a hagyományos szociáldemokrata párt nem teszi; ennek egyetlen oka van, hogy nem létezik Magyarországon. *(Lukács Zoltán: Ti aztán létezték! Az életben nem mertetek elindulni egy választáson.)*

A KDNP négy éve benyújtotta törvénytervezetét, ami sokkal tágabb kört ölelt fel, mint ez a mostani. *(Lukács Zoltán: Az életben nem mert elindulni egy választáson!)* Jelenleg a kereskedelmi dolgozókkal kapcsolatban van mód meglépni ezt a szabályozást. Az előterjesztő álláspontja szerint mára már megérett a helyzet arra, hogy számos nyugat-európai példa - így az osztrák vagy a német minta - alapulvételevel hazánkban is törvény szabályozza a kereskedelmi elárúsítóhelyek nyitva tartását. A cél az egyetemes pihenőnap megvalósítása: mindenki legyen szabad, akinek munkája nem igényel folyamatos munkavégzést vagy nem szolgálja a társadalom pihenőnapjának a kiszolgáltatását.

A szabad vasárnap a kereskedelmi dolgozók sokrétű problémáinak egy szeletét hivatott csupán kezelni, mert a kereskedelmi munkaadók jelentős része - elsősorban a multinacionális cégek - visszaél a munkavállalók kiszolgáltatott helyzetével. Minimális bérért, jelentős túlmunkával foglalkoztatják őket. Tehát a javaslat a kereskedelemben dolgozó alkalmazottak érdekvédelmét szolgálja.

Szükséges, hogy legyen egy olyan nap, amit a család minden tagja közösen tölthet el. Ha a munkáltató által a vasárnapi munka ellentételezésére biztosított pihenőnap hétköznapra esik, amikor például a gyerekek iskolában vannak, akkor egyetlen nap sincs a héten, amikor együtt lehet a család.

A törvényjavaslat arra törekszik, hogy a kereskedelmet, amely a nemzetgazdaság húzóágazata, csak ésszerű mértékben, a nyilvánvaló kivételek alkalmazása mellett korlátozza. Nem terjed ki természetesen a törvényjavaslat a vendéglátásra, a szabadidő eltöltésével közvetlenül összefüggő szolgáltatási tevékenységre. Azaz a javaslat szerint vasárnap is lehet például étteremben étkezni, kávézóba vagy moziba menni, és ugyancsak nem terjedt ki a törvény hatálya a kereskedelmi jellegű turisztikai szolgáltatási tevékenységre, valamint a szálláshelyen végzett kereskedelmi tevékenységre. Kizárólag vasárnap és ünnepnapon szabályozza az üzletek nyitva tartását.

Különösen indokolt a kivételek körének alapos meghatározása. A törvény hatályát nem terjeszti ki egyezményes létesítmények tevékenységére - például üzemanyag-töltő állomás, gyógyszertárak, repülőterek, piacok s a többi -, továbbá egyes tevékenységekre: újságárus, virágárus, pék s a többi, másrészt megteremti a lehetőséget arra is, hogy a kormány indokolt esetben - így különösen az érintett település sajátosságai, illetve turisztikai szempontok alapján kivételeket állapíthasson meg egy erre külön meghatározott eljárásrendben.

(21.50)

Természetesen nem kívánjuk korlátozni a kis családi üzletek nyitva tartását az egyébként tiltott időszakban, ha az üzlet tulajdonosai, illetve segítő családtagjai maguk végzik a kereskedelmi tevékenységet.

A törvénytervezet nem a vasárnapi vásárlást kívánja korlátozni, hanem a munkavállalók jogait védeni. Hosszú egyeztetési... *(Lukács Zoltánhoz:)* Álmos, képviselő úr? Vagy miért nyögdecselek? *(Lukács Zoltán: Magától nyögdecselni kezdek.)* Igen. *(Lukács Zoltán ismét közbeszól.)* Hát, nyögdecseljen csak nyugodtan, de kint is megteheti. *(Az elnök csenget.)*

ELNÖK: A párbeszédet kérem abbahagyni. Legyen olyan kedves, képviselő úr. Frakcióvezető úré a szó. *(Lukács Zoltán: Bocsánat, a fiatalember kezdte.)*

HARRACH PÉTER (KDNP), a napirendi pont előadója: Tehát egy hosszú egyeztetési sorozaton ment át ez a törvénytervezet, a munkavállalók, munkaadók és a családok érdek-képviselői szerveivel.

Természetesen a vita is megjelent, és az ellenvéleményt elsősorban a multinacionális cégek, a riogtást, a félelemkeltést, a hamis és légből kapott adatokat nagy energiával és nagy pénzen próbálták propagálni. Sok esetben a szövegösszefüggésből kiragadott részletek idézetével, csúsztatásokkal, alacsony színvonalú és rosszindulatú megnyilatkozások tömegével jelentkeztek a nyilvánosság előtt. Volt olyan szervezet, amely köpönyegforgató módon állt el annak a törvénytervezetnek a támogatásától, amelynek előtte éveken keresztül elharcosa volt.

Sokan, mint ahogy más esetben is teszik, az internetes médiumokat virtuális kocsmának tekintették, ahol alpári szövegeket ordítanak a szomszéd asztalnál ülőknek. Ez a magyar nyilvánosság betegsége, nem kerülte el ezt a témát és ennek vitáját sem. De úgy gondolom, a lényeg az, hogy a törvénytervezet elfogadása az egészséges családi, elsősorban a munkavállalók családjának életét, illetve az egészséges társadalmi életet szolgálja, ezért kérem minden képviselőtársamat, hogy támogassa a törvénytervezetet.

Köszönöm szépen. *(Dr. Rétvári Bence tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! Most képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Bányai... *(Jelzésre:)* Bocsánat, tisztelt Országgyűlés - látszik, hogy néhány órája már dolgozunk.

Tehát, tisztelt Országgyűlés, megkérdezem a kormány képviselőjében és nevében kíván-e Tállai András államtitkár úr felszólalni. *(Jelzésre:)* Igen. Államtitkár úr, megkövetem önt, és megadom a szót.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Valljuk be őszintén, hogy a kérdés felvetése, és most mind-egy, hogyan vetjük föl, az üzletek bezárása vagy a munkavállalói érdekek védelme a vasárnapi munkavégzés esetén, ez érdekek harca, érdekek összecsapása. Érdekeké, mert nincs olyan ember Magyarországon, aki vasárnap ne járt volna már üzletben, és ne vásárolt volna, így ne tudná, miről van szó. Hát bizony nagyon-nagyon sok munkavállalót és nagyon-

nagyon sok munkáltatót, vállalkozót érint a kérdés, tehát összetársadalmi kérdéssé vált lényegében ennek a törvényjavaslatnak az elfogadása.

Ha az érdekeket vizsgáljuk, akkor, úgy gondolom, először meg kell vizsgálni a gazdasági érdekeket. Meg kell vizsgálni a kereskedői érdekeket, az állami és a foglalkoztatási érdekeket. Meg kell vizsgálni, hogy a kereskedőknek ebben a kérdésben mi az érdekük. A kereskedők attól tarthatnak, hogy csökkenni fog a forgalmuk, ezáltal csökkenni fog az árbevételük, a nyereségük, a tőkéjük. Úgy gondolom, erre nyilván csak feltételezéseket lehet mondani, de azt hiszem, ésszerű érv és válasz erre a kérdésre az, hogy ha Magyarországon van egy vásárlóerő-paritás, akkor attól, hogy valaki nem hét napon át tudja beszerezni a javait, hanem csak hat napon keresztül, az vélhetően ugyanannyit fog majd elkölteni. Tehát a kereskedői érdekek, úgy gondolom, nem abból a szempontból csorbulhatnak, hogy összgazdasági szinten kevesebb lesz a fogyasztás és az árbevétel, hanem esetleg vásárlói szokások alakulnak át. Ne adj' isten, a kereskedők között még ösztönözhet ez a megoldás egy versenyt is. Esetleg még addig is eljuthatunk, hogy visszahat az árkérdésre, ami viszont a vásárlóknak lesz majd jó.

Az állam szempontjából is fölvetődik a kérdés, hogy ha ez igaz lenne, akkor bizony kevesebb lenne a bevétel, különösen az áfabevétel, hiszen akkor a költségvetés nem számolhat annyi bevétellel, ha az emberek nem fognak ennyit fogyasztani. Mert ha nem fogyasztják el, vélhetően megtakarítják, és esetleg későbbi fogyasztásra gyűjtenek. Úgy gondolom, az állam ezt a kérdést nem vetheti fel költségvetési szempontból, tehát nem teheti ilyen szempontból mérlegre a döntést.

És meg kell azt is vizsgálni, hogy mi a foglalkoztatói érdek. Tehát igaz-e az, hogy egy esetleges ilyen irányú döntés esetén kevesebb kereskedelmi dolgozóra lesz majd szükség, és úgy hat vissza a foglalkoztatásra, hogy bizony ezáltal sokan átmenetileg esetleg más munka után kell hogy nézzenek? Azonban, ha az első tétel igaz, hogy a vásárlóerő marad ugyanannyi, és ezt fogyasztásra költi, akkor vélhetően az, hogy időben rövidül a vásárlási lehetőség, de az eladott áru és szolgáltatás mennyisége ugyanannyi, akkor vélhetően ahhoz ugyanannyi foglalkoztatottra van szükség. Tehát ebben a tekintetben, ha az első állítás igaz, akkor a foglalkoztatottság szempontjából sincs tartanivalónk; egyrészt. Másrészt pedig tudva levő, hogy a kereskedelemben eddig is jellemző a szakképzett munkaerő hiánya, tehát esetleg bizonyos átrendezés esetén nem jelenthet társadalmilag, országos, nemzetgazdasági szinten olyan problémát, ami külön kezelést igényel.

Nagyon fontos kérdés a társadalmi érdekek felvetése, a vásárlói szokások megvizsgálása. Egyáltalán az ellátási kérdés, hogy veszélyezteti-e ez a magyar emberek ellátását, kereskedelmi árucikkkel való ellátását. Nagyon fontos kérdés ez is. Úgy gondolom, hogy ebben a kérdésben, ha a vásárlói érdekeket nézzük, tehát azt, hogy kialakult egy szokás Magyar-

országon, vasárnap üzletbe menni és vásárolni, akkor bizonyára lesznek olyan emberek, akik ezt rossz néven fogják venni, hogy nekik vasárnap esetleg nem lehet majd üzletbe menni. És ha az egy pótceselextvésük volt, esetleg egy más tevékenység után kell majd nézni.

Ha pedig valóban a vásárlás volt a jellemző, mert hallok olyat is, tudok olyat is, hogy egy egész család elmegy vasárnap vásárolni, és lényegében az egy kikapcsolódás, mert jó nézelődni, ismerősökkel is lehet találkozni, és közben bevásárolnak. Hát, ez bizony érdeksérelem egy családnak, egy magánembernek, mert át kell alakítania a szokásait, és vasárnapra, a pihenőnapra esetleg egy más jellegű tevékenységet kell kitalálni, ne adj' isten, ugyanúgy a családnak.

Semmiképpen nem zavarhatja az ellátás színvonalát sem, hiszen azért a végső megoldás nem fehér vagy fekete lesz. Ezt elmondta frakcióvezető úr is, hogy akkor most minden üzlet bezár vasárnap Magyarországon, és nem lehet igénybe venni semmit, vagy lesznek olyan megoldások, amelyek igenis azért egy másféle megoldást fognak javasolni.

(22.00)

Tehát ilyen tekintetben semmiképpen nem gondolom, hogy ez összetársadalmi ellátási problémát fölvehet.

Nagyon érdekes kérdés, ezt most itt fölvetem, hogy mi is történt akkor, amikor például Magyarországon megszűnt a szombati munkavégzés. Persze tudom, az más rendszer volt, egy más világ volt, de azért mégis, úgy gondolom, szolgáltatások maradtak el, úgy gondolom, hogy csökkent a munkaidő, tehát munkahelyeknek kellett volna megszűnni, szokásokat alakítottunk át. Persze, ez mindenkit, az egész munkavállalói társadalmat pozitívan érintette, hiszen jött egy plusz szabadnap, a szombati szabadnap, ugyanúgy a gondolkodásmódunkat, a szokásainkat ehhez át kellett igazítani.

Egy kicsit ehhez tudom ezt is viszonyítani, mint az akkor döntés, amikor megszűnt a szombati munkanap, mert annak is ilyen hozadéka kellett hogy legyen, vagy legalábbis gondolkodás szintjén ez mindenképpen meg kell hogy jelenjen.

Nos, a gazdasági és a társadalmi érdekek felvetése után nem véletlenül, utoljára fölvetem a munkavállalói érdekeket. A munkavállalói érdeket, mert úgy gondolom, hogy azoknak a munkavállalóknak, akiket ez közvetlenül érint, egyértelműen az az érdekük, hogy vasárnap ne kelljen nekik dolgozni, természetesen úgy, hogy ez nem okozhat számukra egzisztenciális kérdést.

Úgy gondolom, hogy már van olyan erős a magyar gazdaság, és tovább fog erősödni, hogy ezt a kérdést előtérbe kell helyezni. Tehát nem gazdasági érdekek mentén és nem társadalmi szokások mentén kell meghozni, úgy gondolom, a végső döntést, hanem alapvetően a munkavállalói érdekeknek a tiszte-

letben tartása, annak a megbecsülése és annak a lehetőségnek a megteremtése, hogy igenis, a munkavállalónak joga van ahhoz, hogy ebben a tekintetben a vasárnap munkát ne végezzen, és ugyanolyan pihenőnap, szabadnap járjon számára is.

Azt tudom mondani, hogy a kormány is ezt az álláspontot képviseli, és a munkavállalói, az emberi érdekeket helyezi előtérbe, amikor kimondja azt, hogy egyértelműen ennek a mentén mondja ki a kormány a törvényjavaslat tekintetében a támogatását, természetesen csak abban az esetben, ha megfelelő kompromisszumokat fogunk tudni találni, kompromisszumokat találunk, keresünk is, hiszen a mai nap is a Nemzetgazdasági Minisztériumban egyeztetések történtek a kereskedelmi dolgozók szakszervezeteivel, az érdek-képviselői szervekkel.

Összességében tehát azt tudom mondani, hogy a kormányzati álláspont kialakítása azt jelenti, hogy mindent mérlegre téve, a munkavállalói érdekek prioritást kapva, a kompromisszumokat megkeresve az elmondott szempontok alapján a kormány támogatni tudja és támogatni fogja ezt az előterjesztést. Köszönöm szépen. *(Harrach Péter és dr. Rétvári Bence tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, tisztelt államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, ennek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Bányai Gábor képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNYAI GÁBOR, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az üzletek nyitva tartásáról szóló törvénytervezetet, amikor frakcióülésen...

ELNÖK: Képviselő úr, nem működik a mikrofon, próbáljuk ismét megnézni...

BÁNYAI GÁBOR, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Most már szól. Kezdjük előlről. Akkor így jó lesz? Hallanak? *(Jelzésre:)* Köszönöm.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Hétfői frakcióülésünkön komoly vitát váltott ki a KDNP javaslata, az üzletek nyitva tartásáról szóló törvénytervezet, és tisztában vagyunk azzal, hogy komoly vitát váltunk ki ezzel a törvényjavaslattal, törvénytervezettel.

Számos kérdést majd a hozzászólás után, gondolom, az ellenzék soraiból válaszként, kérdésként, vitaként meg fogunk kapni, de igyekezünk rá választ adni, hiszen a szándékaink ebben az ügyben tisztességesek és a munkavállalók érdekét szolgálják.

De nézzünk ki egy kicsit határainkon túl, hogy hogyan is csinálják ezt a vasárnapi munkavégzést a kereskedelem területén! Németországban szigorúan korlátozott az üzletek nyitva tartása. Vasárnap és ünnepnapokon csak a patikák, benzinkutak, pékségek és a repülőtereken, pályaudvarokon lévő üzletek

nyithatnak ki. 2006 óta erről viszont már nem a német állam, hanem a tartományok dönthetnek. Emiatt például Brandenburg tartományban évente hatszor, Észak-Rajna-Vesztfáliában pedig kistérségenként évente 11-szer nyithatnak ki vasárnap az üzletek.

A legszigorúbban Bajorországban korlátozzák a nyitva tartást, itt hétfőtől szombatig csak este 8 óráig, vasárnap pedig egyáltalán nem nyithatnak ki a boltok. Ennek ellenére országsszerte létezik az úgynevezett „Verkaufsoffener Sonntag”, magyarul a nyílt vásár vasárnapja, ami lehetővé teszi, hogy bizonyos városokban kiválasztott vasárnap és ünnepnapokon kinyithatnak az üzletek.

A vasárnapi nyitva tartást tiltó rendelet '67 óta van érvényben Ausztriában. A mostani rendszer egy 2008-as törvénymódosítás szerint működik. A törvény szerint szombat 18 órától hétfő reggel 6 óráig zárva kell hogy legyenek a boltok. A törvény célja főleg a kisebb, korlátozott munkaerőszámmal rendelkező vállalkozások megvédése, valamint az egyszerűbb munkakörülmények megteremtése.

Az osztrák magánalkalmazottak szakszervezete által idén októberben Bécsben végzett felmérés szerint a csaknem 5500 megkérdezett alkalmazott 94,3 százaléka a vasárnapi nyitva tartás ellen volt, és ez a szám megegyezik a 2006-os felmérés eredményeivel.

Tisztelt Ház! A Magyarországon benyújtásra került törvényjavaslat egyaránt törekszik arra, hogy a kereskedelmet, amely a nemzetgazdaság húzóágazata, csak ésszerű mértékben, a nyilvánvaló kivételek alkalmazása mellett korlátozza, ugyanakkor elősegítse azt is, hogy a vasárnap valóban az ország döntő része számára pihenőnap legyen, olyan szabadnap, amelyen akár a családi együttlétre nyitva álló rövid időt nem kurtítja meg a vásárlással eltöltött idő sem.

Ezen törvényjavaslat esetében különösen indokolt a kivételek körének alapos meghatározása, amit a törvényalkotó számára én is nagyon fontosnak tartok, hogy átgondolják. Ezt egyrészt úgy oldja meg, hogy a törvény hatályát nem terjeszti ki egyes létesítményekre, például a benzinkutakra, az érintett patikákra, továbbá egyes újságárusokra, virágárusokra, pékekre s a többi. Másrészt megteremti a lehetőséget arra is, hogy a kormány indokolt esetben - így különösen az érintett település sajátosságai, illetve turisztikai szempontok alapján - kivételeket állapíthasson meg egy erre külön meghatározott eljárásban.

Néhány kivételes vasárnapi nyitva tartást is támogatna a kormány, előre bejelentett időpontban, így segítve például az adventi időszak kereskedelmi forgalmát, amikor a boltokban, az üzletekben az éves forgalom 30-40 százalékát bonyolítják.

A vásárlói forgalom csökkenésére nem számít a kormány, hiszen ez el fog oszlani a hét többi napján, ezt Tállai államtitkár úr már el is mondta. Ennek értelmében leépítésekkel riasgatni nem szabad, mivel a megvásárolandó áru mennyisége nem fog csökkeni, csak időbeli eloszlása változna, így ugyanannyi emberre lenne szükség, mint korábban, hiszen a

tennivaló mennyisége nem változna. Nem is beszélve arról, hogy a kereskedelmi szektorban a szakképzett munkaerő hiányától szenvednek a vállalkozások.

A magyar gazdaság már van olyan stabil állapotban, tisztelt Ház, hogy képes a vasárnapi szabályozáson akadályok nélkül átlendülni. A javaslat kizárólag a kereskedelemben dolgozó alkalmazottak érdekvédelmét szolgálná az egységes pihenőnap bevezetésével. A kormány elsősorban a munkavállalók érdekeit szemléli és nem az áruházláncokét. Szükséges, hogy legyen egy olyan nap számukra is, amelyet a család minden tagja közösen tölthet el.

A családok összetartásához, a gyermekeink kiegyensúlyozott fejlődéséhez és a megfelelő családkép kialakításához elengedhetetlen a mai rohanó világban az együtt eltöltött közös idő. Nem szabad elfelejteni, mennyire fontos időt szakítani társunkra és a gyermekeinkre. Minél több időt töltünk el gyermekeinkkel, annál szorosabb és mélyebb kapcsolat alakul ki közöttünk, ilyen tudunk velük kialakítani. Így nem a tévé, a számítógép, hanem a szülei lesznek a legfontosabbak gyermekeinknek, személyek, élmények, amelyek a jellemük pozitív fejlődéséhez elengedhetetlenek.

Tisztelt Ház! Fontos célkitűzése a javaslatnak, hogy nem kívánja korlátozni a kis családi üzletek nyitva tartását akkor, ha ezek nem jelentős alapterületű kereskedelmi egységek. Az egyébként tiltott időszakokban az üzlet tulajdonosai, illetve segítő családtagjaik maguk végzik a kereskedelmi tevékenységet.

(22.10)

Ha lenne ma Magyarországon egy működőképes, igazi szociáldemokrata párt, akkor annak kellené a vasárnapi zárva tartáshoz hasonló javaslatokkal előállnia. Mivel ez nem adott, ezért kénytelen egy keresztényszociális indíttatású párt felvállalni a dolgozók érdekvédelmét.

Tisztelt Ház! A Fidesz azt szeretné, hogy vasárnap a közélszociális létesítményekben dolgozókon kívül senkit ne lehessen dolgoztatni. Ennek első lépése a kereskedelemre vonatkozó vasárnapi munkavégzés tilalmáról szóló törvény megszületése. A Fidesz-frakció részéről megvitattuk az üzletek vasárnapi zárva tartásáról szóló előterjesztést, amelyet feltételekkel és módosításokkal támogatni fogunk, de tisztában vagyunk vele, hogy komoly vitákat fogunk kiváltani a törvényjavaslattal.

Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Lukács Zoltán képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

LUKÁCS ZOLTÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt

Ház! Benyújtotta ezt a törvényt a Kereszténydemokrata Néppárt, egy gyakorlatilag társadalmi támogatottsággal nem rendelkező, a választáson önállóan még soha el nem indult párt, amely veszi a bátorságot arra, hogy a többi pártot oktassa ki.

Tulajdonképpen azt is benyújthatták volna, hogy szüntessük meg 20 ezer magyar munkavállaló munkahelyét, ugyanis a mai számítások szerint, ha ezt a törvényt elfogadják és alkalmazni kezdik, körülbelül 20 ezer magyar munkavállaló munkahelye szűnhet meg a kereskedelemben. *(Dr. Rétvári Bence közbeszól.)* Ezt nem mi mondjuk, ezt szakmai szervezetek mondják, és a kereskedelmi alkalmazottak szakszervezetei mondják, ők számolták ki.

Azt mondja a Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezete, hogy nem kíván partner lenni egy olyan intézkedésben, amely miatt csökkenhet a munkahelyek száma vagy a dolgozók jövedelme. Szó szerint úgy fogalmaznak: „az elmúlt hetekben előkevert jogszabálytervezetek súlyosan támadják a kereskedelem egészét, az áruházláncok megbüntetésével, fenyegetésével, végső soron Magyarországról történő kizorításukkal súlyosan veszélyeztetik az ott dolgozók munkahelyeit, az érintett családok létbiztonságát és megélhetését.” Ezt a kereskedelmi alkalmazottak szakszervezetei mondják.

Azt is mondják, hogy ha tilos lesz vasárnap dolgozni a kereskedelemben, az kevesebb munkaidőt jelent, a kevesebb munkaidőhöz pedig kevesebb munkavállaló szükséges, ezért aztán ez a törvény családok sokaságát teheti tönkre, hozhatja nehezebb helyzetbe.

A kereskedelemben jelenleg 330-340 ezer ember dolgozik, és körülbelül 100 ezer kereskedelmi dolgozót érint a vasárnapi nyitva tartás. Tehát ha önkéntes vasárnap bezáratják az üzleteket, akkor ebből a 100 ezer munkavállalóból a kereskedelmi szakszervezetek és a kereskedelmi szakmai szervezetek szerint minden ötödik dolgozót el fognak bocsátani. Hogy miért, az egyszerű, már az előbb elmondtam: kevesebb munkaidőhöz kevesebb ember kell.

Ezért aztán nem az árbevétel kell ebben a tekintetben nézni, és nem a forgalmat kell ebben a tekintetben nézni, mert ha kevesebb a munkaidő, akkor kevesebb ember kell, és ha hat nap alatt van ugyanaz a forgalom - és nem is csökken a forgalom -, akkor egy műszaknyi ember fölöslegessé fog válni. Hiába lesz több a forgalom szombaton, mert a vasárnapi forgalom is szombaton fog megjelenni, ha egy áruházban 12 darab pénztár van, oda nem tudnak 18 darab pénztárost beültetni akkor se, ha megnövekedett a forgalom. Ezt mondja a szakszervezet, ebben teljesen igazuk van. Ebből adódóan hiába mondják, hogy a forgalom nem fog csökkenni - egyébként fog valamennyit az is csökkenni -, de ha kevesebb idő alatt van, és egy napot zárva van az üzlet, akkor hiába van egy másik napon nagyobb forgalom, akkor sem tud több dolgozót fölvenni az adott áruház. Ebből adódóan ez az érvelés teljesen hibás.

Már most is van 40 ezer olyan munkanélküli, akinek az utolsó munkahelye a kereskedelemben

volt. Tehát 40 ezer eddig a kereskedelemben dolgozó munkanélküli van, ha igaz, amit a szakszervezetek és a szakmai szervezetek mondanak, akkor körülbelül még 15-20 ezer ehhez várható, és hiába mondják, hogy el fognak helyezkedni, és felszívja őket a kereskedelem, mert összesen 2 ezer üres kereskedelmi álláshely van ma Magyarországon. Ha csak a 40 ezer embert nézzük, ha ahhoz hozzájön 10-20 ezer ember, akkor az a 2 ezer kereskedelmi álláshely nem tűnik számukra túl soknak.

Tehát a vasárnapi zárva tartással nagyon sok család létbiztonságát veszélyeztetik. Mindezt miért teszik? Azt mondják, hogy a munkavállalók jogainak a védelmében lépnek föl, és ezért teszik ezt. Tisztelt hölgyeim és uraim, a munkavállalók érdekeit akkor kellett volna védeni, amikor elfogadtak egy olyan munka törvénykönyvét, ami gyakorlatilag teljes mértékben kiszolgáltatottá teszi a munkavállalókat Magyarországon. Önök ezt a munka törvénykönyvét megszavazták. Önök voltak, akik megszavazták a munkavállalók jogfosztását. Önök hozták ezt a munka törvénykönyvét. A munkajog mai szabályozása teljes mértékben az önök felelőssége. Önök voltak, akik megengedték, hogy csökkentsék a munkavállalók bérpótlékait, vagy hogy elvonjanak a munkavállalóktól bérpótlékokat. Itt ültünk és több mint 10 órán keresztül vitatkoztunk erről a munka törvénykönyvről az előző ciklusban, 750 módosító javaslatot adtunk be, önök mind egy szálíg leszavazták, mi pedig pontosan elmondtuk, hogy ezek a következők meg fognak jelenni, akkor önök nem voltak ennyire elkötelezettek a munkavállalói jogok ügyében. Önök szavazták meg azt a munka törvénykönyvet, ami alapján ma kevesebb pénzért többet kell dolgozni a magyar munkavállalóknak. Ezt nem mi szavaztuk meg, ezt önök szavazták meg.

Azt mondják, hogy legyenek együtt a családok, minden család legyen együtt vasárnap, kivéve talán advent idején, ez is benne van a törvényben. Tehát azt mondják a magyar kereszténydemokraták, hogy egész évben legyenek együtt a családok, kivéve advent idején. Gratulálok a magyar kereszténydemokratáknak ehhez a javaslatához.

Azt mondják önök, hogy az a törvény végső célja, hogy vasárnap senki se dolgozzon. Hölgyeim és Uraim! Egyrészt legyenek kedvesek észrevenni, hogy ebben az országban vasárnap nem csak a kereskedelemben dolgoznak, ott körülbelül 100 ezren dolgoznak. Ennek a többszöröse van, akik egyéb helyeken dolgoznak. Nemcsak a rendőrökről, tűzoltókról, katonákról, egészségügyben dolgozókról beszélek, hanem azokról az ipari parki munkásokról, akiket szombaton is, meg vasárnap is, meg szombaton éjszaka is, meg vasárnap éjszaka is 12 órában dolgoztatnak, mert indul a kamion, és föl kell tölteni a cucal. Ezekről az emberekről nem szól ez az előterjesztés. Kizárólag a kereskedelmi dolgozókról szól, nekik kell együtt lenni a családjukkal vasárnap. Az ipari parkban dolgozóknak nem kell együtt lenni a családjukkal vasárnap. A rendőröknek se, a tűzoltóknak se, meg senki másnak nem kell, kifejezetten a bolti el-

adóknak kell együtt lenni a családjukkal. Egy átfogó szabályozás lenne ebben szükséges, és akkor egyébként, amit önök mondanak, annak még lenne is valóságalapja.

Szóval, ez kétarcú és álságos beszéd. Hiába próbálnak önök most a munkavállalók nagy védelmezőjeként megjelenni ebben az ügyben, mert önök vannak kormányon most már öt éve, önök hoztak itt munkajogi szabályozásokat. Önök azt mondják előterjesztői hozzászólásban, hogy kizsákmányolják Magyarországon a munkavállalókat. De ha önök azt mondják, hogy kizsákmányolják Magyarországon a munkavállalókat, akkor szeretném mondani, hogy öt éve önök vannak kormányon, és ha Magyarországon ki lehet zsákmányolni a munkavállalókat, akkor az önök által hozott munkajogi szabályozás miatt lehet kizsákmányolni Magyarországon a munkavállalókat; nem a miáltalunk hozott szabályozás miatt, hanem az önök által hozott miatt. Ezzel önök beismerik, hogy Magyarországon önök olyan munka törvénykönyvet fogadtak el, ami alapján ma kizsákmányolják a munkavállalókat.

Köszönjük, hogy végre elismerik azt, amit az ellenzéki pártok hosszú ideje mondanak. Bizony, bizony, önök olyan törvényeket hoztak, hogy ki lehet zsákmányolni Magyarországon a munkavállalókat. Ebben most már végre egy platformra kerültünk, akkor már csak ki kell azt is mondaniuk, hogy új munkajogi szabályozásra van szükség.

Én örülök egyébként, ha erre rájöttek, most már csak szólni kellene Lázár miniszter úrnak is, hogy esetleg, ha törvénytelenül nem dolgoztatná 10-12 órát a minisztériumban a dolgozókat, és nem nyilatkozna azt a sajtóban egyébként, hogy ő találta ki, hogy ott tíz órát kell dolgozni, és akinek nem tetszik, az elmehet a minisztériumból, akkor sokkal hitelesebb lenne ez a kormány ebben az ügyben. Mert ha itt védjük a munkavállalókat, akkor talán ott is kellene védeni a munkavállalókat, és nem cinikusan azt mondani, hogy ő ott a miniszter, és majd ő megmondja, hogy hány órát kell dolgozni a minisztériumban, egyébként törvénytelenül, ezt önök is tudják, mint ahogy mi is.

(22.20)

És hát önök nagyon szívesen hivatkoznak a nyugat-európai példákra, azt mondják, hogy ott zárva vannak az üzletek, és ezt a szokást itt is be kell vezetni. Egyetértünk, mi is azt szeretnénk, hogy ne kelljen vasárnap dolgozni. Ne csak a kereskedelemben, hanem az iparban se kelljen vasárnap dolgozni, minél több ember lehessen együtt a családjával vasárnap! Csak szeretném elmondani, hogy önök olyan társadalmi, szociális helyzetben lévő országokat hasonlítanak össze Magyarországgal, és olyan munkavállalókat hasonlítanak össze a magyar munkavállalókkal, ami ég és föld. Szociális, jövedelmi és mindenféle tekintetben fényekkel járnak előttünk ezek az országok. Úgyhogy lehet most azt mondani, hogy mi is

csináljuk ugyanazt, de Orbán Viktor, az önök miniszterelnöke azt mondta 2011-ben, hogy amíg nem lehet megélni heti ötnapi munkából, addig nincs lehetőségünk az üzletek vasárnapi zárva tartására. 2011 óta továbbra sem lehet megélni heti ötnapi munkából. Az pedig egy apró matematikai tény, hogy ha a hét napból egyet kiveszünk, az még mindig nem öt, csak hat. De továbbra sem lehet megélni ebből a munkából, ezért nem tudom, a miniszterelnök úr és a kormánya miért gondolja úgy, hogy ezt most már el lehet fogadni. Megjelent közben a dolgozói szegénység, most már nagyon sokan a szociális szférában erről beszélnek; azok sem tudnak megélni, akiknek munkahelyük van, és ha most még ezt is elvonják tőlük, akkor pedig pláne nem.

Hölgyeim és Uraim! Azt kéne megérteni, és ebben van köztünk a nézetkülönbség, nem abban, hogy ne kelljen vasárnap dolgozni, ebben mindannyian egyetértünk - csak ennek a hatásai közt van köztünk a vita. A hatásai meg a lehetőségei közt. Mert nem azért dolgoznak ma vasárnap emberek Magyarországon, mert nem tiltja a törvény, hanem azért dolgoznak, mert szükségük van arra a kis pótlékra, amit a vasárnapi munkával megkeresnek. Mert ha egy bolti eladó három vasárnap dolgozik, akkor 15-18 ezer forinttal többet visz haza, és az ő szociális helyzetében az a 15-18 ezer forint pont a túlélést szolgálja. Ezek az emberek ma ilyen állapotban vannak. Ilyen helyzetben vannak. Ezért aztán azt gondolom, hogy erre a pénzre mindannyiuknak szüksége van. Ha nem lenne rá szükségük, akkor természetesen nem dolgoznának vasárnap. De mivel szükségük van rá, így kénytelenek vasárnap dolgozni. Tudják, mennyit keres egy átlagos magyar kereskedelmi dolgozó? A kereskedelmi dolgozók jelentős része minimálbérre van bejelentve, és a minimálbér nettó összege nem éri el a magyar létminimumot. Akkor ne mondja nekem senki, hogy nincs szükségük arra a vasárnapi bérpótlékra! Még egyszer mondom, nem jókedvükben dolgoznak vasárnap, hanem muszájból dolgoznak vasárnap. Lehet, hogy annak, aki 180 milliós villát vesz, meg 1 millióért megy koncertre és utazgatni, annak ez bonyolult, hogy van, akinek 15 ezer forint is fontos havonta, de hát ez így van.

És hát lehet azt mondani tizenkétszer is, hogy nincs itt baloldali párt, meg hogy egyébként a baloldali párt miért nem mondja azt, hogy vasárnap nem kell dolgozni. Hölgyeim és uraim, ez csólátás. Nem arról van szó, hogy kell-e vasárnap dolgozni, és még egyszer mondom, önök több millió vasárnap dolgozó emberből százezret emeltek ki, és így akarják magukat hősnak beállítani, mert a többiekéről nincs szó, akikről beszéltem. Ne kelljen vasárnap dolgozni! De majd ha meg tudják oldani, hogy a vasárnapi munkavégzés eltörlésével nem lesz kevesebb a jövedelem, nem kerülnek munkahelyek veszélybe, nem lesz állásvesztés ebben az ügyben, és egzisztenciálisan nem érinti hátrányosan ez az embereket, akkor egyet tudunk érteni azzal, hogy vasárnap ne kelljen dolgozni. De az nem megy, hogy azt mondjuk, ne kelljen vasárnap dolgozni, de ennek a szociális következmé-

nyeit egyszerűen nem vagyunk hajlandók figyelembe venni, mert mi eldöntöttük, hogy jól működik a gazdaság. Csak az emberek nem látják, hogy ez a gazdaság olyan jól működne, és a bolti eladók is örülnek annak, ha az egyik fizetéstől a másikig megélnék. Ez a nagy magyar igazság, és ezzel a dologgal szembe kellene nézni.

Tehát mindenki keressen annyit, hogy az ötnapos munkája béréből megéljen, és abban a pillanatban mi a vasárnapi munkavégzést el fogjuk törölni, és boldogan szavazunk önökkel. De amíg ezzel egy szociális válságban lévő országot még nehezebb szociális helyzetbe hozunk, addig meg kéne gondolni, hogy most van-e itt az ideje ennek az intézkedésnek, vagy esetleg ezen még kéne gondolkodni néhány kört. Önöknek megvan a lehetőségük, teremtsék meg a feltételeket! Tessék újra érdekegyeztetést csinálni! Nem kivonulni kéne a kereskedelmi érdekegyeztetésből, hanem a kormánynak ott lehetősége lenne, hogy ebben a dologban részt vegyen. Emelni kéne a béreket, be kéne vezetni a garantált bérminimumot, ezt kéri a szakszervezet is már jó ideje, de nem történik ebben semmi. Újra kell nyitni a munka törvénykönyvét, meg kell nézni a munka törvénykönyvének a pótlékokra vonatkozó szabályait, meg kell nézni a munka törvénykönyvének a kötelező pihenőnapokra vonatkozó szabályait. Ezt kéne kinyitni, ezt kéne először újraszabályozni, és onnantól kezdve a vasárnapi munkavégzés ügye teljesen más alapokra tudna kerülni. De önök úgy teszik föl a tetőt a házra, hogy nincsenek készen a falak, ott kezdik a tetejét. Nem fog működni, hölgyeim és uraim, mert szociális válságot fog okozni.

Mi is szeretnénk, ha ötnapos munkahét lenne, mi is szeretnénk, ha 40 órás munkahét lenne, de mi azt is szeretnénk, ha azokon a helyeken ebben az ötször nyolc órában megkeresnének annyit, hogy nyugodtan el lehetne menni. Lehet azt mondani, hogy a családok menjenek moziba, csak szeretném elmondani, hogy egy négyfős családnak az, hogy ma elmenjen moziba, körülbelül 12 ezer forint. Ennyit pont három vasárnap keres meg egy bolti eladó. Tehát lehet, hogy együtt van a család, és akkor biztosan együtt lehet, és nézheti a négy falat, mert arra már nincs pénze, hogy az ön által említett moziba, fürdőbe vagy színházba elmenjen.

Ezért még egyszer elmondom, egyetértünk azzal, hogy erről beszélni kell, egyetértünk azzal, hogy öt napot kéne dolgozni, de azzal nem értünk egyet, hogy ezt annak az árán teszik meg, hogy az emberek még nehezebb helyzetbe kerülnek. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak, országgyűlési képviselőnek, KDNP-képviselőcsoport.

Öné a szó.

DR. RÉTVÁRI BENCE, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt

Elnök Úr! Tisztelt Ház! A baloldali képviselőktől vagy MSZP-s képviselőktől, a képviselő úrtól egy rendkívül szenvedélyesnek látszó beszédet hallottunk. Én azt gondolom, ez a törvényjavaslat jó alkalom arra, hogy az MSZP elgondolkozzon azon, akar-e baloldali pártként baloldali szavazatot is leadni. Mert amikor szavakról van szó, akár itt a parlamentben, akár valamilyen szakszervezeti gyűlésen, akár valamilyen baloldali majálison, akkor nagyon szép szavakat hallunk a Magyar Szocialista Párt egyes politikusaitól, csak éppen akkor, amikor tettekre vagy szavazatokra lenne szükség, hirtelen mindig kihátrálnak az elől, hogy a munkavállalók érdekében szavazzanak, a munkavállalók, a dolgozók érdekében döntsenek.

Gondoljuk végig, az előző években hogyan bontotta le saját baloldaliságának képét a Magyar Szocialista Párt, és hogyan vesztette el ezzel támogatóinak jó részét. Amikor például arról volt szó 2008-2009 táján, amikor a gazdasági válság miatt a fizetésképtelenség helyzetébe került a magyar költségvetés, és az IMF-hitelt vette föl, hogy kiket konszolidáljon az akkori baloldali kormányzat ebből a pénzből, akkor nem az adósokat, a devizahitelesek konszolidálta ebből, hanem a bankokat konszolidálta, és a bankoknak küldte az első utalásokat. Amikor a minimálbér emeléséről volt szó, amit a jobboldali kormányok kétszer-háromszor akkora mértékben emeltek, ha az elmúlt 10-15 év átlagát nézzük, mint a baloldali kormányok, ha tehát a minimálbér emeléséről volt szó, akkor a szocialisták sosem a munkavállalók érdekeit vették elsősorban elő, sosem a dolgozók, a szakszervezetek kérését tartották szem előtt és emelték nagyobb mértékben a minimálbért, hanem minden esetben elfogadták a munkaadói képviselőknek, a nagy nemzetközi cégeknek azt az érvelését, hogy ne emeljenek nagyot a munkabéreken, mert akkor az könnyen elbocsátásokkal járhat a nagy multinacionális vállalatoknál, a nagy cégeknél, éppen ezért mindig sokkal inkább a munkavállalói szervezetek helyett a munkaadói szervezeteknek, a nagy nemzetközi cégeknek a hangját hallották meg, és mindig csak icipicit emeltek a minimálbéren, felét-harmadát annak, mint amennyit a Fidesz-KDNP emelt.

De nem volt ez másként akkor sem, amikor a lakhatási költségekről volt szó, a rezsidíjakról. Mindig azoknak a nagy cégeknek a hangját hallották meg, tizenötször a nyolcéves kormányzásuk alatt, akik emelni akartak a díjakon, és sohasem azoknak a szegény, nélkülöző embereknek a hangját, akik azt mondták, az a lehető legnehezebb nekik, hogy a megemelt rezsidíjakat kifizessék. Sosem azoknak a hangjára volt füle a Magyar Szocialista Pártnak, akik kevés pénzből éltek, hanem mindig a nagy tőkével, nagy pénzzel rendelkező cégek hangját hallotta meg a Magyar Szocialista Párt. A minimálbérenél sosem a munkavállalói érdekeket tartotta elsődlegesen fontosnak, hanem mindig a nagy cégek érdekeit. És amikor adósokról volt szó, devizahitelekről volt szó, ott is mindig a bankok érdekét vette figyelembe a Magyar Szocialista Párt, a bankokat konszolidálta, a

bankoknak adott pluszjuttatást, nem pedig az adósoknak.

És itt vagyunk egy újabb ilyesfajta helyzetben, amikor megint eldönthetné a Magyar Szocialista Párt előbb felszólaló képviselője és az egész frakció, hogy kinek az oldalára áll: azoknak a munkavállalóknak az oldalára, akiknek már a vasárnapi szabad pihenőnapjuk sem biztosított, akinek már 52, vagy a mi javaslatunk szerint 47 biztos vasárnapi pihenőnapjára sincsen garancia Magyarországon, szemben Ausztriával, Németországgal, Olaszországgal, Franciaországgal, Belgiummal és sok más országgal, a munkavállalók érdekeit nézi; vagy pedig megint ugyanúgy, mint eddig, csak a plázaszövetség javaslatát copy-paste-tel berakja az MSZP közleményébe, és nem figyel oda arra, hogy mit mondanak az alkalmazottak, a dolgozók, csak arra figyel oda, hogy a munkáltatók, a nagy tőkével rendelkező cégeket tömörítő érdekképviseleti szervezetek mit mondanak.

(22.30)

Nagyon sokféle vélemény hangzott el az elmúlt időszakban, jó pár hétben, vagy azt is mondhatjuk, a KDNP szempontjából most már hat évben, amióta ezt a javaslatot fölvetettük, de valahogy a Szocialista Párt csak és kizárólag azokat a hangokat hallotta meg, amelyek a munkavállalói jogok bővítése ellen szóltak. A mostani felszólalásában is csak azoknak az érdekképviseleteknek mondta el a véleményét, ami ebbe az irányba tartott, pedig az elmúlt hetekben mindenki hallhatott mindent és mindennek az ellenkezőjét is, hiszen voltak olyan vélemények, amelyeket az MSZP mond, hogy ez óriási elbocsátásokkal fog járni, mások azt mondták, hogy ez egyáltalán nem fog elbocsátásokkal járni, senkinek a munkája nincs veszélyben. Sőt, a kereskedelemben munkaerőhiány van, ezt támasztja alá az is, hogy az egyik nagy áruházlánc saját szakiskolát nyitott, ahol eladókat képez, mert oly mértékben hiány van munkaerőben a kereskedelemben, hogy inkább egy saját iskolát hoz létre, hogy magának munkavállalókat, dolgozókat tudjon kiképezni, hiszen ebből óriási hiány van. Az pedig közismert, hogy a Dunántúlon a kereskedelemben a boltokban is munkavállaló-hiány van, és éppen ezért jóval többet dolgoznak az ott dolgozók, mint amennyi egyébként a munka törvénykönyve szerint megengedhető lenne, pontosan azért, mert nincsenek munkavállalók, akiket a kereskedelembé fölvehetnének.

Nagyon sok önellentmondást tartalmazott az MSZP vezérszónokának a felszólalása. Csak egyet hadd mondjak el! Egyrésztől támadta ezt a törvényjavaslatot azért, mert a kereskedelmi dolgozóknak miért biztosít szabad vasárnapot, elmondta a sok érvét, majd utána elmondta, hogy egyébként miért nem biztosít ez a törvényjavaslat a kereskedelmen kívüli dolgozóknak is szabad vasárnapot. Az volt tehát a gond a javaslattal a kereskedelmi dolgozók tekintetében, hogy nekik biztosít szabad vasárnapot, és az volt a gond a törvényjavaslattal a nem kereske-

delemben dolgozóknak, hogy nekik nem biztosít szabad vasárnapot. Tehát az is rossz, hogyha valakinek pluszjogosítványa van, és az is rossz, hogyha valaki a korábbi munkajogi helyzetben marad, tehát minden és mindennek az ellenkezője is, az is, ami ebben a törvényben benne van, és ami mások számára nem biztosított, az is vitatott volt az ellenzék részéről.

Én ugyanakkor azt mondom, hogy ez egy klaszszikus baloldali javaslat. Önök is nagyon jól tudják, ha fölmennek arra a nemzetközi honlapra, amelyet európai uniós képviselőjelölteknek és képviselőknek indított az a nemzetközi mozgalom, ami az Európai Unióban küzd a szabad vasárnap biztosításáért, ott azért többségében az európai szociáldemokrata pártcsaládhoz tartozó képviselőket talál meg, nem kizárólagosan, más képviselők is aláírták azt a nyilatkozatot, amelyben csatlakoztak ahhoz az európai uniós célhoz, hogy a szabad vasárnap minden munkavállaló számára vagy minél több munkavállaló számára az Európai Unióban biztosított legyen, de ott a szocialisták ki mernek állni emellett. Majd ha a népesnek nem mondható szocialista európai parlamenti delegáció találkozik ott majd a baloldali kollégáikkal, ott próbálják meg megindokolni európai szinten, hogy ők miért vannak ez ellen.

Azt hiszem, hogy ha valaki itt egy nyugatos gondolatot szeretne behozni az itteni szabályozásba, és a nyugat-európai példákat szeretné követni ezen a téren is, akkor igenis ezt a javaslatot támogatnia kell, hiszen elsősorban a Lajtától nyugatra eső országokban bevett ez a gyakorlat. Ami Magyarországon van, az az elmúlt 25 év örökségéért inkább vadkeleti viszonyoknak felel meg. De úgy gondolom, hogy ha valaki egy értékében baloldali és szellemiségében nyugatos javaslatot keres, akkor pontosan a szabad vasárnapról szóló javaslatban ezt megtalálja, aki pedig ezt elutasítja, az elutasítja a munkavállalók fokozott érdekvédelmét, és elutasítja azt is, hogy Magyarországon nyugat-európai, ne pedig vadkeleti szabályozások legyenek hatályban.

Szeretném azt is elmondani, hogy a Központi Statisztikai Hivatal múlt héten publikált adatai szerint 4,5 százalékkal nőtt a kiskereskedelmi forgalom, és nyilvánvalóan a kereskedelmi forgalom bővülése több munkavállalóra is igényt formál. Nagyon egyszerű, tisztelt képviselő úr, az a képlet, hogy miért van szükség, mondjuk, több pénztárosra. Ha ön is elmegy egy-egy nagyobb boltba, ahol több pénztárgép van, ön is látja, hogy az ott levő húsz pénztárból általában öt-tíz darab, mondjuk, működik, de nagyon sok nem működik. Azt hiszem, hogy a szombati napokon ezekben a boltokban újabb pénztárosokat kell beállítani, ami nyilvánvalóan azoknak az embereknek a munkáját teszi szükségessé, akik egyébként vasárnap dolgoztak különben, most szombaton kell hogy bemenjenek és szombaton kell hogy dolgozzanak, meg hétfőn vagy kedden, vagy csütörtökön.

Szerintem mindenki, aki ebben az ügyben egy kicsit elmélyedt, tudja pontosan, hogy szerda és szombat a nagybevásárlási nap Magyarországon,

ekkor kiemelkedően magas a kereskedelmi forgalom, vasárnap pedig minden más naphoz képest nagyon nagy mértékben kisebb a kereskedelmi forgalom mértéke.

Ha tehát azt nézzük, hogy a kereskedelmi forgalom melyik napról esik ki, a messze a többi naphoz képest elmaradó legkisebb vasárnapi napról esik ki ez a forgalom, és áttevődik más boltokba, kisboltokba, ahol nyilván munkahelyeket generál, ráadásul olyan munkahelyeket, ahol valaki tulajdonosként az üzletben dolgozik, tehát egyszerre tulajdonosként is és egyszerre ott dolgozó emberként is lép föl. Ezáltal szerintem ez mégiscsak egy helyes irány, hogy több munkahely keletkezik ebben a szférában is.

Másrésről pedig ezekben a boltokban más napokon fog ez a kereslet megjelenni, csak éppen a munkavállalóknak a szabad vasárnapját mellette, hála istennek, biztosítani is tudjuk, ha elfogadjuk ezt a javaslatot, és azon a napon pihenhetnek ők is vagy lehetnek együtt más emberekkel is, amikor a gyermekük nincs iskolában, vagy amikor a barátaik, ismerőseik szintén szabadnapjukat töltik, tehát tud velük találkozni.

Voltak olyan számítások is, egyes pénzügyi, gazdasági honlapokon ilyeneket is lehetett olvasni, amelyek azzal számolt, hogy ad absurdum a kereskedelmi forgalom növekedésével is járhat a szabad vasárnap bevezetése, hiszen ha valakik szombaton intézik a vásárlásra vonatkozó bevásárlásaikat is, akkor bizonyos vásárlói attitűdre vonatkozó kutatásokból az derül ki, hogy akár sokkal többet is vásárolnak, mint amennyire az egy napra szükségük van, éppen ezért ez akár szombaton jóval nagyobb forgalmat is generálhat a szükségesnél, és akár növekedés is lehet a forgalomban.

De ahogy mondtam az imént, 4,5 százalék volt az előző időszakban is a kereskedelmi forgalom bővülése, és a következő évi költségvetés is legalább 2-3 százalékos kereskedelmi forgalom-bővülést prognosztizál. Erre van alapunk, hiszen az előző hónapokban már nőtt a kereskedelmi forgalom. Ebből következően, hogyha több forgalom van a boltokban, akkor nyilván több árufeltöltőre van szükség, hiszen több árut kell feltölteni a polcokra, többen fogják azt onnan többször levenni, több eladóra van szükség a pultok mögött, több pénztárosra van szükség a pultok mögött. Ön is gondolja el, tisztelt képviselő úr, hogy ha Magyarországon egy pozitív fordulat bekövetkezne, és hirtelen kétszer annyi gyerek születne, akkor nyilván három év múlva kétszer annyi óvónőre lenne szükség, hét év múlva pedig kétszer annyi elsős tanítónőre és tanítóra. Tehát ha bővül a forgalom a kereskedelemben, az nyilván több munkahelyet is eredményez.

Én biztosra veszem azt, hogy jövő decemberben nem lesz kevesebb kereskedelmi alkalmazott, mint idén decemberben, sőt több kereskedelmi alkalmazott lesz, mint amennyi ezekben a napokban van most a kereskedelemben.

Vannak még további tévhitek, amelyeket nyilván önök igyekeznek felnagyítani, ezek egyike, hogy

semmifajta vásárnapi vásárlási lehetőség nem lesz. Ez természetesen nem igaz, hiszen a kisboltok nyitva tarthatnak, nyitva tarthatnak a piacok is, tehát a vásárolás ilyen szempontból vasárnap továbbra is mindenki számára lehetőségként fennáll, biztosított. Nyilvánvalóan, aki pékségbe akar menni, az délig elmehet oda, újságosok nyitva lehetnek, nyitva lehetnek virágosok is, nyitva lehetnek azok a boltok, amelyek turisztikailag frekventált helyen vannak, nyitva lehetnek a reptéri vagy vasúti pályaudvarokon levő boltok, ha valaki megáll egy benzinkúton, ott is be tud vásárolni tankolás mellett vagy tankolás nélkül is. Tehát ilyen szempontból a vásárlás lehetősége biztosított.

Sőt, talán ön is olvasta, képviselő úr, azt a rendelkezést a törvényjavaslaton belül, amely a 8. § (2) bekezdésében felhatalmazást ad a kormánynak, hogy adott település sajátosságaira vonatkozóan egyéb eltérő nyitvatartási engedélyek részletes feltételrendszerét és mérlegelési szempontjait meghatározza. Tehát adott esetben ez nyilvánvalóan senki számára, ha ezt a törvényjavaslatot elfogadjuk, nem jelentheti azt, hogy nem jut el boltba és nem tud vásárolni a vásárnapi napon sem. De valóban az egy nagyon fontos társadalmi szolidaritási kérdés, hogy azzal a sok százezer kereskedelmi dolgozóval szolidárisak vagyunk annyira, hogy azok, akiknek egyébként a szombatja és a vasárnapja biztosított pihenőnapként, az a szombatot választja a bevásárlásra és nem a vasárnapot, hiszen ezzel más embereknek legalább azt az egy vásárnapi pihenőnapját tudjuk biztosítani.

Bízunk benne, hogy ezt a fajta társadalmi szolidaritást sokan vallják magukénak, és egyfajta - korábban egyébként nem gyakorlat, most már valamelyest kialakult - kényelmi helyzetet át tudnak alakítani a szokásaikban, de ezzel senkinek a fogyasztási lehetőségei természetesen nem csökkennek.

Az is fontos, hogy kinek az érdekeit képviseljük, tisztelt képviselő úr. Amikor a kereskedelmi dolgozókat kérdezték meg az egyik legnagyobb áruházláncban, hogy támogatnák-e ők maguk, akik a leginkább a részesei, azt, hogy a vasárnapjuk szabad legyen nyilván ennek minden következményével, akkor 87 százalékuk ezt támogatta. Egy nagyon sok alkalmazotti véleményt rögzítő, reprezentatívnak is mondható felmérés volt ez, hiszen nagyon sok ezren, úgy emlékszem, nyolcezren töltötték ezt ki, tehát igencsak reprezentatív az egész kereskedelmi ágazatra vonatkozóan.

(22.40)

Ők ismerték ennek minden következményét, minden velejáróját. Ők azt is tudták, hogy azoknak a lózungoknak, amelyeket sokan elmondanak a bírálók közül, egy jó része nem igaz, hiszen a vásárnapi munkavégzéshez járó pótlékot a 2013-as kúriai döntés óta nagyon sok helyen nem fizetik ki, hiszen azt mondják, hogy ha valamelyik bolt folyamatosan nyitva van, akkor nem jogszerű a vásárnapi pótlék kifizetése, más helyen munkaerő-kölcsönzéssel al-

kalmazzák az ott dolgozókat. Tehát azok a munkajogi garanciák, amelyek klasszikusan valakit 20-25 évvel ezelőtt megillettek, azok a munkaerő-kölcsönzés miatt, a diákmunkások bevétele miatt vagy a folyamatos munkarend ilyesfajta bevezetése miatt ma már nem illetik meg a munkavállalókat sok helyen. A pihenésük csak és kizárólag ennek a törvényjavaslatnak, a szabad vasárnapnak a bevezetésével valósítható meg.

Tisztelt Képviselő Úr! Lehet, hogy önöknek nagyon fáj, hogy ez a kormányzat mégiscsak 400 ezerrel növelte a munkavállalók számát, 150 ezerrel csökkentette a munkanélküliek számát, de ezek a számok mégiscsak azt bizonyítják, hogy ez a kormány érti annak a módját, hogy hogyan lehet a foglalkoztatást bővíteni (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), hogyan lehet a munkavállalókat megvédeni, hogyan lehet a munkahe-lyeket bővíteni.

Úgy gondolom, hogy mindnyájunk számára fontos, hogy egy olyan szabályozás legyen Magyarországon, amelyik a német mintához közelít, amelyik az osztrák mintához közelít, amelyik a belga mintához közelít. Hiszen azokban az országokban (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*) ez egy bevált módszer, és a munkavállalóknak sokkal nagyobb védelmi szintet biztosít. Köszönöm szépen a türelmüket. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Sneider Tamás alelnök úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

SNEIDER TAMÁS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Mielőtt a törvényjavaslatról véleményt formálnék, szeretném magát a törvényjavaslatot ismertetni, mert bár többször volt itt már szó róla, de én úgy érzem, hogy talán viszonylag egyszerű magyar nyelven, érthetően és kiemelve a fontosabb részeket, nem lett elmondva a törvényjavaslat. Tehát hogy miről is beszélünk, térjünk vissza a tárgyhoz, hiszen itt már azért tényleg el lett kalandozva egy kicsit magától a törvényjavaslattól.

A törvényjavaslat fő célkitűzése a hét közbeni és a vásárnapi nyitva tartás korlátozása. A törvényjavaslat a kiskereskedelmi tevékenységet végző vállalkozásokra terjed ki, de ahogy itt már elhangzott, számos területen kivételek jelennek meg: dohányboltok, gyógyszertárak, repülőtéri üzletek, vasút- és buszpályaudvarok, üzemanyagtöltő állomások üzletei, piacok, vásárok területén lévő üzletek, katonai objektumok területén lévő üzletek, büntetés-végrehajtási intézetek üzletei.

Első fontos szabály, hogy az a kiskereskedelmi egység, amely 400 négyzetméternél kisebb árusító területen tevékenykedik, és a vállalkozás vezetője többségi tulajdonosa vagy családtagjai dolgoznak benne, a törvény hatálya alól a vásárnapi nyitva tartás tekintetében minősül, viszont nem a hétköznapi

nyitva tartás tekintetében. Magyarul, az élelmiszert, bútort, elektronikai cikket vagy bármi mást árusító, nagyrészt családi vállalkozások vasárnap is nyitva tarthatnak. A másik fontos kitétel, hogy a 400 négyzetméternél nagyobb üzletek is nyitva tarthatnak, ahogy már el lett mondva, öt vasárnapon keresztül. Nyilvánvalóan ez az adventi időszakra van igazából kitalálva, mint minden más nyugat-európai országban is vagy legalábbis a többségében.

Fontos az is, hogy a hét közbeni nyitva tartás reggel 6 órától 10 óráig lenne korlátozva, az általános érvény ezt mondaná ki, kivéve ebből a pékárut és tejterméket árusító üzleteket. Ez a törvény lényege. Szerintem így lehet a legjobban összefoglalni, minden lényeges dolgot elmondtam, semmit nem hagytam ki, mert itt azért közben a vita folyamán a hét közbeni nyitva tartás szinte teljesen kikerült a gondolatok köréből.

Nos, mi az álláspontja a Jobbiknak a törvényjavaslattal kapcsolatban? Egyértelmű, hogy a keresztény értékek, a családok, a dolgozók védelme és a multinacionális vállalatok forgalmának csökkentése, illetve egy részének a magyar kisvállalkozókhoz való terelése miatt alapvetően elviekben lehet támogatni a törvényjavaslatot. De máris hozzá kell tennem, hogy csak akkor, ha valóban - ahogy egyébként itt már jó párszor elhangzott - fontos módosító javaslatok meg fognak jelenni a törvényben, vagy más törvényekben meg fognak jelenni. Ahogy itt a Szocialista Párt képviselője is mondta - mert először megijedtem, hogy nem támogatnák elviekben ezt a törvényjavaslatot -, ha vannak módosító javaslatok, amik nem csökkentik a dolgozók bérét például, akkor ők is tudják támogatni. Én legalábbis ezt vettem ki az itt elhangzott gondolatokból. Igaz, hogy rengeteg kritika volt, aminek egy része jogos, más része egyáltalán nem jogos, de azért alapvetően ezt láttam. Nos, hasonló állásponton van a Jobbik is.

Mielőtt viszont rátérnék még erre, én is szeretnék egy kis európai kitekintést tenni, mert ez sem történt meg, csak két-három ország esetében. Nyilván nem akarom felsorolni a 27 európai uniós országot meg még az azon kívül eső európai országokat, de azért egy kicsit nagyobb kitekintést engedjenek meg a számomra.

Kezdjük Belgiummal, az már itt szóba került, ott is általános érvényű, hogy vasárnap zárva vannak. Kilenc alkalommal vasárnap is nyitva lehetnek egyébként az üzletek. Franciaországban, amely nem került szóba, ott is nagyon határozottan vasárnapi zárva tartás van, viszont van egy érdekes kitétel, a bevásárlóközpontok nyitva lehetnek vasárnap, a hipermarketek nem lehetnek nyitva vasárnap. Ez az érdekes szabályozás van jelen pillanatban Franciaországban, illetve a turisztikai területek és két nagyváros van, ahol ugyancsak nyitva lehetnek egyébként vasárnap az üzletek.

Németország: ott azért elég közismert és itt is elhangzott, hogy bizony a tagállami körben tartományi szinten szabályozzák jelenleg, és van, ahol megengednek néhány vasárnapot, hogy nyitva legyenek,

van, ahol egyáltalán nem engedik meg a nyitva tartást még vasárnap sem. Hollandia, ahol 2013-ig, ami sajnos megváltozott véleményem szerint, a boltok 12 vasárnapon keresztül tarthattak nyitva, a többi vasárnapon zárva volt. Egyesült Királyság: ott vasárnap nyitva lehetnek az üzletek 280 négyzetméter fölött 6 órában, tehát ott is korlátozva van. Norvégia: szinte teljes korlátozás van. Száz négyzetméternél kisebb boltok lehetnek csak nyitva vasárnap, tehát a nagyobbak egyáltalán nem. Svájc: ugyancsak gyakorlatilag szinte teljes korlátozás érvényes, kivéve a turisztikaközpontokat, és nyilván ott is vannak kivételek. Ausztria: ott még szombaton is szabályozva van a nyitva tartás. Ott szombat délután sem lehet üzleteket nagyon nyitva tartani, vasárnap pedig gyakorlatilag egyáltalán nem. Olaszországban hasonlóan vasárnap nem lehet nyitva tartani, sőt ott még ott tartunk, hogy benzint sem nagyon lehet vásárolni vasárnap, mert alig találunk benzinkutat, ahol ezt lehetne. Szabályozva van nagyon szigorúan.

Persze, vannak ellenpólusok is Európában, nem sok, de egy-kettő azért akad. Spanyolországban például liberalizálták a vasárnapi nyitva tartást, és engedélyezték teljes mértékben. Hozzá kell tenni, hogy nagyon komoly tüntetések voltak a kisboltosok, a családi boltosok részéről, hogy ez ne történjen meg. És érdekes módon Dániában is egyébként jelen pillanatban liberalizálták ezt a lehetőséget. Tehát mind a kettőre találunk példát, de azért a nagy többsége az európai, nyugat-európai államoknak a 80 százaléka ezt szabályozza; van ahol nagyon szigorúan, van ahol kevésbé szigorúan. Nos, ez volt a kitekintés, ami szerintem fontos, hogy elhangozzon, hogy jobban lehessen látni Magyarországon is, hogy mit lehetne itt tenni.

Akkor rátérnék az érvekre. Alapvetően az ellenzők részéről három dolog merült fel: gazdasági visszaesésről volt szó, a munkanélküliség növekedéséről, és a dolgozók bérének csökkentéséről volt szó. Vannak valós aggodalmak, és vannak hihetetlenül nagy demagóg aggodalmak, és ebbe tartozik a 20 ezer munkavállaló csökkentése, hogy majd annival kevesebb munkavállaló lesz Magyarországon. Ezt körülbelül a 23 millió románnal tudom egybeaknálni, amikor 23 millió románnal fenyegettek minket. Ettől függetlenül igen, van veszély. Van veszély, hogy kevesebb munkavállaló lesz, majd még rá is térek, hogy hol és miért.

Nos, a gazdaság visszaeséséről itt azért volt szó. Valóban, ha vasárnap nem lesznek nyitva a nagy üzletek, a nagy bevásárlóközpontok, illetve azoknak csak a szórakoztatócentrumai, ugyebár a mozik vagy éppen fitnesztermei, mert azok továbbra is nyitva lehetnek természetesen, és el lehet menni a bevásárlóközpontba, lehet melegedni is a bevásárlóközpontban nyugodtan, akkor egyszerűen áttevődik, ahogy itt már szó volt arról, a forgalom a másik hat napra. Ettől még nem fogják az emberek a párnába dugni a pénzüket. Ma két olyan törvényjavaslatot is tárgyalunk, amiben igencsak érintett vagyok, beszéltünk már a migránsokról, én is voltam migráns, szociális

migránsnak valom magam vagy voltam annak idején, és voltam boltvezető is egy boltban, voltam eladó is boltban, tehát azért van némi fogalmam a saját tapasztalataim alapján is a vásárlói szokásokról. Igaz, hogy nem mai tapasztalatok már ezek. Tehát ez szerintem teljesen evidencia, ezt igazából nagyon megkérdőjelezni nem kell.

Itt még szóba kerültek olyan dolgok, hogy esetleg majd a külföldről ideérkezők, ha nem tudnak vásárolni vasárnap, akkor majd máshol vásárolnak.

(22.50)

Igen, van minimális esélye, hogy aki Ausztriából közlekedik, és mondjuk, Erdély felé vagy Délvidék felé megy, csak Erdélyben vagy Délvidéken tud majd vásárolni vasárnap - mármint nagybevásárlásra gondolok, mert a benzinkutaknál tud természetesen, vagy a kisebb boltoknál továbbra is bármit meg tud venni -, lehet, hogy pár százmillió forinttal kevesebb lesz emiatt a forgalom, tehát ez is áll, csak körülbelül ilyen mértékben. De ha valaki, mondjuk, Erdélyből vagy a Délvidékről közlekedik Ausztria vagy Nyugat-Európa felé, hát, ő ott se tud vásárolni vasárnap, tehát nálunk se, úgyhogy igazából ott még csak ilyen kiesés sem lehet, maximum a saját országában, ha éppen van nyitva bolt.

Nos, a munkanélküliség kérdése nagyjából összefügg az első kérdéssel. Alapvetően a kereskedelemben közvetlenül dolgozók esetében nem kell számítani munkacsökkenésre, hiszen ha a forgalom valóban nem csökken, akkor igenis azt a forgalmat ki kell szolgálni, ahhoz ugyanannyi emberre lesz szükség. Kérem szépen, ha most valaki elmegy egy áruházba, akkor azt látja, hogy lótnak-futnak a dolgozók, bármelyikbe szinte ha elmegyünk, mert jelen pillanatban - ez is egy felmérés - 15 ezer alkalmazott hiányzik a kereskedelemből. Azért hiányzik, mert iszonyúan alacsonyak a bérek, 70-80 ezer forintos bérek vannak a kereskedelemben, amiért tényleg, százszor is meggondolja az ember, hogy elmenjen-e. S persze, amikor szocialista képviselőtársam azt mondja, hogy 40 ezren dolgoztak a kereskedelemben, akik most nem ott dolgoznak, kérem szépen, éppen ez a baj. A kereskedelemben félévente, a nagy cégeknél félévente, vagy nem, pontos lesznek, pontos akarok lenni, évente 50 százalékos a fluktuáció. Tehát én azon csodálkozom, hogy csak 40 ezer olyan ember van, aki a kereskedelemben dolgozott és jelenleg nem ott dolgozik. Ha ön 200 ezret mondott volna, én azon se lepődtem volna meg véletlenül sem. Tehát azért látni kell, hogy mi áll a számok mögött, mi a valóság!

Nos, tehát mégis hol lesz kevesebb munkaerő? Vagy hol lesz az, hogy csökkenteni kell a munkások számát vagy a dolgozók számát, mert lesz ilyen. Két terület: a takarító személyzet és a biztonsági őrök. Igen, itt nagy valószínűséggel egy 15 százalékos leépítésre lehet számolni ezeknél, de csak ezeknél, a plázáknál vagy nagy bevásárlóközpontoknál, mert ott valóban, ha vasárnap nem kell ott lennie takarítani

vagy éppen vigyázni az értékekre, akkor ott ez beállhat, tehát ezzel számolni kell, és ez valóban jogos. Persze ez pár száz fő a 20 ezer helyett, tehát azért ez egy lényeges különbség, de ezt mindenképp el kell mondani.

A bérek kérdése: talán az egyik legfontosabb a munkavállalók szempontjából a vasárnapi bérpótlék. Jogosan volt kritizálva a munka törvénykönyve, amit önök fogadtak el, természetesen, hozzá kell tenni, ez egy csapnivaló törvény, és ezt valóban meg is kéne változtatni, és itt az első alkalom, hogy változtassunk rajta. Ugyanis ha a vasárnapi bérpótlék kiesik, márpedig kiesik - ez egyébként 50 százalékos bérpótléket jelent, de van, ahol a boltok megadják a 100 százalékos is egyébként, saját maguk -, akkor ez csökkenést jelent, mert átlagosan egy kereskedelmi dolgozó két vasárnap szokott dolgozni egy hónapban. Annak érdekében, hogy ne történjen ilyen csökkenés, egyszerűen nem kell mást tenni, mint a délutáni bérpótléket kellene törvényi szabályozással megnövelni a munka törvénykönyvében, amire mi be is nyújtottuk a módosító javaslatot. Tehát nemcsak a levegőbe beszélünk, hogy változtatni kéne, meg ez, meg az, hogy jó legyen a munkásoknak, vagy ne legyen csökkenés a fizetésükben, hanem már be is adtuk ezt a módosító javaslatot, azért, hogy ezzel együtt lehessen tárgyalni, hogy ezzel együtt elfogadhassa a kormányzat, és akkor ez a veszély egyszerűen elhárul.

A módosítókról azért még néhány szót, mert több módosítót is benyújtottunk: végül is a bérpótlékekkel kapcsolatosat elmondtam. Hozzá kell tenni egyébként, hogy itt is már változott a munka törvénykönyve, mert már csak 18 óra után jár bérpótlék, délutáni bérpótlék; eddig egyébként előtte, már 16 órától járt ez a bérpótlék, tehát sok negatív dolog van a munka törvénykönyvében, de ezt talán nem kell magyarázni.

A másik fontos módosító javaslat, ami inkább a vásárlók érdekét szolgálja - mert őket is kell figyelni, ez teljesen egyértelmű -, az, hogy az a 6-tól 10 óras nyitvatartási idő most, a kezdet kezdetén biztos, hogy nem jó; lehet, hogy később sem lesz jó. Miért nem jó? Mert Magyarországon - Nyugat-Európával ellentétben - nagyon sokan járnak 2-3 műszakban dolgozni - persze, ott is van ilyen, de ott jóval kevesebben -, ennek köszönhetően nagyon sokan 6 órára mennek dolgozni, és 10 órakor végeznek. Nagyon jelentősen korlátozná az ő vásárlási lehetőségüket, ha vagy munka előtt, vagy éppen munka után ezekbe a nagyobb boltokba nem tudnának bemenni. Tehát a másik módosító javaslatunk, hogy 5-től 23-ig legyen megszabva a nyitvatartási idő, ezzel ezt a nem kis problémát egyébként - most képzeljék bele a dolgozó emberek életébe magukat, akik nem tudnak mindig elrohángálni a boltba, mert nem szabad a napjuk, vagy nem tudják úgy beosztani, ott bizony ez igenis problémát jelent, úgyhogy kérjük, hogy ezt a módosító javaslatot is fontolják meg és vegyék be.

Egy érdekes dolog is van a törvényjavaslatban, hogy a büntetőintézetek boltjai nyitva lehetnek. Ezt valahogy, nem tudom, egyfajta liberális csökevény-

ként tartjuk itt számon. Miért kell vasárnap a büntetés-végrehajtási intézetekben nyitva lenni a boltoknak, ha máshol meg nem kell? Ne adjunk már pluszlehetőséget, jogot a raboknak! Persze, tudom, hogy akkor látogatják őket, s a többi, de majd megvásárolják máshol azt az akármilyen élelmiszert, vagy nem tudom, mit, mint hogy éppen a büntetés-végrehajtási intézetben... Ez egyszerűen a Jobbik szellemével ellentétes, hogy mi a raboknak kedvezünk azzal, hogy ott ezt külön meg lehet engedni, tehát mi ezt kivennénk ebből az egészéből.

És még egy nagyon fontos dolog. Rövid időm van, de azért még azt mindenképp el szeretném mondani, hogy itt a munkavállalói jogok s a többi, tényleg hallottuk a szocialista megnyilvánulását, meg a szakszervezetek így-úgy megszólalnak, sokszor a munkaadók érdekeit szolgálják ezek a szakszervezetek, sajnos, viszont amikor a Tescóban megjelentek az önkiszolgáló pénztárgépek, megjelentek Magyarországon, senki nem szólalt meg, hogy elveszik a munkát - mert azok elveszik, kérem szépen, a munkát! Egy önkiszolgáló gép egy ember munkáját elvette. Úgyhogy én mindenképp szeretném, hogyha azt a törvényjavaslatot is megfontolnák, ami ezeknek a visszaszorítására szolgál, mert ez valóban tízezreknek a munkáját veheti el nagyon rövid időn belül Magyarországon. *(Az elnök csenget.)*

Sajnos csak ennyit tudtam elmondani, de lehet, hogy majd még fogok hozzászólni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim, ebben a késői órában! Nagyon komoly dilemmát okozott az LMP számára, hogy miként viszonyuljon a KDNP által benyújtott, az üzletek vasárnapi zárva tartásáról szóló törvényjavaslatához. A mérleg egyik serpenyőjében a vasárnapi pihenés, feltöltődés, az egyén és a család védelme áll, míg a másik oldalon a munkahelyek védelme.

A KDNP egyáltalán nem könnyítette meg a döntést, mondhatni, hogy a törvényjavaslat betérjesztésének körülményei elfogadhatatlanok. A kisebbik kormánypárt úgy terjesztette be ezt a javaslatot, hogy senkivel sem egyeztetett a javaslat szövegéről. A szakszervezetekkel érdemben nem konzultáltak, azok a javaslat betérjesztése utáni napon kapták kézhez a normaszöveget. A munkaadói oldallal, a kereskedelmi szövetségekkel pedig nyilvánvalóan semmilyen egyeztetés nem volt, holott egy ilyen horderejű lépésnél az lenne a minimum, hogy alapos társadalmi egyeztetés előzze meg minden érintett szereplő bevonásával. A KDNP ezt megspórolta magának, kész helyzet elé állítva gyakorlatilag mindenkinek, még magukat a vasárnapi zárva tartás pártján álló szakszervezeteket is.

Az érintettekkel való egyeztetések hiánya mellett a másik nagy hiba, amit a KDNP elkövetett, hogy nem készített hatástanulmányokat, nem vizsgálta meg a vasárnapi zárva tartás konkrét hatásait. Nem tudjuk, hogyan változik majd a dolgozók jövedelme, várhatók-e és milyen mértékű elbocsátásokkal kell számolni. Ráadásul az elbocsátások területi összetétele milyen lesz, mennyire sújtja majd a hátrányos helyzetű régiókat az országban, s azt sem lehet tudni, hogy ez a lépés milyen hatással lesz az adóbevételekre, a gazdaságra. A várható elbocsátásokkal kapcsolatosan különböző számokat lehet hallani. Az egyik oldal 20-30 ezres nagyságrendű elbocsátásokról beszél a forgalom csökkenésére hivatkozva, a másik oldal viszont azt állítja, hogy nem lesznek elbocsátások, mert már most is körülbelül 20 százalékos létszámihiány van a kereskedelemben, és csak annyi történik majd, hogy optimálisabban oszlik el a létszám a többi napon.

(23.00)

Ők azt állítják, a forgalom sem fog csökkenni, csak átterelődik más napokra.

Azt is állítják, hogy fél-háromnegyed év kell csak hozzá és megváltoznak a vásárlási szokások. Ellenben, ha igaz, hogy a nagy bevásárlóközpontok, hipermarketek a forgalmuk 11 százalékát vasárnap bonyolítják, és 150-200 ezer embert foglalkoztatnak, akkor valóban megvan a veszélye annak, hogy dolgozóik egy részét elbocsátják.

Tisztelt Képviselőtársaim! Hatástanulmányok hiányában a sötétben tapogatózunk, feltételezésekkel élünk, de azt tudjuk, hogy akit majd érint az elbocsátás, vagy akinek a jövedelme csökken, komoly problémával néz szembe. A plusz 3-4 ezer forintos jövedelem nem mindegy a dolgozóknak, és ha esznek a vasárnapi bértől és pótléktól, az érzékenyen érintheti őket.

Mindezek miatt, nevezetesen, hogy a KDNP nem egy megfelelően előkészített, hatástanulmányokkal alátámasztott, és széleskörűen egyeztetett törvényjavaslatot nyújtott be, az LMP csak feltételekkel tudja támogatni a javaslatot, bár nagyon fontosnak tartjuk a vasárnapi pihenőnapot. Fontosnak tartunk minden olyan javaslatot, amely a munkavállalók kizsákmányolását, kiszolgáltatottságát csökkenti. A dolgozók pihenése, egészségének megőrzése, valamint a családok közös időtöltése fontos érték számunkra, és mindezt a vasárnap mint közös pihenőnap valóban elősegíti.

A boltok vasárnapi nyitva tartásának korlátozása - mint ahogy már ma ezt többször hallottuk - számos európai országban jelen van - Ausztria, Németország vagy Franciaország -, és a vasárnapi pihenőnap a munkavállalói érdekképviseletek fontos törekvése hosszú ideje Európában. Sajnos, Magyarországon különösen fontossá vált a dolgozók vasárnapi pihenésének biztosítása a kereskedelemben kialakult gyakorlat miatt. Állandósult a létszámihiány, a dolgo-

zók túlterheltek, agyondolgoztatják őket. A munkáltatók tartósan alacsonyan tartják a létszámot, miközben a meglévő munkaerő törvényes keretek közti foglalkoztatása nem lehetséges. Ezért nagyon magas a munkaügyi jogsértések száma, a munkavállalókat megillető heti két pihenőnapot nem adják ki, megszegik a munkaidőre vonatkozó szabályokat, rendre nem fizetik ki a túlórákat és a pótlékokat, a dolgozók keresete nagyon alacsony, 40 százalékuk minimálbért keres. Ez a helyzet nyilvánvalóan tarthatatlan.

De azt is látni kell, hogy ebben súlyos felelőssége van a Fidesz-KDNP-kormánynak is, éppen ezért álságos a javaslat a kisebbik kormánypárt részéről, és ez a munkavállaló-barát póz nem is áll jól a KDNP-nek. Az általa is megszavazott kizsákmányolás törvénykönyve, azaz az új munka törvénykönyve számos esetben törvényesítette azt, ami korábban még jogsértőnek számított, ahogy a kormánypártok akkoriban mondták: a jogszabályt hozzáigazították a gyakorlathoz. Súlyos lépés volt például a délutáni műszakpótlék megszüntetése, amihez a KDNP-nek akkor annyi hozzáfűznivalója volt, hogy bár kétségtelen, hogy a tervezet a munka díjazásának területén okozhat hátrányos eredményt, a józan ész mentén az az ilyen szabályozásnak is megvan az indoka. Azt már nem fejtették ki, hogy pontosan milyen józan érv is szől emellett.

Az új munkajogi szabályoknak köszönhetően csökkentek a fizetések, nőtt a munkaidő, magyarul: többet kell dolgozni kevesebb pénzért. A délutáni műszakpótlék eltörlésén túl, a munkaidő-beosztási szabályok változásával nőtt a legálisan kifizetetlen túlmunka, és például a munkaidőbe már nem számít bele a munkaközi szünet. A munka törvénykönyve és az ahhoz kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről szóló törvény még szélesítette is a vasárnapi munka lehetőségét, utóbbi egyértelművé is tette a vasárnapi munkavégzés lehetőségét a kereskedelemben. A kormánypártok akkor érdekes módon nem aggódtak a munkavállalókért, nem igyekeztek csökkenteni a kiszolgáltatottságukat, és javítani eleve alárendelt pozíciójukat a munkáltatóikkal szemben.

Még tovább rontott ezen a helyzeten az, hogy a kormány gyakorlatilag leépítette a munkaügyi felügyeletet, megszünt az önálló országos munkavédelmi és munkaügyi felügyelőség, csökkent a munkaügyi ellenőrök száma és az ellenőrzések gyakorisága.

Az elmúlt években nem változott a munkaügyi jogsértések száma, továbbra is súlyos visszaélések vannak a munkaidő-nyilvántartások vezetésével, a munka-egészségügyi és munkabiztonsági szabályok betartásával, a pótlékok, túlórapénz kifizetésével. Nem véletlen, hogy a Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezetének egyik fő követelése éppen az, hogy az illetékes hatóságok azonnal kezdjenek ellenőrzést a visszaélések csökkentése érdekében.

Végül azt is látni kell, hogy a kormány adópolitikája is felelőssé tehető a kereskedelmi ágazat bérhelyzetéért. Az egykulcsos adórendszerrel éppen a kiskeresetűek jártak rosszul, az ő nettó bérük csökkent vagy éppen nem nőtt az elmúlt évek során.

Már korábban említették, de én is utalok rá, Orbán Viktor 2011-ben még azt mondta, hogy „amint majd meg lehet élni heti ötnapnyi munkából, akkor én is azok közé tartozom majd, akik támogatni fogják a vasárnapi zárva tartást”. Ma a kereskedelmi alkalmazottak 40 százaléka keres minimálbért, ami annyira alacsony Magyarországon, hogy a szegénységi küszöb közelében van most is, 66 ezer forint. Sokan azért kényszerülnek vasárnap is dolgozni, mert egyszerűen nem tudnak megélni heti ötnapi munkából.

Az előzőekben vázolt helyzet miatt az LMP nagyon időszerűnek és elengedhetetlennek tartja, hogy Magyarországon is mielőbb megvalósuljon az üzletek vasárnapi zárva tartása, de a KDNP erre vonatkozó törvényjavaslatát csak feltételekkel tudja támogatni. Javaslatunkat és feltételeinket három pontban foglaltuk össze.

1. A dolgozók helyzetét átfogóan rendezni kell, azonnal el kell kezdeni egy bérfelzárkóztatási programot, és meg kell erősíteni a munkaügyi ellenőrzéseket. A vasárnapi pótlék kiesése miatt a jövedelemcsökkenést bérfelzárkóztatással kell kompenzálni.

2. A lehetséges elbocsátások minimalizálása miatt, annak érdekében, hogy a kisebb boltok fel tudják szívni a munkavállalók egy részét, azt javasoljuk, hogy a területi határ alá eső boltokban alkalmazottak is dolgozhassanak, ne csak a tulajdonosok. Ez a kisebb boltok megnövekedett forgalma miatt munkaerő-felvételt generálhatna. Számunkra nagyon fontos, hogy a vasárnapi zárva tartás ne járjon elbocsátásokkal. A nagy elbocsátások elkerülése érdekében lehetővé kell tenni, hogy legalább a korlátozás alá nem eső boltokban lehessen vasárnap is alkalmazottakat foglalkoztatni, és ne csak a tulajdonosok árulhassanak. Ezzel a vasárnapi forgalom egy része áttelelődné ezekbe a kisboltokba, ami így munkahelyek teremtését is generálná.

3. A kis- és közepes vállalkozások helyzetbe hozása miatt azt javasoljuk, hogy a területi korlátozás ne az árusítótérre, hanem az alapterületre vonatkozzon. A KDNP által javasolt 400 négyzetméter árutér már túl nagy méret, ezért az LMP javaslata, hogy a törvény 300 négyzetméterben korlátozza az alapterületet. Ez valóban a kis- és közepes méretű élelmiszerboltoknak kedvezne, ami előnyt biztosíthatna nekik az erőfölénnyel bíró nagyobb láncokkal szemben. Ma ezek a kisebb boltok kénytelenek ugyan kinyitni vasárnap is, de veszteségesen működnek, mert a nagyok elszívják a vevőket. Ha életbe lépne ez a változtatás, akkor jobb helyzetbe kerülnének a nagy láncokkal szemben, bevételük, forgalmuk nőne.

Kérjük, fontolják meg javaslatunkat, és támogassák azokat.

Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Felszólalásra jelentkezett Lukács Zoltán képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

LUKÁCS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm szépen. Rétvári államtitkár úr megtisztelt azzal, hogy a 15 perces hozzászólásából 8 percet a Magyar Szocialista Pártnak és nekem szentelt. Ezt azért egy komoly eredménynek tekintem.

Nem nagyon mennék bele a minimálbér ügyei-be, a minimálbér valóban kisebb mértékben növekedett, viszont adómentes volt.

(23.10)

Ma a minimálbér nettó összege semmivel sem több, mint néhány évvel ezelőtt. Önök emelték a minimálbér bruttó összegét, egyébként a nettó összege nagyjából ugyanott maradt.

Az is szóba került, ön mondta, hogy többet dolgoznak a dolgozók, mint amit a munka törvénykönyve megenged, valamint hogy önök olyan munka törvénykönyvét fogadtak el, hogy nem kell kifizetni a dolgozóknak a hétfői bérpótlékot. *(Dr. Rétvári Bence: Kúriai döntés!)* Ez a probléma, hogy nem kell kifizetni nekik a bérpótlékot. Erre a munka törvénykönyvére nem volnék olyan büszke! Másfelől pedig, ha kormánytag lennék, arra sem lennék büszke, hogy azt kell mondanom, nem vagyunk képesek olyan ellenőrző rendszert működtetni, hogy ne dolgozhasanak többet az emberek, mint amit a munka törvénykönyve megenged.

Emellett pedig, ha Németországról és Ausztriáról beszélünk és afelé kell elmenni - ez is elhangzott, az osztrák és a német modell -, hozzátenném, hogy átlagosan 80 ezer forint a kereskedelemben dolgozók fizetése, van ennél több és kevesebb. Szeretném elmondani, hogy Ausztriában egy egyszerű bolti eladó átlagos fizetése 1200 és 1400 euró között van, ami 360 és 420 ezer forint között van. *(Révész Máriusz: Elmúlt a szocializmus!)* Erről beszéltem az előbb. Nem az a kérdés, hogy kell-e dolgozni vasárnap és szombaton, hanem az a kérdés, hogy van-e annyi bér, hogy ne kelljen dolgozni szombaton és vasárnap. Ebben a dologban van köztünk vita.

Önök csak arról beszélnek, hogy öt napot kelljen dolgozni, hogy vasárnap ne, arról meg egyszerűen nem hajlandók beszélni, hogy nincs annyi pénzük az embereknek, hogy öt nap alatt meg tudjanak keresni annyi pénzt *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, ami nekik szükséges egy hónapban. Egész egyszerűen ez a probléma.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Rétvári Bence államtitkár úr. Megadom a szót kétperces időkeretben.

Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Ha már megtisztelt Lukács képviselőtársam azzal, hogy kétperces felszólalásából két percet nekem szánt, akkor gondoltam, hogy én is viszonvázolok neki.

Szeretném felhívni a figyelmét, amikor arról beszéltem, hogy miért nem fizetik ki a munkavállalóknak a pótlékot, akkor egy 2013-as kúriai döntésre hivatkoztam. Ott egy nagyon régóta folyamatosan folyó eljárás végén egyfajta jogegységi döntésként hozott egy ilyen döntést a Kúria. Azért van szükség a szabad vasárnapra, tisztelt képviselő úr, nem a mi elképzelésünk szerint, hanem a szakszervezetek igénye szerint, mert a munkáltatók olyan munkaidő-beosztásokkal trükköznek a munkavállalók hátrányára, hogy azok a munkaügyi ellenőrök, akik kivonulnak, nem tudják kontrollálni, hogy pontosan azokban a munkaidő-beosztásokban ki lett adva éves viszonylatban a munkavállalók számára a pihenőnap, amit a törvény előír, vagy sem. Ők mondták, a munkavállalók, hogy az egyetlen biztos módszer arra, hogy a munkavállalók számára legalább azt a heti egy nap biztos pihenőnapot kiadják, az az, ha a vasárnap szabad vasárnapra válik a munkavállalók számára. Kérem, hogy minden más javaslatnál is próbálja meg ezt a szempontot figyelembe venni.

Ahogy önnek is mondtam, a kereskedelemben dolgozó egyik nagy lánc munkavállalóinak 87 százaléka mondta azt, hogy ezt választaná, pontosan azért, mert tudják, számukra ez az egyetlen lehetőség arra, hogy valóban a munkajogi garanciák rájuk is kiterjedjenek, és a kiszolgáltatottságuk ne növekedjen, hanem csökkenjen Magyarországon. Úgy láttam, majdnem minden párt bizonyos elvi szinten, bizonyos absztrakciós szinten támogatta ennek a javaslatnak a fő irányát. Csak mindenki egy kibúvót keresett, sokan akár a plázaszövetség, vagy multinacionális cégek javaslatát vagy kritikáját magáévá téve, hogy miért ne támogassa.

Azt mondom mindenkinek, aki e tekintetben baloldali pártnak érzi magát, hogy az MSZP is, az LMP is merjen baloldali párt lenni, merjen ebben a kérdésben baloldali értékeket választani. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Ha jól emlékszem, úgymint bal oldalon lesz majd az igen gomb, úgymint merjék azt megnyomni! Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A kétperces felszólalások végére értünk, most bejelentem, hogy a vezérszónoki felszólalásoknak is a végére értünk. Kapom a jelzést, hogy Bányai képviselő úrnak adjak szót. Képviselő úr, elnézését kérem; kétperces felszólalásra megadom a szót Bányai Gábor képviselő úrnak, mert KDNP-s képviselő szólalt fel ön előtt és még a Fidesz részéről senki nem kapott szót. Parancsoljon, öné a szó.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szívességét. Én is a Lukács Zoltán baráti körhöz kapcsolódnék, hozzászólnék én is.

Csak jelzem tisztelettel, igazza van abban a képviselő úrnak, hogy a minimálbérek alacsonyak minden ágazatban. Ezt nem vitatja senki sem - vagy sok ágazatban. De kérdezem én, hogy miért nem tették azt, amit mi tettünk, hogy négy év alatt majd' 30 ezer

forinttal emelkedett a minimálbér. Az önök idején nyolc év alatt nem emelkedett ennyit. Tehát ha igaz, amit ön mondott, akkor annak is igaznak kéne lenni, hogy miért nem tették meg önök nyolc év alatt, amit nem tettek meg, de megtehették volna. Önök vették el a gyst, önök nem adtak adókedvezményt. Ezeket lássuk tisztán, hogy így történtek. Tisztelettel jelzem önnek, hogy egy négyfős családi jegy a WestEnd Cinema Cityben 4480 forint és nem 12 ezer forint. Ha menni akar moziba, ezt a formát válassza! *(Lukács Zoltán: Én beleszámoltam a kukoricát, képviselő úr!)* Mert tetszett egy hibát elkövetni, rossz számokat mondott. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel Lukács Zoltán képviselő úrnak majd csak a következő körben tudok szót adni a házszabály szerint, így most már a kétperces felszólalásoknak valóban a végére értünk. A vezérszónoki felszólalásoknak is a végére értünk.

Most a normál időkeretben felszólalásra jelentkezett képviselők következnek. Megadom a szót Révész Máriausz képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Mint a sajtóban ebben a témában megjelent cikkekből látszik, egy meglehetősen nehéz döntés előtt állunk. Azt kell mondanom, hogy meglepően konstruktív parlamenti vitán vettem részt. El is csodálkoztam, mert azt hiszem, nagyon konstruktív hozzászólások voltak, talán egy kivételével.

Azt kell mondanom, hogy annak idején, amikor Ausztriában biciklitúrátam, akkor találkoztunk először egy vasárnap azzal a problémával, hogy próbáltunk valahogy reggelit szerezni. Ez komoly nehézségekbe ütközött, mert minden bolt közel-távol zárva volt. Úgyhogy sok-sok kilométert kellett kerekelnünk ahhoz, hogy egy benzinkúthoz végre elérjünk, ahol meg tudtuk oldani ezt a problémánkat.

Akkor is, azóta is sokat beszélgettünk arról, hogy vajon jó-e ez, vagy nem. Végül is arra jutottunk, hogy igazából ez egy olyan életforma, egy olyan életritmus, ahova jó lenne, ha egyszer Magyarország is elérne. Jó lenne, ha egyszer itt tudnánk tartani, foglalmaztuk meg magunkban. Vonzott is ez a lehetőség, de igazából azt tapasztalom és ezt érzem magamban is, hogy nekem nem lett volna bátorságom ezt a törvényjavaslatot most előterjeszteni. Úgyhogy minden tiszteletem a bátor KDNP-s képviselőké; mert egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy ennek a törvénytervezetnek a fogadtatása Magyarországon is pozitív lesz.

Viszont ha szétnézünk, ahogy Sneider képviselőtársam is mondta, az európai országok döntő többségében ez így van. Az is igaz, ami szintén elhangzott, hogy az európai uniós országok döntő többségében a baloldal és a szakszervezetek a vasárnapi munkavégzés korlátozásának egyébként élharcosai. Sajnos, Magyarországon nekünk másmilyen baloldal

jutott, mint az az eddigi vitából kiderült. Itt megint az történik, hogy mi állunk a munkavállalók oldalán és a magukat baloldalinak nevező pártok vagy a Magyar Szocialista Párt teljesen egyértelműen a multinacionális, nagy bevásárlóközpontok oldalán tették le a voksukat. Jól van ez így? Szerintem nem. De nem ez az első meglepetés, amit itt megtapasztaltunk.

Az a baj, hogy Magyarországon az elmúlt 20-25 évben az emberek megszokták, hogy vasárnap járnak bevásárolni. Ez már szerzett jogként minősül, és tulajdonképpen amikor valaki felveti azt a problémát, hogy de igazából Európában ez nem teljesen így működik, akkor meg kell nézni a sajtóban, hogy miket írtak ebben a témában. A lakosság egyébként valóban rendkívül megosztott. A megosztottság többoldalú. Valószínűleg Budapesten, a nagyvárosokban inkább ellenzik ezt a javaslatot, vidéken inkább el tudják fogadni. A fiatalabbak inkább ellenzik, az idősebbek inkább el tudják fogadni. Viszont az is egy tapasztalatom, hogy ha úgy tesszük fel a kérdést, hogy a vasárnapi munkavégzés korlátozását támogatják-e, akkor ebben az esetben sokkal nagyobb ennek a kérdésnek a támogatottsága.

Én szeretnék egy olyan országban élni, ahol a vasárnap az vasárnap, és nem lehet munkára kényszeríteni a dolgozókat. Azt a kérdést is fel lehet tenni egy demokráciában, hogy szabad-e egy olyan törvénytervezetet betervezni a parlament elé, aminek egyébként abban az adott pillanatban nincs széles körű társadalmi támogatottsága. Azt hiszem, hogy szabad. Idéznek is egy-két példát a múltból, hiszen ezen a társadalmi támogatottságon lehet változtatni. Néhány napra vagyunk december 5-étől. Bizonyára emlékeznek rá, hogy előkerült egy állampolgársági népszavazás, előkerült egy javaslat, és ezen a népszavazáson tíz évvel ezelőtt egy sajnálatos döntés született.

(23.20)

Ugyan az igen szavazatok egy hajszálnyival többen voltak, de nem volt elégséges a támogatottság a határon túli magyar állampolgárok állampolgárságának keresztülviteléhez.

Eltelt tíz év, képviselőtársaim, és tíz év alatt a magyar társadalom közhangulata teljesen megváltozott. Ma már nincs olyan komolyan vehető ember, nincs olyan komolyan vehető párt, aki ezt a kérdést egyáltalán felteszi Magyarországon, hiszen természetessé vált. Tíz évvel ezelőtt mi történt? Közpénzekből, hihetetlen módon, egészen elképesztő demagógiával uszítottak a határon túliak magyar állampolgársága ellen. Ilyeneket mondtak, hogy összeomlik az egészségügy *(Lukács Zoltán: Össze is omlott.)*, összeomlik a munkavállalók helyzete, hiszen a határon túliak elviszik a munkahelyeket. Ma komolyan veszi bárki ezeket az állításokat? Igazából senki.

De ugyanez volt a helyzet egyébként a nemdohányzók kapcsán betervezett törvénnyel kapcsolatban, amikor szintén pontosan ugyanolyan apokaliptikus jóslatokat foglalmaztak meg a Magyar Szocialis-

ta Párt képviselői annak idején, mint most. Azt mondták, hogy ha a kocsmákból, vendéglátó-ipari helyekről kitiltjuk a dohányzást, akkor az több tízezer munkahely elvesztésével fog járni, hatalmas gazdasági visszaesés lesz. Egy cikket egyébként a Magyar Narancsból ki is jegyeztem. A következőt írták: Komoly forgalomkieséssel jár a dohányzás letiltása. Üzletek fognak bezárni, és ezzel arányban létszámleépítésekre kerül sor. Ha a tiltást ebben a formában bevezetik, akkor közel 350 milliárd - nem tévedés, többször megnéztem, 350 milliárd - forint veszteséget fog okozni az államháztartásnak. Minimum két-három évre lenne szükség a piac realizálásához, miközben számos vendéglátóhely tönkremenne - írták ezt annak idején.

Mi történt három év alatt? Teljesen más. Soha ennyi turista egyébként Nyugat-Európából nem érkezett Budapestre. Sorra nyitnak a VII., a VI., az V. kerületben a különböző vendéglátóhelyek - mindegyik az ellenkezője történt.

Pontosan azt hiszem, amit Rétvári képviselő úr, államtitkár úr is elmondott, hogy ezeknek az apokaliptikus jóslatoknak az ég egy világon semmi alapjuk nincs. Nem fog sem forgalomkiesés történni, és nem lesznek jelentős létszámelbocsátások. Illetve egyébként létszámelbocsátások lehetnek, csak aki elmegy, más munkahelyeken meg fog jelenni, hiszen vasárnapi kieső munkaidőt máskor pótolni kell, illetve más szolgáltató szektorokba fog a munkaerő átáramlani. Meggyőződésem, hogy azok az elbocsátásszámok, a forgalom-visszaesés jelentősen fel van becsülve.

Volt egy olyan érv is a sajtóban - nekiestek a CBA-nak, a Reálnak, a Coopnak. Ezek egyébként teljesen alaptalanok, hiszen nem az áruházak nevével, élelmiszerláncok nevével van összefüggésben a törvény. Teljesen egyértelműen a családi vállalkozásokat próbáljuk egy kicsit kedvezőbb helyzetbe hozni, illetve rájuk nem vonatkozik a törvény, úgyhogy nagyon örülök, hogy egyébként ez itt, a parlamenti vitában nem került elő.

Azt gondolom, hogy önmagában ez a törvényjavaslat nem fogja megoldani a vasárnapi munkavégzés korlátozását. Ez csak az első lépés lehet. Tavasszal, úgy gondoljuk, hozzá kell nyúlni a munka törvénykönyvéhez. Sneider képviselő úr is célzott rá.

A Fidesz frakcióülésén beszéltünk arról, hogy emelni kell a vasárnapi munkavégzésért járó pótlékot 50 százalékról magasabbra: 70-re vagy akár 100 százalékra is, hiszen vannak olyan foglalkozási ágak, ahol egyértelműen nem lehet korlátozni a vasárnapi munkába állást.

Azt hiszem, hogy azon javaslatoknak egy része, amelyeket Schmuck Erzsébet is megfogalmazott, a frakcióülésünkön is elhangzott. A frakcióülésen is abban maradtunk, hogy olyan módosító javaslatokat fogunk beadni, amelyekben a 400 négyzetmétert csökkenteni kívánjuk, és valóban az is elhangzott, hogy a csökkentésbe számítsuk bele egyébként a kiegészítő raktárhelyiségeket is. Úgyhogy ha nem tudnám, hogy nem igaz, akkor azt hinném, hogy

Schmuck Erzsébet hallgatózott a frakcióülésünkön, hiszen pontosan ugyanazokat a javaslatokat fogalmazta meg, amelyek ott is elhangzottak.

Azt hiszem, hogy egy konstruktív vitán vagyunk túl vagy vita közben vagyunk. Én látok arra esélyt, hogy olyan módosító javaslatokat tudunk elfogadni, hogy ezt az előterjesztést, ezt a törvényjavaslatot a parlament döntő többsége támogatni tudja. Azt hiszem, hogy egy normálisabb, élhetőbb Magyarország irányába teszünk ezzel egy nagy lépést.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Heringes Anita képviselő asszony, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő asszony!

HERINGES ANITA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm a szót. Egy olyan embertől idéznék most önöknek először, aki az én életemben elég meghatározó. Kérem, figyeljenek rá, mert azt gondolom, ezt mindannyiunknak meg kell fogadni.

Minden vezető pozícióba kerülő személynek fel kell tenni magának két kérdést: szeretem a népemet, hogy jobban tudjam szolgálni őket? Alázatos vagyok, és meghallgatom a többiekét is, a különböző véleményeket, hogy ki tudjam választani a legjobb utat? Ezek nélkül senki nem lehet jó vezető. A vezető az, aki szereti népét és alázatos.

Azt gondolom, hogy itt minden képviselőtársunknak ezt meg kéne fogadni, és meghallgatni a véleményét minden egyes társának, aki itt van, és meghallgatni az emberek véleményét is az utcán.

Mert nekem tényleg legtöbbször mostanában az az érzésem, hogy legtöbbször vagy legtöbbször nem jár az emberek között. Azzal jöttek, hogy a kizsákmányolóktól próbálják megvédeni a munkavállalókat. Az önök által preferált cégcsoportok egyikében dolgozik az egyik nagyon jó ismerősöm, akit megkérdeztem, hogy neki mi a véleménye az üzletek vasárnapi zárva tartásáról. Azt mondta, hogy amennyiben ők meg lennének fizetve ezért, mert ez a cégcsoport nem ad pótlékot, hanem a normál munkaidőbe teszi bele ezt a munkavégzést, akkor bármennyi vasárnapot vállalnának. Azért vállalnának bármennyi vasárnapot, mert ő 17 évi boltvezetői tapasztalattal, 17 éve egy helyen dolgozó boltvezetőként 101 ezer forintot keres. A vasárnapjéért bruttó 1500 forintot kap. Ha ő is megkapná azt a pótlékot, amit a többi üzletláncnál megkapnak a dolgozók, ő bármennyi vasárnapot hajlandó lenne vállalni, mert neki nagyon nem mindegy a 101 ezer forintjához, hogy hozzájön-e még a vasárnapi pótlék és a vasárnapi munkavégzés.

Ezzel önök nem közelebb hozzák a családokat, hanem még rosszabb helyzetbe taszítják. És persze lehet példálózni azzal, hogy majd éttermekbe, kávézókba meg majd mozikba járhatnak a családok, csak tudják, képviselőtársaim, ezen emberek számára ez a luxus kategóriájába tartozik.

Mert igen, Bányai képviselőtársamnak igaza van, hogy 4480 forintért lehet egy családnak a legolcsóbb jegyet családi jegyként megvenni, és mondjuk, ha egy étterembe elmegy egy négyfős család, az is 5000 forint környékén áll meg. Ez az emberek számára, akik mondjuk, 80 ezret keresnek átlagban, ez a fizetésük minimum 5 százaléka. Ezt ők nem engedhetik meg maguknak, tudja, képviselőtársam! Örülök, hogy az önök nagy része megteheti azt, hogy éttermekbe, kávézóba meg moziba vigye a gyermekeit; ezek azok az emberek, akiknél azon kell elgondolkodni, hogy ha a gyerek cipője kilyukad, akkor tud-e venni a gyerekeknek másikat így télvíz idején.

Azt is felhozzák példaként, hogy a legnagyobb üzletláncban megcsinálták a közvélemény-kutatást, és 87 százalék támogatta. Ha valahol nem kap az ember pótlékot, akkor természetesen szerintem, hogy támogatják azt 87 százalékban, hogy ne legyen vasárnapi munkavégzés. És miután az ő vezetőik kijelentették a sajtóban is, hogy ők ezen az állásponton vannak, merte volna bárki máshogy tenni a közvélemény-kutatásban a véleményét.

A vasárnapi munkavégzés eltörlése, azt gondolom, a leghűsbavágóbb kérdés lesz az ott dolgozó embereknek, hiszen a jövedelmük egy részét fogják elveszíteni, bármit is mondanak önök. Egy nagyon jó idézet láttam a Facebookon, és ahogy egyébként Harrach képviselő úr mondta, ezeket a kommenteket, amelyek ott zajlanak, minősíthetetlennek találta. A jövő nemzedéke, akiknek ezt a törvényt hozzák, azok írogatnak itt, és itt írták azt, hogy a szombati sorban állást és a vasárnapi munkahelyvesztést kapják most a KDNP-től decemberben, karácsony előtt a választópolgárok. Ez tényleg gyönyörű ajándék lesz mindegyikük számára.

Mint ahogy elmondtam, a legtöbb munkavállaló, akivel mi találkozunk, azt mondja, hogy amennyiben pótlékot kapna, akkor nagyon szívesen vállalná a vasárnapi munkavégzést, mert számára ez sokkal több bevételt jelentene. 2012. évig a munka törvénykönyvében a vasárnapi pótlék 100 százalékos volt, úgyhogy örülök, hogy úgy gondolták, hogy az előző munkatörvénykönyvben ez a pont talán jó volt, mert ahogy képviselőtársam elmondta, majd visszaemelik 70 vagy 100 százalékra ezt a pótlékot, csak emellé egy pihenőnap is járt ezeknek az embereknek, ha a vasárnapi munkavégzést bevállalták.

(23.30)

Azt gondolom, a régi munka törvénykönyve sokkal jobban védte a munkavállalókat, és ezt a mai napon látható tüntetésen is kinyilvánítják az emberek. Minél több embert megkérdezzük, egyre többen azt érzik, hogy igazából most vannak igazán kizsákmányolva. Csak most már sincsenek olyan erős érdekvédelmi szervezetek sem, amelyek meg tudják őket védeni, mert önök őket is ellehetetlenítették, amennyire csak lehetett. *(Révész Máriusz közbeszól.)*

Igen, hogy mi szociáldemokrata párt vagyunk-e? Igen, azt gondolom, hogy igen. Mert mi, mondjuk,

azt képviseljük, amit az emberek mondanak nekünk, és nem azt képviseljük, amit egyébként önök a frakcióülésen kiscsoportos foglalkozásokban kitalálnak, majd önálló képviselői indítványokként beterjesztenek elének. Tényleg, amikor több tíz- és majdnem százoldalas önálló képviselői indítványokat olvasok, akkor elgondolodom azon, hogy önök között biztos polihisztorok vannak.

Ugye, meg sem lepődünk, hogy a dohányáru-boltok vasárnap is nyitva lehetnek. Hát, gondolom, a haveroknak biztosítani kell ekkor is a bevételeket. *(Révész Máriusz közbeszól.)*

Igen, szeresd felebarátodat. Ez is egy olyan mondat, ami, azt gondolom, mindegyikünk számára elfogadható dolog lenne. Főleg azért, hogy például az első megszólalás ne az legyen, hogy a szemben ülő képviselőtársainkat sértegetjük. *(Révész Máriusz: Mióta megszólaltál, csak ezt csinálod.)* Én nem azt gondolom, csak arra reagálok, amiket önöket elmondanak. *(Lukács Zoltán: Tiszteljük a hölgyeket!)*

Nyugat-európai törvényekkel kéne dolgozni, azt hallottam önöktől. Hát, nyugat-európai törvények igen, kellenének, csak ahhoz nyugat-európai bérek is kellenének, meg nyugat-európai színvonalú politika, amitől sajnos eléggé távol vagyunk mostanában.

Ugye, az emberek járjanak majd a kisboltokba bevásárolni. Az a nagy különbség, nagyon szívesen megtenné a legtöbb ember, hogy bemegy csak úgy egy boltba megvenni a kenyeret, tejet, ami éppen elfogyott otthonról, csak az a nagyon durva különbség, hogy a vasárnap nyitva lévő áruházláncokban egy tej 198 forint, a kisboltokban 350-400 forint között van. *(Harrach Péter: Minőségi különbség.)* Képviselő Urak! Ha elmennének ezekbe a boltokba, akkor látnák, hogy ilyen durva árkülönbségek vannak üzletenként. Én rendes háziasszonyként megteszem ezt, és látom, hogy milyen árak vannak. Ha egyébként tényleg foglalkoznának ilyen dolgokkal, persze, majd akkor menjenek a vásárcsarnokokba bevásárolni, meg a piacokra, csak hát akár Budapesten körülnézve, a vásárcsarnokok nagy része vasárnap egyébként zárva tart, ha egyébként járnának az emberek között, akkor tisztában lennének vele, hogy a piacok vasárnap vidéken sincsenek nyitva, nem működnek. Maximum vásár is csak havonta egyszer van.

Azt gondolom, jobb lenne, ha átgondolnák ezt a javaslatukat, mert először az embereket kéne tényleg végighallgatni. Olyan fórumokra kéne járniuk, ahol nemcsak a Fidesz-szimpatizánsok és Fidesz-szavazók vannak, hanem összehívni olyan fórumokat, ahol az érintetteket lehet meghallgatni, mert abból lehet igazán tanulni, amit ők mondanak el nekünk. Abból lehet igazán tanulni, ha az emberektől maguktól halljuk, hogy azok a törvények, amiket mi itt este fél 12-kor megvitattunk, és majd egyébként sürgősséggel véletlenül megszavazunk, és az ő életüket érinti. Talán őket kéne meghallgatnunk, hogy mi a véleményük erről a dologról, és nem álegyeztetéseket tartani, ahol picit sem hallgatjuk meg és fogadjuk meg a véleményüket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Sallai Róbert Benedek képviselő úr, LMP-képviselőcsoport.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Pártunk álláspontját Schmuck Erzsébet vezérszónokként már közölte. Annyit hadd mondjak el előljáróban, hogy jó sok kritikát fogok mondani, és majd a végén egy feltételes igenről biztosítom önöket. Csak azért mondom, hogy ne kezdjenek el huhogni rögtön az elején. *(Derűltség.)* Semmiképpen nem bátorokodnék, és nem mernék olyat tenni, hogy a levezetést bármilyen formában is kritizáljam, ezt véletlenül se értsék félre, kérem, de mindenestre Rétvári államtitkár úrnak az első 7-8 perce, amikor csak az MSZP-t szapulta, irigyeltem. Mert nekem két perc elég volt a hűség falvainál, hogy rendre utasítsanak, hogy a témáról beszéljek. Tehát irigylésre méltó az, hogy erre lehetőség volt.

Igen, most is a témára visszatérek, mert tudom, hogy nekem ezt nem lehet. Ebből adódik, hogy itt nagyon sok mindenről esett szó a kettős állampolgárságtól kezdve. De ez is javarészt nyilván ezt a célt szolgálja.

Nagyon-nagyon sok kritika hangzott el az MSZP-s vezérszónoklattal kapcsolatban, hogy milyen demagóg, meg ehhez hasonló kritikák, illetve szavak, jelzők hangzottak el. Pedig szerintem a Lajtától nyugatra eső országok kereskedelmi példáinak felelevenítése az igazi demagógia. Mert majd amikor az egy főre eső GDP Magyarországon olyan lesz, mint a Lajtától nyugatra eső országok túlnyomó többségében, majd amikor a jövedelmek nem 1200-1300, én is olvastam az újságokat, Luxemburgban a 2000 eurót is meghaladhatják a kereskedelmi dolgozók bérei, amikor itt is ilyenek lesznek, ebben az esetben ez egy könnyen támogatható indítvány lesz.

Minden bizonnyal most azzal kellene foglalkozni, hogy a gazdaság hogyan erősödjön meg arra, hogy a jövedelmek növekedjenek, hogy kapjanak az emberek magasabb bért, hogy lehessen a fogyasztói szokásokat átalakítani úgy, hogy ne az legyen az elsődleges preferencia, hogy a szabadnapján miként fogja tudni a legolcsóbb helyen megvásárolni majd a legolcsóbb élelmiszert. Ehhez bizony gazdaságot kell fejleszteni, ehhez bizony béreket kell emelni, és minden bizonnyal nagyobb intenzitással, mint az az elmúlt négy évben történt.

Megmondom őszintén, hogy én kívülálló vagyok, nem vettem részt aktívan pártpolitizálásban, ezért megengedhetem azt magamnak, hogy én sem az MSZP-nek hiszek, már kormányzott, de sem önöknek nem hiszek, mert önöket is láttam, hogy hogyan kormányoznak.

Amikor ilyen számok jönnek, hogy 20 ezer munkavállaló tűnik el, vagy éppen Rétvári államtitkár úr azt mondja, hogy majd még növekedni fog a kereslet, ezek teljes blöffök. És pont ez a fő bajom. Hogy senki nem tudja, mi fog történni. Senki nem tudja, milyen hatása lesz. Semmivel nincs alátámasztva.

Tehát teljesen egyet tudok érteni azzal, hogy vitassuk meg ezt a témát, mert ez egy jó kezdeményezés lehet. Ez egy támogatandó kezdeményezés lehet. De a fő gondom épp az, hogy nincs ember most Magyarországon, aki pontosan meg tudná mondani, hogy vajon majd 20 ezer munkaerő fog elveszni, vagy éppen 10 ezerrel fog növekedni. Ez a gondom ezzel az egészszel. Ez egy alapos körbejárást igényelt volna, olyat, amikor alapos társadalmi egyeztetéssel, alapos vizsgálattal fel lehet mérni azt, hogy mire is fog ez hatást gyakorolni.

Ugye, nagyon-nagyon mókás az is, amikor kormánypárti politikustól, államtitkár úrtól azt hallom, hogy hiány van a kereskedelembe, és Nyugat-Magyarországon több esetben a kereskedelmi láncoknál munkaerőhiányról panaszkodnak. Én meg azt mondom mindig, ez a csődje a foglalkoztatáspolitikájunknak meg a közmunkának, hogy a közmunka-alapú társadalom nem tudja kitermelni a munkaerő-igényt. Ez nem fordulhatna elő egy olyan országban, ahol növekszik a közmunkára fordított források mennyisége, hogy munkaerőhiány legyen. És mégis keletkezik, mert ugye ön is azt mondta felszólalásában, hogy a kereskedelemben... *(Közbeszólások.)* Tehát összességében pont ez az, ami aggályokat kelt.

Én tényleg soha nem gondoltam azt, hogy az MSZP-vel így egyet fogok érteni, főleg, míg kormányzott, meg most sem hiányzik, hogy az anyukám megtudja, de ennek ellenére az MSZP-s vezérszónokkal nagyon sok mindenben értettem egyet, mert nagyon sok aggályát éreztem teljesen legitimnek.

A felvezetőben Harrach Péter frakcióvezető úr, képviselő úr elmondta ezeket a „vásárnap ne vásároljunk” jellegű első gondolatait. Azt csodáltam csak, hogy nem jutott eszükbe vagy nem merült fel egyáltalán, hogy ez a vásárnap elnevezés a vásárnapból jön, hogy a magyar társadalom nagyon-nagyon sokáig a vásárnapot tartotta arra méltónak, hogy akkor esetleg beszerezze a szükségeseket, ami a kereskedelemről jön; tehát hogy ez a jellegű megközelítés nem merült fel egy konzervatív értékeket hordozó pártban.

Ugye, a KDNP elmondta ezt a „nincs hagyományos szocdem párt”-ot. Tényleg teljes tisztelettel mondom, véletlenül nem szeretném megbántani frakcióvezető urat, de aki ezt a munka törvénykönyvét így elfogadta, és kormányzott közben, hogy ez így átmenjen, annak nem kéne szerintem nagyon szociáldemokrata értékekről meg munkavállalói jogokról szónokolni, mert ez visszás lesz. De tényleg őszintén mondom, nem akarom megbántani, csak erre a kettős helyzetre szeretném... És amikor tetszett volt mondani, hogy kivételeket állapít meg a jogszabály, ugye, akkor már magamban mosolyogtam, mert a fideszes jogszabályalkotás tipikus példája ez a „kivéve a gyevi bírót”, amikor én majd megmondom, hogy ki lesz a kivétel és hogyan. Nyilvánvalóan ez megint olyan, ami kelthet bennünk aggályokat.

És akkor eljutok oda, hogy Révész Máriusz képviselő úr is mondta ezeket a nyugat-európai példákat, amikkel teljesen egyetértek, és teljesen egyetértek azzal, amit Révész Máriusz képviselő úr mondott,

hogy de szeretnénk olyan országban élni, ahol nem kell vasárnap dolgozniuk az embereknek. Csak az a gond, hogy jelenleg nem ebben élünk. Nemcsak az önök hibájából, nemcsak a jelenlegi kormányzástól, hanem számos külső tényezőtől, az elhibázott elmúlt 25 évből. Jelen pillanatban a legtöbbszörünk nem engedheti azt meg magának, és a magyar társadalom túlnyomó többsége nem engedheti azt meg magának, hogy vasárnap ne dolgozzon. És ez a gond. Én is egyetértek önnel, mert érzelmileg könnyű csatlakoznom ehhez, mert ez egy könnyű gondolat és támogatandó.

Én is irigylem, amikor Szlovákiában a hétvégén a hegyeken látjuk a nyugdíjasokat, az embereket, hogy családostul mennek, hogy egy másmilyen társadalmi beállítottság, egy másmilyen szocializáció lehetőséget teremt arra, hogy azok az emberi értékek, az az életminőség, hogy a család együtt van, a természetben van, hogyan tud esetleg előjönni, hogyan kerülhet ez felszínre a társadalomban.

(23.40)

Ugyanakkor Orbán Viktor miniszterelnök úr többször elmondja a munkalapú társadalomra vonatkozó beszédei közben, több helyen hallottam, Kossuth rádióban, hogy arról beszél, hogy a magyar nép mennyire szorgalmas, hogy szeret dolgozni, szívesen dolgozik. És azt kell tudomásul venni, hogy ezt nagyon sokan önként választják. Részben azért, mert azok is, akik megengedhetik maguknak, hogy esetleg ne dolgozzanak, azok is dolgoznak legtöbbször, mert ez a mindennapi munkakultúrájuk, ez a szocializációjuk, hogy a legtöbbször tesznek valamit, viszont tényleg vannak olyanok, akik nem választhatnak, és habár jó lenne olyan országban élni, ahol minderre nincs szükség, de én nem érzem most jelen pillanatban azt, hogy ez az az ország lenne, ahol még erre ne lenne szükség.

És akkor most jön az, hogy elmondom, hogy én alapvetően egyet tudok érteni, és LMP-s ökopolitikusként azt mondom, hogy alapvetően a fogyasztás, a túlfogyasztás, a folyamatos vásárlási igény, az, hogy a társadalom abban találja meg az örömét, hogy boltba megy, ez nem helyes. Nem fenntartható és nem támogatandó hosszú távon az a fogyasztási kultúra, ami azt teremti meg, hogy az emberek boltokban találkozzanak és fölösleges dolgokat vegyenek; ez nem környezettudatos. Emiatt nekem könnyű azonosulni ezzel a javaslattal, és én azt mondom, hogy szívem szerint támogatnám is.

Én csak egyetlenegyét kérnék: önöknek egy hihetetlen nagy felhatalmazást adott a magyar társadalom azáltal, hogy kétharmadnyi képviselőjük van itt a parlamentben, ezzel a kétharmaddal biztosítsák azt, hogy egyetlen elbocsátás nem lesz a kereskedelmi láncoknál, hogy ne fordulhasson ez elő, ne kerülhessenek az emberek utcára. Biztosítsák azt, hogy a kereskedelemben dolgozóknak, akik jelenleg ott dolgoznak, ne csökkenhessen a bérük. Mert mind-

nyájan tudjuk, hogy teljesen valóságosak ezek az összegek, 86 ezer forint, 90 ezer forint, 100 ezer forint, ezek a valós kereskedelmi keresetek. Ha megtalálják a megoldást, hogy ne csökkenjen egyetlen kereskedelemben dolgozónak a bére, hogy ne legyen elbocsátás és ne legyen emiatt munkanélküli, teljes mértékben önök mellé fogok állni, és Harrach Péter úrral együtt fogom hirdetni a médiában, hogy ez mennyire jó ötlet.

Az a gond, hogy minderre még nem látom a garanciát, és ez megint ugyanarra mutat, hogy jelen pillanatban még némileg előkészítetlennek érzem ezt a javaslatot, amit, mint mondtam, tényleg, valóban megfontolásra érdemesnek tartok. De most, jelen pillanatban az a gond, hogy mint oly sok más esetben is egy-egy kormányzati törekvésnél, az áldozatokat nem a kormánypártok fogják hozni, hanem civil emberek, magánemberek, akik a boltokban dolgoznak. Az áldozatok és a kockázat nem önöknél van közvetlenül, hanem olyan embereknél, akik még nem tudják, hogy mi fog velük történni.

Tehát ezért van az, hogy minden elvi támogatásom mellett azt kérném, hogy egy kellően körüljárt, jobban megalapozott, a megfelelő biztosítékokkal beépített javaslatot hozzanak ide, ami biztosítja azt, hogy semmilyen társadalmi, szociális problémát nem fog ez pluszban okozni.

És felszólalásom végén őszintén azt kívánom önöknek, hogy meg tudják ezt úgy csinálni, hogy valóban ne legyen elbocsátás, valóban ne keressen senki kevesebbet, és a magyar társadalom elfogadja. Tehát azt kívánom, hogy ez sikerüljön, és ha ez sikerül, akkor még egy jó ötletem lesz a KDNP-nek: esetleg a népeségpolitikára pozitív hatása lenne, ha visszavezetnék azt is, hogy hétfőn ne legyen televízió. Ezt is felvállalhatják. Köszönöm szépen. *(Révész Máriusz tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Sneider Tamás alelnök úr, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Hát, így azért a vita lassan-lassan talán a vége felé jár, és én azt látom, hogy leginkább mindegyik párt, főleg az ellenzék a dolgozók érdekeit vette szem elé, és ott próbál változtatásokat kieszközölni, hogy ne csökkenjen a dolgozók száma vagy éppen a bérük ne változzon. Ez egy helyes dolog, és örülök, hogy ez a fő motívum az ellenzéki pártoknál, és azért a kormánypártnál is láttuk, hogy ezt fontosnak tartják. Tehát én is egy kissé talán konszenzusos helyzetet látok. Rengeteg kritika van, de alapvetően nincsen óriási elutasítottsága a javaslatnak.

Én is a dolgozók bérével foglalkoznék még, engedjék meg, de nyilván elmondtam, hogy mi a mi javaslatunk. Mi azt mondjuk, a délutáni pótlékon változtassunk, és én örültem, hogy a vasárnapi pótléknak az emelése szóba került a frakcióülésen. Nagyon jó, hiszen valóban vissza kellene állítani a száz-

százalékos bérpótlékot is. Tehát ez a törvényjavaslat nem tudom, hova fog majd jutni, merre viszik az elkövetkező napoknak az eseményei, de látszik, hogy ha más változtatásokat is önök megtennének, akkor szinte teljes mértékben akár el is fogadhatnák az ellenzéki pártok. Ezt azért át kell gondolni, főleg itt, azt látom, a bérpótlékok tekintetében.

De ugyanakkor azt is hozzá kell tennem, hogy az LMP volt még egy konstruktív párt, amely tényleg konkrét javaslatokat tett az asztalra. Megfogalmazódott az, hogy egy alkalmazottat lehessen tartani egy kis üzletben. Én ezt megfontolandónak tartom - lehet, hogy mi is terjesztettünk be már hasonló javaslatot, most hirtelen nem emlékszem -, mert tény és való, hogy akkor, bár én állítom és mondom, és tapasztalat alapján mondom, hogy nem lesz csökkenés a kereskedelmi dolgozók tekintetében, de mint mondtam, lehet, hogy a biztonsági őrök, takarítók száma csökkenni fog, de ha egy alkalmazottat lehet foglalkoztatni, akkor a bevásárlóközpontok, vagyis a plázák pontosabban, nyitva lesznek vasárnap is, mert abban a rengeteg kis boltban, butikban, ami ezekben az üzletekben található, azok jelentős részében, talán a kétharmadában is vagy még nagyobb számban, egy ember is foglalkoztatható, ha maga a tulajdonos netalántán nem áll be, és akkor még a takarítóknak is lesz munkájuk és a biztonsági őröknek is. Tehát sok ilyen praktikus gondolat van, amit igenis végig lehet gondolni, át kell gondolni, hogy tényleg semmilyen érdeksérelem ne történjen.

De azért térjünk rá egy kicsit még a dolgozóknak a bérére! És Nyugat-Európa is szóba került, ennek tükrében, mondjuk, azt az összehasonlítást nem értem, hogy a vasárnapi munkavégzés tekintetében miért nem lehet, mondjuk, Nyugat-Európa felé tekinteni, mert ennek igazából gazdaságilag semmi köze ahhoz, nem azért gazdag Nyugat-Európa, mert, mondjuk, ott zárva vannak a boltok vasárnap, azért ezt mindenki tudja. Tehát én azt mondom, hogy itt az életszemléletet kell látni, és azt, hogy Nyugat-Európából a jót kell átvenni, és én úgy gondolom, hogy ez egy jó dolog. Tehát ne csak a rossz dolgokat vegyük át Nyugat-Európából vagy éppen az Amerikai Egyesült Államokból, hanem a pozitív dolgokat.

De hát azért hasonlítsuk össze valóban a béreket is a nyugat-európai színvonallal! Voltak már itt számok, nyilván először is átlagosan el lehet mondani, hogy az elmúlt 10-12 évben semmilyen felzárkózás nem történt a nyugat-európai bérekhez, sőt még némi csökkenés volt átlagban, el lehet mondani, ami óriási probléma, hiszen nem azért vágunk neki az európai uniós csatlakozásnak - én, mondjuk, nem, hál' istennek, de mások igen, nagy örömmel -, hogy ugyanott legyünk, vagy még rosszabb helyzetben legyünk, mint amikor tíz évvel ezelőtt csatlakoztunk.

És igen, hogy a kiskereskedelemben itthon mennyire minimálbérért dolgoznak, arra legjobb példa maga a Tesco egyébként, mert a Tesco volt annyira normális cég, hogy most így fogalmazzak, mondjuk, az autógyártókkal szemben, a Mercedes-szel vagy bármelyik mással szemben, hogy nyíltá-

tette, hogy mennyit keresnek náluk a dolgozók, és abból pontosan látható, hogy ma a Tesco-ban egy átlagos eladó vagy pénztáros nettó 80 ezer forintot, pontosabban bruttó 118 ezer forintot keres. És ez az átlag, tehát ennél kevesebbet is keresnek, ismétlem, ez az átlag. És egy boltvezető, ami azért komoly felelősséggel jár, 190 ezer nettót keres. Akkor azért el lehet gondolkodni, hogy igen, itt óriási problémák vannak, és igenis ezért kellene most még kormányzati, adminisztratív eszközökkel is növelni a béreket, és erre igenis, úgy látom, a jelenlegi helyzetben talán a leggyorsabban, legjobban a bérpótlékoknak a növelésével - nyilván nem drasztikus, mert nem lehet mindent egyik napról a másik napra megtenni, de igenis a bérpótlékok növelésével - lehetne ezen változtatni.

Tudomásul kell venni, 70-80 ezer forint bérrabszolgaság, semmi más, ezt nem lehet tovább folytatni Magyarországon, és nem ok nélkül vándorolnak ki oly rengetegen Magyarországról, mert valóban, ahogy itt elhangzott, Ausztriában az ötszörösét keresik a dolgozók, vagy éppen megint csak a Tesco példáját mondom, mert ő nyilvánossá tette az adatait, négyszer annyit keres bruttóban Angliában az anyavállalatnál, az anyaországban egy Tesco-dolgozó, ami nettóban egyébként ötszörösét jelenti, mert ott jóval alacsonyabbak a járulékok és az adóterhek, mint Magyarországon.

Tehát én azt kérem így konklúzióként igazából, hogy ebbe az irányba menjen el a kormányzat, a jelen lévő képviselők is, ezt mondják el majd, ha újabb frakcióülés lesz, hogy leginkább ez vetődött fel az ellenzék padsoraiban, nyilván ezernyi más is, de ez talán a legnagyobb kívánsága nemcsak az ellenzéki pártoknak, szerintem az egész magyar társadalomnak. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Bana Tibor és Sallai R. Benedek tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalásra jelentkezett Rétvári Bence államtitkár úr. Öné a szó.

(23.50)

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Csak pár dologra reagálnék. Köszönöm, hogy ebben a körben azért voltak már konstruktívabb hozzászólások is. Érzem ellenzéki képviselőtársaim vívódását, hogy szívesen támogatnák ezt a javaslatot. Hát javaslom, hogy lépjenek át itt a köztünk lévő virtuális korlátokon, és próbálják meg ezt megtenni.

Mi a garancia arra - többen fölvetették -, hogy jövőre ez nem jelent tömeges elbocsátásokat, és miért pont most vette elő a KDNP ezt a javaslatot újra, hiszen ezt már hat éve és négy éve is elmondtuk, és egyszer be is nyújtottuk ide a parlament elé. Ha megnézzük a jövő évvel kapcsolatos tervezést, ahogy már egyszer elmondtam, mivel az embereknél több

pénz fog maradni, ezért a kiskereskedelmi forgalom bővülését várjuk. Ezt, amikor tavalyelőtt vagy azelőtt terveztünk költségvetést, nem tudtuk így elmondani. De most már van mögöttünk egy olyan év, ahol látuk ennek a szép visszakúszását a válság előtti szint közelébe, és nyilvánvalóan a következő évben is, hiszen tovább nő a nemzeti össztermék, továbbra is az a kedvezményes adózási rendszer van Magyarországon, ami olyan kedvezményes, mint kevés másik országban, főleg a családokat tekintve, ezért tovább nő az emberek bevétele. Másrészről pedig életbe lép a banki adómentő csomag, ami a devizahitelek számára nemcsak a fennálló tartozásaik radikális csökkentését jelenti, hanem a náluk maradó készpénz növekedését is, hiszen 25-30 százalékkal kevesebbet fognak fizetni törlesztőrészekre, ami szintén növeli az emberek kezében lévő pénzt, amit a kereskedelemben elkölthetnek.

Arra, hogy hallgassuk meg az érintettek véleményét: tisztelt képviselő asszony, tisztelt képviselő urak, az érintettek 87 százaléka azt mondta, hogy ezt a megoldást választja, amit a KDNP javaslatként benyújtott. Meghallgattuk őket, és az ő javaslatukat hoztuk ide önök elé, a parlament elé.

Ami pedig Lukács képviselő úr bekiabálását illeti, hogy tiszteljük a hölgyeket: ön is nagyon jól tudja, hogy akik vasárnap dolgoznak, azoknak a 75-80 százaléka nő. Tehát sokkal nagyobb hátrányban a hölgyek vannak a jelenlegi állapotban, és ez a javaslat nekik segítene a legnagyobb arányban, háromszor-négyszer akkora arányban, mint a férfiaknak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalásra jelentkezett Révész Máriusz képviselő úr, Fidesz-képviselő-csoport. Parancsoljon, képviselő úr!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Egy gondolatot szeretnék csak Sallai Benedek képviselőtársamnak elmondani. Én is éreztem a vívódást. Az az igazság, hogy többen voltunk a Fidesz-frakcióban is így, hogy támogattuk is volna szívünk szerint, de láttuk is a problémákat, nehézségeket. Egyet viszont szeretnék itt leszögezni: ha önök ahhoz kötik a törvény támogatását, hogy tudunk-e bármilyen garanciát adni arra, hogy egyetlen ember sem lesz elbocsátva a kereskedelmi szektorból, akkor azt is mondhatja, hogy nem - udvariasan megfogalmazva -, mert teljesen nyilvánvaló, hogy ilyen törvényes garanciát természetesen nem lehet adni. Ezzel együtt azt gondolom, hogy azok a számok - a 20 ezres szám, meg a 10 ezres szám - nagyon jelentősen felül vannak becsülve.

Ön többször hivatkozott arra, hogy nincs régen a politikában, de ha régen lenne benne, akkor látná, hogy bármilyen törvényjavaslat, bármilyen döntés kapcsán olyan elképesztő szóródást mutat bármilyen előrejelzés, hogy ha a Nemzeti Bank 7 százalékról 6,5 százalékra csökkenti az alapkamatot, akkor 250, 350, 450 forint lesz a svájci frank. Mindenki leírja

egy másik döntés kapcsán a dohányzásnál, hogy több tízezer álláshely fog megszűnni. Lehet ilyen mondanivaló - az idő majd el fogja dönteni. Tehát mindenki mond mindent. Az egyik oldalon nagyon jelentősen felül vannak becsülve minden ilyen esetben a negatív hatások. Nekem továbbra is nagyon szilárd meggyőződés, hogy azokkal az indokokkal, amiket Rétvári úr elmondott, hogy növekszik a magyar gazdaság, növekszik a vásárlóerő, itt a kereskedelemben jelentős elbocsátás nem lesz. Azt gondolom, ha megnézzük, hogy a kereskedelmi ágazatban egy vagy két év múlva mennyien fognak dolgozni, akkor ez a szám igen nagy valószínűséggel nagyobb lesz, mint a jelenlegi szám. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével az adott napirend keretén belül. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Harrach Péter frakcióvezető urat, hogy kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra.

HARRACH PÉTER (KDNP): Néhány megjegyzést tennék, de igyekszem még ma befejezni, ha képviselőtársaim egyetértenek velem.

Elhangzott egy olyan mondat, hogy ne vásároljunk, adták a mi szánkba. Nem mondjuk azt, hogy ne vásároljunk vasárnap - ne dolgoztassunk vasárnap! A vásárlás lehetősége adott lesz, és én nem a vásárlási kultúra oldaláról, hanem a foglalkoztatás oldaláról közelítenék.

Hogy ne legyen elbocsátás: én úgy gondolom, hogy emiatt nem lesz elbocsátás, de azt is gondolom, hogy most nagyon sok elbocsátás van - nem gondolom, látom -, és emiatt nem sokat aggódnak.

Előreveszem Lukács képviselő úrnak a mondanómat, mert látom, a távozás mezejére lépett, hátha még a kimenetele előtt meghallja. *(Lukács Zoltán: Megvárom a választ.)* Ezt bölcsen teszi. Köszönöm szépen, hogy a KDNP eredeti javaslatával egyetért, amely úgy szólt, hogy ne csak a kereskedelemben dolgozók vasárnapi munkavégzését korlátozzuk. Ezt négy évvel ezelőtt nyújtottuk be. Ez a szándék nem veszett el részünkről, mert valóban minden munkavállalóra érvényes kell hogy legyen.

És ha már a képviselő úrnál tartok: a Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezetére hivatkozott, és elmondta, hogy milyen érveik vannak. Itt némi hitelességi problémát érzek, ugyanis pont ez a szakszervezet volt az, amelyiknek a vezetője velem négy évvel ezelőtt kiállt egy közös sajtótájékoztatóra az egyik nagy bevásárlóközpont előtt, és ő volt az, aki három héttel ezelőtt ugyancsak velem állt ki és érvelt nagyon keményen a szabad vasárnap mellett. Olyan dolgokat mondott, hogy forgalomcsökkenés és elbocsátás nem lesz. Azt is mondta, hogy a nagyoknak biztosít előnyt a vasárnapi nyitva tartás. Azt is mondta, hogy munkaerőhiány van, éppen ezért nem lesz elbocsátás. A bérpótlékot alig fizetik ki, s a többi.

Melyik véleménye igaz ennek a szakszervezetnek, amiket ön idézett, mert valóban megfordította a köpönyegét, vagy az, amit nekem mondott, az én érveim mellett? Tehát ez a hitelességi probléma fennáll.

Nem szeretném tovább feltartani, legfeljebb még egy megjegyzés. A minimálbér adómentessége a családok esetében ma is megvan, hiszen az adókedvezmény a bruttót gyakorlatilag nettóvá teszi. És mivel itt családokról beszélünk, azt hiszem, hogy ez ebben az esetben így érvényes.

Hadd szóljak néhány LMP-s javaslatról, illetve kifogásról. Egyeztetés nagyon sok volt. Nemhogy nem volt, én magam a VOSZ-szal, a szakszervezetekkel, a munkaadók különböző szervezeteivel is egyeztettem, de mérések és hatástanulmányok is voltak, s nemcsak az a 87 százalékos támogatottság, hanem a kormány mérése, a szakszervezetek saját felmérései, még a Nagycsaládosok Egyesülete is végzett ilyesmit. Egy kicsit furcsának találom azt, hogy a bolti alkalmazottak lehetőségeit adjuk meg. Minket vádolnak a CBA támogatásával. Nos, ez nyitná meg az utat, hiszen most a CBA üzleteinek 95 százaléka zárva lesz, és ők ezt büszkén vállalják, szinte önként, de ha ezt a lehetőséget megadjuk, akkor nyitva lesznek a CBA-boltok. Tehát nem mi állunk emellett.

Ha megengedik, akkor még egy-két gondolat - de már csak egyet. A kisboltok, tehát a családi vállalkozások. Nem az esélyüket növeljük, hanem az esélyhátrányukat csökkentjük, hiszen itt arról van szó, hogy elszívják előlük a levegőt a multinacionális cégek. Mindig arra hivatkozunk, hogy ha végigmegyünk a Rákóczi úton, a Thököly úton, azokon a helyeken, ahol rengeteg kisüzlet volt, most egy csomót zárva találunk. Talán némi esélyt adunk a családi vállalkozásoknak.

Azt hiszem, itt kell abbahagynom, mert holnap lesz. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Jelenleg, 46 másodperccel már ma vagyunk.

(0.00)

Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására holnap 16 óráig van lehetőség. *(Révész Máriusz: Holnap vagy ma?)* Bocsánat. Tisztelt Országgyűlés! Ma, tehát csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! A mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk.

Most a **napirend utáni felszólalások** következnek. Ma napirend utáni felszólalásra jelentkezett Bana Tibor képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport: „Nemzetek Európáját” címmel. Megadom a szót 5 perces időkeretben.

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezekben a napokban több kerek évfordulóra is emlékezhetünk. Az egyik,

ma már esett szó itt erről, illetve most már lehet mondani, hiszen elmúlt éjfél, hogy tegnap, 2004. december 5-én került sor a székelyteljes, kettős állampolgárságról szóló népszavazásra. Annak idején a Jobbik Magyarorszáért Mozgalom nagyon határozottan kiállt e mellett az ügy mellett, és aztán, mikor 2010-ben bekerültünk az Országgyűlésbe, akkor az első törvényjavaslat, amit beadtunk, azt szorgalmazta, hogy kapják meg elszakított testvéreink az állampolgárságot. Igaz, ezt a javaslatot a kormánypartii többség - büszkeségi kérdést csinálva ebből is - nem támogatta, de aztán meg tudtuk szavazni itt közösen a parlamentben.

Egy másik évforduló pedig, ami szintén ezen a héten esedékes, december 1-jéhez kötődik, az a liszszaboni szerződés életbelépésének ötödik évfordulója, annak a liszszaboni szerződésnek az életbelépéséről beszélek, amely egy komoly pontot jelentett az európai egyesült államok megteremtésének útján.

2007. december 13-án került sor ennek aláírására, és aztán néhány nappal később, 2007. december 17-én a Magyar Országgyűlés a tagállami parlamentek közül elsőként ratifikálta ezt a javaslatot, az uniós kérdésekben megszokott nagykoalíciós összeborulás keretei között, és bizony nagyon kevesen voltak azok a képviselők, elenyésző volt az ő számuk, akik nem járultak hozzá ennek olvasatlan elfogadásához, megerősítéséhez.

Tíz esztendeje vagyunk tagjai az Európai Uniónak, és kijelenthetjük azt, hogy annak idején a 2003-as népszavazás során nem erre az EU-ra mondtak igent a magyarok. Ezt egyébként kormányzati oldalról is elismerik, maga Orbán Viktor is tett ilyen kijelentést. Eközben viszont azt tapasztalhatjuk, hogy rendre kettős beszédet folytatnak uniós kérdésekben, hiszen hazai szinten nagyon sokszor harcos szerepben tetszeleg a kormány, de amikor arról van szó, akkor ugyanúgy, mint annak idején az MSZP-SZDSZ-kormányok, hozzájárulásukat adják a nagy horderejű változtatásokhoz. Erre jó példa volt a költségvetési paktum kérdése, amelynek kapcsán a miniszterelnök itt még arról beszélt, hogy meg kell fontolni a brit álláspont támogatását, aztán később mégis rábólintott erre a javaslatra. Egyedül a Jobbik az a politikai erő, amely megalakulásától kezdve határozottan és következetesen kiáll a központosító törekvésekkel szemben.

Néhány fontos témát mindenképpen érdemes érinteni itt az évforduló kapcsán. Az egyik a magyar termőföld kérdése, amellyel összefüggésben a Jobbik jó néhány javaslatot tett az elmúlt évek során. Továbbra is tartjuk azt, hogy a csatlakozási szerződés módosítására lenne szükség nemzeti kincsünk védelme érdekében. Sajnos, az elfogadott földtörvény erre egyáltalán nem nyújt lehetőséget.

Egy másik terület, amely iránt szintén teljesen érzéketlen az Európai Unió, az az őshonos kisebbségek kérdése. Tegnapelőtt, a keddi római COSAC-ülésen az európai ügyek bizottságainak európai szintű találkozóján is előhoztam ezt a kérdést Kárpátalja vonatkozásában. Elmondtam azt, hogy nem megfele-

lőek és nem vezetnek eredményre az Oroszországgal szembeni szankciók, egyoldalúan kezeli a Község az orosz-ukrán konfliktust, és a kárpátjai magyarság érdekeit kell nekünk magyar országgyűlési képviselőként mindenképpen középpontba állítanunk ebben a vonatkozásban.

Érdekes azért megnézni a közvélemény-kutatói adatokat is, hiszen ezek mutatják azt, hogy a magyarok többsége szerint inkább hátrányos a tag-ságunk, mint előnyös, és elsöprő, kétharmados többségben utasítják el a választópolgárok a további mélyítést. Folyamatosan növekszik az Európai Unió elutasítottasága, ez egyébként az idei európai parlamenti választások eredményein is látszott.

Itt az uniós források tekintetében pedig mindig arra hivatkoznak, hogy milyen jól is járunk ezzel, de ez azért egyáltalán nincs így, mert ha visszatekintünk erre az évtizedre, akkor láthatjuk, hogy presztízsbetűházásokra mentek el nagyrészt ezek a pénzek, a munkahelyteremtő, gazdaságélénkítő beruházásokkal szemben. Az előttünk álló időszak tekintetében is komoly sikerpropaganda zajlik a 2014-2020-as ciklus kapcsán kormányzati oldalról, de látni kell azt, hogy a 25,7 milliárd euró helyett 20,6 milliárd euró áll majd rendelkezésre kohéziós forrásként, 20 százalékos csökkenésről beszélhetünk tehát ez esetben, és a közvetett hatásokat pedig még nem is említettem.

Az európai országok gazdasági együttműködését tehát támogatjuk, viszont a politikai unióra, a szuperállami berendezkedésre nemet mondunk. Európára igen a Jobbik álláspontja, viszont az egyoldalú euroatlanti függést (*Az elnök csenget.*), az európai egyesült államok megteremtését elutasítjuk, csakis a nemzetállamok önrendelkezésén alapuló nemzetek Európája koncepció lehet elfogadható és előrevivő Magyarország számára. Köszönöm szépen a figyelmet. (*Taps a Jobbik padsoraiból.*)

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Sallai Róbert Benedek képviselő úr: „Egy magánlevél felolvasása” címmel. Megadom a szót ötperces időkeretben.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nagy volt a csábítás, mert a mai nap 114 éves a Ferencvárosi Torna Club futballszakosztálya, és erről szívesen megemlékeztem volna, de miután most van legközelebb december 6-a, Mikulás napja, ezért, ha megengedik, egy Mikulásnak írt levelet szeretnék felolvasni. Kérem, nézzék el, hogy szubjektíven közelítem meg ezt a kérdést.

Kedves Mikulás! Pár dolog nem olyan, mint ahogy képzeltem itt a parlamentben, és gondoltam, téged kérlek meg, hogy segíts nekem, hogy apró ajándékokkal jobb legyen itt körülöttünk minden.

Schmuck Erzsébet részére kérem, hogy hozz békét a világra, hogy ne kelljen olyan sokat utaznia, és többet lehessen itthon velünk. Hozz neki egy saját klímatorvényt, amit elfogad a parlament, mert nagyon szeretné, hogy környezettudatosabb legyen az

ország és főleg a gazdaság, és kérlek, adj minden devizahitelesnek 180 forintos árfolyamot, mert még az is boldogságot okozna neki.

Kérlek, Schiffer András frakciótársamnak hozz egy varázspálcát, hogy meg tudja vele büntetni azokat, akik zsebre tesznek a közéből, mert nagyon haragszik ezért, és nagyon szeretné, hogy ne legyen korrupció az országban, és ha akarod, hozhatod neki azt is, hogy legyen bajnok a Vasas.

Kérlek, Szél Bernadettnek hozz egy különleges szemüveget, hogy fel tudjon tárni minden olyat, ahol gyerekeket, lányokat, nőket bántanak, hogy mindenkiket megbüntethessen, aki ilyet csinál. És, kérlek, hozz neki egy új NAV-ot is, amelyiket nem olyanok vezetnek, akik alkalmatlanok és méltatlanok arra, hanem olyat, ami segíti és nem pedig sarcolja a kis- és középvállalkozásokat.

Kérlek, Ikotity István barátomnak hozz egy új oktatáspolitikát, mert nagyon szeretné valami miatt, hogy ne gondolkodás ellen beoltott kockafejű kisgyerekek legyenek a jövőben, hanem gondolkodó magyar demokraták, akik közül a szakmunkások is ismerik Anyegin levelét Tatjánához, és tudnak nyelveket beszélni, de nem azért, hogy elmenjenek az országból.

Kérlek, Mikulás, hogy jobbikos képviselőtársaimnak hozz a szívébe sok-sok szeretetet, hogy szeretni tudjanak minden mezítlásos cigány kisgyereket is és Izraelből érkező vendégeket is szeretettel fogadjanak. (*Derűltég a Jobbik padsoraiból.*)

És kérlek, hozz nekik Somogyországba sok-sok jól fizető munkahelyet, a Szigetközbe sok-sok vizet és jó horgászhelyet, a Balatonra jó strandokat és azokhoz jó sok vendéget, és minden kórházat szerelj fel nagyon, mert úgy éreztem, hogy ettől boldogok lennének.

És kérlek, ha magánúton ők is kérnének atomreaktort vagy vízi erőműveket, azt semmiképpen ne teljesítsd.

Azért, hogy az MSZP-s képviselőtársaim boldogok legyenek, kérlek, vigyél minden szegény kisgyerekeknek reggelit, tízórait, ebédet, uzsonnát és vacsorát, sok játékot, ruhát és örömet, és kérd meg a Jézuskát is, hogy vigyen nekik sok-sok ajándékot, mert ettől az MSZP-sek nagyon boldogok lennének. Szerintem ez szép tőlük, hogy ezt szeretnék, és így többük megérdemel pár szem szaloncukrot is, de olyanoknak ne vigyél, akinek valami vaj van a füle mögött a múltból. És kérlek, mindnek vigyél egy-egy saját kis európai uniós zászlót is, mert azt nagyon szeretik.

A függetlenek között ülő képviselőtársaimnak vigyél, amit akarsz, mert nem tudom, ők mit szeretnének, ezt nem igazán tudtam meg, amióta itt vagyok.

Csakúgy, mint mindenki másnak is az országban, kérlek, hogy kormánypárti képviselőtársaimnak és családjuknak is adj jó egészséget, boldogságot és békét a szívükbe. Vigyél nekik képességet az alázatra Magyarország sok-sok lakosával szemben, amit, úgy vettem észre, hogy tavaly nem kaptak meg tőled, így nem tudták ezt alkalmazni. Vigyél nekik képességet a

nagyvonalúságra, hogy meglegyen a képességük meghallgatni bennünket, és legalább néha egy-egy módosító indítványunkat, tárgysorozatba-vételi kérelmünket támogatni tudják. Ebben a nagyvonalúság dologban nem igazán bővelkednek. Kérlek, hogy vigyél nekik sokat.

Légy óvatos, sokuknak már nem kell külön ajándék, mert egy részüknek van saját puttonya, amit már maguk teleraktak mindenfélével a közéből. Azoknak vigyél virgácsot, kérlek. Kérlek, vigyél még virgácsot Matolcsy Györgynek is, mert sok közpénzt síból el fölöslegesen, és ez nem szép dolog. Nem akarok árulkodó lenni, de Rétvári Bence és Tállai András nagyon sokat füllent a parlamentben, lehet, hogy nekik sem ártana egy virgács.

Ja, és kérlek, fontold meg, hogy hová viszed az ajándékokat, mert van, akinek már nem kell vinni semmit, mert előre megkapta a repülőjegyét, a Rolexét vagy egy szép nagy házat, amit küldtél nekik. Bizonyára ők hálásak is érte.

Kedves Mikulás! Tisztelettel üdvözöl téged Magyarországról 2014-ben Sallai R. Benedek, a Lehet Más a Politika parlamenti képviselője, Magyarország Országgyűlésének tagja.

Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Ilyen kora hajnali órán mégis, tisztelt Országgyűlés, engedjenek meg egy kérdést, egy megjegyzést inkább ülésvezető elnökként. Képviselő úr, önmagának semmit nem kért. Talán legközelebb majd azt is elmondja. Köszönöm.

Tisztelt Országgyűlés! A napirend utáni felszólalások végére értünk. Tájékoztatom önöket, hogy az őszi ülészak **következő, várhatóan háromnapos ülésére december 8-ától kerül sor.**

Megköszönöm munkájukat. Az ülést bezárom.

(Az ülés 0 óra 10 perckor ért véget.)

Földi László s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

Schmuck Erzsébet s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)